

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

written by
Jessa Hastings

The Great Undoing
Daisy Haite

Açıklama

Daisy Haites eski hayatıyla ilgili her şeyi geçmişte bıraktığını düşünmektedir: suç, ailesi ve sevdiği adam. Ancak güvenliği bilinmeyen bir kaynak tarafından tehdit edildiğinde, polis sevgilisi Tiller bile onu koruyamaz.

Daisy birdenbire kendini çete lideri ağabeyi Julian ve eski erkek arkadaşı Christian'ın dikkatli gözleri altında bulur, her ikisi de onu güvende tutmak için çırpınmaktadır. Daisy'nin Boroughs'a dönüşü Christian'ın tam da beklediği şeydir; sonunda Daisy'yi gerçekten ne kadar sevdiğini ve erkek arkadaşlarına inat birbirlerine ne kadar ait olduklarını kanıtlamak için bir şans.

Güzel, kalbi kırık sosyetik Magnolia Parks'ın sahneye çıkmasıyla her şey daha da karmaşıklaşır ve Julian kendini, kimseye aşık olmayacağına yemin ettiği bir şekilde ona aşık olurken bulur. Çünkü Julian için aşık olmak sadece istenmeyen bir şey değildir, aynı zamanda herkes için ölümcül olabilir. Daisy ve Magnolia sonunda tuhaf bir dostluk kurarken, Julian'ın geçmişi korkunç sonuçlarla hepsini yakalamak üzere olabilir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DM'lerimde terapi faturalarını ödemem gerektiğini söyleyen herkes için. Bunu yapmayacağım ama bu kitabı size ithaf edeceğim. Bu kadar dramatik kal
Sonsuza kadar. Mantık çerçevesinde. Uygun koşullarda. Muhtemelen günlük hayatınızda bu kadar dramatik olmayın. Ne olursa olsun. Her şey için teşekkürler.
Ve Christa için. Sırf bu yüzden.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Daisy Haites
BÜYÜK UNDOİNG

OESSA HASTINGS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Açıklama](#)
[İthaf Başlık](#)
[Sayfası](#)

[1 Daisy.](#)
[2 Hristiyan](#)
[3 Julian](#)
[4 Daisy.](#)
[5 Julian](#)
[6 Daisy.](#)
[7 Hristiyan](#)
[8 Daisy.](#)
[9 Hristiyan](#)
[10 Julian](#)
[11 Daisy.](#)
[12 Julian](#)
[13 Daisy.](#)
[14 Hristiyan](#)
[15 Daisy.](#)
[16 Julian](#)
[17 Daisy.](#)
[18 Hristiyan](#)
[19 Daisy.](#)

20 Hristiyan
21 Daisy.
22 Hristiyan
23 Julian
24 Daisy.
25 Julian
26 Daisy.
27 Hristiyan
28 Julian
29 Daisy.
30 Hristiyan
31 Julian
32 Daisy.
33 Julian
34 Daisy.
35 Hristiyan
36 Daisy.
37 Hristiyan
38 Julian
39 Hristiyan
40 Julian
41 Daisy.
42 Hristiyan
43 Daisy.
44 Julian
45 Hristiyan
46 Julian
47 Daisy.

[48 Hristiyan](#)

[49 Julian](#)

[50 Daisy.](#)

[51 Julian](#)

[52 Hristiyan](#)

[53 Julian](#)

[54 Julian](#)

[55 Daisy.](#)

[56 Julian](#)

[57 Hristiyan](#)

[58 Daisy.](#)

[59 Hristiyan](#)

[60 Julian](#)

[61 Daisy.](#)

[62 Hristiyan](#)

[63 Daisy.](#)

[64 Julian](#)

[65 Hristiyan](#)

[66 Julian](#)

[67 Daisy.](#)

[68 Hristiyan](#)

[69 Daisy.](#)

[Teşekkürler](#)

[Yazar hakkında](#)

[Yazan: Jessa](#)

[Hastings Telif](#)

[hakkı](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

1

Daisy

Yuvarlanıyorum ve çenemi göğsüne yaslıyorum.

"Günaydın." Bana yorgun bir gülümseme fırlatıyor ve kolunu bana doluyor. "Nasıl uyudun?"

"Güzel, sanırım ." ¹ Başımı salladım. "Öyle mi yaptım?"

Killian Tiller hem omuzlarını hem de ağzını silkiyor. "Dün gece yatağa girdiğimde beni tokatlamadın, bu yüzden kendimi iyi hissettim."

Ona gururla gülümsüyorum ve o da bana bakarken bir kahkaha atıyor. Normal insanlar, Amerikalı erkek arkadaşları gece geç saatlerde yataklarına tırmandığında refleks olarak erkek arkadaşlarına dirsekleriyle vurmazlar.

"Çiftçi pazarına ne zaman gitmek istersin?" Doğrulup ona daha fazla sokuluyorum.

Rahatsız bir gülümseme takınır. "Çalışmam gerek-"

"Bugün Cumartesi!" Kaşlarımı çattım.

"Biliyorum." Tekrar omuz silkiyor. "Sadece biraz zamana duyarlı-" "Tills." Omuzlarım çöktü. "Kardeşimle mi ilgili?"

"Dais, onunla ilgili her şeyden beni uzaklaştırdıklarını biliyorsun -" ² Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Düşünsene - ben orada olmadan, yeşil yapraklı bölümde istediğin kadar vakit geçirebilirsin..."

Ona ölçülü bir bakış attım. " bölümünde çok sinir bozucusun." ³

İç geçiriyor, zaten 50 kez yaptığımız konuşmaya kendini hazırlıyor. "Yaprak yapraktır, Daisy-"

Başımı salladım. "Öyle değil."

"Öyle." Başını sallıyor. "Eksantrik botanikçiler tarafından isimlendirilmiş bir grup yaprak

."

"Bir baş romaine, lahanadan çok farklı görünür ve işlev görür." Ona bir bakış attım ve o da inatla başını salladı.

Yüksel.⁴

"Akşam yemeği için evde olacak mısın?" "Olmalıyım."

Başını sallıyor, sonra eğiliyor, beni yıllardır hep istediğim şekilde öpüyor ve sonra duş almak için yataktan çıkıyor.

Kendi evi var ama aslında burada benimle birlikte benim dairemde yaşıyor.

Kensington Garden'da Square.⁵

Tek başıma yaşamaya başladıktan yaklaşık bir ay sonra bir gün eve geldiğim de daireme girildiğini gördüm.

Kapı kırılmış, kilit kırılmış, ev baş aşağı devrilmiş - eksik bir şey yok, en azından benim anlayabildiğim kadarıyla.

Polisi aradım çünkü görünüşe göre normal insanlar böyle yapar le⁶ bir şeyler ters giderse ne yaparlar - kardeşlerini aramazlar⁷ ya da Kayıp Çocukları⁸sadece polisini ararlar.⁹ Ben de polisini aradım.¹⁰

Ve sonra Killian Tiller ortaya çıktı.

Kırık dökük kapımı çaldı ve kapı yavaşça açıldı. Ben

Orada, komşum Jago'nun yanındaki banka tünemişti,¹¹ Kapı aralığındaki adama şüpheyle baktı.

Onu gördüğümde ayağa fırladım ve vücudumda garip bir karıncalanma oldu, bir çeşit rahatlama ve üzüntü aynı anda. Üzerimde eski bol bir 501 pantolon ve siyah bir bluz olduğunu fark ettiğimi hatırlıyorum. Çoraplarım uyumsuzdu ve saçlarım küçük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, çünkü herkesi hayatımdan çıkardığımda saçlarımı da kesmiştim.

"Radyoda duydum-" Tiller arka cebine uzanıp rozetini çıkarırken kaşlarını çattı ve rozetini Jago'ya gösterdi.

"Bu Killian Tiller-" Başımla onu işaret ettim. "O bir..." Gözlerimi kısarak Tiller'a baktım ve kaşları o eski, şakacı haliyle kalktı. "Eski bir arkadaş sayılır."

Jago başını salladı, onu daha sonra aramamı söyledi - istersem onunla kalabileceğimi söyledi - ve sonra gitti.

Tiller etrafına bakındı. "Ev idareniz yokuş aşağı gidiyor."

Gözlerimi devirdim ve bana küçük bir gülümseme verdi. Beni gördüğüne sevindiğini söyleyebilirim.

"Burayı böyle mi buldun?" Hiçbir şeye dokunmamak için elindeki kalemle etrafı kurcalamaya başladı. "Bir şeyin yerini değiştirdin mi?" Başımı salladım ve o da telefonunu çıkarıp birkaç fotoğraf çekti. "Bir fikrin var mı?" Bana baktı.

"Julian mıydı demek istiyorsun?" Kaşlarım savunmasıyla kalktı.¹² ¹³ Çenesi çıkıktı. "Sen söyledin, ben değil."

"Hayır, Julian değildi." Ona ters ters baktım ve o sadece başını salladı, biraz yürüdü.

Yolun karşısından bana bakarak, "Nasılsın?" diye sordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşları ciddi.

"Yani-" Etrafıma, darmadağın olmuş oturma odama baktım. "Daha iyiydim." Gülümsemesini bastırdı. "Bundan önce nasıldın?"

"Güzel." Dudaklarımı büzdüm.

"Sanırım." "Ondan haber aldın mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Son duyduğumda kaçmıştı Londra¹⁴ Çünkü Scotland Yard tarafından aranıyor." Ona karanlık bir bakış attım.

"Şey..." Amerikalı omuzlarını silkti. "Bir sürü sanat eseri çaldı."

"Biliyorum."

"Birçok yasadan kaçtı."

"Biliyorum." Başımı salladım, sabırsızdım. "Birkaç çocuk kaçırdı."

"Biliyorum Killian," diye bağırır gibi oldum ve sonra sesim yumuşadı.

"Biz

artık ile konuşmayın."¹⁵

Bir kez başını salladı, gözleri benimkilerden ayrıldı. "Özür dilerim." Öyleydi de, bunu yüzünden okuyabiliyordum. "Yeni bir kilide ihtiyacın var," dedi bana, kilidi göstererek.

Dudaklarımı büzerek başımı salladım. "O zaman bir çilingir çağırayım mı?" "Ben yaparım-" dedi hızla. Gözleri benimkilerle buluştu ve sabit kaldı.

Başımı iki yana salladım ve ona minnettar bir gülümseme gönderdim. "Bu gerçekten

iş tanımınızda."¹⁶

Sanki eğleniyormuş gibi ağzını çekti. "Evet, ama bu da değil, yani-" Dairemi işaret etti.

"Sadece bu civarda o zaman?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Evet-" Soğukkanlılıkla başını salladı. " gibi bir şey."¹⁷

O an benim için, bugün bile, resimlere dökecek olursam: toprağı yaran küçük bir fidan.

O gece Jack'in s adresinde kaldım.¹⁸ - Tiller beni oraya götürdü ve ertesi gün öğleden sonra geç saatlerde yeni bir kilit ve bir alet kutusuyla daireme geldi.

O gelir gelmez, bütün gün benimle birlikte olan Jack ,¹⁹, ²⁰ gözleri büyüdü ve odanın diğer ucuna doğru, "Aman Tanrım, çok ateşli," diye bağırdı.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Ağzımla cevap verdim.

Jack işaret parmağı ve başparmağıyla bir daire çizdi, sonra elini diğer işaret parmağınızı tekrar tekrar içine sokun .²¹

"Çık dışarı-" Kapıyı işaret ettim ve en iyi arkadaşım yanıma süzülüp yanağımı öperken kıkırdadı. "Ara beni."

"Kavga ediyoruz," diye arkasından seslendim.

"Neden kavga ediyorsunuz?" Tiller alet kutusundan başını kaldırıp bana bakarak sordu.

Ona hızlı bir gülümseme gönderdim. "Bir şey yok."

Yanıma gittim ve tamir ettiği kapının yanında durdum çünkü - biz ve kapılar, anlıyor musun? Kalbim sikilmişti. Kardeşimi özlemiştim, Christian'ı özlemiştim. Yalnızdım ve korkuyordum ve Tiller dairemde dizlerinin üzerine çökmüş, kırmadığı bir şeyi tamir ediyordu.

Ne yaptığını biliyordu. Tabii ki biliyordu, yapmayı teklif etti ama daha önce bir erkeğin bir şeyi tamir edişini hiç izlememiştim.

Delme, yontma, vidalama - aman Tanrım - işkence gibiydi. Başparmağımı ısırardım çünkü ısırarak bir şey olmasaydı, ağzım sürekli açık bir şekilde ona bakıyor olacaktım çünkü Tiller sadece - o Tiller, anlıyor musunuz? Sarı saçları, mavi gözleri, omuzları ve aksanıyla tam bir cennet. Yaklaşık on altı yaşımdan beri onun etrafında bir su birikintisiydim ve orada kendi mutfağında yeniden eriyordum.

Gözleri bana doğru kaydı.

"Yani-" Çok rahat bir şekilde öksürdü. "Biriyle görüşüyor musun?"

"Hayır." Ellerimi başımın üzerine doğru uzatırken sırtımı çatırdattım. Biraz sırtım ağrıdığı için, biraz da geri kalan her yerim tek başıma düzeltmeyeceğim şekilde ağrıdığı için. Yalnız olmaktan nefret ederdim. Tüm hayatımı yalnız kalmak için çaresizce harcadım ve işte oradaydım, tam da olmayı umduğum gibi yalnızdım ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Peki ya sen?" Hafifçe sordum. "Kimse yok mu?"

Tiller bana muhtemelen bakması gerekenden biraz daha uzun süre baktı ve sonra başını salladı. "Hayır."

"Oh." Bir kez başımı salladım. Boğazımı temizledim. "Hey, bir içki ister misin?" Cevap beklemeden kendimi duvardan buzdolabına doğru fırlattım. Tiller o küçük ciddi yüzüyle bana baktı.

Ben²² - Gözleri benden buzdolabına kaydı, sonra tekrar bana döndü. Bir kez başını salladı, sonra çok yoğun bir şekilde kapıya odaklandı.

Bize iki büyük kadeh şarap doldurdum ve bunu yaptığımı bildiğini söyleyebilirim çünkü ona kendi kadehini uzattığımda göz göze geldik ve sanki kendini hazırlıyormuş gibi görünüyordu - sanki bir uçurumun kenarındaydı ve atlamak için kendisiyle konuşuyordu.

Tiller büyük bir yudum aldı, sonra bana geri verdi, kilidiyle oynamaya devam etti ve bana olan yüce ilgisizliğini çok ateşli ve çok seksi bulduğumu çok net hatırlıyorum ve sonra bunu bilerek mi yaptığını merak etmeye başladım. Bana bakmaması. Odaklandığı için kaşları o kadar düşüktü ki kapıda adeta için için yanıyordu...

Bir süre sonra ayağa kalktı. Kapıyı kilitledi ve tekrar açtı. "Her şey düzeldi-" Bana hızlı bir gülümseme attı. Telaşlı görünüyordu. Çok şirindi.

Onun yanından uzanıp kapıyı kilitledim ve sürgünün sesi etrafımızda yankılandı ve içimdeki o eski çukuru açtı.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Tiller'ın gözleri benimkileri tuttu. "Bir şey değil."

Sonra bir kez başını salladı, tekrar yere diz çöktü ve aletlerini toplamaya başladı.

Akşamın bu noktasında, hissettiğimi düşündüğüm tüm cinsel gerilimin tamamen kafamın içinde olup olmadığını merak etmeye başladım. Sondaj gerçekten sadece sondaj mıydı? Aramızda hissettiğimi sandığım arzu sadece tek taraflı mıydı? Nedenini bilmiyorum ama ailem ilk öldüğünde bazen hissettiğim o eski duygu içimde dalgalanmaya başladı; küçük, çaresiz bir kızdım, dünyada yapayalnızdım. Sahildeki o günden sonra sadece birkaç ay böyle hissettim ama çoğu gece bir rüya görürdüm, bazen hala görüyorum: ben kumların üzerindeyim, onlar hala ölüyor, ama Julian da onlarla birlikte ölüyor ve orada sadece ben varım - yaşıyorum - ama ben gerçekten bir yetimim ve gerçekten yalnızım. Kardeşimin söylediği her şeyim.

Kardeşim o hastane odasından çıktığında böyle hissetmişim ve Tiller'ın önümde aletlerini toplamasını izlerken yine böyle hissetmeye başladım, bu yüzden bunu hissettiğim anda gitmesini istedim - gitmesine ihtiyacım vardı.

Yüzümü görmesini, üzgün olduğumu görmesini, hiç değişmediğimi görmesini, Jago'yla ya da caddenin karşısındaki barmenle yattığım gibi onunla da yatacağımı, tekrar çukura düşmemek için onların bedenlerini çukurun üzerine koymak için kontrplak bir tahta olarak kullanacağımı görmesini istemedim.

Daha hızlı toparlanmasına yardımcı olmak için yanına diz çöktüm, bir matkap aldım ve üzerindeki talaşı üfledim.

"Ow! Kahretsın!" Elim gözüme gitti.

"Sen iyi misin?" Tiller endişeyle kaşlarını çatı.

Tehlikeli bir şekilde ayağa kalktım, misafir banyosuna doğru ilerledim, o da koşarak geldi ve iyi gözlerimle onun bir talaş zerresinden daha fazla endişelendiğini gördüğümü hatırlıyorum.

Gözüme biraz su sıçradı, temizlemek için elimden geleni yaptım. Sonra belimdeki bir el beni döndürdü.

"Bir bakayım." Yüzümü iki elinin arasına aldı ve başparmağıyla dikkatlice kapalı gözümü açtı.

Yüzlerimiz, vücudunun kalan sıcaklığını hissetmem için yeterince yakındı.

O geceyi düşündüğümde, en iyi hatırladığım kısım bu. Beni sıcak hissettirmişti.

"Sanırım anladın-" dedi ama sesi biraz cılız çıktı.

Gözleri üzerimde gezindi, dilini alt dudağına bastırdı, gözleri gözlerime yapıştı ve sonra eğildi... yavaşça... öyle ölçülü bir eğilişti ki içinde.²³ Fikrimi değiştirmedikten emin olmak için sürekli beni izliyordu.

Sanki her zaman istediğim gibi, o yüz sonunda bana doğru geliyordu.

Ellerimi beline doladım ve onu kendime doğru çektim, ağızlarımız birbirine değdi ve sonra tüm önlemleri bir kenara bırakıldı.

Gerçek şu: 16 yaşımdan beri sayısız kez Killian Tiller ile yatmanın hayalini kurmuştum. Bu yüzden - orada ve o anda - yılların beklentisi vardı ve Tills hayal kırıklığına uğratmadı.

Hiç yavaşlamadı, hiç durgunlaşmadı - tek bir ritmi bile kaçırmadı. Beni beline aldı ve banyo lavabomun üzerinde inanılmaz derecede korkunç ışıklar altında yaptık - sahip olduğunuz her kusuru gösteren türden ve onda tek bir tane bile göremedim.

Daha sonra küçük banyomun duvarına yaslanıp tavana baktı, dalgın ve endişeli görünüyordu.

"Siktir-" Başını salladı.

"Ne?" Doğrudum ve gömleğimi başımın üzerine geri çektim.

"Özür dilerim-" Kaşlarını çatmaya başladı. "Bunu yapmamalıydım." "Neyi yapmamalıydın?"

Parmağıyla belli belirsiz beni işaret etti. "Ben mi?" Gözlerimi kırptım.

Hızla başını salladı, ellerini yüzünde gezdirdi, stresliydi. Tişörtünü tekrar çekiştirerek ayağa kalktı. "Senden faydalanmak gibi bir niyetim yoktu-"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Tiller, bir bardağına yaklaşık üç şaraba eşdeğer şarap koydum çünkü bunun olmasını istedim..."

Bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı.

"Yıllardır seninle yatmaya çalışıyorum, Tills-" dedim ona, hafif tutmaya çalışarak. Bu kadar gergin görünmesi hoşuma gitmemişti.

"Tiller!" Güldüm, çünkü çok şirin davranıyordu. "Sadece seksti."

Ve sonra bana nasıl şüpheyle baktığını hatırlıyorum, sanki ben çok doluymuşum gibi. "Öyle bir şey yok."

"Evet, var!" Tekrar gülerek başımı salladım. "Tabii ki var! Daha yeni yaptık!"

Sanki içinde tutuyormuş gibi nefes verdi. "Yemin ederim, buraya gerçekten de kilidini tamir etmeye geldim."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Sana inanıyorum."

Bundan kısa bir süre sonra ayrıldı ve daha sonra bana mesaj atarak üzgün olduğunu ve başka bir konuda yardıma ihtiyacım olursa ona mesaj atmamı söyledi.

Ve inanabiliyor musunuz? Birkaç gün sonra giderim tıkanı.

İşte böyle başladık. Önce kilit, sonra tıkalı gider. Sonra buzdolabım su sızdırmaya başladı ve yeni bir buzdolabına ihtiyacım vardı. Sonra arabamın benzini bitti... bilerek.

Sonra tungsten filamentli kırılana kadar bir ampulü sallamak ve sonra nasıl değiştirileceğini bilmiyormuş gibi davranarak ampulü yeniden takmak gibi şeyler yapmaya başladım.

O gece saçımı şakacı bir şekilde çekiştirirken bana "Beni seks için çağırabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi. Ben de yaklaşık bir hafta boyunca bunu yaptım.

Çünkü durduğumda onu özledim... ²⁴ Ve harika bir haftaydı. Tiller çoğu gece işten sonra gelirdi, Julian'ın deyimiyle 'bir tane patlatırdı'. Ve bu benim için işe yarıyordu, çünkü okulum vardı ve hiç arkadaşım yoktu.

Jack'in yanı sıra ²⁵ Bekar ve yalnızdım ve yalnız olmak bana şunu hatırlattı.

Aslında, gerçekten, çok yalnızdım. Ailem yok, iki arkadaşım ve bırakmayan bir korumam var.²⁶

Sonra bir gece habersizce kapım çalındı.

"Burada ne işin var?" Gözlerimi kırıştıtararak Tiller'a baktım ve elindeki şarap ve çiçeklere göz gezdirdim.

"Bugün Sevgililer Günü." Omuz silkti. Ben de omuz silktim.

"Biliyorum."

"Seni bir randevuya götürmek istiyorum," dedi bana, içeri girmek için etrafımdan dolanırken.

Kapıyı kapattım. "Ne?"

"Ne?" Burnunu çekti, eğleniyordu. "Bu senin için büyük bir şok olamaz - son... iki haftadır çoğu gece birlikte uyuduk."

"Biliyorum." Gözlerimi devirdim. "Ama tüm bunlar - sadece, bir tür göstermelik, değil mi?"

Sevimli yüzüne biraz acı yayıldı. "Benim için değil."

"Tills-" İçimi çektim. "Ben her zaman... Seninle, biliyorsun Ben²⁷-" Ona doğru işaret ettim ve yutkundum çünkü çok yakışıklıydı. "Biliyorsun var, ama hala tam olarak geçmiş gibi değilim-" Adını söyleyemedim, hala söyleyemiyorum. Her zaman ağzımda kısa kalıyor, sanki yüksek sesle söylemek

onun bir parçasının gitmesine izin vermek beni,²⁸ Ben de beni her yerde takip eden Christian Hemmes'in hayaletine belli belirsiz el salladım.

Sonra Tiller başını eğdi ve bana çeyrek bir gülümseme verdi. "Sana evlenme teklif etmiyorum Dais. Bu sadece bir randevu."

Biz de dışarı çıktık. Ve sonra çok garip bir şey oldu - gerçekten harika, mutlu bir zaman geçirdim. Aylardır geçirdiğim en eğlenceli zamandı. Ve özel bir şey yapmadık - Nando's'a gittik çünkü Londra'daki tüm restoranlar doluydu ve o da rezervasyon yaptırmayı düşünmemişti çünkü

gerçekten evet diyeceğimi düşünmediğim için Nando' s yedik.²⁹ Sonra yürüyüşe çıktık ve country müzik dinledik, o zamanlar Şubat'ta bunun boktan olduğunu düşünürdüm ve ne kadar çok sevdiği için onunla dalga geçerdim ama şimdi neredeyse Kasım ayındayız ve size her Thomas Rhett şarkısının sözlerini söyleyebilirim ve beni Dan + Shay'den başlatmayın bile...

O gece evime geldi ve *Altıncı His filmini* izledik.

- Korkutucu bir film seçtim, çünkü kalacağını umuyordum ve filmi izlerken kolunu bana doladı ve gergin görünüyordu

Bunu yaptığında bana bakmadı, sadece ekrana baktı ve sonra kaldı.

Tiller kolayca uykuya dalıyor, bunu şimdiye kadar çözdüm - sanırım doğuştan çok iyi olduğu için, endişesi yok, Hakuna Matata'nın bir tür insan kişileştirmesi - her zaman rahat, Ona bunun sebebinin yazlarını Venedik'te büyükbabasıyla geçirmesi ve çok fazla ot içmesi olduğunu düşündüğümü söyledim ve o da bunu bu kadar yüksek sesle söylemeyi bırakmasını ve bunu bana sadece baskı altında söylediğini söyledi. Ben de bunun pek baskı altında olmadığını söyledim ve o da işin içinde kelepçe olduğunu söyledi, yani teknik olarak... ve hikayenin bilmeniz gereken kısmı bu kadar. Tiller rahat uyur, demek istediğim bu.

Ve o Sevgililer Günü gecesinde, hayatımın herhangi bir döneminde gördüğüm en güzel erkeklerden biri olduğu tartışmasız olan ona bakarken, kendimle bir anlaşma yaptım: Christian Hemmes'le işim bitecekti. Olabileceğim kadar bitmişti ve hiçbir zaman da tam olarak bitmeyecekti, sanmıyorum ama Christian orada bir köşede duruyordu, oturma odamda onun için yaptığım bir heykel gibi yükseliyordu ve her zaman oradaydı - her şeye gölge düşürüyor, onsuz mutlu olabileceğim tüm yolların rengini bozuyordu - çünkü onsuz olmak istemiyorum, onunla birlikte olmak istiyorum. Önceden de istiyordum, şimdi de istiyorum, elbette hala istiyorum ama olamıyorum. Biz farklı şeyler istiyoruz. O orada ve onun arasında olmak istiyor ve ben... aslında dürüst olmak gerekirse ben bunu özlüyorum. Ama bunun nedeni her şeyin kardeşimle iç içe geçmiş olması ve muhtemelen, gerçekten, sanırım bunu daha çok Stockholm Sendromu gibi bir şekilde özlüyorum, bildiğim tek şey bu ve onsuz korkuyorum ve bu yüzden sayılmıyor. Ve bu yüzden

Christian'ı seviyorum, ki seviyorum,³⁰ çünkü aşk yeterli değildir ve ihtiyacınız olan tek şey o değildir ve biz bunun kanıtıyız.

O gece, Sevgililer Günü'nde Christian'ı paketleyip götürmeye karar verdim. Artık oturma odamda yaşayamazdı. Bilmiyordum.

onu nasıl paketleyeceğimi, onu sevmeyi nasıl kaldıracağımı bilmiyordum ayrı³¹ - Yapabileceğimi sanmıyorum. Sanırım onu kazara sonsuza dek zayıf dizim olacak şekilde sevdim, bu yüzden belki de yıkamayacağım ve her zaman önünde eğileceğim ve kutsal bir ışıktaki göreceğim bir heykel ama belki de bir el arabasına koyup ana odadan çıkarıp misafir odasına taşıyabileceğim bir heykel - tüm düşüncelerimin yaşadığı aynı oda, kardeşim ve onu ne kadar özlediğim ve onsuz ne kadar korktuğum ve gelip beni almasını ve beni eve getirmesini istediğim ama o

O yüzden ben de yapmayacağım. Christian asla parçalarına ayıramayacağım başka bir şeye ne olmuş yani? En azından onu bir odaya koyabilir, kapısını sürgüyle kapatabilir ve anahtarını boynuma asabilirim. İhtiyacım olduğunda ziyaret edebilirim.

- ama sonra kapıyı kapattım. O gece de öyle yaptım, kapıyı kapattım ve tam karşıma baktım, tam karşımda Tiller vardı.

Ve bu neredeyse dokuz ay önceydi.

Alt kattaki dükkandan iki kahve alıyorum ama kendi keklerimi getiriyorum çünkü benimkiler onlarınkilerden daha iyi ve sonra yolun karşısına geçip her zaman evimin karşısına park eden siyah Escalade'ye gidiyorum.

Pencereye dokunun ve aşağı yuvarlansın.

Miguel'e kahve ve kek uzatırken "Beni takip etmeyi bırak," diyorum.

"Chia tohumlarını bırak, sana sevmediğimi söylemiştim."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Potasyuma ihtiyacın var."

"O zaman bana bir muz ver-" Yine de bir ısırık alırken kaşlarını çatıyor. "Ve hayır." Bana parlak bir gülümseme veriyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum, ayakkabımı bağlamak için eğilirken sözsüz bir şekilde kahvemi ona uzatıyorum.

"Bugün nereye gidiyoruz?" diye soruyor tekrar ayağa kalktığımda ve bana kahvemi geri uzatıyor.

"Hiçbir yere gitmiyoruz." Kendimi işaret etmeden önce ona bir bakış attım. "Jack'le çiftçi pazarına gidiyorum."

Başını sallıyor. "Hangi yoldan gidiyorsun?"

"Oh, Seni İlgilendirmez rotası - çok manzaralı." Ona bir gülümseme gösterdim.

"Anlat bana."

"Hayır."

"Sadece söyle bana."

"Defol-" Geri çekilirken ona ters ters bakıyorum.

"Misty Way?" diye sesleniyor benden sonra.³²

Arabamın kapısını açarken onu tersliyorum. "Bu bir evet mi?" diye sesleniyor bıkkınlıkla. "Evet," diye homurdanıyorum.

"Kardeşin hâlâ seninle olduğunu biliyor mu?" Jack birkaç saat sonra arkamızdaki kabine geçerken Miguel'e başını sallayarak soruyor.

"Sanırım öyle." Omuz silkiyorum. "Aksi takdirde Julian, Miguel'in aniden berbat bir çalışan haline gelmesine - günün büyük bir bölümünde

ortadan kaybolmasına - razı olur."

"Tatlı bir şey." Jack omuz silkiyor, yardım etmeye çalışıyor.

"Bu biraz gereksiz-" diyorum yüksek sesle, Miguel'in duyabileceği kadar yüksek sesle. "Korumaya ihtiyacım yok, kolluk kuvvetlerinden biriyle çıkıyorum! Artık normalim!"

"Sesin normal geliyor! Bir kafede bağırıp duruyorsun, aptal louco-" Miguel geri arıyor ve ben surat asıyorum.

Jack uzanıp elimi sıktı. "Bugün nasılsın bakalım?"

"Bugün mü?" Gözlerimi kırıştıyorum, ne demek istediğini anlamamış gibi omuz silkiyorum.

Jack gözlerini devirir. "Bugün günlerden ne?" Devam ediyorum.

Bana baktı, tabağıma başını salladı. Kahvaltı püresi.

Tabağı kendimden uzaklaştırıyorum. Zaten eskiden yaptıklarım kadar iyi değil.

30 Ekim. Kardeşimin doğum günü .³³ Onu bir kez bile düşünmedim. "Ona bir şey gönderecek misin?"

"Tabii ki hayır." Başımı sallıyorum.

Jack bana nazikçe omuz silkti. "Güzel bir barış teklifi olabilir..."

"Barış teklifi istemiyorum," diye yalan söylüyorum. Ve bunun işe yaramayacağını biliyorum. Kardeşimle aramızın düzelmesi için işe yarayacak bir şey varsa o da

tekrar söylüyorum, bu zaten oldu ve hiçbir şeyi değiştirmedim.³⁴

"Haydi." Ellerimi çırpıyorum. "Gidip akşam yemeğini hazırlamalıyım."

"Çok iyi," diyor Tiller, beni kucağına çekip sandalyesine yaslanarak.

"Kızarmış tavuktu-" Ona gözlerimi deviriyorum ve o da kollarını bana daha sıkı sarıyor.

"Şu adamla işler nasıl gidiyor ,³⁵ Jacko?" Tiller çenesini ona doğru sallar.

"Evet, güzel-" Jack çok fazla gülümsememeye çalışıyor. "Bir aydır birlikteyiz, biraz daha-"

"Adı neydi?" Tiller aramıza bakıyor. "August Waterhouse," diye açıklıyorum.

"Yapımcı." Tiller başını sallar. "Anladım. Hatırlıyorum. Hastasın dostum, iyi gittiğine sevindim."

Jack gülümsüyor ve bir şey söylemek için ağzını açıp dairemize bakıyor. "Neden her yerde bu kadar çok gül var?"

Yemek odasında tek başına duran altı buketeye göz gezdiriyorum.

"Oh-" Omuz silkiyorum. "Tiller bana her zaman çiçek gönderir." Tiller bir kahkaha attı. "Hayır, göndermiyorum."

Ona bakmak için geri döndüm. "Ne?"

"Sana çiçek göndermiyorum." Çiçekleri işaret ediyor. "Bunlar benden değil."

"Emin misin?" Kaşlarımı çattım.

"Sana çiçek göndermediğime emin miyim?" Bana bir bakış attı. "Evet."

"Ama bazen onlarla geliyorsun-"

"Evet." Omuz silkiyor. "Kapıda öylece oturuyor olurlar-" Göz kırpiyorum. "Bana hiç gül göndermedin mi?"

"Bunca zamandır sana çiçek gönderdiğimi ve bir kez bile teşekkür etmediğini mi sanıyorsun?" Oturuyor.

"Aman Tanrım." Gözlerimi deviriyorum, kucağında kayıyorum. "Onlar gül, Umut Elması değil - sen onları bana uzatırsın, ben de teşekkür ederim, bu tamamen kabul edilebilir bir takas."

Jack ayağa kalkar ve bir buketi karıştırmaya başlar.

"Kart yok-" dedim ona. Asla kart yok. Tiller'a dönüyorum. "Sadece senden geldiğini düşündüm."

Yeke kayıyor, altımda biraz geriliyor. Beni farklı tutuyor. Yüzü endişeli bir hal alıyor. Benden Jack'e bakıyor.

"Hemmes?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "O zamandan beri konuşmadık -"³⁶ Düşüncelerim birbirine karışıyor, bu yüzden kendimi sabitlemek için Tiller'ın gözünü yakalıyorum. "Buradaki o geceden beri."

Yüzü geriliyor - bu onun için zor bir geceydi - ama başını sallıyor. "Romeo mu?" Jack ortaya atılır.

"Benden nefret ediyor." İkisine de cesur bir gülümsemesi gösteriyorum.³⁷ İç çekerken Tiller'ın eli sırtımın küçük kısmına dayanıyor. "Kardeşin mi?"

Başımı sallıyorum. "Ayrıca benden nefret ediyor."³⁸

Odanın üzerine bir bulut çöküyor ve onu uzaklaştırma ihtiyacı hissediyorum, bu yüzden ayağa fırlıyorum ve tabakları temizlemeye başlıyorum.

"Muhtemelen sadece bir hatadır-" Omuz silkiyorum. "Ne?" Jack ve Tiller birlikte kaşlarını çattı.

"Birisi adresi yanlış almış ve üst kattaki fit kıza çiçek göndermeye çalışıyor gibi."

Jack gözlerini devirir. "Dais, üst kattaki en fit kız *sensin*."

Eğildim ve Tiller'ın endişeli yüzüne dokundum. "Önemli değil, Tills. Sadece zavallı bir disleksiğin parası boşa gitti-" Ona neşeli bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Onlar benim için değil."

-
- [1](#) Sonunda. Bir melatonin ve dört rehberli meditasyon sonra.
 - [2](#) Patronu ona çıkar çatışması olduğunu söylemiş.
 - [3](#) Erkek arkadaşım yeşil yapraklı sebzeleri sevmez.
 - [4](#) Ve eğer Killian Tiller roket yaprağının bebek ıspanakla değiştirilebilir olduğunu düşünüyorsa, dürüst olmak gerekirse ona yardım edemem.
 - [5](#) Bayswater
 - [6](#) Ki -tekrar etmek gerekirse- şu anda öyleyim.
 - [7](#) Çünkü o bir aptal.
 - [8](#) Çünkü hepsi aptal.
 - [9](#) Ayrıca muhtemelen aptallar.
 - [10](#) İçimdeki her şey gerçekten sadece kardeşimi aramak istese de.
 - [11](#) Evet, Jago Benz. Gruptan biri. Sadece bazı zamanlar burada, çoğu zaman New York'ta.
 - [12](#) Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor.
 - [13](#) Ya da belki de istesem de istemesem de kardeşimi ölene kadar savunacağım içindir.
 - [14](#) Miguel, Güney Amerika'da bir yerde, ben sormadan bana söyledi.
 - [15](#) Bunu, içimde hissettiğim kırık yumurtaya benzemeden söylemeyi başardım.
 - [16](#) Ki bu da NCA'de çalışan bir müfettiş.
 - [17](#) Sonradan öğrendiğime göre, yalnız olduğumu bildiği için her ihtimale karşı benimle ve kardeşimle ilgili şeyleri dinliyormuş.
 - [18](#) Kendisi - bu arada - her şey hakkında çok dramatikti, onunla yaşamam gerektiğini, bir ev arkadaşım olsaydı bunun asla olmayacağını, birlikte bir daire tutmamız gerektiğini söylüyordu ve ben de "Tüm saygımla Jack - geçen gün çamaşır odanızda 1 peni büyüklüğünde bir örümcek vardı ve beni ondan kurtulmaya zorladınız, bu yüzden bir hırsızla nasıl başa çıkacağınıza dair beklentilerim şu anda çok yüksek değil" dedim.
 - [19](#) Ki bu da NCA'de çalışan bir müfettiş.
 - [20](#) Çünkü seksi polis memurunu görmeyi umuyordu.
 - [21](#) Bir adamın mutlak çocuğu.
 - [22](#) Hâlâ öyle. Endişe onun gibi erkeklerde çok sevimli. Bir şekilde sevecen, patronluk taslayan değil.
 - [23](#) Şimdi düşününce beni gülümsetiyor. Ölçülmek çok Tiller.
 - [24](#) Diğer adam. Sevdiğim ama artık sevemediğim, çünkü artık normalim.
 - [25](#) Ve biraz da isteksizce, Taura. Buraya nasıl girdiğini gerçekten bilmiyorum ama neyse.
 - [26](#) Her gün deniyorum. Sırf zor olsun diye evime girmesine de izin vermiyorum. Bir keresinde çişini yapması için izin vermiştim.
 - [27](#) "Senden her zaman hoşlandım ve her zaman bunun bir versiyonunu istedim." ona yüksek sesle söylemediğim şey bu.
 - [28](#) Ve asla da yapacağımı sanmıyorum.
 - [29](#) Queensway'deki tehlikeli olan.
 - [30](#) Her şeyden çok ve acı verici bir şekilde.
 - [31](#) Hâlâ anlamıyorum.
 - [32](#) Hhhh.
 - [33](#) Thirty-One bugün.
 - [34](#) Ve bu konuda konuşmak istemiyorum.

- [35](#) Kendinizi hazırlayın. Büyük haber!
- [36](#) Hiçbir şeyin değişmediği o geceden beri.
- [37](#) Sanki bunu söylemek midemi bulandırmıyor.
- [38](#) Gülümsemeye zorluyorum çünkü bu ağlamayı engelleyecek.

OceanofPDF.com

2

Hristiyan

Bunu çok düşündüm, yaptığım şeyi neden yaptığımı... Neden onu terk ettiğimi, Jules'un doğum gününde o geceyi ilk bitirdiğimizden beri düşündüğüm tek şey o değilmiş gibi o daireden çıkıp gittiğimi. Sanki hala tek düşündüğüm o değilmiş gibi.

Artık çok geç. Başka biriyle birlikte.

Bugünlerde düşündüğümde aptalca geliyor, bu yüzden yapmamak için elimden geleni yapıyorum. Daisy benim için tam bir yolculuktu - kazara ona aşık oldum, ve yanlışlıkla onu kaybettim. Buna hazır değildim. Birini, onu sevdiğim gibi sevmeye hazır değildim.

Onun geldiğini hiç görmemiştim, bu olay gerçekleşene kadar onu sevmeyi bir sıralamadan seçemezdim ve sonra her şeyim oldu: ilk düşüncem, son düşüncem, düşüncemin ortası, uykumda söylediğim isim, başka bedenlerle birlikteyken düşündüğüm beden, bir Selfridges'ten her geçtiğimde sırf onun gibi kokan bir şeyi içime çekebilmek ve ona tekrar yakın hissedebilmek için peşine düştüğüm koku, ama asla bulamıyorum.

Benden her şeyi onunla bırakmamı istediğinde, içine doğduğumuz hayatın tüm pisliklerini... Neden yapmadığımı bilmiyorum - sadece bunu beklemiyordum. Bu ve başka hiçbir şeyim yok mu? Bir hayat planım yok. Hayat planım on beş yaşımdan beri önümde duruyor.

Ben ve Jo bu lanet şeyi birlikte yapıyoruz.

Daha az 'o bir ben iki', daha çok eşit ortaklık, ama yine de bu günlerde oldukça ukala olmaya başladı-

Dürüst olmak gerekirse pek de umurumda değil. Bu bir iş ve ben bu işin içindeyim çünkü olmak zorundayım.

Spor yapmak için Aus'a giden Harv Amca gibi olmak isterdim ama bu annemi öldürürdü ve sanırım annem hayatı boyunca yeterince öldürdü.

Ben de kaldım, beni biraz mahvetse de tanıdık olanla kaldım. Londra'da, Daisy'nin yaşadığı yerden birkaç sokak ötede kaldım ama artık değil çünkü söylediği şeyi yaptı. Her şeyi geride bırakacağını söyledi ve bıraktı. Bitti. Bu hayattan bir ışık gibi çıktı ve muhtemelen bunun için daha iyi. Kendimize çeki düzen versek hepimiz daha iyi olurduk ama yapamıyoruz çünkü istediğin zaman bile bildiğin tek şeyi terk etmek çok zor ve şundan emin olabilirsin: bazı günler gerçekten istiyorum.

Onun adına sevindim, iyi görünüyor. Yani, çok üzgünüm. Ayrıldığımızdan beri çok şey berbat ettim ama onun adına mutluyum. O mutlu olduğu sürece.

Mutlu görünüyor.

Taura öyle olduğunu söylüyor.

Olan onca şeyden sonra, mutluluğu hak ediyor.

Peki ya ben? Kaldırımda gördüğüm papatyalara bakıyorum, geceleri uykuya dalmak için artık GBBO izliyorum, Vanna Ripley ile çıkmaya başlayalı iki ay olmasına rağmen gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü görüyorum.

Dağınık, biraz cezalandırıcı ve daha iyi bilmeliydim, ama beni gerçekte kime aşık olduğumdan uzaklaştıracak kadar ateşli ve karmaşık.

Ondan önce, oradan oraya savruldu. New York'ta yalnız bir Parks ile neredeyse riskli bir gece geçiriyorduk ama sonunda yapmadık - inanır mısınız, bunu durduran bendim - Daisy'yi düşündüm, bilseydi onu nasıl ezebileceğini, ki bilmeyecekti. Nereden bilecekti ki? Sanki umurunda olacakmış gibi, şimdi sürekli etrafında beliren polisle birlikte. Ama yine de onu düşündüm; bu beni yolumda durdurdu.

Kendimi Sketch'teki The Lecture Room & Library'nin kırmızı kadife koltuklarından birine atıyorum; geç kaldık. Dairemden çıkarken ve restoranın dışında paparazziler tarafından kırbaçlandık ve onları kendisinin aradığından oldukça emin olduğumu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Dürüst olmak gerekirse biraz acı verici, yaşlı Vanna, ama hayallerinin kızı seninle konuşmazken ve başka biriyle saklanırken yaşadığın kasabada başka nasıl zaman geçirebilirsin ki?

Kardeşiyle akşam yemeği yiyorum, bugünlerde vakit geçirmenin bir yolu da bu.

El ele tutuşurken çenemi Jules'a doğru sallıyorum. "Geçen günkü doğum günün kutlu olsun, dostum-"

Vanna yanağıma oturmadan önce onun yanağını öpüyor ve Julian'la birlikte gelen karşısındaki kıza sertçe gülümsüyor.

"Bu Josette Balaska," diyor Julian bana, eliyle onu işaret ederek.

Güzel bir kız. Kısa, beyaza yakın sarı saçlar, soluk bir ten, mor gibi ama lens gibi görünmeyen gözler?

"Demek ünlü Christian Hemmes sizsiniz." Bilmiş bir gülümsemeyle masanın öbür ucuna uzanıyor. El sıkıştık. "Onun hayatını kurtardığınızı duydum."

Ona omuz silkiyorum. "Bunun gibi bir şey-"

Julian benim sahte alçakgönüllülüğüm karşısında gözlerini deviriyor ve Vanna da ilgi odağı olmamaya alışık olmadığı için koltuğunda kayıyor.

"Bu Vanna." Ona başımı salladım.

"Memnun oldum-" Josette ona elini uzattı ve Vanna isteksizce tutmadan önce ona baktı.

Josette ona rahat bir gülümseme veriyor. "Ne kadar zamandır birliktesiniz?"

"Oh, biz-" diye başlıyorum ama Vanna sözümü kesiyor. "İki ay." Saçlarını omzunun üzerinden atıyor.

Julian'la göz göze geliyoruz ve o eğlenerek bakıyor, bir garsona işaret ediyor ve en iyi kırmızılarından bir şişe sipariş ediyor.

"Ben kırmızı şarap içmem," diyor Vanna Julian'a, belli ki sıkılmış. "O zaman başka bir şey iç." Ona bakmadan esniyor. Kolumu sandalyesine doluyorum. "Ne istiyorsun?"

"Şaşırt beni," diyor telefonundan başını kaldırmadan.

Ona bir şişe şampanya ısmarlıyorum ve sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi uzanıp beni öpüyor, sonra Josette'e, sonra Julian'a ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Onu nasıl kurtardın?"

Gözlerimi devirirken gülümsememi yalayarak uzaklaştırıyorum.

Julian, "Bir şey bulmama yardım etti," diyor.

"Ne?" Vanna telefonunu yere bırakarak soruyor.

"Bir resim," diyor, kendine biraz daha şarap doldururken.

Vanna burnundan soluyor ve telefonunu tekrar eline alıyor. "Kulağa sıkıcı geliyor."

Josette ve ben göz göze geldik. Sanırım biliyor.

"Evet." Omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil-"

Sadece son on iki yıldır kayıp olan ve Scotland Yard'ın Jules'un özgürlüğü karşılığında takas etmeye razı olduğu 45.000.000 £ değerinde bir

tablo.

Aslında çılgın bir kaç aydı.

Jules Ocak ayında kaçmak için ayrıldı. Dominik Cumhuriyeti'ne kadar gitmiş ve bir plan yapana kadar kamp kurmuş.

Çocuklarla birlikte Hawaii'de bir sörf gezisine çıktık ve dönüş yolunda Playa Rincón'dan geçtim. Jules bana bir Van Gogh bulmak istediğini, Londra'ya geri dönmek için takas yapmak ve tüm suçlamaları düşürmelerini sağlamak istediğini söyledi.

Yapacak başka bir şeyim yoktu ve kız kardeşini özlemiştim. Onu geride bıraktığı şeylere geri sürüklemekten ona yakın hissetmenin bir yolunu bulmak istedim.

Ben de peşine takıldım.

Sonunda bulundu, bu şekilde geri döndü - ismine karşı tek bir suçlama yok.

Bir ara Vanna kalktı ve tuvalete gitti. Julian onu duymayana kadar bekliyor ve bana bakıyor.

"Üzgünüm dostum - ama seksin ona katlanacak kadar iyi olması mümkün değil-"

Bir kahkaha attım. "İyi gidiyor."

Josette başını sallıyor. "O şimdiye kadar birlikte yemek yediğim en acı verici insan - ve bir keresinde kazara bir Neo-Nazi ile yemek yemiştim."

Çenemi ona doğru sallıyorum. "Kulağa iyi bir hikaye gibi geliyor-"

"Eminim bu noktada tüm hikâyeler sana iyi geliyordur, kardeşim." Julian bana bir bakış fırlattı. "Az önce hangi dudak şeyini takacağını seçme hassasiyeti, o iki tüpü aynı renk değilmiş gibi tutması - başa çıkmak için ağır ilaçlar mı kullanıyorsun?"

"Eğer sizi istediğiniz dışında tutuyorsa..." Josette bana bir bakış attı. "İki kere göz kırp."

"Pekala-" Gözlerimi deviriyorum. "Nasıl tanıştınız o zaman?"

"Oh," Julian başını ona doğru eğdi, "biz eski arkadaşız-"

"Arkadaşlık gevşek bir terim." Josette'in gözleri parlıyor. "Çoğunlukla Berlin ve New York arasında gidip geliyorum. Londra üzerinden çok sık uçuyorum. Bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyoruz."

Kız onun kaburgalarını dürtüyor, o da dirsekle uzaklaştırıyor. Seviştiği kızlara karşı bile çok alıngan değil.

Onu sarılırken gördüğüm tek kız kardeşi, o yüzden sanırım bugünlerde kimseye sarılmıyor. Onu özlüyor, bunu söyleyebilirim.

Ve şunu söyleyeyim, onu tanıdığım kadarıyla - ki bu arada, şimdi iyi - Julian'ı daha fazla tanıdıkça, daha açık bir şekilde

olur: Daisy'nin kurallarını çiğnemekle kalmadı, Daisy de onunkileri çiğnedi.

Adının etrafında nasıl dolaştığını görebiliyorum, onu sorduğumda odayı terk ediyor. Ki bunu yapıyorum, Miguel'i sürekli kontrol ediyorum, Instagram'ına giriyorum, Tausie'yi ipuçları için rahatsız ediyorum - kimse bana fazla bir şey vermiyor, sadece kırıntılar, gerçekten. Ama bu beni idare ediyor. Yine de Julian'ı incitiyor. Onun adını her söylediğinde gözlerini kırıştırıyor. Uzaklara bakıyor ve nefes alıyor.

Anlıyorum. Bu benim de canımı yakıyor ama çoğunlukla iyi olduğuna seviniyorum. Her ne kadar söylemese de onun da iyi olduğunu biliyorum çünkü böyle boktan biri olabiliyor.

Miguel'in maaşını hâlâ ödüyor, her ne kadar günlük işinin ne olduğunu görmezden gelse de çünkü o da böyle olabiliyor.

Daisy'nin bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum. Muhtemelen sinirlenmiştir. Korumalar normal değil - bunu çok söylerdi.

Ama sanırım bu da sorunun bir parçası. Normal olmak için kendini bu hayatın dışına attı, ama o kendisi. Dünyanın en seksi kızı, gözleri baldan tatlı, her odadaki en zeki insan. Denese bile asla normal olamayacak.

OceanofPDF.com

3

Julian

Her gün hastanede onunla olanları düşünüyorum. Boynuma bir boyunduruk gibi takıyorum ve bana ne bok olduğumu hatırlatıyor - aptal kız kardeşim yanılıyor, bir bok bilmiyor, söyledikleri kadar kötüyüm - kanıtı o gün ona söylediğim her şeyde çünkü bunlar sadece kavga sözleri değildi, onu yerin dibine sokmak istedim.

Ben ve Dais, birbirimizi yok etmeyecek kadar iyi tanıyoruz. Ve bunları söylerken, bunların o lanet olası talihsiz, kör sözler olmadığını biliyordum - ne yaptığımı biliyordum. Bunu söylemenin onu o anda sadece üzgün ve yalnız hissettirmekle kalmayacağını, muhtemelen tüm hayatımı onun için inşa ettiğim her türlü güvenlik duygusunu ondan söküp alacağını biliyordum.

O yüzden yanıldığını biliyorum. Benim içimde iyi bir şey yok, sadece onun içinde var ve normal olmak istediğini söylediğinde karşı koymadım, bu her ne demekse-

Çıkmak mı istedi? Tamam. Siktir et onu. O yok, ona ihtiyacım yok. En iyi arkadaşım olsa bile, o gün ondan uzaklaşmak kendimi ikiye bölmek gibi gelse bile.

O olaydan sonra Londra'yı hemen terk etmek zorunda kaldım, Scotland Yard ensemdeydi.

Muhtemelen sonunda işe yaradı. O kadar sinirlendiğimde beni kontrol altında tutan Daisy olmasaydı burada ne tür saçmalıklara kalkışırdım bilmiyorum.

Hastaneden eve dönerken Declan'dan bir telefon aldım ve bana yerleşkeye geri dönmememi, polisin orada olduğunu ve tutuklama emriyle beklediğini söyledi.

Koa ve ben arabayı bırakıp yürüyerek Bambrillas'ın Clavering'deki hangarına gittik.

Onasis ailesinin New York'un kuzeyindeki pistine uçtum. Bir an için birini ziyaret etmeyi düşündüm ama bu çok riskli geldi. Güneye Florida'ya gittik. Key Largo'da bir adama Nassau'ya, Nassau'dan Cayo Romano'ya gitmesi için para verdik. Cayo Romano'dan Baracoa'ya, Baracoa'dan Haiti'ye - neredeyse beni Cap-Haïtien'de yakalıyorlardı ama kaçtık, sınırı geçip Dominik Cumhuriyeti'ne girdik, şükürler olsun. İngiltere ile suçlu iadesi yok. Playa Rincón'da bir dükkan açtık.

Ve ne var biliyor musun? Kız kardeşime normal rüya hayatı hakkında söylediğim onca şeye rağmen, hiç de fena değildi.

Sörf yaptım, kendi balığımı yakaladım. Bir köpek yavrusunu ölümden kurtardım. Güzel şey, gerçekten. Rhodesian ridgeback sırtı olmadan doğdu. Yetiştirici onu öldürecekti, ben de alabileceğimi söyledim. Başka bir işim olmadığı için onu çok iyi eğittim. Şimdi birinci sınıf bir bekçi köpeği, deli gibi vahşi, beni gerçekten koruyor - tam da kaçarken istediğiniz şey.

En zor kısmı neydi? Dais'in iyi olup olmadığını bilmemek.

Ondan nefret ediyorum, değil mi? Ediyorum. Ama tüm hayatımı ona bakarak geçirdim. Tüm hayatım onu hayatta tutmaya yönelikti, bu yüzden önemli değil - ve bunun için onu siktir et - ben olamadığım için dışarıda olması önemli değil. O benim çocuğum, artık öyle olmak istemese bile. Hâlâ öyle.

Ama hiç iletişimimiz yoktu - sadece ben ve Koa dışarıdaydık, o adadaki kızların yarısının kalbini kırıyordu, ben de lanet köpeğin evini kırıyordum. Christian gelip bana o polisle çıktığını söyleyene kadar kız kardeşim hakkında hiçbir şey duymadım.

Çok üzölmüş gibi davrandım ama aslında biraz rahatlamıştım. Ben ya da Christian yokken, o lanet olası normal hayatının peşindeyken... Miguel'in onu hâlâ takip ettiğini biliyorum ama artık daha uzaktan takip ediyor. Tiller'ın onun yatağında olması beni kızdırmalıydı, yaptığı ihaneti çok daha kötü hale getirmeliydi, ama dürüst olmak gerekirse, güvende olduğu için mutluydum.

Burada büyük bir hikaye var, ama kısa versiyonu ben, Christian ve Koa tabloyu bulduk - her yerden Rotterdam'da. Yol boyunca küçük bir pürüz çıktı. Ama ben aldım. Hakkımdaki tüm suçlamaları düşürmek için bir anlaşma yaptıktan sonra Interpol'e teslim ettim ve işte Londra'ya döndüm. Aslında Tiller'a teslim ettim. O Interpol'den değil ama onlara ulaştıracağını biliyordum. Kız kardeşime de döndüğüm mesajını iletmesini umuyordum ama iletmi mi bilmiyorum.

Beni kontrol etmek için eve gelmedi. Ona ihtiyacım olduğundan değil, aslında gelmesini bile istemedim.

Her neyse, ilk iş Ezra Brown'ı şehirden kovmaktı, ama sanırım geri dönmekte olduğumu duydu ve çabucak siktir olup gitti. Haritadan silindi. O zamandan beri ondan haber almadım, yani bunda bir pim var.

Yaklaşık üç aydır evdeyim ve yapacak bir şeyler bulmanın zamanı gelmiş gibi hissediyorum. Bir süredir ortalıkta görünmüyorum. Biraz sıkıldım.

Tanrı biliyor ki Scotland Yard hala beni izliyor, ama bu meydan okumayı umursamıyorum. Beni yakalasalar bile, her zaman bulunması gereken paha biçilmez bir tablo daha var. Düşündüm de, bodrumumda birkaç tane bile olabilir...

OceanofPDF.com

4

Daisy

Tıp fakültesinin üçüncü yılı şaka değil.

Klinik yerleştirme için Mary St Angela'ya yerleştirildim.

Yerleştirmelerin uzunluğu alana göre değişiyor - ilk olarak altı haftalık bir psikiyatri yerleştirmesi oldu ve bu size anlatabileceğimden çok daha yorucuydu. Sonra dört haftalık Aile Hekimliği - çok daha iyi değildi.

Şu anda altı haftalık Doğum ve Jinekoloji bloğunun beşinci haftasındayım.

Günler uzun ve görevler nankör ama beyaz önlük giyiyorum ve çağrı cihazım var, yani bu oldukça havalı.

"Seks yaptın-" diyor Eleanor Wells, parlak safir gözleri kuşkuyla bir aşağı bir yukarı gezinerek.

Gözlerimi deviriyorum ve bir saç bağı bulmak için çantamı bankın üzerine atıyorum. "Yatılı bir erkek arkadaşım var, bu o kadar da şaşırtıcı olamaz."

"Şu anda seks yapmak için nasıl zamanın var?" Burnundan yüksek sesle nefes alıyor. "Üçüncü sınıftayken sürekli olarak bana damardan bağlı bir ralli paketiyle dolaşıyordum. Tek ilişkim

vibratör-" Ev yapımı müsli barını alıyor¹ Ellerimden yiyorum ve iki ısırıkta bitiriyorum. "Seks için nasıl zamanın oluyor?"

"Nasıl yapmazsın, El?" Diyor Warner (klasik üst sınıf WPM.² Warner onun ilk adı mı yoksa son adı mı bilmiyorum. Harika saçları, yüzme havuzu gibi gözleri, gerçek bir tatlı dilli ve eminim ki (bunu kanıtlayacak kişisel deneyimden yoksun olsam da) penisi egosunun ima ettiğinden çok daha küçük. "Hayatın en önemli parçasıdır. Onsuz ölürüz."

"Seks ile havayı karıştırıyor olabilir misin?" Alfie Farran³ Teklifler.

"Peki ya bir hadım?" Grace Pal⁴ kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sorar.

Bunlar benim meslektaşlarım sanırım. Burada hepimiz aynı F2 doktorunun gölgesi olarak görevlendirildik, bu da benim için iyi oldu çünkü o F2 doktoru Eleanor Wells.

Diğerleri benden pek hoşlanmıyor çünkü ben açıkça onun favorisiyim. İlişkimizin akademik düzeyde uygunsuz sayılacağından oldukça eminim. Nasıl arkadaş olduğumuzu gerçekten bilmiyorum - sanırım buradaki ilk gün merdiven boşluğunda Miguel ile kavga ettiğimi gördü ve bana beni takip edip etmediğini ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu ve ben de bunun çok

komik ve iyi sayılır, ve onun tatlılara olan amansız sevgisi⁵ onu sevimli ve Olivia Munn'a benzeyen bir kızın olması gerekenden çok daha az tehditkar yaptı.

Küçük grubumda aile geçmişimle ilgili açık sözlü olmaya karar verdim. Wells'le diğerlerinden daha fazla ama sanki orada değillermiş gibi konuştuğumuz için azar azar anlıyorlar.

Warner, "O olmadan tam anlamıyla ölmeyiz," diye homurdanıyor. "Belli ki."

"Sadece mecazi olarak mı?" Çantamı alıp yerine koyarken Wells'e bir bakış fırlatıyorum. Dolabımı açtım ve içinden bir şey düştü.

Ayaklarıma bakıyorum.

Bir buket papatya.

"Oh!" El coos. "Biri sana çiçek vermiş! Bu çok hoş-"

Kaşlarımı çatarak onlara bakıyorum. Papatyalar. Bu yeni bir şey.

"Ne?" diye soruyor. "Onları sevmiyor musun?"

"Bunlar senden mi?" Muhtemelen çok hızlı bir şekilde sordum. "Hayır mı?" Gülüyor, onları alıyor. "Kart yok."

Normal bir insan nasıl omuz silkerse o da öyle omuz silkiyor, çünkü normal bir insan için çiçekler sadece çiçektir, ama bana nedense belli belirsiz uğursuz geliyorlar.

Diğerlerine bakıyorum. "Burada birini gördünüz mü?"

Hepsi başlarını sallıyor ve bana garip garip bakıyorlar çünkü onlar normaller ve ben asla normal olamayacağımdan endişeleniyorum.

Çiçekleri Wells'ten alıp dolabıma geri koyuyorum ve telefonumu çıkarıp Tiller'ı arıyorum.

Sesli mesaja yönlendiriyor.

"Hey, benim. Bugün hastanedeki dolabımda papatyalar vardı.

Yapmadığını söylediğini biliyorum ama yaptın mı? Çünkü - boş ver, bu

Muhtemelen bir tesadüf. Sorun yok, endişelenme. Ben sadece - hoşça kal. İyi günler, seni seviyorum, hoşça kal."

Wells'e gülümseyerek sakın olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum.⁶ O da bana bir tane geri veriyor, sabahın dokuzunda yediği Dib Dab yüzünden ağzı lekeli.

Bu hayatla başa çıkma mekanizması şeker. Uyku yok. Saf şeker ve kafein.

Eleanor hemşire odasından çizelgeleri alırken bir yandan da telefonunu kontrol ediyor ve omzunun üzerinden hepimizin onu takip ettiğini fark ediyor.

20'li yaşların sonunda olmalı. Varlıklı bir ailesi olduğu kesin. Kendini nasıl tuttuğundan bunu anlayabilirsin. İyi yetiştirilmiş, harika ebeveynler. Sadece bir tıp profesyoneli olarak değil, aynı zamanda bir kadın ve genel olarak bir insan olarak kendine ve yeteneklerine o kadar güveniyor ki, harika ebeveynlere sahip olmalı. Anne sorunu yok.

"Çiçekler konusunda neden bu kadar tuhafsın?" diye soruyor Alfie'nin uzattığı kahveyi alırken. Aralarında en sevdiğim o. Çok tatlı ve gerçekten çok yakışıklı. Kahverengi, sıcak gözleri tüm yüzünü kaplıyor, zeki ama sessiz, her zaman Wells'e kahve getiren bir tür iyilik meleği, ama bazen bana da bir tane getiriyor, bu yüzden çok fazla umursamıyorum. Wells'in yerinde olsaydım, onunla yatardım. Bu yasadışı olabilir, emin değilim.

"Çiçekler konusunda tuhaf değilim - sadece dolabımdaydılar - dolabıma nasıl girdiler?"

"Demek gizli bir hayranın var." Omuz silkiyor. "Belki de geçen hafta labiasında çiban çıkan ve senin onu boşalttığın hastadandır.

."

"Oh, kahretsin-" Warner başını sallar. "Bunu yaptığın için sana kendim çiçek vermek istedim."

İkisine de ters ters baktım. "Bu iğrençti ve bunun için papatyalardan daha fazlasını hak ediyorum."

"Yani, teknik olarak bunu zafer için yapmıyoruz ama - evet, hayır. Bu konuda hemfikirim." Bana üzgün bir bakış attıktan sonra parmaklarını iki kez şıklattı. "Grace-"

Grace Pal her zaman gergin görünen koyu çikolata gözleriyle yukarı bakıyor. Bana çizgi film tilkilerini hatırlatan bir yüzü var ve bunun iyi bir şey olup olmadığını asla anlayamıyorum.

Wells elini uzatmış, bekliyor. Grace yeni açılmış bir paket Jelly Tots'u eline tutuşturur.

"Teşekkür ederim-" Wells, Bayan Green'in yatağının önünde durur ve Grace'e başıyla selam verir. "Git."

"Bayan Green 37 yaşında bir kadın olup 36. haftada gastroenterite bağlı dehidratasyon nedeniyle başvurmuştur; geçmiş doğum öyküsünde 2015 yılında tam süreli normal spontan vajinal doğum öyküsü bulunmaktadır. Jinekolojik geçmişi..... için önemlidir."

On iki saatlik bir vardiya için gün oldukça hızlı geçiyor. Önlüklerimi çıkarma hissini seviyorum, biraz günün sonunda genellikle iğrenç oldukları için ve temiz kıyafetler giyebildiğim için ama çok fazla çünkü zamanımla ve günümle iyi ve değerli bir şey yapmış gibi hissediyorum.

Dolabımdan çantamı alıyorum, papatyaları çöpe atıyorum ve lobiye doğru yürüyorum, anahtarlarımı arıyorum ve doğrudan erkek arkadaşına çarpıyorum.

"Tills." Ona göz kırpıyorum. "Burada ne işin var?"

Stresli bir yüzü var. "Eve geldiğimde bu kapıdaydı." Bana bir kutu uzattı ve kapağını kaldırdı.

Malçlanmış bir demet papatya.

Bir kez başımı sallarken

kalbim sıkışıyor. "Tasadüf değil."

Tiller başını sallıyor.

"Hadi gel." Başını arabasına doğru sallıyor. "Gitmemiz gerek."

"Nereye?" Bildiğim halde kaşlarımı çatıyorum.

Bana uzun uzun baktı. "Kardeşine."

[1 h https://goop.com/gb-en/recipes/homemade-granola-bars/](https://goop.com/gb-en/recipes/homemade-granola-bars/)

[2](#) Beyaz Ayrıcalıklı Erkek

[3](#) Çok yakışıklı, koyu tenli, nazik gözlü, kısa saçlı.

[4](#) Biraz sinir bozucu ama çok zeki. Mantıklı saçlar, mükemmel derecede güzel gözler ve babasından miras kalan bir Alman aksanı.

[5](#) Özellikle de Haribo.

[6](#) Öyleyim. Neden olmayayım ki?

OceanofPDF.com

5

Julian

Kız kardeşim gittiğinden beri burada akşam yemekleri çok azaldı.

Her akşam yemek yiyoruz ve sorun değil ama evde pişmiş bir yemekle aynı şey değil.

Bu gece Hint yemeği, sanırım yeterince iyi.

Daha önce hiç kimse için yemek organize etmek zorunda kalmadım, bu yüzden aşırı yemek yapma eğilimindeyim.

"Sipariş vermeden önce sayım yaptınız mı?" Christian bana bakıyor ve ben de odaya göz gezdiriyorum.

Christian on kutu tereyağlı tavuk çıkarıyor.

"Sekiz kişiyiz," diyor bana beş kuzu saagwala ve dört tavuk kormayı yerleştirirken.

Gözlerimi deviriyorum, otururken omuz silkiyorum.

Sonra odada garip bir dalgalanma oluyor ve herkes sessizleşiyor. Romeo beni masanın altından tekmeledi ve kafamı kaldırdım.

Yemek odamın kapısında küçük kız kardeşim ve onun polis sevgilisi duruyor.

"Peki," diyorum, silahımı çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Umarım bunu içi boş bir tehdit olarak değil de gerçek bir tehdit olarak görür. "Bakın kedi ne getirmiş."

Daisy'nin gözleri odanın içinde geziniyor ve kaşlarını çatarak masaya bakıyor. "Ne kadar yemek sipariş ettiniz?"

Can sıkıcı.

"Mükemmel miktarda." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne için, tüm Kamboçya için mi?"

Christian gülümsemesini yalayıp uzaklaştırıyor.

Masaya doğru yürür - herkes sanki bir hayaleti izliyormuş gibi donup kalmıştır.

Rome onun gözlerinin içine bakmıyor. Ondan benden daha çok nefret ediyor. Sanırım, belki de hiç değil.

Masadaki yiyeceklere daha yakından bakıyor. "Bu Karma Marsala mı?" Sesi dehşete düşmüş gibi geliyor.

"Evet." Kaşlarımı çattım.

"Neden Khan'dan sipariş vermiyorsun?"

"Çünkü Karma Marsala iyi." Omuz silktim.

Kekoa, "Khan'ınki daha iyi ama," diye araya giriyor. "Evet." TK başını sallıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve - kahretsin - sözümü geri alıyorum - ondan nefret ediyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Ayağa kalkarak ona sordum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra ayaklarımın dibindeki LJ'yi fark ediyor. "Köpek mi aldın?" Ona doğru koşuyor.

"Yapma-" Başımı sallıyorum. "O bir bekçi köpeği, Daisy. Hırçın olabilir - "Stran'la aram pek iyi değil."

Onu sevmek için yere düşüyor ve o - lanet olası hain - lanet olası karnını kaşıyabilsin diye yuvarlanıyor.

("Bu senin için utanç verici," diye fısıldıyor Koa.) "Çok tatlı!" Daisy cıvıltıyor. "Adı ne?"

"LJ," diye homurdanıyorum, ona ters ters bakarak.

"Ah, neden?" diyor, başını kaldırıp bana bakmadan. "Küçük Julian."

Şimdi bana bakıyor, kaşlarını çatıyor. "Sen tam bir narsistsin."

"Değilim-"

"Neden ona uygun bir isim vermedin?" "Bu uygun bir isim!"

"Her şeyi kendinle ilgili yapmak zorunda değilsin-" "O benim köpeğim!" Gerekenden daha yüksek sesle bağırıyorum.

Ayağa kalktı, Tiller'a doğru yürüdü ve sonra - inanabiliyor musunuz - Kanlı köpek kuyruğunu sallayarak onu takip ediyor.

Bir keresinde Brezilya'da sahtekâr bir polisin kulağını ısırıp kopardığını görmüştüm.

"Ne işin var lan burada?" Yüksek sesle soruyorum - onunla bu şekilde konuştuğum için odanın yarısının bana attığı bakışları görmezden

geliyorum.

Tiller'ın önünde duruyor ve onu kendine siper ediyor.

Muhtemelen akıllıca. Ona şans versem Roma'nın onu bir saniyede öldüreceğini biliyorum.

"Bana çiçek mi gönderiyorsun?" diye sorar.

Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ve alay ediyorum. "Dalga geçiyorsun, değil mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Öyle misin, evet mi hayır mı?"

"Sana neden çiçek göndereyim ki?" Tükürdüm.

"Bilmiyorum-" Tiller onun etrafından dolaşıp bana bakıyor. "Belki de senin hayatını kurtardığı içindir?"

"Oh." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bakın kim sesini bulmuş."

Daisy, Tiller'ı bileğinden yakalar. "Hadi gidelim-" Onu çekiştiriyor ama adam hareket etmiyor ve başının üzerinden benimle göz göze geliyor.

Tiller bana, "Birisi ona çiçek gönderiyor," diyor ve Christian kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Yani?" Declan soruyor.

"Kimin umurunda?" Romeo araya giriyor ve Daisy ile göz göze geliyorlar. Daisy üzgün, Romeo kırgın görünüyor. Yakında yer değiştirecekler, yaptıkları dans bu.

Tiller'ın umurunda bile değil. Londra'nın en çok aranan adamıyla aynı odada olmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyor - sadece bana odaklanmış durumda.

"Onları kapımızın önüne bırakıyorlar" diyor.

Christian bu cümledeki "bizim" kelimesinden ürküyor. Bu işin peşini bırakmadı. Daisy'nin ona bakmadığını fark ettim ve bunun onu geçtiği anlamına geldiğini düşündüğünü söyleyebilirim ama onun yüzünü benim gibi tanımıyor. Göz kırışlarından kendini zor tuttuğunu ve ona bakarsa kendini kaybedeceğini anlayabiliyorum.

"Doğru." Başımı salladım. "Ama onlar çiçek, el bombası değil, yani..."

"Gitmek istiyorum-" Tiller'a bakıyor, kolunu çekiştirirken gözleri yaşıyor ve hani sıçıp batırdığınızda, sıçıp batırdığınızı bildiğinizde ve sevdiğiniz birini incittiğinizde ama nedense duramadığınızda kemiklerinize kadar işleyen o acıyı bilirsiniz ya? İşte o olur.

Tiller'ın bakışları değişmiyor ama ona doğru uzanıyor ve elini tutarak onu arkasına çekiyor. Onu benden koruyor ve odanın yaklaşık yarısı geriliyor.

"Gül olarak başladılar-"

"Ooh." Gözlerimi deviriyorum. "Kahretsin, kulağa tehlikeli geliyor." "Siktir git," diyor Daisy kafasını uzatıp bana dik dik bakarak.

"Aylardır güller açıyordu, değil mi Dais?" Tiller ona bakar.

"Yaklaşık üç," diyor ona. Bana değil ona. Artık onunla göz teması kurma ayrıcalığımlı kaybettim.

"Bugün hastanedeki dolabında papatyalar vardı-" diye devam ediyor ve kaşlarını çatılıyor. Bundan hoşlanmadım.

"Ve eve geldiğimde bu kapının önündeydi." Önümdeki masaya bir kutu fırlattı.

Kapağı hissimla kapatmadan önce ona uzun, etkilenmemiş bir bakış attım. Malçlanmış papatyalar.

Midem bulanıyor. Hasta hissediyorum. Bu kesinlikle bir tehdit. Yüzümden belli olmasın ama.

Tekrar kız kardeşime baktım. "Sorun nedir? El işlerini seviyorsun, sadece potpuri için kullan."

Acı dolu bir kahkaha atıyor, hiç komik bir şey bulamıyor, sonra dönüp dışarı çıkıyor.

Tiller çenesini çıkarır ve birkaç kez başını sallar. "Düşünsene, senden bahsettiği adamın çeyreği kadar bile olsaydın..."

Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi bir gülümseme attı yüzüme - neden acıdığını bilmiyorum ama acıdı - ve sonra onun peşinden yürüdü.

Ön kapının kapanmasını bekliyorum ve sonra Christian'a bakıyorum.

"Sen misin?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. Endişeli görünüyor. Roma'ya bakıyorum.

"Sen mi?"

Başını sallar, gergin bir şekilde yutkunur. Bu onun da kafasını karıştıracak. Zihninde Dais'e ondan başka kimsenin zarar vermesine izin yoktur.

Decks'e çenemi sallıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Siktir git."

"Tamam o zaman." Başımı salladım. "Geri kalan her şey dursun - Britanya Adaları'nda son üç ay içinde gül ve papatya yetiştiren ya da satan her çiçekçiyi, bahçıvanı, her botanikçiyi, her bahçeciyi arayın." Miguel'e baktım. "Bunu nasıl kaçırdın?"

Bu onu rahatsız ediyor, bunu söyleyebilirim. Bana kaşlarını çatıyor. "Beni içeri almıyor."

"Kendini zorla o zaman." Havlıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Oh evet, eminim bu iyi giderdi."

Ona bir bakış attım ve kapıyı işaret ederek başımı salladım. "Lanet olası bisikletine bin dostum. Pip pip."

Miguel bana tekrar ters ters baktı ama ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Declan dikkatle, "Gül ve papatya göndermek için oldukça yaygın çiçekler," diyor.

Başımı ona doğru sallıyorum. "Umurumda bile değil, kardeşim-" Gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum. "Bul onları. Boroughs'u ara - tanıdığımız herkese kız kardeşime çiçek gönderip göndermediklerini sor."

Herkes başını sallayıp dağılıyor, ama Christian hariç. Bana bakıyor, sinirli görünüyor. Sandalyesinde geriye yaslandı.

"Aşırı bir tepki gibi geliyor," diyor kaşlarını kaldırarak. Ben de onun yüzünü yansıtıyorum. "Öyle mi?"

Omuz silkiyor. "Özellikle de onu umursamadığınızı düşündüğün zaman..."

"Umurumda değil-" diye yalan söylüyorum, kayıtsız bir gülümsemeyle geçiştirmeye çalışıyorum.

Christian burnunu çeker, eğlenir. "Belli ki öyle..."

Başımı sallıyorum. "Beni sattı-"

Dişlerinin arasından bir şey çıkarıyor. "Onun kurallarını çiğnedin." "Onu ben büyüttüm," diye karşı çıkıyorum.

"Evet-" Ayağa kalkar, sinirlenmiştir. "Ve senin ölümünü, boş odasındaki bir masada sakladı."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece üzgün olduğunu söyle!" diyor bıkkınlıkla.

"Siktir git," diye homurdanıyorum.

"Bunu düzeltebilirdin Jules - bir şeyden korktuğunda onu şaka yapıyormuş gibi hissettirmeyebilirdin. Eve gelebilirdi-"

"Eve gelmesini istemiyorum," diye tekrar yalan söyledim.

"Pekâlâ." Sinirli bir şekilde başını sallıyor. "O zaman inkâra bir şans daha ver, bakalım nasıl olacak-"

"Sadece onları kimin gönderdiğini bul," dedim.

Başını sallıyor. "Ben senin için çalışmıyorum."

"Öyle mi?" Başımı geri çektim. "Yine de ona aşıksın, bu yüzden muhtemelen her halükarda zaman ayırmaya değer."

"Evet, tamam." Omuz silkiyor ve bana doğru bir bakış atıyor. "Ama sen de onu seviyorsun, o yüzden neden biraz büyüüp öyle davranmıyorsun?"

6

Daisy

Onları aylardır görmemiştim. İkisini de ne görmüş ne de konuşmuştum. Kardeşimin Londra dışında kaçak olduğunu, Declan'ın onun yokluğunda burada ve yetkili olduğunu - Julian'ın Koa'yı yanına aldığını - duymuştum ve bu beni minnettar hissettirmişti. En azından yalnız değildi - en azından her zaman tam bir pislik olmasına izin vermeyecek biri vardı.

Tiller ve ben o zamana kadar bir süredir birlikteydik, yaklaşık beş aydır. O zamanlar bile haftanın çoğu günü benim evimde kalırdı. Bazen onun evinde kalıyorduk, ama onun bir oda arkadaşı vardı ve benim evim daha güzeldi, çünkü her ne kadar kabul etmekten nefret etse de, suç gerçekten iyi para kazandırıyordu.

Gecenin bir yarısıydı. Temmuz ayıydı sanırım. Kapıda çılgınca bir gürültü vardı.

Ayağa fırladım.

"Bunu duyuyor musun?" Kaşlarımı çatarak ona baktım.

O komodinden silahını aldı, ben de benimkini - o birkaç saniye kaşlarını çatarak silahına baktı, ben onu görmezden geldim ve sesi ön kapıya kadar takip ettim.

Kapıyı açmaya gittim ve Tiller beni iterek yolumdan çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye kaşlarını çatı. "Ben açarım." Gözetleme deliğinden baktı ve yüzü dondu.

"Oh, kahretsın." İçini çekti ve kapıyı açtı.

Kardeşim, karnından kanlar akarken, Koa ve Christian Hemmes tarafından tutuluyordu, Miguel de arkalarındaydı.

"Aman Tanrım." Elim ağzıma gitti.

Julian ikisinin arasına yığılmış, başı öne düşmüştü. Çok fazla kan vardı.

Kardeşim başını çevirip bana baktı. Göz göze geldik. İkimiz de bir şey söylemedik.

"Onu bağka nereye getireceğimizi bilemedik," dedi Christian, gözlerinde bana borçlu olduğunu düşündüğü bir özür vardı, sanki onu buraya getirerek bana yanlış yaptığını düşünüyordu.

Christian bana bakıyordu, gözleri sanki beni bağka bir erkekle bu kadar çözülmüş görmek ona zor gelmiş gibi biraz çığ bakıyordu. Fazla içimde değildi.

Sanırım.¹ Onu herhangi bir kızla böyle görmek istemezdim.

ile yatıyordu.² Ama birlikte olamazdık - o sırada orada, kardeşimin kollarında kanlar içinde olması, ne demek istediğimi kanıtlıyordu.

O karşımda dururken kalbimin fırtınalı bir denizde küçük bir tekne olduğunu unutun, Ocak ayında konuşmayı bıraktığımızdan beri bilincimde belirmediği bir günün geçmediğini boş verin... Kardeşimle birlikte kapımın eşiğindeydi. Beni terk ettiğim hayata geri sürüklüyordu.

Onları içeri çektim ve kapıyı arkalarından kapattım.

"Odanız var mı?" Kekoa benden Miguel'e bakarak etrafına göz gezdirdi ama daha önce benim dairemde bulunmadığı için bilmiyordu.

Tiller kaşlarını çattı, kafası karışmıştı, hepimizin arasına baktı. "Ne için?" Koa onu görmezden geldi, gözlerini benden ayırmadı.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve bir saç lastiğiyle arkadan bağladım. "Sağdan ikinci kapı." Elimle işaret ettim ve başladılar Kardeşimi o tarafa sürüklüyordum.

Tiller'ın bana baktığını hatırlıyorum, çenesi aralık, gözleri geniş ve şaşkındı.

Başımı kaldırıp ona baktım ama gözleriyle zar zor buluşabildim. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

Sonra peşlerinden koştum.

"Pin kodu nedir?" Kekoa seslendi.

"Üç-sıfır-bir-sıfır,"³ Koa'ya bağırdım ve göz göze geldik - benim için üzgün görünüyordu.

Kapı açıldı ve Tiller arkamda gerildi.

Bir ameliyat masası, birkaç serum askısı, temel tıbbi malzemelerin bulunduğu bir dolap

malzemeler, tepsisi hazır bir tıbbi ekipman standı gidin.⁴ Duvarın diğer tarafında bıçak, tabanca ve silahlardan oluşan bir dolap.

"Siktir." Miguel alaycı bir kahkaha attı. "Eski alışkanlıklar zor ölür, ha Dais?"

Tüm bunlar genel olarak gecenin bir yarısı için biraz fazlaydı, ama sanırım Tiller için asıl önemli olan kapının tam karşısındaki duvarda asılı olan şeydi: Pieter'in *Vanitas Natürmortu*

Claesz.⁵

Tiller'ın gözleri sanki ona ihanet etmişim gibi bana doğru kaydı.

Bu odayı kilitli tutuyorum. Tiller'a hep silahlarımı burada sakladığımı söyledim, ki bu seçici olarak doğru. Aslında tüm geçmiş hayatımı burada tutuyorum. Hata yapıp yapmadığımı merak ettiğim günlerde onların yasını tutmaya geldiğim yer.

Yapmadım, sanmıyorum. Sanmıyorum. Ben normal istedim.

Tiller bana normal vermişti.

Her gün eve gelir, güvenilirdir. İyi, nazik, istikrarlı biri ama o resimle mücadele ediyordu.

Ama o an onun çırpınışları için zamanım yoktu. Nefes alıp vermesi hızlandı.

Onu işaret etti. "Bana bunun gerçek olmadığını söyle." Hantal bir duraklama.

"Tamam." Zayıfça omuz silktim ve Tiller alay etti.

"Daisy-" Koa beni tekrar odaklanmaya çağırdı.

"Onu masanın üzerine koy," dedim ama yapmadı, onun yerine durakladı.

"Burada güvende miyiz?" Koa sordu ve hem Miguel hem de ben kaşlarımızı çatarak ona baktık. Bu imaya dayanamadım. Beni tüm hayatım boyunca tanıyordu, kanayan bir yaraya parmak basan birini geri çevireceğimi düşünmeyecek kadar iyi tanıyor olmalıydı.

kardeşiydi, bırakın onu.⁶

"Tabii ki burada güvendesin-" diye tükürdüm.

Koa başını salladı ve odada volta atan, yere bakarken başını sallayan Tiller'a doğru başını salladı.

Onu kolundan tuttum ve koridora doğru çektim. "Ne?"

Sabırsızlıkla başımı salladım.

İçi boş bir kahkaha attı. "Ne oluyor lan?" Sinirli bir şekilde başımı salladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Pieter Claesz?" Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Kayıp olduğu bile bildirilmedi-"

"Bunu şu anda yapamam, Tills - onu düzeltmem gerek-" Tiller odaya dönüp kardeşime baktı, emin değildi.

"Burada olduğunu kimseye söyleyemezsin." Erkek arkadaşımın bileğine dokundum. Tiller'ın çenesi gerildi ve başını daha fazla salladı.

"O benim kardeşim," dedim ona yüksek sesle.

"Adam kaçıрма, gasp ve cinayetten aranıyor! Cinayet, Dais!"

"Umurumda değil!" Başımı çılgınca salladım. "O benim kardeşim, umurumda değil-" "Ama benim umurumda!" Tiller göğsünü yumrukladı.

"Ben bir federal ajanım. Umurumda."

Ona bir adım daha yaklaştım.

"Beni seviyor musun?" Sesim kırıılarak sordum.

Gözlerini kırptırdı, şaşırdı. "Ne?"

"Beni seviyor musun, evet mi hayır mı?" Sendeleyerek nefes aldım. Tiller bana bir bakış attı. "Daisy-"

"Evet mi hayır mı?" diye

sordum. İç çekti. "Evet."

Ağır ağır yutkundum. "O zaman tek kelime etmeyeceksin."

Hemen içeri daldım. "Biz iyiyiz," dedim özellikle kimseye. "Onu masaya yatırın ve bana ne olduğunu anlatın."

Benimle tek kelime konuşmayan kardeşime baktım, göz göze geldik ve kalbim sıkıştı.

Gözleri endişeli görünüyordu. Julian asla endişelenmez.

Aylar olmuştu. Altı belki? Ya da o civarda. Hayatımın en yalnız altı ayı. Onu her gün özlemiştim, ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, bilmesini istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama hiçbirini ona söylememiştim ve belki de artık hiç söyleyemeyecektim, çünkü beni ölmek üzere olan gözlerle izliyordu.

Ölen gözleri bilir misiniz? Onlarda umutsuz bir hesaplaşma, kaderine boyun eğme, onları bekleyen kaçınılmaz karanlığa doğru eğilme vardır ve ben bunu kardeşimde görebiliyordum - eğiliyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım çünkü kurallarımızı çiğnediği için ondan hala nefret ederken onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyecek yeterli kelimem yoktu.

Kekoa, "Karnın alt kısmına kurşun yarası," diyerek beni kendime getirdi. "Çıkış yarası mı?" Julian'ın vücudunun altını yokladım ve acı içinde inledi.

Christian başını salladı.

"Dais-" Kekoa bana bir bakış attı. "Çok kan kaybetti." "Ne kadar?" Elimi uzattım. "Makas."

Koa onları bana uzattı ve ben de kardeşimin gömleğini kestim. Yüzünü buruşturdu. "En az bir litre. Muhtemelen daha fazla."

Sendeleyerek nefes aldım, birkaç kez başımı salladım ve anlamaya çalıştım.

Beynim yüzüyordu.⁷ Kardeşimi gerçekten kalıcı bir şekilde kaybetseydim, dünyanın nasıl görüneceği, nasıl hissedeceği ve nasıl

olacağı konusunda

Toprağın altında olduğu yerde, belki bir gün barışacağımıza, bana söylediği her şeyi geri alacağına, olduğumuz kişi olmamızı umursamayı bırakacağıma, birbirimize attığımız yığınla bok ve çöpün arasından bir yol bulabileceğimize dair kapsayıcı bir umudun olmadığı şekilde. Onu kaybetmek sadece onun dünyasını değil, benim dünyamı da karartacaktı, çünkü o zaman bile, bunu yüksek sesle ya da beni değiştirecek şekilde itiraf etmeye hazır olmadığım zamanlarda bile, kardeşim olmadan kim olduğumu bilmediğimi biliyordum.

Sadece bir saniyeliğine hepsine sırtımı döndüm. Tek bir tanesinin bile yüzümde beliren ıstırabı görmesini istemedim.

Tiller çünkü anlamadı. O çok siyah ve beyaz. Kekoa ve Miguel çünkü kardeşime söylerlerdi.

Christian çünkü o oydu ve beni tanıyordu, her zaman birinin beni gerçekten tanıyacağını hayal etmiştim ve şimdi tanıyordu, ama bunun bir önemi yoktu çünkü biz de birlikte olamayacaktık, bu yüzden ağzımdan çıkan çığlığı elimle bastırdım ve birkaç nefes aldım.

Sonra kolumda bir el vardı.

"Titriyorsun," dedi dünyasındaki en sevdiğim ses.⁸

Christian'a ona bakmadan, "Sadece adrenalin," dedim.

Başını salladı ve istemeden saçlarımın bir kısmını kulaklarımın arkasına itti.

o.⁹

"Bunu yapabilirsin Dais. Yapabilirsin..." Başını eğdi, böylece göz g ö z e g e l d i k . "Neye ihtiyacınız var?"

"Um-" Odanın geri kalanıyla yüzleşmek için geri döndüm.

"Kan." "Sende hiç yok mu?" Kekoa bana baktı.

"O lanet olası bir hastane değil, Ko!" Miguel ona bağırdı.

Başımı salladım, en eski dostlarımdan ve koruyucularımdan birine çılgınca baktım. "Buzdolabımda sadece kan torbaları bulundurmuyorum, Kekoa-"

"Siktir!" diye bağırdı ve ben yine paniklelemeye başladım.

"Sorun ne?" Tiller kaşlarını çatı.

Julian'ın kan grubunu eşleştirmek zor. Negatif. İkimizde de var. Kekoa 0 Pozitif, Miguel de öyle. İstatistiksel olarak çoğu insan öyle.

"Ona ihtiyacı olduğu kadarını veremem ve üzerinde çalışmaya devam edemem. Kan grubunuz nedir?" Tiller'a sordum.

"Olumlu," diye teklif etti ve ben başımı salladım.

"Peki ya sen?" Christian'a sordum.

"Olumsuz," dedi, kolunu sıvamıştı bile, rahatlayarak iç çektim.

Bir litre alamazdım. Aslında 450 mL'den fazla almamalıydım ama 600'ü deneyecektim ve o da benimkinin 400'ünü alabilecekti ve o zaman belki de iyi olacaktık-

"Tam kan nakli mi yapacaksınız?" Kekoa bana baktı.

"Başka seçeneğimiz yok." Omuz silktim. "Koa, onu monitör¹⁰ - SpO2 Sensörü sol parmağında, kırmızı kablo sağ üstte, sarı, sol üstte ve yeşil-"

"Bunu daha önce de yaptım, Dais-"

"Tiller-" Başımı kaldırıp ona baktım. "Yaraya baskı uygulamaya devam et - bağlandığında makine biplermeye başlayacak, çünkü zaten hipertansiyon evresi bir, belki de iki olacak. Değerlerinin 160'ın altında, 100'ün üzerinde olmasını istiyorum ve yükselirse hemen bana söyle."

"Tamam." İtaatkar bir şekilde başını salladı.

Christian'ı odanın kenarına çektim ve bir C PD-A1 aldım.¹¹

kan torbası.¹² Kazağını çıkardı ve ben de koluna girdim, o durumda bile ona dokunmanın bana nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyordum.

Kolunu birkaç kez büküm, dirseğinin iç tarafındaki damara hafifçe dokundum.

Ve Christian, karıştıramadığım o çiğ, ağır gözlerle bana bakıyordu.

Kolunu alkollü bir bezle sildim ve iğneyi yerleştirdim, klempı bıraktım ve o güzel O Negatif kan torbaya dolmaya başladı.

En iyi damarımı bulmak için kendi kolumu sıvadım ve Christian'ın kağlarını çatarak bana baktığını hissedebiliyordum. "Benimkinden biraz daha al."

"Hipovolemik şoka girersin."¹³ "Bu kötü mü?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Evet, bu kötü."

Bir kez başını salladı ve ben damar aramaya devam ettim.

Bir tane buldum, kendimi sıkıştırdım ve eski erkek arkadaşımın yanına oturdum. "İyi hissediyor musun?" Ona sordum.

"Öyle mi?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

Gözlerimi ona diktim ve her Gey, her Gey bana bir rüya gibi geldi. Christian'ın benim için o insanlardan biri olacağını hiç düşünmemiştim, gerçekten. İlk takılmaya başladığımızda -ki şimdi bir ömür önceymiş gibi geliyor-

Varlığıyla sizi alt üst eden o nadir insanlardan birine dönüşeceğini hiç düşünmemiştim, hem de sadece kötü anlamda değil (evet kötü anlamda), iyi anlamda da, güvende olmadığım zamanlarda güvende hissettirdiği, cesur olmadığım zamanlarda cesur hissettirdiği, iyi olmadığım zamanlarda iyi hissettirdiği, keşke boyunduruğum kırılısaydı, keşke ona bakarken bunları hissetmeseydim, ama hissettim.

Ben çok yaptım,¹⁴ Bu yüzden gözümü ondan ayırıp, o ciddi yüzüyle bizi izleyen Tiller'a baktım ve bilip bilmediğini merak ettim.

Eğer bilseydi, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Aylardır çıkmaya devam ediyoruz ve bundan hiç bahsetmedi.

Biraz başım dönmeye başladı, ben de bir dakikalığına kan vermeyi kestim.

Ayağa kalktım, kardeşime kan nakli için bir damar buldum.

"Hayati değerleri nasıl?"

Koa başını salladı. "İyi değil."

Tiller bana "100'ün üzerinde 158," dedi ve ben de başımı salladım.

"Kurşunu çıkarmam gerek." İğneyi kolumdan çıkardım ve bir alçıya vurdum. "Eldivenleri uzat."

Kollarımı dezenfekte ettim ve eldivenleri giydim.

"Işıklar açılsın." Keko'a'ya başımı salladım. "Kaç tane arıyorum?"

"İki," diye mırıldandı kardeşim. İlk söylediği şey.

İlki kolaydı. Karnının birkaç santimetre içine; ışık metali hemen yakaladı. Hiçbir şeye isabet etmemiş. Sanırım tekrar ateş ettiklerinde aşağıya doğru iniyordu ya da hafifçe hareket etti, ama hiçbir şeye çarpmamıştı ve kolay bir balıktı.

İkincisi...

Bütün kanama oradan geliyordu. "Bağırsağı delinmiş," diye fısıldadım.

"Ah, lanet olsun-" dedi Koa nefesinin altından ve bundan o kadar nefret ettim ki, durumun vahim olduğunu zaten biliyor olsam da, Keko'a'nın bunu kabul etmesiyle ilgili bir şey durumu aşılamayacak kadar kötüleştirdi.

"Hâlâ içeride - ışık-" Başımı salladım. "Bana bir kıskaç ver."

Kanamayı durdurmaya çalıştım. Gazlı bezle sardım.

Keko'a'ya baktım. "Ben - yapabileceğimi sanmıyorum-"

Julian solgunlaşmaya başladı. Zaten olduğundan daha solgun.

Çekmeceleri işaret ettim. "Orada bir Maglite var - onu al ve burada parlat."

Christian itaat etti.

"İstatistikleri düşüyor Dais-" dedi Tiller bana.

Başımı salladım. "Alabilirim, perforasyonu kapatamam ama kurşunu çıkarabilir ve kanamayı durdurabilirim... Hemostatik pens... Klemp

-" Elimi uzattım ve Koa onları bana uzattı.

Bip sesini duymama rağmen Tiller "Düşüyor," dedi. Aslında bip sesini hâlâ duyuyorum.

Monitörler çığına dönmüştü ve kardeşimin solunumu gittikçe zayıflıyordu ve Koa durmam için bağıırıyordu ve ben de onu alabileceğimi ve daha fazla gazlı bez istediğimi söylüyordum ve o da çok fazla kan var diye bağıırıyordu - ve sonra metalin metale kenetlenmesinin o korkunç tatmin edici hissini hissettim ve anladım. Başardım.

Kurşunu çıkardım ve kardeşimin yanındaki masanın üzerine bıraktım.

Sonra da yere yığıldı.

Christian ona baktı. "Lanet olsun-" "Julian?" Onu sarstım. "Aman Tanrım-"

"Daisy-" Tiller beni yakaladı ve iki omzumdan tuttu. "Defibrilatörünüz var mı?"

"Um - uh - evet?"

"Nerede?" diye sordu yüksek sesle ve sakince.

"Ben - içeride-" Bir dolabı işaret ettim. Titriyordum. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyordu - Utanıyorum. Ne kadar utanç verici. Bundan daha iyi olmalıydım. Dolabımda bir defibrilatör olduğunu hatırlayan ben olmalıydım, onu alıp göğsüne elektrot jeli koyan ben olmalıydım.

"Julian?" Yanına diz çöktüm ve ellerimi saçlarının arasından geçirdim. "Daisy-" dedi Koa, elinde manuel bir resüsitatör tutarak.

"Hareket et."

Tiller defibrilatörü çalıştırdı. "AnlaGıldı mı?" diye bağırdı ve ben kardeGimi bırakmadım, bu yüzden Christian beni çekip aldı, arkamdan tuttu ve gitmeme izin vermedi. Bir parçam onun vücudumda olmasının nasıl bir his olduğunu tekrar hatırlamak istedi ama o anı travmanın girdabında kaybettim.

Ve sonra ona şok verdiler.

Ve hiçbir şey.

Kardeşimin bedeni masadan o korkunç sıçrayışını yaptı ve tekrar yere çakıldı.

Koa McKesson'ı pompalamaya başladı.

Bedenimi Christian'ın kollarından dirsekleyerek kurtardım ve erkek arkadaşımın elindeki kürekleri kaptım çünkü o anda olduğumdan daha iyiyim.

"Temiz-" dedim tekrar ve sonra onu şok ettim.

Ve orada asılı kaldı - kardeşimin hayatta olmadığı küçük bir sonsuzluk. Yalnızdım. Bu dünyanın bana fırlatabileceği her şeyden korunmasızdım ve eğer uyanırsa hepsini zaten kendim omuzlardım. O kadar çok şey, o kadar çok korkunç şey var ki, yine de gezegendeki en sevdiğim insan. Babamı hatırlamıyorum, gerçekten. Artık hatırlamıyorum ve bu beni üzüyordu ama şimdi düşünüyorum da Julian o kadar iyi bir iş çıkardı ki bir plajda ölen bu adamı hatırlamama gerek yok çünkü onun yerine kardeşim var.

Yumruğumla göğsüne olabildiğince sert vurdum - iyi bir önlem için iki kez - ve sonra, bip.

Kardeşim büyük bir nefes aldı ve gözleri açılıp benimkilere takıldı. Ağlayarak başımı göğsüne yasladım, o da zayıf bir şekilde kolunu başıma koydu ve beni tutabildiği kadar tuttu.

Kısa bir süre sonra tekrar bayıldı ve ben de işime geri döndüm.

Kusurluydu ve düzgün bir doktor tarafından görülmesi gerekiyordu. Tek yaptığım kanamayı durdurmak, yarayı temizlemek ve biraz kan nakletmektir. Perforasyon hala oradaydı.

Tiller'a baktım ve bana hızlı, yorgun bir gülümseme fırlattı.

"İyi misin?" Nefes alış veriş ağırdu, sanki tutuyormuş gibiydi.

Bir kez başımı salladım.

"Ben duş almaya gidiyorum." O da başıyla onayladı ve odadan çıktı.

"Tiller-" Peşinden yürüdüm. Koridorda durdu ve bana baktı.

Ona doğru koştum, yüzünü ellerimin arasına aldım. Boğuldum. O boğulmadı.

"Onu kurtardın."

"Hayır." Başını salladı, ellerimde çevirdi ve avuçlarını öptü. "Sen öptün."

"Hey-" Gözlerine baktım ve itiraf etmek istese de istemese de gerçeği biliyorum. Kardeşim onun sayesinde hayatta. "Ben de seni seviyorum," dedim ona.

Ve bu doğrudur. Öyle. Başka birini sevdiğim kadar mı? Hayır, ama hala sevsem bile o kişiyi artık sevemem. Christian hala o kapının arkasında yaşıyordu.

kapattım.¹⁵ ve Tiller hala dümdüz ilerideydi. Hâlâ normal olmak istiyordum. O gece hiçbir şeyi değiştirmedir. Normali seviyorum, bu yüzden Tiller'ı da seviyorum.

Bana yorgun bir gülümseme daha verdi ve yukarı çıktı.

Odaya geri döndüğümde Christian bitkin bir halde duvara yaslanmıştı. "Sen iyi misin?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Biraz solgun görünüyorsun." "Evet, iyiyim." Omuz silkti. "Sadece biraz başım dönüyor."

"H a d i gel." Başımı mutfığa doğru salladım. "Muza ihtiyacın var." Sözsüzce beni takip etti, arkasını banka yasladı. Ona bir muz soydum, bir bardak süt uzattım.

"Kan hücresi yapıcıları." Ona hızlı bir gülümseme gönderdim. Ağlayacakmış gibi hissettim, neden bilmiyorum - az önce olanlar bir yana, onu herhangi bir noktada görmek sanırım beni biraz mahvederdi.

"Bu gece inanılmazdın Dais-"

Ona başımı salladım ve içimi çektim. "Kardeşimle ne yapıyorsun?" Birkaç saniye düşündükten sonra omuz silkti. "Artık arkadaşsınız."

"Neden?" Gözlerimi kırdım ve o da bana baktı. İçimi çektim. "Bu gece ne oldu? Neden biri ona ateş ediyordu?"

"Kayıp bir parçanın izini sürüyoruz-"

Başımı salladım, dosdoğru önüme bakıyordum. "Hangi parçanın?" "Bir Van Gogh." Biraz süt yuttu.

Bir kaşımı kaldırırken ona döndüm. "*Poppies*'i mi arıyor?" Christian başını salladı.

"Oh." Anladım. "Geri dönmeye çalışıyor."

Christian yine başını salladı.

"Ve sen de ona yardım ediyorsun." Alt dudağımı ısırdım. "Ediyorum."

"Neden?"

Beni kaburgalarımın altına dürttü ve ben de hüznü bir gülümsemeyle burnumu çektim.

"Dais-" diye seslendi Koa başını sallayarak. "Biraz morfine ihtiyacı var."

"Evet, tamam." Başımı salladım. "Geliyor-"

Christian'a baktım ve yanından geçmek için ilerledim.

Elimi tuttu, birkaç saniye tuttu ve sıktı. Ona baktım, başparmağımı birkaç kez onun kinde gezdirdim ve ağır bir şekilde yutkundum.

Elimi ağzına götürdü ve öptü.

Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini benden ayırmadı, birkaç kez göz kırptı ve sonra gitmeme izin verdi.

Ertesi sabah uyandığımda gitmişlerdi.

Eğer evimin her yerinde hâlâ kardeşimin kanı olmasaydı neredeyse bunun bir rüya olduğunu düşünecektim.

Tiller ve ben, bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık. Kardeşimi kurtardığı gerçeğinden, tablodan, evimizde sakladığım tuhaf küçük hastane odasından, benim de hala başka birini sevdiğimi bildiğini düşündüğünden

-

O gecenin çok fazla katmanı vardı, benim hakkımda söyledikleri, bizim hakkımızda söyledikleri, ikimizin de çoğunlukla yaşadığımız evdeki o tabloyla onun bağlamında benim hakkımda söyledikleri. Bir suçluyu kurtarmıştı, artık onun da bir suçluyla çıktığına dair tartışılmaz bir kanıtı vardı - bunun tek başına sonuçları - hepsini çekmeden bir ipliği çekemezdi ve bu yüzden hiçbirini çekmedi ve tüm o gece bir kutuya koyup yatağımızın altına sakladığımız bir şey haline geldi.

¹ Beyaz düğmeli bir gecelik ve Tiller sadece CK yatak pantolonuyla.

² Bir şeyler duyuyorum.

³ Julian'ın doğum günü. Hatırladığım tek iğne.

⁴ Ve Christian'ın bana verdiği Heart Tag Hemmes kolyesi, ama umarım kimse onu bulmaz çünkü muhtemelen onu saklamamalıydım.

⁵ 1625. Panel üzerine yağlıboya. 29,5 × 34,4 cm. Haarlem'deki (Hollanda) Frans Hals Müzesi'nde asılıdır. Ya da onlar öyle sanıyor.

⁶ Onu. Tek ailem, en iyi arkadaşım, kurtarıcım, koruyucum, düşmanım, hayatımın her günü sevdiğim ve her zaman seveceğim kişi. Onunla bir daha hiç konuşmasam bile.

⁷ Boğulma

⁸ Ve erkek arkadaşımın değil.

⁹ Ve arka plandaki erkek arkadaşım ayaklarının üzerinde kaydı.

¹⁰ Edan iM60 Hasta Monitörü.

¹¹ Kırmızı kan hücrelerinin daha uzun süre dayanmasına yardımcı olan sitrat fosfat dekstroz-adenin.

¹² Önceden takılmış 16-gauge ven ponksiyon iğnesi sıkıştırma klempisi ile 600mL kan torbası.

¹³ Vücudunuzun geri kalanına pompalamak için yeterli kanınız olmadığında.

¹⁴ Ve yap.

¹⁵ Bu gece her şey açığa çıktı.

7

Hristiyan

"Pekâlâ." Jo, South Kensington Club'daki sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Beni bilgilendir

-" Bana başını salladı. "Jules neden çiçekler konusunda birdenbire çılgına döndü?"

"Ne?" diye gülüyor BJ, bana bakarak.

"Julian," dedi Jo ona bakarak, "birdenbire gül çeşitleri konusunda en büyük otorite haline geldi."

Kardeşim şaşkın bir şekilde omuz silkiyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Birisi Daisy'ye çiçek gönderiyor." İç çekiyorum.

Henry gözlerini kısarak bana baktı. "O biri... sen misin?"

"Hayır-" Gözlerimi deviriyorum. "Her şey oldukça tuhaf-"

"Ne?" Jo alay ediyor. "Biri ona çiçek mi gönderiyor?"

Beej bana bir bakış attı. "Oldukça fit bir kız, dostum - sanki biraz dayak yiyecekmiş gibi hissediyorum?"

"Hayır." Tekrar iç çektim. Başımı sallıyorum. "Bu - boşver." Açıklamaya zahmet edemiyorum. Umursamıyormuşum gibi geliyor ki bu doğru değil. Durmadan düşündüm ama anlamayacaklar. Jo hiçbir şeyi ciddiye almaz ve bu bizim çocuklara söyleyeceğimiz türden bir şey değil.

"Julian Julian'dır - pireyi deve yapar." Onun yerine ben söylüyorum.

Henry birkaç saniye bana bakıyor ve sonra ağzından hava üflüyor.

"Her iki saatte bir farklı bir çiçekçiye gözetlerken, onun aşırı tepki gösteriyormuş gibi davranan sen değilsin..."

Jonah gülmeye başlar.

Elimi havada gezdirip, fırçalamaya çalışıyorum. Benim ve Daisy'nin CliffsNotes versiyonunu biliyorlar. Çok aşık olduğumu ve sonra yürümediğini biliyorlar. Onun da beni sevdiğini bilmiyorlar. Onun hakkında bir şey bilmiyorlar.

Ömür boyu normallik peşinde koştuk ve bunun ikimize de ne kadara mal olduğunu bilmiyorlar. Onu hala sevdiğimi bilmiyorlar.

Çünkü neden yapsınlar ki? Beni geri istemeyen bir kızı seven bir aptal gibi görünüyorum - ya da belki de daha önce istiyordu ve şimdi çok geç çünkü muhtemelen onu bu boktan şey için seçmeliydim ama yapmadım ve şimdi ona gerçekten verebilecek başka biriyle normalleşti.

Beej çenesini bana doğru salladı. "Vanna Ripley eski sevgilin için çiçekçileri ziyaret etmen konusunda ne düşünüyor?"

"Vanna Ripley Mykonos'ta."

Henry gözlerini devirerek başını sallar. "Mikonos'ta *olurdu*, o zilli."

Gözlerimi deviriyorum. "Mykonos'a gidiyoruz."

"Evet, artık değil," diyor içkisini geri atarken.

Beej kardeşine eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Büyük bir hayranı değilsin o zaman, Hen?" "Seviştiği o azgın narsistin mi?" Başparmağıyla beni işaret ediyor.

ve ben yine gözlerimi deviriyorum. "Hayır, öyle olduğumu söyleyemem."

Jonah aramıza bakıyor. "Evin etrafında garip olmalı?"

Henry'yle bakiştık ve ben esnedim. "Henry onun gelmesine izin vermiyor." BJ gülmeye başladı. "Bu nasıl geçti?"

Omuz silkiyorum. "Genellikle ona Henry ve Taura'nın tuhaf seks yaptıklarını, bu yüzden onunkine gitmemiz gerektiğini söylerim-"

Ve sonra masa gerilir.

Muhtemelen bunu söylememeliydim. Jo ve Hen için kesinlikle hassas bir nokta. Henry bana bir bakış fırlatıyor ve Jo burnunu çekerek başka tarafa bakıyor.

"Güzel." Henry sinirli bir şekilde başını sallar.

Tekrar omuz silkiyorum. "Belki de aynı kızla yatmamalısın, o zaman-"

"Belki de çeneni kapatmalısın," diyor ağabeyim.

Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum.

Beej'e baktım. "Peki ya sen şampiyon?" Çenemi ona doğru salladım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Ne hakkında?" Bilmiyormuş gibi davranıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Oh, Magnolia uçuyor mu? Evet - iyi. Bunu hiç düşünmedim."

Jo çenesini ona doğru sallıyor. "Bu yüzden mi saçını kestirdin?"

"Saçımı kestirdim çünkü ben bir modelim-" BJ kendine biraz su dolduruyor. "Ooh," diye takılır Henry. "O bir model!"

Beej ellerini saçlarının arasından geçirirken gözlerini deviriyor, sonra başını sallıyor. "Muhtemelen onu görmeyeceğim bile."

"Kendi babasının düğününde mi?" Jonah kıs kıs güler.

"Tamam o zaman." "Jordan'ı da getiriyor musun?" Ben soruyorum.

Jordan, BJ'in yeni kız arkadaşı. Çok yeni. Beej'in Parks'tan başka kız arkadaşı olmamıştı, bu çok önemli bir şey. Onu umursamıyorum. Henry onun en büyük hayranı değil ama dürüst olmak gerekirse bunun onunla ilgili olduğunu sanmıyorum.

BJ başını sallıyor ve ben de arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İlginç."

"Çok." Henry başını sallıyor.

"Jordan düğün tarihin olmama konusunda ne hissediyor?"

"İyi." Omuz silkiyor. "Umurunda değil."

"Ah." Jonah başını sallıyor. "Yalanlar. Yalanlar Vakıf . her sağlıklı bir ilişki..."

"Oh-" BJ ona çarpıyor. "Bunlar hakkında çok şey b i l i y o r s u n , d e ğ i l mi? Sahip olduğun tüm sıfır kız arkadaşlar."

"Pekala-" diye alay etti Henry. "Sakin ol, toplamda iki tane içtin."

"Parks geri geliyor-" BJ başını sallıyor. "Önemli bir ş e y değil. Her zamanki gibi iş."

"Evet," diye homurdandım. "Doğru."

8

Daisy

Tiller arabamın kapısını açtı ve beni sokağa çıkardı. "İyi misin?" "Hmm?"

Ona gülümsedim, dikkatim dağılmıştı.

"Kardeşinin evinden beri sessizsin." "Oh, hayır

- evet. Hayır-" Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Beni kendine doğru çekiyor, çenesini başımın üstüne koyuyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Üzgün görünüyorsun," diyor saçıma doğru ve ben ona bakarak geri çekiliyorum.

"Hayır - ben-"¹

"Üzücü." Tiller gülümseyerek başını sallar.

"Kardeşim-" Başımı sallıyorum. "Güvenliğime karşı daha önce hiç kayıtsız kalmadığı bir zaman olmadı."

Tiller beni çeviriyor ve arkamdan sarılarak caddede yürümeye başlıyor. İç çektiğini duyuyorum. Tiller'a karşı Julian'ı savunduğum, Tills'e her gün özlediğim bir oda dolusu aptala bir şeyler kanıtlamaya çalışmadığı zamanlarda kardeşimin nasıl biri olabileceğini anlattığım için kendimi aptal gibi hissediyor ve utanıyorum.

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışarak, "Güvenliğiniz konusunda kayıtsız değilim," diyor.

Öyle değil. Olmadığını biliyorum. Yerleşkeden ayrıldığımızdan beri alnında olan o küçük endişeli kırışıklık bana öyle olmadığını söylüyor.

"Biliyorum." Tell Your Friends'in önünde durduğumuzda ona başımı salladım,² buluşacağım yer Dellina³ Kahvaltı için.

Beni döndürüyor, ellerini belime koyuyor. "Seni seviyorum."

"Biliyorum." Tekrar başımı sallıyorum.

"Sen de beni seviyorsun," diyor ve ben üçüncü kez başımı sallıyorum. "Evet."

"Burada iyi olacak mısın? Hastaneye mi gidiyorsun?"

"İyi olacağım." Omuz silkiyorum. "Buralarda çiçekçi yok." Ona şakacı bir bakış attım.

Kardeşimde olduğu için artık bunu görmezden gelmek daha kolay geliyor. Sanki o endişelenmiyorsa ben endişelenecek kadar aptalım.

Ama yine de, ben onun için ölüyüm, yani.

Tiller gözlerini devirdi - bunların hiçbirinden hoşlanmadı ve kardeşimin tavrından da hiç hoşlanmadı. Yaklaşık bir saat boyunca bu konuda söylenip durdu, aslında bu çok tatlıydı - Julian'ın umursamaz tavrına ne kadar kızgındı.

Tiller ve kardeşim aynı madalyonun iki yüzü olabilirler.

Eğer biri son derece iyi ve diğeri de muhtemelen son derece kötü olmasaydı, eğer Tiller emniyet teşkilatında olmasaydı ve kardeşim de bir suçlu olmasaydı - eğer Tiller neredeyse son beş yıldır kardeşimin folyosu ve düşmanı olmasaydı - sanırım muhtemelen arkadaş olurlardı.

Tiller'in bu konuda gerçekten kafasının karışık olduğunu söyleyebilirim - bolca stresli göz .⁴

"Seni bekleyebilirim," diye teklif ediyor, kaşlarını kaldırarak. "Sadece işe geç kalacağım." "Hayır-" Elimi havada sallıyorum. "Miguel gizleniyor olmalı buralarda bir yerde."

Tills kaşlarını çatar. "Emin misin?" Başımı sallıyorum. "İyi olacağım."

O da başını sallıyor, hâlâ satılmamış gibi, sonra ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor, beni biraz öpüyor, sonra daha çok öpüyor. Öpüşmelerimiz hep böyle olur. Aslında dünyada en çok öpüştüğüm kişi o olabilir. Çünkü her zaman hızlı başlar, bir alışkanlık gibi, sonra sanki bu konuda ne kadar iyi olduğumuzu hatırlar ve beni daha fazla öper ve elleri saçlarımda ve yüzümde gezinir ve ben onun şimdiye kadar gördüğü en güzel kız olduğumu hissederim, ama onunla birlikte olduğumda böyle hissediyorum. Birlikte olmadan önce de hep böyle hissettiriyordu - benden hep hoşlandığını, çoğunlukla tesadüfen hoşlandığını - ki bunun doğru olduğunu söyledi - beni sevmek şöyle dursun, benden hoşlanmayı bile hiç istemediğini. O ilk gece benimle seks yapmayı hiç istememişti. Beni öpmeyi bile planlamamıştı ama nasıl öpmeyeceğini bilemiyordu.

Romeo, beni her zaman sevdi ama odada başka bir kızı izlemekten asla

ekinmedi. Ve sonra Christian, ilişkimizin büyük çoğunluğunda

ilişki, ben sonradan düşünölen bir şeydim. Belki şimdi olmazdım, zaten bunu asla bilemeyeceğim - ama Tiller...

Sabahın dokuzunda New King's Road'da beni olduğu gibi öpüyor, sanki halk içinde olduğumuzu unutmuş gibi, sanki umurunda değilmiş gibi - onun tarafından kazara seilmek böyle bir şeyse, bilerek seilmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum.

Geri çekiliyorum ve yanaklarım pembeleşiyor. "Tamam," diye gülüyorum. "Güle güle."

Eğilip pencereden bakıyor, Dellina'ya bir kez el sallıyor ve sonra uzaklaşıyor. "Hastaneye vardığında beni ara, tamam mı?"

Restorana giriyorum ve eski erkek arkadaşımın annesinin karşısına oturuyorum, ellerim yanaklarımda pembeyi görmesin diye - zaten görmesine gerek yok, tüm yüzlerimi biliyor.

Bana eğlenen bir gülümseme veriyor. "Çok tatlı biri."

Sesini özlemişim. Çoğunlukla İngiliz ama yine de Eritre aksanının ipuçlarıyla hafifçe kırılmış.

Masaya doğru eğilip her bir yanağımlı öpüyor.

"Son birkaç kahvaltımızı kaçırdın." Dellina bana bir bakış attı.

Ben de ona bakıyorum. "Sen eski erkek arkadaşımın annesisin."

Burnundan nefes veriyor. "Ben 'dan daha fazlasıyım."⁵

Bir garsonu işaret ederken gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun -"⁶

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Evet." Ağzını kapatıyor. "Romeo geçen gece seni gördüğünü söyledi - bazı çiçekler varmış?" Kaşlarını çatır, kafası karışmıştır. "Endişeli mi görünüyordun?"

Haklı - Romeo geçen gece beni gördü ve hemen oracıkta olmasa da endişelendi. Bu cümlemin tamamı da hafif kalıyor, çünkü gerçek şu ki kardeşime çiçeklerden bahsettiğim o geceden sonra Romeo'yu her gün gördüm.

Son dört gündür işimi bitirip otoparka iniyorum ve o asansörün yanında bekliyor.

Bana hiçbir şey söylemiyor. Aslında bana bakmıyor bile.

Yaklaşık bir metre arkamdan yürüyor. Beni arabama kadar götürüyor, garajdan çıkana kadar izliyor ve sonra gidiyor.

"Bilemem-" Annesine kibarca bakıyorum, çünkü bunu yaptığının bilinmesinden hoşlanacağını sanmıyorum. "Hâlâ benimle konuşmuyor."

"Seninle hâlâ konuşmuyor olsa bile bilirsin..." diye başlıyor. "Ki bunu hak ettiğini hepimiz biliyoruz-" diye söze giriyor ve gözlerim onunkilerden ayrılıyor.

"Oğlumun önünde bunu yapacak o kadar insan varken?" Başını sallıyor. "Daisy."

"Dellina," diye iç geçirdim. "On ay önceydi."

"Ve bunun için hala terapi görüyor." Başını salladı. Omuzlarım düşüyor. "Tüm hayatını seni korumaya çalışarak geçirmiş bir çocuğun önünde kendine zarar verdiğini düşünsene."

Bu beni ağlatıyor, sadece beni hayal kırıklığına uğrattığı için değil (ki öyle) ve sadece benim yüzümden terapiye gittiğini değil (ki öyle)⁷ Ama Romeo, benden nefret ettiğinde bile benim için hep öyle oldu. Benim koruyucum.

"Ama..." Omuzlarını silkiyor. "Bunu biliyorsun. Bu yüzden benden kaçıyordun."

Surat astım. "Senden kaçmıyordum-"

"Uh uh-" Beş yaşındayken yaptığı gibi beni susturmak için parmağını kaldırdı. "Sormuyordum, söylüyordum. Benden kaçıyordun."

Çenemi elime aldım. "Sence beni affedecek mi?" Çayından bir yudum alıyor. "Sorduğun anda."

¹ Paramparça.

² 175 New King's Road, SW6 4SW

³ Bambrillia, onu unuttuysanız diye söylüyorum, ama nasıl unutabilirsiniz ki?

⁴ Şirin ama.

⁵ O bundan çok daha fazlası.

⁶ Ben yulaf sütlü latte, Dellina da bir demlik çay sipariş etti.

⁷ Dürüst olmak gerekirse, zaten buna ihtiyacı vardı.

9

Hristiyan

"Hollywood'un gözdesi Vanna Ripley'in erkek arkadaşı olduğu söylenen kişi bu güzel akşamda ne yapıyor?" Taura kanepede Henry'nin yanına uzanırken soruyor.

Kaşlarımı etkilenmeden kaldırıyorum ama ona bakmıyorum, sadece Halo oynamaya devam ediyorum.

"O kadar iyi, ha?" Taura bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor.

"Evet, hayır-" Omuz silkiyorum. "Ben iyiyim, kardeşim nasıl?"

Yüzü hareketsizleşiyor ve dilini yanağına bastırarak gözlerini kısıyor.

"Dick."

"Sürtük," diye karşılık verdim.

Omuz silkiyor. "Birini tanımak için biri gerekir."

Henry kumandayı bana doğru olabildiğince sert fırlattı. Kafama vurdu. Ona ters ters baktım.

"Hey," diye hırlıyor bana, gözleri kararmış. "Geri al onu."

"Hayır-" Taura başını sallar. "Yapma. Umurumda değil-"

"Benim umurumda," diyor Henry, gözlerini benden ayırmadan.

"O zaman dur." Taura ona nazikçe gülümseyerek ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Christian her zaman duyguları olan bir çocuktı ve içindeki kargaşayla başa çıkmanın bir yolu olarak kışkırtıldığında saldırganlaşır."

Gözlerimi televizyondan ayırmadan onu işaret ediyorum. "Bu dinamiği sevmiyorum-"

"Oh hayır." Taura gözlerini devirir. "Ne yaparsam yapayım."

Burnumdan nefes alıyorum, ona sinirli bir bakış fırlatıyorum ve oyunumu durduruyorum. "Özür dilerim."

Bana küçük bir göz kırptı.

"Devam et o zaman." Henry bana başını salladı. "Nedir bu iç kargaşası?"

Tekrar televizyona bakıyorum. "İşsel bir kargaşa yok."
"Öyleyse Daisy?" Taura parlak bir şekilde soruyor.
Sinirli bir şekilde ona bakıyorum. "Hayır. Onu aylardır
görmedim." "Birkaç gün öncesine kadar..." Henry bana bir bakış
attı.
"Birkaç gün önce ne oldu?" Taus anında heyecanlanarak soruyor.
Henry omuz silkti. "Bilmiyorum, biri ona çiçek falan vermiştir-"
Nefesimin altında küfrediyorum, kumandayı yere atıyorum, ayağa
kalkıyorum ve mutfığa gidiyorum.
Henry birkaç saniye sonra kaşlarını çatmış, kafası karışmış
bir halde beni takip ediyor. "Birinin Daisy'ye çiçek
vermesiyle mi ilgili bu?"
"Hayır - ben - siktir-" Ellerimi saçlarımdan arasından geçirip başımı
sallıyorum. "Bunu normal olduğun için anlayamayacağın şeyler sepetine
koyabilir misin?"
Henry birkaç kez göz kırptı.
"Tamam." Havayı sezerek çenesini kaşıyor. "O iyi mi?" Omuz
silkiyorum. "Bilmiyorum - evet. Sanırım."
Henry buzdolabını açıyor ve bana puslu bir IPA atıyor, kendine de bir
tane alıyor. Açtı ve kapağıya yaslanıp birkaç saniye beni izledi.
"Onu tekrar seviyor musun?" diye dikkatle soruyor. Çok uzun zamandır
arkadaşız. Yüzümdeki cevabı görebiliyor ama yine de yalan söylemeyi
düşünüyorum, neredeyse biraz yüz kurtarmak istiyorum ama artık onu inkar
etmek de istemiyorum, nasıl başladığımızdan sonra değil.
Omuz silkiyorum. "Hiç
durmadım." Henry sessiz bir
şekilde bana bakıyor.
"Kahretsin-" diye nefes verir. "Ben yapmadım - kahretsin.
Ama Vanna-" Gözlerimi deviriyorum. "Boktan bir dikkat
dağıtıcı."
"Daisy -biliyor musun-" Cümlesini bitirmedi. Başımı
salladım. "Sanırım, bilmiyorum. Düşündüm ama..."
"Polisle birlikte, değil mi?"
Başımı salladım.
Henry kaşlarını çatar. "O zaman...?"
Yorgun bir kahkaha attım. "Hikayede bilmediğin çok şey var dostum."
Mutfaktan çıkıp verandaya doğru yürüdük.
"Anlat bakalım." Omuz silkiyor, karşımda oturuyor ama ben başımı
sallıyorum. "Anlamayacaksın."

"Dene beni."

Birkaç saniye ona bakıp düşündüm. Bu da ne böyle.

"Kardeşinin yaptığı bir işi mahvetmek için kendini karnından vurdu. -Henry'nin gözleri irileşiyor ama ben devam ediyorum. "Büyük bir kavga ettiler, artık konuşma-"

"O kısmı biliyorum." Başını sallıyor, ayak uydurmaya çalışıyor.

"Geçen Ocak ayında, olay gerçekleştiğinde - benden onunla birlikte Londra'yı terk etmemi istedi."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Ne?"

"Gitmek istiyor. İstemiyor-" Duraksıyorum. "Ailelerimiz ne yapıyorsa, o da onu yapmak istemiyor."

"Doğru." Bir kez başını sallıyor.

"Normal olmak mı istedi?" Omuz

silkdim. "Tamam-"

"Ve benden onunla gitmemi ve normal olmamı istedi. Beni sevdiğini söyledi." O ana kadar bunu bilmiyordu ve yüzü aydınlandı ama benimki aydınlanmadı.

"Gidemeyeceğimi

söyledim." Kaşlarını

çattı. "Neden?"

Yüzümü kapatıyorum, stresliyim. "Bilmiyorum! Beni zor durumda bıraktı-" "Ve şimdi-" Gözlerini kısıyor, takip etmek için elinden geleni yapıyor. "Biri bana

Vanna ile birliktesin, o polisle birlikte, onu hala seviyorsun ama onun senin hakkında ne hissettiğini bilmiyoruz?"

Yüzüm asılıyor ve merakla eğilerek bana bakıyor. "Senin hakkında ne hissettiğini... biliyor muyuz?"

Başımı tekrar sallıyorum. "Birkaç ay önce bir olay oldu." Bu kelimeyle devam ediyorum. "Ve el ele tutuştuk... birkaç saniyeliğine."

"Kahretsin." Henry sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini kırıştırarak olayı değerlendirdi. "Acaba onu hamile mi bıraktın..."

Ona bir bakış attım.

"Hayır, ciddiylim." Başını sallıyor. "Bu çok seksi bir şey-" Onu masanın altından olabildiğince sert bir şekilde tekmeliyorum ve o da gülmeye başlıyor.

"Çok şirin. Bu çok ş i r i n . " Henry başını salladı, e ğ l e n c e s i n i b i r arada tutmaya bile çalışmıyordu. "Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Onun mutlu olmasını istiyorum. Normal bir hayatı olsun istiyorum."

10

Julian

Doğru, Christian'ın lansmanına her halükarda giderdim. Arkadaşız falan - *Poppies*'i bulmama yardım etti ve adımı temize çıkardı, hiçbir şey istemedi, sadece gezintiye çıktı, bu yüzden her iki şekilde de gelirdim.

Ama bir gazete bayisinin önünden geçerken *The Sun*'ın kapağında "*Magnolia Parks - Britanya'ya Geri Döndü!*" yazısını görünce ilgim biraz daha mı arttı? Belki de.

Decks'in olduğu yere giriyorum - oldukça iyi bir ortam - şu anda burada kış olmasına rağmen yazın Positano gibi düşünün.

Bara doğru uçuyor, birlikte olduğu bir kızı görüyor.

Etrafıma bakıyorum, tüm mekandaki en gürültülü masaya doğru yöneliyorum ve sonra ilk gördüğüm şey o oluyor.

Kulağa romantik geliyor. Ama değil. O sadece yerçekimi olan kızlardan biri.

Onu birkaç saniye izleyin, eski erkek arkadaşı ve onun yeni kız arkadaşının karşısında oturuyor ve aslında güvensiz görünüyor ki bu çılgınca çünkü... o, o.

Yeni kız arkadaşı yeterince formda, onu yataktan atmazdı ama aynı şey değil. Magnolia'nın dudak bükmesi ilgimi çekiyor, çünkü onun gibi bir kız için güzellik para demektir. Ve onda fazlasıyla var, ama burada, onun için hiçbir şey yapmıyor.

İnsanları okumakta iyiyimdir. Her zaman öyleydim. Bu yüzden yaptığım işte iyiyim, bu yüzden söylediğim her şeyi yapacak bir ekibim var. Doğru soruları nasıl soracağımı, istediğim cevapları almak için hangi ipleri koparacağımı biliyorum. Hepsi insanları okumaktan ibaret.

Ve onu okurken, üzgün görünüyor.

Ona doğru yürüdüm, bir metre kadar uzağında durdum.

"Kahretsin-" Ona bakıyorum, şimdi onu fark ediyormuş gibi yapıyorum. "İşte bela."

"Julian." Yüzü biraz aydınlanıyor.

"Oi." Çenemi ona doğru salladım. "Ayağa kalk ve beni sık-"

Kollarını boynuma doluyor ve ben de kollarımı beline doluyorum, neden bilmiyorum ama onu yerden kaldırıyorum ve bir kese kağıdı gibi havaya kalkıyor. Aslında onun kollarımda olmasından nefret etmiyorum. Ya da yüzünün bana bu kadar yakın olmasından.

Yine de bir insan hakkında duygusal hissetmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden ellerimi vücuduna indiriyorum, hissetmeye çalışıyorum ve benimle gözlerini kilitliyor, bana eğlenceli bir gülümseme veriyor, en son onunla bu saçmalığı yaptığımda ellerimi tokatladı.

İlginç.

Birkaç saniye ona bakıyorum; gözlerini kaçırmıyor. Ağır ağır yutkunuyorum, kendimi toparlıyorum ve onu tekrar yere bırakıyorum.

"New York nasıl?"

"Bunun avantajları var." Bana göz kırptıyor.

Onu geçip oturmak istediğim sandalyede oturan bir moruğa bakıyorum. Çenemi kaldırıp, ona çekilmesini söylemeden çekilmesini söylüyorum.

Bunu hızlıca yapıyor ve Parks'ın küçük gözleri sanki bir parti numarasıymış ve etkilenmiş gibi parlıyor.

Onu yanıma çektim. "Ne gibi?"

Ağzı birbirine çarpıyor. "Sanki New York paparazzileri beni umursamıyormuş gibi-"

"Saçmalık-" Başımı sallıyorum. "Sürüler halinde seni takip ederler."

"Hayır, aslında-" Tırnağına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Orada gerçek ünlüler var. Benim gibi insanlar umurlarında değil."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu onu mutlu ediyor gibi görünüyor. "Başka ne var peki?"

"Mmm..." Düşünürken başparmağını ağzına bastırıyor ve ben de başparmağını kaldırıp bakıyorum. Tekrar ağır ağır yutkunuyorum. "Atlı arabalar. Tamamen saçma komşum Lucia. 5. Cadde. Gece yarısı Central Park-"

Ona bir bakış attım. "Gece yarısı Central Park mı? Ölmek mi istiyorsun?"

Bana gözlerini deviriyor. "Konuşmayı seven birisin, Güney Amerika'ya yaptığın küçük seyahat nasıldı?"

Kıkırdıyorum. "Oldukça eğlenceli, aslında-" Onun yanından geçip Christian'la göz göze geliyorum ve b a Ğ ı m ı sallıyorum. "İyi vakit geçiriyor."

Ona bir bakış atıyor ve kaşlarını çatarak başını geriye atıyor.

"İğrenç! Vanna Ripley'in burada ne işi var?"

Bir kahkaha attım. "Arkadaşınla yattığına emin misin?"

"Hâlâ mı?" Gözlerini kırıştıyor. "Tanrım, burası gerçekten köpeklere gitti."

"O-" Ballentine onun dikkatini çekmek için masaya doğru eğiliyor. Ona bakıyorum; sanırım arkadaşız. Jonah sayesinde. Yine de onunla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. En azından bugün, geçen hafta onunla ve çocuklarla öğle yemeği yedim, iyi vakit geçirdim. Ama bugün ondan soğudum. Nedenini bilmiyorum.

Ona her zaman çok takıntılı, bu sinir bozucu. Ayrıca ona bok gibi davranması ve yine de onun peşinden gitmesi de sinir bozucu - ne söylediklerini gerçekten dinlemiyorum, Gwyneth Paltrow hakkında bir şeyler, ve sonra bir şey duyuyorum - çift çekim - şapkamı ringe geri atıyorum.

Eğildim. "Vajina buharı mı dedin?"

Magnolia başını sallıyor.

"Gwyneth Paltrow ile mi?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Gözlerini deviriyor. "Peki, bunu başka kiminle yapacaksın?"

Başımı geri çekiyorum. "Başka kiminle yapabilirim ki?" Ona çenemi sallıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum.

Gülüyor, neredeyse alev alacak. Bu hoşuma gidiyor. Kendimi iyi hissettiriyor.

Ballentine koltuğunda kayar.

"Vajinayı buharda pişirtirken ne hakkında konuşuyorsun?" Ben soruyorum.

"Yani-" Omuzlarını rahatça silkiyor, odadaki tüm havayı tüketiyor. "Ne hakkında konuşmuyorsunuz? Her şey zaten masada-"

"Masada mısınız?" diye soruyor yeni kız arkadaşı.

Parks gözlerini BJ'ye çeviriyor ve içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. "Vajina monologları sırasında pek başarılı olamadığınızı söylediğim için üzgünüm."

"Yapabileceğimi hayal bile edemiyorum." Omuz silkti ve tekrar konuşmaya başladılar. Başka tarafa bak, diğer tarafımdaki kızla konuş.

Sıkıcı ama yeterince güzel. Fizyoterapi okuyor. Adını hatırlamıyorum. Sorduğumu da sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse hiç benlik bir şey değil. Ama konuşmak istediğim kişi o değil.

Magnolia'nın bana tekrar dikkatini vermesini bekleyen bir aptal gibi hissediyorum, bu yüzden sadece almaya karar veriyorum.

"Ne zaman dönüyorsun?" Kolumu ona doladım. "Beş Aralık'ta uçuyorum."

Ona küçük bir gülümseme vererek başımı sallıyorum. "Belki seni ziyarete gelirim-" Sırıttıyor. "Yapmalısın."

Gözlerim yüzünden aşağıya inip ağzına takılıyor. "Sanırım bana oldukça iyi vakit geçirtebilirsin."

Gözlerimi tutuyor, içkisini geri atıyor. "Ayak uydurabileceğini sanmıyorum."

Ballentine yüksek sesle masadan kalkıyor. Kızın beni izlemesine s i n i r l e n m i ş görünüyor. "Hadi gidelim buradan," diyor kız arkadaşına.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Magnolia'ya, o da birkaç saniye boyunca ona bakıyor. Onun için üzülüyorum.

"Evet, sen de," diyor, gözleri biraz ağırlaşmış.

Ballentine çenesini ona doğru sallıyor. "Görüşürüz, Parks."

Uzaklaşır, geri döner ve ona bir şeyler söyler.

Gözlerimi kısarak Parks'a bakıyorum. "Az önce kız arkadaşının kafasının üzerinden sana mesaj atacağını mı söyledi?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Evet. O yaptı..." Ellerini önünde kavuşturuyor. "Ne kadar da gizli..."

"Şimdi de gizli saklı gibi, değil mi?" Ona dirsek atıyorum.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Yapabilirim."

Yutkunuyorum. "Bildiğim iyi oldu."

Burada durup şunu söyleyeceğim: Anlamıyorum. Anlamıyorum. İnsanlara takılmam - ve açıklığa kavuşturmak gerekirse, ona takılmıyorum. Bazen onu düşünüyorum, hepsi bu.

Onu düşündüğümde mesaj atıyorum. Çok sık değil ama bazen.

Aklınızın takılıp kaldığı insanlardan biri.

"Yani..." Boğazını temizliyor, belki de gergin görünüyor. "Bu nedir?" Elimden içkimi aldı, ağzına götürdü. Denedi. Tekila, sek ve sek.

Öksürüyor ve iğrenç bir ses çıkarırken gülümsememi yalayarak uzaklaştırıyorum. "İçki zevklerimiz aynı değil."

Bardağı ondan geri alıyorum. Bir yudum alıp onu izliyorum. "Hiç içmedim."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece orada oturuyor, daha fazlasını söylememi bekliyor, çenesi elinde, yavaşça göz kırptıyor. Hay sikeyim. Beni huzursuz ediyor ama bu hoşuma gidiyor. Bu

Güç terazisi bir şekilde onun lehine eğilmiş. Hayatımda bir gün bile bir konuşma için çalışmak zorunda kalmadım ama o beni sağlıyor.

Dilimi alt dudağıma bastırıyorum. "Başka ortak noktalarımız da olabilir..."

"Yapabilir miyiz?" Omzumdan bir parça tiftik kopardı.

Hay sikeyim. Yine ağır ağır yutkundum.

"Mhm." Başımı salladım.

Orta derecede ilgili kaşlarını kaldırıyor. "Lütfen söyleyin..."

Etrafıma bakıp omuzlarımı silkiyorum. "Buradaki en iyi görünümlü insanlar biziz."

Etrafına bakınıyor ve sonra düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "BJ artık gitti, yani bu doğru..."

Bir kahkaha attım ama sinirlendim ve ondan bir saniye öncesine göre daha çok hoşlanıyorum.

"Başka ne var?" Başparmağını ısıırıyor - sik beni.

Derin nefes al. Omuzlarımı rahatça kaldırdım. "Sanırım sana göstermem gerekecek." "Julian." Gözlerini kırıştırıyor. "Eğer kıyafetlerimizi çıkarsaydık ve

Aynı ortak noktalara sahip olsaydık, üzülerek söylüyorum ama büyük bir hayal kırıklığına uğradım."

Ben gülüyorum. O da gülümsüyor.

Garson ona bir martini daha uzatıyor ve o da gülümsüyor. "Kız kardeşin nasıl?" Bir yudum alır.

Soru beni şaşırttı. "Evet - ben- uh-" Başımı sallıyorum. Kendimi toparladım, onun önünde aptal gibi görünmek istemiyorum. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz..." Magnolia başını sallıyor. "Konuşmadığınızı duydum."

Başımı salladım.

"Özür dilerim-" Koluma dokunuyor. "Onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum." "Anlamını," diye açıklıyorum.

Parks gözlerini devirir. "Yalancı."

"Erkek arkadaşı var," diyorum, neden bilmiyorum.

Magnolia Parks hakkında anlamadığım şeyler yığınının içine atın ama bence konuşmak için iyi biri.

Başını sallıyor. "Onları etrafta gördüm. Gerçekten çok yakışıklı." Burnumu biraz kırıstırdım. "Öyle mi?"

"Evet!" Gülüyor.

"Siktir-" Başımı sallıyorum. "Sen ve kız kardeşimin ilgilendiğiniz erkeklerle çok fazla örtüşen yönünüz var."

İçkisinden zeytini çıkarıp ısıırıyor. Çubuğu ağzında bırakıyor.

"Tam olarak değil."

Boğazımdan hoşuma gitmeyen bir boğulma sesi geliyor ama başımı sallayıp ona gülümsüyorum. "Seni eve götürebilir miyim?"

"Beni eve bırak' mı demek istiyorsun?"

Gülüyorum. "Uh - evet." Tekrar kıkırdıyorum.

"Elbette." "Julian." Bana bakıyor.

"Magnolia."

Burnundan nefes alıyor. Başını sallıyor. "Bir şeyden yeni çıktım."

"Yatağıma girmek için tam zamanında." Ona sırtıyorum.

Başını sallarken yine gözlerini deviriyor. "Sen bir aptalsın, Julian Haites."

Yutkunuyorum, yüzümün hayır dediği için hayal kırıklığına uğradığımı göstermemesine odaklanıyorum. "Bir gün evet diyeceksin..."

Büyük, özür dileyen bir gülümseme takınır. "Yapacağımı sanmıyorum..."

Ellerimi başımın üstüne koyup nefes veriyorum. "Sen benim Everest'imsin."

Bana küçük bir bakış attı ve başını salladı. "Everest Dağı'na tırmanmaya çalışırken insanlar ölüyor."

Ona bakıyorum. "Ölmekten korkmuyorum."

Bir kahkaha atıyor ve yine aptal olduğumu düşünüyormuş gibi gözlerini deviriyor. Görünüşe göre ondan başka kimse benim aptal olduğumu düşünmüyor ve bu onu daha çok istememe neden oluyor.

Çantasını aldı. Ayağa kalktı. Onu taklit ediyorum. Neden onu taklit ediyorum? "Seni New York'ta ziyarete geleceğim."

Başını öne eğiyor. "Bunu zaten söylemiştin."

"Ciddiyim." Omuz silkiyorum.

Henry Ballentine'i tek kelime etmeden başının üstünden öper. Christian'a bir öpücük verir. Jonah'a ters ters bakar.

Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bunu daha önce de söylemiştin."

"Evet ama..." Başımı geriye atıyorum. "Biraz sıkışmıştım."

Taura Sax'ın elini sıkıyor ve sonra bana bakıyor. "Sanırım kendi kendini yaraladı?"

"Sakin ol, kaplan-" Ona bir bakış attım. "Ama evet, sanırım."

Magnolia gülüyor ve bu ses beni gülümsetiyor. Bu garipti, ben de durdum.

"Görüşürüz" diyor, dudaklarını yanağıma değdiriyor ve sonra uzaklaşıyor.

OceanofPDF.com

+44 7724 771 959
22:47pm

Peki burada ne kadar gizlilikten bahsediyoruz?

Hah.

Otel randevusu ya da daha fazlası...

Seni bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkarıyorum ve masanın altına bakıyorum.

İkisi de olabilir.

Hatta belki ikisi de!

Doğru.

Doğru.

Bana sadece yeri ve zamanı söyle.

11

Daisy

İşten sonra Grace'le birlikte asansörle otoparka iniyoruz. Warner hakkında gevezelik ediyordu, hafta sonu onunla nasıl seviştiğini ve

Yapmamalıydı, çünkü o bir hıyarı.¹ ve o şımarık² ve o kadın düşmanı³ ve bunu yaptığı için kötü bir feminist gibi hissettiğini söyledi.

Grace bana moda sözcükleri seven biri gibi gelen kızlardan biri. Hayatı boyunca gaz yemiş, çok fazla sosyal kaygısı olan içe dönük biri olacak, ancak öyle değil, hiç olmadı ve bir kez bile olmadı.

Pudingin içindeki kanıt, tam dört dakika önce soyunma odamızdan yürümeye başladığımızdan beri tek kelime etmemiş olmam, ama bu benim için iyi çünkü yorgunum ve Warner'ın nasıl gittiğini bilmek için biraz hevesli olsam da seks tavsiyesi vermek istemiyorum.

Asansör kapısı açılıyor ve işte orada, son iki haftadır her akşam olduğu gibi beni bekliyor.

Romeo Bambrilla gözüme çarptı. Birkaç saniye birbirimize baktık. saniyeler - söylenecek çok şey var, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ⁴

-

"Oh, merhaba." Grace gözlerini kırpıştırarak ona bakar. Aslında onun suçu değildi, adam çok güzeldi.

Asansörden çıktım ve yürümeye başladım.

"Onu tanıyor musun?" Koşarak peşimden geliyor, omzunun üzerinden Roma'y a bakıyor, o da yavaşça peşimden geliyor.

"Evet." Henüz arabamın yanına gelmemiş olmama rağmen anahtarlarımı arıyorum.

"Çok seksi-" diyor, tekrar omzunun üzerinden bakıyor ve Romeo'nun homurdandığını duyuyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum - göz göze geliyoruz - Grace'e dönüyorum. "Evet," diyorum.

"O senin erkek arkadaşın mı?"

"Ex." Yürümeyi bırakıp çantamı karıştırıyorum.

Nerede bu kırmızı anahtarlar?

Rome kollarını kavuşturmuş, bana bakıyor. Ben ona bakmadan bile gözlerinin sabırsız olduğunu biliyorum, bunu hissedebiliyorum.

"Neden ayrıldınız?" Grace benden ona bakarak soruyor, sanki onun önünde cevap verecekmişim gibi. Sanki ona cevap verecekmişim gibi mi?

Roma'ya bakıyorum ve kalbim sıkışıyor çünkü ihtiyacım olduğunu bilemeyecek kadar gençken bana normal bir hayat teklif etmişti. Ama o biliyordu. Hayır dedim, kalbini kırdım. Onu ve bana sunduğu normalliği kardeşimle geçireceğim birkaç yıl için takas ettim ve bu bana ne kazandırdı?

İç çekiyorum, bir şey söylemek için ağzımı açıyorum - ne diyebilirdim ki? - Ve sonra lastiklerin yüksek sesli gıcirtısı duyuluyor.

"DAISY!" Romeo bağıyor - yanıma bir minibüs yanaşiyor - iki el ateş ediyor - kendime bakıyorum, nereden vurulduğumu görmeye çalışıyorum, ama ben değilim

- Roma'ya bakıyorum, silahına uzanıyor, bana doğru çeviriyor, ama bana doğrultmuyor - bana doğrultmaz mı? Grace nerede? Ayaklarıma bakıyorum. Bir minibüsün kapısının açıldığını duyuyorum.

Ayaklarımın dibinde öldü, Grace orada. Belki ölmemiştir ama yüzü koyun yatıyor. Göremiyorum.

Üzerinden sızan kan gölü, tıbbi görüşler bir yana, muhtemelen öldüğüne ya da çok hızlı bir şekilde ölmekte olduğuna inanmama neden oluyor.

Sonra bu kolların beni arkamdan kavradığını hissettim.

Ve komiktir, korkmuyorum, beni kimin kurtaracağını, kurtarılmak için burada olup olmayacağımı düşünmüyorum. Ölmekten endişe etmiyorum - sanırım ölmek her zaman benim kaderim oldu. Düşündüğüm ilk şey?

İşte normal gidiyor.

Beni yakalayan adam beni geriye, minibüse doğru çekiyor ve Rome ona ateş etmiyor çünkü temiz bir atış yapamıyor - ama arabanın önüne doğru koşarken hala ateş ediyor, sürücüyü ateş ediyor

-

Adamın kollarında debeleniyorum ama o bırakmıyor, ben de dizlerimi Göğsümü, bıçağımı kap. ⁵ Balmain savaş botlarımdan ⁶ ve körü körüne arkamdan bıçaklamaya başladım.

Omuz, boyun, yüz - umurumda değil, hepsine vurdum ve acı içinde çığlık atıyor - yere düşerken beni bırakıyor ve minibüsten elinde silahla başka bir adam çıkıyor - bana doğrultuyor ve sonra bir el silah sesi duyuyorum. Başıma dokunuyorum, hala ben değilim.

Adam yere düşüp öldü.

Romeo'ya dönüp baktım.

Göğsü kabarıyor - yüzünde küçük hayatlarımızda birçok kez sahip olduğu o eski ifade geri geldi.

Grace için eğildim.

"Hayır!" Beni yakaladı.

"Evet!" Geri çekiliyorum. "Hâlâ olabilir-"

"O değil-" Başını sallıyor.

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Bilmiyorsun!"

"Biliyorum!" diye bağıyor. "Kafa atışıydı, ona çarptığını gördüm-" Ellerimi yanaklarıma koyuyorum - sanırım hasta olacağım.

"Gitmeliyiz, Dais-şimdi." Rome elimi tutuyor ve arabama doğru koşuyoruz, anahtarlarımı benden kapıyor, kilidini açıyor ve beni içeri itiyor.

"Yaralandın mı?" Sorarken bana bakmıyor, sadece arabayı çalıştırıyor, soyuluyor.

Park kapısının koluna doğru sürüyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, ayaklarımı bacaklarımin altına sıkıştırıyorum. "Öyle misin?" Bana bakıyor, başını sallıyor.

Başını sallayıp telefonunu çıkarıyor.

"Miguel?" diye soruyor. "Hayır, onun için geldiler. Garajda. Hayır, evet, o benimle." Bana baktı. "Onlar öldü." Durakladı. "Asansördeki kız da öyle."

"Grace Pal," diyorum.

Romeo onun adını tekrarlamıyor.

"Escalade sizde mi?" diye soruyor. "Sizinle ön tarafta buluşuruz. Arabasından kurtul."

"Hayır." Ona bir tokat attım ve bana sert bir bakış attı, sonra telefonu kapattı.

"Nereden biliyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Tanıdığın herkesi kızdırdın, kim sana çiçek gönderecek ki?"

1 Öyle.

2 Öyle.

3 Öyle.

4 'Özür dilerim, sen benim en iyi arkadaşımsın, seni seviyorum, lütfen beni affet' başlangıç için iyi bir yer olabilir.

5 Bear OPS Tek Kenarlı Çizme Bıçağı Sabit 3,25" Siyah Mızrak Uçlu Bıçak.

6 Ranger. Siyah deri.

OceanofPDF.com

12

Julian

Onlar çoktan yerleşkeye dönmek üzereyken telefon geldi.

Daha hızlı hareket etmediğim, buraya geldikleri anda onu eve getirtmediğim için midem bulanıyordu.

Geçen gece buraya geldiğinde bunu yapmam gerektiğini hissettim - bunun pek de iyi gitmeyeceğini düşünmüştüm. Karşı koyardı, bu da beni kızdırırdı-

Ayrıca onu özlediğimi falan düşünerek kendini büyük görmesini de istemedim, ki belki de özlemişimdir ama bunu bilmesi gerekmiyor.

Ama şimdi bu oldu ve geri kalan hiçbir şey gerçekten umurumda değil.

Hışımınla ofisimin kapısından içeri giriyor ve hemen kollarıma atılıyor. Göğsüme kocaman bir hıçkırık bıraktı ve onu daha sıkı tuttum - aşağıya bakmak için biraz geri çektim.

"Bunlardan herhangi biri senin mi?" Kız kardeşimin bulaştığı kana başımı sallıyorum. O başını sallıyor.

"İyi misin?" Elimi yüzüne koyuyorum ve bana ters ters bakarak elimi geri itiyor.

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. "Çek şu lanet elimi, salak mısın sen?"

"Hâlâ kavga ediyoruz," diyor yüksek sesle. "Ne olmuş yani?"

("Aman Tanrım." Koa boynunu kırar.)

"Yani-" Koluma bir şaplak attı. "Bana karşı nazik ve rahatlatıcı olmaya çalışma, seni lanet psikopat."

"Tamam." Ona karanlık bir bakış attım ve masamın arkasına geçtim.

"Yetiştirdiğim kız için bir anlık endişe duyduğum için özür dilerim."

Daisy bana ters ters bakıyor ve farkında olmadan Roma'ya doğru ilerliyor, oturduğu sandalyenin koluna tünüyor. Bu ikisi, yemin ederim.

Köpeğim masamın altından sürünerek çıkıyor, kız kardeşime doğru yürüyor ve başını onun kucağına bırakıyor. Kız kardeşim onu umursamazca okşuyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Dirseklerimi masama koyuyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum ve nefes veriyorum.

"Paket mi?" Odaya sordum.

Romeo başını sallar. "Bok gösterisi - tam bir bok gösterisi."

Ona doğru bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sıkı bir iş değildi." Başını sallıyor. "Özensizdi." "Ölen kız-" diye başlıyorum.

"Grace," Daisy araya giriyor.

"Grace-" Kız kardeşimle gözlerimi kilitliyorum. "Onun hakkında ne biliyoruz?"

Daisy başını sallar. "23 yaşında, zeki, biraz sinir bozucu. Tahminimce üst-orta sınıf bir aile."

"Kirli olabilir mi?" Asla bilemezsin.

Daisy aptalmışım gibi başını sallıyor ve Tiller odaya daldığında sinir bozucu bir şey söylemek üzere olduğunu yüzünden anlayabiliyorum.

"Nerede o?" diyor, önce beni fark ediyor.

Aynı anda ayağa kalkar ve adam dönüp onu görür, her tarafı kan içindedir. "Aman Tanrım-" Onu tutuyor ve kanayan yeri bulmak için her tarafına bakıyor. "Benim değil-" Başını hızla sallıyor.

Ellerini yüzüne koyup yanaklarından öpüyor, ona hiç olmadığı kadar sıkı sarılıyor. Birinin onu aniden bu kadar çok sevmesini izlemek çok garip. Bunu görmek için orada olmalıymışım gibi garip bir düşünce beynimde dolaşıyor. Birinin çocuğunuza sevmeyi hak ettiği şekilde aşık olmasını izlemek istiyorsunuz ve ben bunu kaçırdım. Şimdi tamamen şekillendikleri için geri döndüm - ama sanırım bildiğiniz her şeyden ve tanıdığınız herkesten uzaklaştığınızda olan şey bu, yatırım yapacağınız tek bir kişi var ve o da onun çocuğuydu.

"Ne oldu?" Tiller ondan uzaklaşıp hepimizin arasına baktı.

"Otoparkta beni bekleyen bir minibüs vardı - arkadaşımı vurdular. Beni yakaladılar-"

Tiller telefonunu çıkarır ve Daisy onu aşağı iter. "Polis yok."

"Az önce bir kızın öldüğünü söyledin-"

Başımı salladım. "Otoparkta üzerine atlanmış gibi gösteren birkaç adamım var-"

"Oh." Tiller bana alaycı bir şekilde başını sallıyor. "Bu beni çok daha iyi hissettirdi-"

Daisy onun telefonunu elinden alıp cebine geri koyuyor ve başını ona doğru sallıyor.

"Nasılsın, iyi misin?" Ona eliyle işaret ediyor.

Daisy ayakta duran Romeo'ya bakar. Tiller'ın gözleri ikisinin arasında gidip gelir. Bir an düşünür. Sonra Roma'ya doğru adım atar ve elini uzatır.

Garip bir barış teklifi, bakırdan suçluya.

Roma, Tiller'ın gözlerinin içine bakıyor.

"Fanculo," diye mırıldanarak geçip gidiyor ama Daisy'nin önünde durup alnından öpmeden önce değil. Dışarı çıkmadan önce ona "Tekrar hoş geldin," der.

"Ben dönmedim-" diye sesleniyor arkasından. Burnumu çekiyorum, eğleniyorum. "Evet, öylesin-"

"Hayır-" Benimle oğlu arasında hızlıca bir bakış attı. "Hayır, bakmıyorum."

"Evet. Öylesin." Ona aptalmış gibi bir bakış attım. Ki öyle. "Oraya geri dönmüyorsun - bundan sonra yerleşkeye geri dönüyorsun - Şimdiden evinizi toplayan insanlar var - Matisse'imın nereye gittiğini merak ediyordum-"

Ona bir bakış attım ve o da bakır erkek arkadaşının iri gözlerini görmezden gelerek ayaklarının üzerinde kaydı.

"Empresyonizmi sevmiyorsun bile-" diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Şey, bunu sevdim." Omuz silkiyor.

"Neden?" Ona sinirli bir yüz ifadesi takındım. "Sadece 'çıplak pastel boya kadınları'." Gözlerimi deviriyorum, ondan alıntı yapıyorum.

"Yüzleri bile yok." Nefesinin altında homurdanıyor. "O zaman neden aldın?"

"Çünkü bana seni hatırlatıyor-" Ağzını kapatıyor. Burnundan nefes alıyor. Bok gibi hissediyorum.

"Geri taşınmayacağım." Başını sallar, destek için Tiller'a bakar ve - işte bir sürpriz - yüzünde isteksiz bir ifade vardır.

"Bence yapmalısın." Başını sallıyor.

"Ne?" Kadın göz kırpmıyor.

Tiller ona umutsuzca omuz silkiyor, iç geçiriyor. "Seni onun gibi kim koruyabilir?"

Hiç kimse, gerçek bu. En azından o biliyor.

Tiller başını sallar. "Çünkü yapamam - yapmak istiyorum ama yapamam. Ne yaparsam yapayım, bu yeterli değil Dais - onunla birlikte korunuyorsun."

"Evimi seviyorum." Başını aceleyle sallıyor. Yüzündeki ifade tuhaf, gerçekten çaresiz. Bütün yüz ifadelerini biliyorum, burada bir şey kaybediyor. Sanki bir şeye tutunmaya çalışıyor ve o şey parmaklarının arasından kayıp gidiyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama öyle olduğunu söyleyebilirim. Gözlerinde bir çeşit keder var.

"Aslında," diye rahatsız edici bir gülümseme takınıyorum, "bu konuda... Right Move'da çoktan yayımlandı."

Hemen bana doğru fırladı. "Siktir git!" Bana tokat attı. "Siktir git!" Bana tekrar vurdu, tekrar vurdu ve sonra Tiller onu kaldırıp benden uzaklaştırdı.

Yine elleri yüzünde. Şimdi ağlıyor. Kafasını deli gibi sallıyor.

"İstediğim bu değil - istediğim bu değil-"

"Dais." Tiller onun gözlerine bakar. "Her şey yoluna girecek-"

Ona bakıyor ve bu garip. Çılgınca. Sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyor. "İstediğim bu değil - bunu istemiyorum-"

Tiller kafası karışmış bir şekilde başını sallar. "Biliyorum."

Başını sallar. "Burada kalamayız-"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum - Ne demek istediğini anlamıyor musun? Elimi Tiller'a umursamazca sallıyorum. "O burada kalabilir, çocuklar ona dokunmaz."

."

"Burada kalmak istemiyoruz!" diye bağırıyor, gereğinden fazla öfkeyle. Yüzüne doğru yaklaşıyorum. "Peki, ölmek mi istiyorsunuz?"

Tiller onu tekrar çekiştiriyor, ellerini yüzünde gezdiriyor - aslında onu sakinleştirmekte gayet iyi. "Ben seninle kalacağım Dais - her şey yoluna girecek."

Başını sallıyor, hâlâ biraz ağlıyor. "Bana hatırlayacağına söz ver-

" Tiller'ın da kafası karışmış görünüyor. "Neyi hatırlayacağım?"

Dais ona bakar, gözleri cam gibidir. "Bunların hiçbiri benim istediğim şeyler değil."

"Evet." Omuz silkiyor, anlamıyor. "Tamam."

Sanırım onun şokta ya da histerik olduğunu düşünüyor. Onu ofisimden çıkarmaya başladı.

"Eski odanı al-" diye sesleniyorum arkasından.

Daisy geri dönmüyor ama Tiller başını sallıyor.

Koa'ya bakıyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Bu da neydi böyle?"

"O henüz bilmiyor ama o b i l i y o r ." Omuz silkiyor. "Burası bataklık gibi."

OceanofPDF.com

13

Daisy

O gece yatağa girdiğimizde, Tiller silahını doldurdu ve ben ona baktım.
- Yüzü asılıyor, sonra özür diliyor ama yine de yastığının altına koyuyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, öylece uzanıp tavana bakıyorum. "Sadece bir süreliğine, Dais." Bana doğru yuvarlanıyor.

"Mmm." Başımı salladım.

İstediğim bu değil, ona da bunu söyledim. Bazen öyle olsa bile. Tüm hayatımı normal olmayı isteyerek geçirdim ve sonunda bunu elde ettim - sadece bana diğer her şeye mal oldu. Ve bunu elde ettikten sonra, Tiller geceleri uykuya dalana kadar bekledim ve kilitli tuttuğum bir odaya girip kardeşimle birlikte çaldığımız bir tablonun altına oturdum ve buna değip değmediğini merak ettim. Değdi mi bilmiyorum.

Tiller'ı seviyorum. Çalışıyoruz, ben normal olduğumda çalışıyoruz. O iyi, o güzel, o koruyucu, o düşünceli, o nazik - ve biz W2 4BA dairemde çalışıyoruz. Yolun karşısındaki kafede çalışıyoruz. Köşedeki Tayland restoranında, sinemada ve çiftçi pazarında çalışıyoruz, Kensington Garden Square'de dolaşırken çalışıyoruz...

Ama burada çalışabilir miyiz bilmiyorum.

"İyi olacağız," diyor burnunu burnuma dayayarak.

Ama sanırım o da benim kadar iyi biliyor-

Hiç batan bir gemide bulunmadım, ama onları biraz düşünüyorum... Hayatımın nasıl bir gemi olduğunu, ağır çekim battığını. Bir gün beni yakalayacaklar... Bir gün öleceğim. Bir gün, biri beni alacak ve sonunda jeton düşecek ve gemim batacak.

Tiller ve ben, artık batan bir gemiyiz. Titanik'teyiz ve onlar buzdağına çarptılar ama herkes onlara tehlike olmadığını söylüyor.

Tamam, bu batmayan bir gemi, uyumaya devam et.

Başımı onun yanına koyduğumda gemide bir delik olduğunu biliyorum ve yastığının altındaki silah onun da bildiğini söylüyor - sadece ikimiz de henüz tekneden inmeye istekli değiliz.

"İyi olacağız," diye arkama yaslanıyorum.

Tiller ertesi sabah erkenden uyanır - bir işi olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyler.

Doğru olabilir, sadece burada olmak istemediğini düşünüyorum. Anlıyorum, bunu ona karşı kullanmıyorum.

Benimle çıkmadan önce birlikte olduğu kızla çalışıyor.¹ Hâlâ arkadaşlar.

Bu iki şeyin birbiriyle gerçekten bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum, ama sanırım aklınız oraya gidiyor çünkü bir insanla bağlantınızı tamamen kesebilir misiniz? Bilmiyorum... Adam işe erken gidiyor, kadın orada - kadın "*erken geldin*" diyor, adam omuz silkiyor ve "*evet, evden çıkmam gerekiyordu*" gibi bir şey söylüyor. Kadın da "*Cennette sorun mu var?*" demiş. Adam da "*Bu konuda konuşmak istemiyorum*" der, ki konuşmayabilir, belki bu doğrudur, ama aynı zamanda ona konuşacak bir şey olduğunu da söyler - kadın adamın koluna dokunur ve "*Fikrini değiştirirsen...*" der ve sonra kadın uzaklaşır, adam da onun uzaklaşmasını izler ve adam onlarla olmanın bizimle olmaktan daha kolay olup olmadığını merak eder ve tabii ki - tabii ki - cevap evettir. Evet. Bakewell'de büyümüş, büyük şehir polisi olmak için Londra'ya gelmiş, Londra'ya taşınmış küçük bir İngiliz köylü kızıydı.

birkaç yıl sonra NCA'ya katıldı ve Amerikan transferine aşık oldu .²

Kendisi ise Cisco Beach yakınlarında büyümüş.³ Ortanca çocuk, annesi bir diş hekimi⁴ ve babası polis memuruydu - şimdi emekli oldu - aslen

İrlanda.⁵ İki kardeş, biri öğretmen ,⁶ Biri avukatı⁷ - ve o, polis memuruyken Interpol'e geçen ve NCA ajanı olan. Okulda başarılıydı, popülerdi, iyi uyumluydu, hayatı boyunca tamamen yakışıklıydı ama bu onu bazen olabileceği gibi hiçbir şekilde engellememiş gibi görünüyordu - iki ciddi

Benden önceki kız arkadaşlar, biri üniversitede, sonra da Michelle.⁸

Onu en az iki kez ailesiyle tanıştırmak için eve getirdiğini biliyorum.⁹ ¹⁰ ama beni hiç eve davet etmedi. Birlikte olduğumuzdan beri iki kez eve gelmiş olmasına rağmen. Gelecek ay Noel için eve gidecek olmasına rağmen.

Onlarla FaceTime'da tanıştım. Tiller, babasının çok uzun süre kalmadığını, pek konuşkan biri olmadığını söylüyor. Benimle ilgili değilmiş gibi davranıyor. İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz.

"Küçük Michelle nasıl peki?" diye sordu babası bir keresinde, benim yanımda.

"Baba-" Tiller ona baktı, başını olabildiğince ince bir şekilde bana doğru salladı ama babası elini havada salladı ve sonra Tiller bilgisayarı kapattı, beni kucağına çekti, beni çok öptü ve bu beni çok öpmekten daha fazlasına yol açtı. O an bunun aslında kişisel olarak benimle ilgili olduğundan emin oldum - o zamana kadar ailesinin benimle, benim ben olmamla ve Tiller'ın Tiller olmasıyla bir sorunu olup olmadığını merak etmiştim. Tiller iyinin kişileştirilmiş hali, ben de kötünün kişileştirilmiş halinin kız kardeşiyim, en azından onlar için - aptal değilim, bu yüzden elbette bunu düşünmüştüm - sadece babasının beni reddetmesini milyonlarca minik öpücükle ve sonunda tüm vücuduyla örtmeye çalıştığı o güne kadar bunun tamamen doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Tiller iyi olduğu için biliyorum ki işe gittiğinde

Michelle, bunu biliyorum,¹¹ Buna güveniyorum. Ayrıca Tiller iyi olduğu için biliyorum ki Bileşik'ten erken ayrıldı çünkü hepimizin kötülüğünü yakalayabilecekmiş gibi oradan olabildiğince çabuk uzaklaşmaya çalışıyor - Ya da daha kötüsü, cazibesine kapılabilir.

Ertesi gün kuşluk vakti mutfığa iniyorum, Julian'ın köpeği peşimde. Ondandır hoşlanıyorum. Tam bir öpücükçü. Bu sabah kalktığımı duyar duymaz kardeşimin odasından çıkıp yanıma koştu. Hep bir köpeğim olsun istemişimdir. Bir keresinde bir kaplanımız vardı, kısa süreliğine. Julian çalmaya çalışıyordu.

*İzlenim, Gün Doğumu*¹² herkesin Musée'de asılı olduğunu düşündüğü

Marmottan Monet,¹³ ama aslında gerçek olan Julian'ın çaldığı kadının ofisinde asılı. İddiaya göre Julian'ın tabloyu çaldığı adam kadının eski kocasıymış, tablo aslında ona aitmiş, boşanırken vermeyi reddetmiş, o da tabloyu alması için kardeşimi tutmuş. O ve çocuklar eve vardıklarında kafeste bir kaplan yavrusu bulmuşlar - Julian kafesteki bir hayvanı hazmedemediği için tabloyu çalmış, yavruyu almış ve eski kocasına çakmış.

Karım.¹⁴ Hikaye bu zaten. Yavru bir süre bizimle yaşadı, çok nazik ve çok tatlıydı, ancak büyüdükçe daha tehlikeli hale geldi ve Julian asla bir hayvanın pençesini kesmez, bu yüzden ondan kurtulmak zorunda kaldık ve şimdi Ubud'da Sumatra kaplanları için bir rezervde yaşıyor.

Hayatım tersine dönene kadar hep indiğim merdivenlerden inmek tuhaf bir duygu. Bu merdivenleri seviyorum, çok teatraler. Evimizdeki her şey saray gibi. Büyük bir müzede ya da Avusturya'daki barok bir sarayda rahatlıkla kullanılabilecek merdivenler, burada, Güney Kensington'da sessizce oturuyorlar ve zamanlarında bir dizi yasadışı ve müstehcen şeye tanıklık etmişler.

Kardeşimi görüp görmeyeceğimi ve görürsem onunla konuşup konuşmayacağımı merak ederek mutfağa doğru ilerliyorum.

Birimizin önce özür dilemesi gerekecek ve belki de bu ben olmalıyım çünkü ona çok para kaybettirdim ama sonra belki de onu sikmeliyim çünkü benden intikam almak için yapabileceği en kötü şeyleri söyledi - ve yaptı, işe yaradı - beni kırdı.

Panik atak geçirip ağladım, hastanedeki hemşire sakinleşmem için bana bir şeyler vermek zorunda kaldı.

Onu görmek istemiyorum. Ama yine de içeri girdiğimde buzdolabı açıktı. Bir çift bacak.

Julian'ın değil ama.

Kafasını dışarı çıkarıyor. Dünyadaki en iyi kafa, bahse girerim - ama bunu düşünmemeliyim, bu yüzden bir şey söylediğimi unutun.

"Hey." Christian bana bakıyor.

"Oh." Yutkunuyorum. "Merhaba."

"Merhaba." Buzdolabını kapattı, gözleri üzerimde gezinirken biraz gülümsedi. Görülecek onca insan arasında Christian Hemmes aklımın ucundan bile geçmemişti. Stella McCartney eşofman altım ve spor sutyenim var.

LJ'ye başını sallıyor. "Bu köpek sana bayağı meraklı, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Nedenini bilmiyorum."

Birkaç saniye beni izledi. "Köpekler iyi bir karakter yargıcidir." "Burada ne yapıyorsun?" Göz kırpiyorum.

Kendini işaret ediyor. Egzersiz kıyafetleri. Gri eşofman altı, siyah kaslı tişört, spor ayakkabı. "Knightsbridge'deki en iyi spor salonu."

"Bu doğru." Bir kez başımı salladım, gülümsedim - ama çok fazla değil. Onu gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu bilmesini istemiyorum - ve ne kadar mutlu olursam olayım, bunun olmam gerekenden daha fazla olduğunu biliyorum.

Bana doğru yürüyor ve Tanrım, o çok ama çok güzel. Deniyorum

Onu düşündüğümde aklımda küçümsüyorum, ki bu pek sık olmuyor, ¹⁵ Her zaman mükemmel bir şekilde geriye itilmiş saçları ve sizi hamile bırakabilecek gülümsemesiyle pembe ağzı. Durdu, başını eğdi.

"Burada olmam garip mi? Çünkü eğer öyleyse..." Takip ediyor.
"Yine de geleceğim-"

Ben gülmeye başlıyorum ve o da bana
sırıttıyor. "Spor salonu için." Başımı
salladım.

"Yani, spor salonu üyelikleri çok pahalı-" "180.000
sterlinlik bir araba kullanıyorsun-"

Çaresizmiş gibi omuz silkiyor. "Bir yerlerde parasız kalmalısın-"
Gözlerimi deviriyorum, buzdolabına doğru yürürken onu bilerek biraz
geçiyorum.

"Burada hiç yiyecek yok." Korkunç boşluğa bakıyorum.

"Evet, şey - duymadın mı?" Bana bir bakış attı. "Şef yaklaşık bir yıl önce
işini bıraktı-"

Ona bir bakış attım. "Öyle mi?"
Başını sallıyor.

"Korkunç çalışma koşulları olduğunu tahmin ediyorum - bir grup çocuğa
yemek pişirmek nankör bir iş-"

"Sana şahsen teşekkür ettiğimi hatırlıyorum-" diyor ve gülümsememeye
çalışıyor gibi görünüyor ve buzdolabını kapatıyorum.

"Öyle mi?"

Soğukkanlılıkla başını sallıyor. "Sana orada teşekkür ettim-" Tezgahı
işaret ediyor. "Sana orada teşekkür ettim-" Masayı işaret ediyor. "Şu
pencereye karşı teşekkür ettim."

"Bence o pencereyle aslında kendi kendine teşekkür ettin-" O
gülüyor ve ben de gülmek istememe rağmen karşılık
vermiyorum.

Gerçekten benimle flört mü ediyor? Hiçbir şey söylemiyorum, sadece
kendimi bankın üzerine çıkarıyorum ve ona bakıyorum.

"Ağabeyin Waitrose'a gitti-" Christian çenesiyle başını salladı. "Sanırım
sen uyanmadan önce mutfağı tamamen doldurmayı umuyordu."

Başımı salladım. "Bu benim kardeşime benzemiyor..."
Ama aslında öyle.

"Hey-" Önümde duruyor. "Arkadaşının başına gelenler için üzgünüm."
Gözlerim onunkilerden ayrılıyor. "Teşekkürler-" Başımı hafifçe
sallıyorum. "Yakın değildik, gerçekten" - gözlerimi kendime çeviriyorum -
"bu durumu daha iyi yapmaz."

Başını sallıyor, gözlerime bakıyor. "Yine de iyi misin?"

"Evet-" Ona en parlak bakışımı attım. "Bir çizik bile yok."

Nefes veriyor, aslında sesi rahatlamış gibi. "Lanet Romeo Bambrilla -" Başını sallar. "Ne kadar yumuşak bir hareket..."

Ona bir bakış attım. "Bu bir hareket değildi."

"Bu sadece onun şakası o zaman?" Christian bir kahkaha attı. "Seni kurtarmak mı?" Savunmacı bir tavırla, kaşlarını kaldırarak doğruluyorum. "Öyleyse ne oldu?"

Ellerini havaya kaldırır ve arkasını döner. "Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?"

Merakla kaşlarını çatıyorum. O-? Söyleyemiyorum. Söyleyebilirmişim gibi hissediyorum ama bilmiyorum. Daha önce de yanılmıştım.

Ayrıca. Erkek arkadaşım. Benim bir tane var.

Omzunun üzerinden geriye bakıyor, gülümsüyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Seni yeniden bu evde görmek hoşuma gidiyor," diyor bana. Omuzlarımı silkiyorum.

"Seni bu evde görmek konusunda henüz ne hissettiğimi bilmiyorum-" Gözlerimi şüpheyle kısararak ona bakıyorum. "Sen ve kardeşim arkadaşsınız... Kimin aklına gelirdi ki?"

"Sen-" Buzdolabına yaslanıyor. "En azından bir zamanlar."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum - ama onun karşısında, beni okuyabileceği ve izleyebileceği bir yerde otururken kendimi çok açıkta hissediyorum, bu yüzden tezgahtan atlayıp bulaşık makinesini doldurmaya başlıyorum.

"Peki," diyor lavaboya doğru ilerleyip tabakları duruladıktan sonra bana uzatarak, "sana sunduğumuz o normal hayat son birkaç gündeki gelişmeler hakkında ne düşünüyor?"

Dudaklarımı büzüyorum, elimdeki tabağa bakıyorum, cümledeki 'biz' kelimesini okumamak için bilinçli bir karar veriyorum. Ona bakıyorum. "O kadar da iyi değil."

Bu onu biraz üzgün gösteriyor. "Öyle mi?" Başımı salladım. "Bu dönemi ertelemek zorunda kaldım." "Hayır mı?" Kaşlarını çatıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Julian bana özel bir öğretmen getireceğini söyledi-" Omuz silkiyorum. "Ama aynı şey değil."

Christian iç çeker. "Üzgünüm, Dais."

Ona omuz silktim, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Hayatımla ilgili tüm kararlar bir gecede elimden geri alınmıştı.

Hayatımı kontrol eden kişi olmak için çok uzun süre savaştım ve birkaç çiçek, ölü bir kız ve aptal beyaz bir minibüs tüm çabalarımı gasp etti.

Christian bana bakıyor, yüzü her zamanki gibi ciddi, inanmaya bile cesaret edemediğim gözlerle beni izliyor ve kaşlarını çatıyor.

Bana doğru yaklaşıyor. Bana dirsek atıyor. "Şu anda burada olmaktan geri, o zaman?"¹⁶

Burnumdan nefes alıyorum ve yüzüne bakıyorum.

"Farklı mı kokuyorsun?" Yıkılmış gibi görünmemeye çalışarak soruyorum. Başını eğiyor, ne demek istediğimden emin değil.

"Artık John Varvatos gibi kokmuyorsun."

"Oh." Başını salladı, anladı. "Hayır, takmayı bıraktım."

"Neden?" Sanki bu düşünceden kişisel olarak rahatsız olmamışım gibi kaşlarımı çatıyorum.

Yüzü rahatsız bir şekilde geriliyor - ve lanet olsun, ne yüz ama - ilk düşündüğüm şey bu oluyor. Çoğunlukla bıraktığım gibi duruyor.

Sağ gözünün altında yeni bir çil. Gözler her zaman olduğu gibi sorunludur, sonbaharda yaprakların üzerine dökülen bal gibi renklidir.

Elmacık kemikleri ve cam gibi kesen bir çene hattı. Saçları biraz daha uzun ama yine de altın gibi.

Bir tabloya bakıyormuşum gibi hissettiriyor.

"Çünkü Magnolia bunu bana okuldayken almıştı, ben de hep giyerdim çünkü giyersem beni daha çok seveceğini düşünürdüm."

"Oh." Arkamı dönerek söylüyorum.

"Artık benden hoşlanmasını istemiyorum." Dedi ve ben de yüzümü ona döndüm. "Bu yüzden takmayı bıraktım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Peki, şimdi ne giyiyorsun o zaman?" Ağzının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Blanche. Byredo." "Tamam." Omuz silkiyorum. "Neden?" O da omuz silkiyor. "Sadece bana sevdiğim bir şeyi hatırlatıyor."

¹ Adı Michelle.

² Ne? Tanıdığım herkes hakkında bir dosyam var.

³ Nantucket, MA.

⁴ Bu yüzden gülüşü bu kadar mükemmel.

⁵ Bu yüzden, Killian.

⁶ Marcus

⁷ Phelan

⁸ Benden daha yaşlı. 90'ların başında doğmuş. Tiller, 2000 yılında doğduğumdan bahsettiğimizde bundan hoşlanmıyor.

⁹ İlgili uçuş kayıtlarını kontrol ettim.

¹⁰ Kapa çeneni.

¹¹ Ciddiyim, gerçekten.

[12](#) 48 cm × 63 cm. Tuval üzerine yağlıboya.

[13](#) 2 Rue Louis Boilly, 75016 Paris, Fransa

[14](#) Tabii ki yaptı.

[15](#) Her zaman olsa bile.

[16](#) Evet.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

14

Hristiyan

Bunun olacağını tahmin etmemiştim - ki şimdi biliyorum, aptal gibi hissediyorum çünkü çok açık... O kadar açık ki ve onlarla ilgili her şeyi, tüm lanet olası sorunlarını, birbirlerini nasıl bırakacaklarını çözemedikleri tüm yolları, o hafta okulda ortadan kaybolmalarını - hepsini anlamlı kılıyor, ki dürüst olmak gerekirse - ve bunu kastediyorum - şimdiye kadar hiç olmamışlardı.

Bir bebekleri oldu. Beej ve Parks. Lisedeyken bir bebekleri oldu.

Doğrusu, öğrendiğimden beri çok üzülüyorum.

Beej'in bana ve Parks'a karşı neden böyle davrandığı da daha anlamlı hale geliyor.

Parks'la Mart ayında neredeyse yaptığımız şeyi daha da kötüleştiriyor.

Bunun için ona kızmak istiyorum ama her şeyi göz önünde bulundurursak nasıl kızabilirim ki?

Birkaç gün boyunca Beej'le konuşup konuşmamam gerektiğini düşündüm - doğru olanın bu olduğunu hissettim.

Son zamanlarda bizim evde biraz dolaşıyor. Genelde onların evinde daha çok vakit geçirirdik ama sanırım onu bir an olsun görmeye çalışıyor.

Bize söylediklerinden beri sessiz, grupta bile.

Hen ve Jo *Red Dead Redemption 2* oynuyorlar ve Beej balkonda viskisiyle tek başına oturuyor.

"Oi." Kapı aralığında duruyorum.

Çenesini çocuklara doğru eğiyor. "Onları orada yalnız mı bırakıyorsun?" Omuz silkiyorum. "Bir yolunu bulmalılar."

"Konuşuyorlar mı?" Başımı sallıyorum.

Başını geriye atıyor, gökyüzüne bakıyor ve iç geçiriyor. "Senden ve benden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu anlayamıyorum-"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Daha da kötüsü. Parklar yırtılmamıştı." Gözlerini bana çeviriyor. "Onun için her zaman sendin. Ama Taura-" Omuz silkiyorum. "Ne istediğini bilmiyor."

Beej düşünerek başını sallıyor ve ben de iç çekerek kapı aralığına oturuyorum. "Bilmiyordum dostum-"

Başını kaldırıp omuz silkiyor. "Evet, biliyorum-"

"Eğer ben-" Başımı sallıyorum. "Asla yapmazdım - bilirsin-"

"Evet, tamam-" diye alay ediyor ve bana pis bir bakış fırlatıyor. "Hadi bu doğruymuş gibi davranalım-"

Başımı geriye atıp ağzımdan biraz hava çıkarıyorum. İsteddiği zaman küçük bir pislik olabiliyor. Bir an için suratına bir tokat atmak istiyorum ama bu dürtüyle savaşıyorum.

"İyi misin?" Onun yerine ben sordum.

İçkisini yudumlar. Boş bardağa bakar. "Hayır, dostum-" Başını sallar. "Pek sayılmaz." Bana hızlıca bir bakış atıyor ve sonra tekrar başka tarafa bakıyor.

"Tipik Parks." Nefes alıp veriyor. "Eve gelir, beni hemen becerir."

"Öyle." Bir kakhaha atıyorum, sonra onu izlerken kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Neden bana bebekten bahsetmedin?"

"Kimseye söylemedik." Başını sallıyor. "Ama bana söyleseydiniz ben de-"

"Dur." BJ başını sallar. "Bu saçmalık. Doğru olmadığını biliyorum-"

"Abi-" İç çekiyorum, kendimi savunmaya hazırım ama o bana kilitleniyor, karanlık bakışlarla bakıyor.

"Bir bebeğimiz olduğunu bilmiyordun, biliyorum. Ama onun benim için ne ifade ettiğini biliyordun."

Başımı sallıyorum ama sanırım bu doğru sayılır.

"Seni durdurmadı, dostum. Bir önemi yoktu. Sen de onu istedin."

Gözlerim düşüyor ve onu sevdiğim için daha önce hiç hissetmediğim bir suçluluk duygusu içime damlıyor.

"Özür dilerim." Ona söyledim ve ciddiydim.

Bana hızlıca gülümsüyor ve başını sallayarak başka tarafa bakıyor. Yorgun görünüyor. Belki de stresli. Sonra kaşlarının arasında sadece onunla ilgili olduğunda ortaya çıkan bir kırılganlıkla bana bakıyor.

"Biliyor muydun?" O soruyor. "Kaldığını?"

"Hayır-" Kafamı sallayarak ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Senden önce nasıl bilebilirdim ki?"

Bana uzun uzun baktı. "Siz ikinizle asla bilemezsin."

OceanofPDF.com

Parklar
9:52am

Bunu kendimle ilgili
yapmak istemiyorum, öyle
olmadığını biliyorum-

Ama çok kızgıyım.

Neden?

Bana nasıl söylemezsin?

Kimseye söylemedik!

Ama ben?

Hristiyan

Hayır

Kapa çenenı. Ne
olduğumuzla mı? Ve
yaptıklarımızla?

Ya New York?

Ne oluyor lan Parks?

İlk başladığımızda ikimiz de
bilmiyorduk.
geri sonra o o
herhangi bir şeydi
birkaç öpücükten daha
fazlası..

Evet ama ne zaman öyle
olmaktan çıktı?

Sana söyleyemem.

Neden olmasın?

Hala benimle olur muydun?

Dürüst olmak
gerekirse,
muhtemelen.

Oh.

Ama söylemeliydin.
çünkü o
benim en iyi arkadaşım ve
sen
ondan
bir bebeği
vardı.

Henry teknik olarak senin en
iyi arkadaşın değil mi?

Manolya

En iyi arkadaşımıyla seks
yaptı ve
benden bir bebeği olduğunu
biliyordu.

Sen lanet olası
inandırıcı

Küsme!

Ben

Yapma!!

Bu yüzden New York
çok daha kötü

Nasıl?

Bilmiyorum.

Ona söylemeli
miyiz?

Oh! Belki...!

Söyle bana, bugün ölecek gibi hissediyor musun?

Birazcık.

Aynen, aslında :)

Özür dilerim.

İyi misin?

Kaldığım için mutlu değil.

Doğru değil

Yüzünü görmedin.

OceanofPDF.com

15

Daisy

Aşağıda hepsini duyabiliyorum, eskiden benim olan tüm o Kayıp Çocukları, ama artık oraya nasıl ineceğimi bilmiyorum.

Bilin diye söylüyorum, iğrenç derecede gürültücüler. Bir restoranda yanınızda otursalar şikayet edeceğiniz türden bir gürültü. Tamamen gürültülü. Odamda bir süredir görmediğim şeylerle meşgul olmaya çalışıyorum.

Şimdi hepsi adresindeki eşyalarımınla karışmış durumda.¹ yeni² yer.

Ben gittikten sonra kimse odamı temizlemedi. Öylece bırakmışlar.

Bir temizlikçi gelmiş olmalı, süpürmüş ve tozunu almış, tertemiz. Ama onun dışında, nasıl bıraktıysam öyle.

Kapım çalınıyor ve ben bir şey söylemeden açılıyor. Rome kafasını çevirdi. "Oi."

"Oh, hey." Ona hızlıca gülümsedim ve sebepsiz yere incelediğim bir kitabı rafa geri koydum.

"İçeri girebilir miyim?"

İçeri girmek için işaret ediyorum.

"Bizden gerçekten o kadar nefret ediyorsun ki bir dakikalığına bile aşağıya inmiyorsun?"

"Hiçbirinizden nefret etmiyorum-" Biraz şaşırılmış bir halde hızla ona bakıyorum. "Merdivenlerden nasıl ineceğimi bir türlü bulamıyorum-"

"Ne-?" Burnunu çekiyor. "Kendi evinde mi?"

Eski arkadaşşıma göz kırpıyorum.³ "Burası benim evim mi?"

"Bırakmış olabilirsin..." Ellerine bakıyor. "Ama hiç o l m a d ı . "

Eğilip tüm vücudumla onu dürtüyorum. "Yani benimle konuşmaman bitti mi?"

Ağzını büzüyor. "Duruma göre değişir-" Omuz silkiyor. "Aptallığın bitti mi?"

Ben bir kakhaha atıyorum, o da atıyor ve bir şekilde sesler aramızdaki sivri uçları törpülüyor.

Bana bir bakış attı. "Eğer kız arkadaşım sorarsa - hayır, hala konuşmuyoruz."

"Kız arkadaşım...!" Ona bakıyorum, gözlerim kocaman. Ona için mutluyum.⁴, ⁵ "Kim o? Tanıyor muyum?" Bana bir bakış atıyor ve ben de inanmayarak başımı eğiyorum. "Sakın söyleme-" Dilini üst dudağına bastırıyor. "Roma!"

Başını geriye atıyor. "Dais-"

Başımı sallayarak ayağa kalktım. "İnanılır gibi değil-"

"Senin bir erkek arkadaşın var!" Ayağa fırlıyor.

"Ben sadece-" Başımı deli gibi sallıyorum. "Onca insan arasında!"

"Oh-" diye alay ediyor. "Sen konuşacak birisin - polis mi?" Bana bakıyor, inanamıyor. Beni işaret ediyor. "Sana karşı bir şeyler hissettiğini söylemiştim-" Gözlerimi deviriyorum. "Ve sen orada, hep alttan alıyorsun-"

"Ben mi?" diye araya giriyorum. "Peki ya sen Tavie'yle!" Onu biraz itiyorum. "Her zaman oraya geri döneceğinden endişelendiğim için deli olduğumu düşünmeme neden oluyorsun-"

"Yapmamdan sana ne Dais?" Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, bana sıkı, aşırı bir gülümseme veriyor. "Zaten hoşlandığın ben değilim. Sen sadece paylaşma konusunda berbatsın-"

Ona sırtımı dönüyorum, bunun doğru olmadığından ya da daha kötüsü doğru olduğundan endişeleniyorum. Yıllardır onu oyaladığımdan, çünkü önce benim olan bir şeye başkasının sahip olması fikrine katlanamadığımdan. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Otoparkta beni neden takip ediyordun?"

Umursamazca omuz silkiyor. "İçimde bir his var-" "His mi?" Kaşlarımı çatarak tekrarlıyorum.

"Bir his, evet-" diyor daha yüksek sesle ve biraz meydan okurcasına. "Tüm hayatımı seni koruyarak geçirdim - sanki şimdi ölmene izin verecekmişim gibi, sırf geçen yıl bir sürtük gibi davrandın diye-"

"Neredeyse bir b-"

"Kendini karnından vur-" "Birkaç çocuk kurtarın!" Ben atlıyorum.

"Benim önümde mi?" Gözleri kırpışıyor, incinmiş.

"Peki Tavie beni kurtarman hakkında ne düşünüyor?"

Dudaklarını birbirine bastırır. "Tavie bilmiyor-"

"Oh..." Ona aptalca bir bakış attım. "İlginç."

Gözlerini deviriyor ve yüzlerimiz birbirine iyice yaklaşıyor. "Neden sadece teşekkür etmiyorsun?"

Birkaç saniye inatla ona baktıktan sonra ayak başparmağımla onu tekmeliyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Gözlerini devirerek gülümsemesini engelliyor. "Şimdi aşağıya gel - Sticky Fingers oynuyoruz."

"Pekâlâ," diye bağırdığını duyuyorum ağabeyimin, biz daha odaya girmeden. "Oyun Yapışkan Parmaklar. Hedefi biliyoruz. Sizin takımlarınız var ve-"

Roma ve ben içeri girdiğimizde konuşmayı kesti. Yarı gülümsüyor. "Kahretsin," diye inliyor TK. "Artık oynamak istemiyorum-"

Ona incinmiş bir şekilde bakıyorum, birkaç kez göz kırpıyorum. "Neden olmasın?" Roma havlıyor.

"Çünkü sen-" TK bana doğru koşuyor, beni yerden kaldırıyor ve şakacı bir şekilde etrafımda döndürüyor. "Her seferinde kazanırsın."

Ona sırtıyorum, onu gördüğüm için çok mutluyum.

Ona doğru eğildim. "Hey, özür dilerim-" Yüzünü bir bezle örtüyormuş gibi yapıyorum.

Booker yanıma gelip bir kolunu bana doladı. "Unut gitsin, ona her zaman Propofol veriyorum."

TK gözlerini devirir.

"Onu susturmanın tek yolu bu." Happy bana başıyla selam veriyor ve göz kırpıyor. Booker başımın üstünü öpüyor ve sonra kardeşime bir bakış atıyor.

"Teeks haklı, onları ayırın-"

"Oi." Rome başını ikisine de doğru salladı. "Siktirin gidin ve daha iyi oynayın."

"Hayır, bu adil değil-" Declan başını sallayarak odanın diğer tarafından beni süzüyor. "Oyunu siz ikiniz icat ettiniz."

Doğru, yaptık. The Floor is Lava, Capture the Flag ve stealing arasında bir yerde.

Decks'e doğru bakıyorum.

"Merhaba," diyorum.

"Hey," diye karşılık veriyor.

Ağlayacak gibi oluyorum, hepsi bana çok iyi davranıyor, son konuşmamızdan bu yana bir yıl geçmemiş gibi davranıyorlar, dünyamızı

altüst etmedim-

"Pekâlâ-" Kekoa bana doğru yürüyüp arkamdan sarılıyor. "Bu kadar gevezelik yeter. Ne için oynuyoruz?"

Kardeşim küçük bir kutu tutuyor ve herkes kaşlarını çatıyor. "18. yüzyılın sonlarına ait bir tablet kutusu. Fransız yapımı. İnciler, altın ve mine, değeri - ihtiyatlı bir tahminle - 20.000 sterlin."

"Tamam." TK etkilenmiş bir şekilde başını sallıyor. "O küçücük kutu bir şey yapmıyor-"

"Ve bu." Julian üzerinde lacivert, kalp şeklinde bir taş olan küçük altın bir yüzük tutuyor. Rome gözlerini kısarak bakıyor. "Shotgun-" diye fısıldıyor bana.

"Safirli altın, 15. yüzyılda, muhtemelen daha erken bir tarihte Blighty'de üretilmiş-"

"Değer mi?" Declan sabırsızlıkla sorar.

Kardeşim ona ukala bir gülümseme fırlatıyor.

"Yaklaşık 55.000 sterlin." Roma bana dirsek attı.

"Kuralları biliyorsun - ama Declan için tekrar söyleyeceğim." Arkadaşına sert bir bakış attı. "Kan akıtmak yok, boğmak yok-" Bana bakıyor. "Daisy, kloroform yok." Onu tersledim. "Ben ve Koa ödülü savunacağız." Bir paintball silahı tutuyor. "Eğer vurulursan, bir dakikalığına donarsın-" Ellerini birbirine vuruyor. "Hadi gidelim."

İşler şöyle yürüyor. Çocuklar iki ödülü evin bir yerine saklayacak, birlikte olabilir, olmayabilir ve sonra paintball silahlarıyla saklanıp bizi yavaşlatmak için vurmaya çalışacaklar. Zemin lav - ayaklarınız ona dokunamaz, aksi takdirde hemen elenirsiniz. Bu herkesin en sevdiği oyundur ve sadece oynadığımız şeyler her zaman iyi olduğu için değil - sadece eğlencelidir.

Rome ve ben bunu küçükken bir Noel'de icat ettik. Her oyunu kazanamıyoruz ama çoğunu kazanıyoruz.

İnsanlar aynı takımda olmamızdan hoşlanmıyor çünkü çoğu benim avantajlı olduğumu düşünüyor - birincisi, daha hafif ve daha küçüğüm - kendimi daha küçük alanlara sıkıştırabilirim, beni daha yükseğe fırlatabilirsiniz. Ama kazanmamızın nedeni bu değil. Roma ve ben kazanıyoruz çünkü her zaman aynı dalga boyundayız ve iletişim kurduğumuzda iletişim kurmamıza gerek yok. Genelde kardeşimle takım olursam ben de kazanırım.

Küçük hap kutusunu çoktan bulduk, bulduğumuza sevindim çünkü onu istiyordum - aslında ikisini de istiyordum, ama Roma zaten

yüzüğünü vurdu,⁶ Neyse boş ver. Mutfak lavabosunun üstündeki havalandırmadaydı.

Ve yüzüğün yerini belirledik - fuayemizin üzerinde sallanan avizenin üzerindeki küçük bir çatalda. Ve söz konusu avizeden sallanıyorum - tek elimle - ileri geri sallanırken kardeşim ve Miguel yerden bana bağıyor - Kekoa düşmem için bir paspas getirdi - ve Roma beni balkona geri getirmek için ayak bileklerimden tutmaya çalışıyor -

"Bırak gitsin!" Julian bana bağıyor.

"Hayır - Onu yakaladım-" Rome biraz emin olamayarak şöyle diyor. "Sadece bırak Face!" Koa bana söylüyor.

"Ama ben yüzüğü istiyorum!" Ona bakmadan kardeşime bağıyorum.

"Öleceksin!" Miguel diye bağıır.⁷

"Avizenin üzerine koymak kimin fikriydi o zaman?" Onlara bağıyorum. "Bu senin suçun."

"Kimse seni üzerine atlamaya zorlamadı!" Julian bağıır ve tam o sırada Tiller 'a giriyor.⁸

"Ne oluyor lan?" diye bağıyor, parmaklarımın en ucuyla uzanıyorum, uzanıyorum, uzanıyorum ve elim kayıyor - düşeceğim, bunu hissedebiliyorum - ve diğer elim avizeden kayarken elimin yüzüğün etrafına dolandığını hissediyorum ve düşmeye başlıyorum - ne, bilmiyorum - havada on sekiz fit.

"Geliyor!" Romeo bağıyor, ağabeyim ve Kekoa iniş minderinin gevşekliğini sıkılaştırıyor ve ben mükemmel bir iniş yapıyorum, küçük bir mirket gibi başımı kaldırıp kendimle gurur duyuyorum.

"Saçmalıyorsun amına koyayım." Kardeşim başını sallayarak küçük bir kahkaha atıyor. "Anladın mı?"

Parmağımı kaldırıp ona gösterdim.

Bir kahkaha attı, beni dışarı çekmem için elini uzattı, ama bunu yapar yapmaz Tiller beni ondan uzaklaştırdı, aramıza dik dik baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde etrafına bakarak. "Sadece oynuyorum." Masumca omuz silkiyorum.

"Ne çalışıyorsun lan sen?" diye soruyor yüksek sesle.

"Hiçbir şey-" Başımı umursamazca sallıyorum. "Bu sadece bir oyun - bu aptal," diyorum,⁹ ve kardeşim kaşlarını çatıyor.

Romeo soğukkanlılıkla merdivenlerden inerken, "Uh oh," diyor. "Oyun zamanı bitti. Babam eve geldi."

Roma bana doğru yürüyor.

"İyi oyun," diyor ve ben de yüzüğü ona uzatıyorum. Yüzüğe bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Sende kalsın."

Eğildi, yanağını öptü.¹⁰ ve ön kapıdan çıkar.

Yutkunuyorum, Tiller onun ardından bakarken birden kendimi biraz gergin hissediyorum.

"Hadi ama..." Tiller'ın elinden tutup onu merdivenlerden yukarı çekiyorum. Kardeşim hala kaşlarını çatarak gidişimi izliyor.

"Bu hafta üçümüz akşam yemeği yiyeceğiz, değil mi?" Julian
a r k a m d a n s e s l e n i y o r .

Tiller ona bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Mmm, hayır-"

"Soru değildi Face," diyor Julian ve uzaklaşıyor.

Tiller'ı odama çekiyorum ve özür dilercesine gülümseyerek kapıyı kapatıyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Hangi oyundu o?"

"Oh..." Elime vurdum. "Sadece aptalca bir şey."

"Neymiş o?" diye tekrar soruyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Adı Sticky Fingers." "Yapışkan Parmaklar." Etkilenmeden göz kırpmıyor.

Başımı salladım.

"Peki Sticky Fingers sırasında ne yapıyorsun?" Bana uzun kaşlarıyla bir bakış attı.

Kollarımı göğsümün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum. "Biraz bayrak kapmaca gibi."

Gözlerini biraz kısıyor. "Bayrak nedir, Dais?"

"Ah-" Dudaklarımı yalıyorum ve hafifçe omuz silkiyorum. "Duruma göre değişir." "Değişir mi?" diye sertçe soruyor.

Gözlerimi kaçırıyorum çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bana yüzüğü göster-" diyor, elini uzatarak beni bekliyor. "Hayır-"

Başımı sallıyorum.

"Göster bana."

"Hayır!" Ellerimi ceplerimin derinliklerine sokuyorum. Bunun tamamen doğru olduğundan emin olmasam da, "Kardeşim bunu internetten açık artırmayla aldı" diyorum. Bazen bu doğrudur.

Tiller başını sallayarak bana bakıyor. "Daisy - kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştığını anlıyorum, ama ben bir geceliğine dışarı çıkıyorum ve buraya geri dönüyorum ve sen bir hırsız gibi davranarak oyun mu oynuyorsun?"

"Ben bir hırsızım!" Bağırıyorum ve birkaç kez göz kırpmıyor. Aslında korkmuş görünüyordu, ben de başımı hızlıca salladım. "Yani, ben-"

Yere bakarak nefes veriyor. "Peki Şimdi nesin sen?"

"Bakalım-" Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Normal olmak istedim, ama sonra takip edildim, doktor olmaya çalışıyordum, ama bir kız yanımda durduğu için otoparkta öldü, ve sonra sadece - bilirsin - iyi bir insan olduğumu düşünürdüm, ama erkek arkadaşım burada duruyor, bana ayakkabısının altındaki bir şeymişim gibi bakıyor-"

Yüzü hemen yumuşuyor. "Hayır, değilim-" Bana doğru bir adım atıyor, beni kendine çekiyor ve yüksek sesle nefes veriyor. "Dais, kardeşinle yemek yiyemem - eğer biri beni görürse-"

Ona bakıyorum. "Onunla mı yaşıyorsun?"

"Evet-" Bana bir bakış attı. "Sence o nasıl geçti?" "Tiller," diyorum. "Ona bir şans vermelisin-"

Alay

ediyor.

"Lütfen-"

"Daisy-" diye iç geçiriyor.

Yüzümü göğsüne gömüyorum, onu içime çekiyorum ve bunu yaparken üzülüyorum.

Son bir yıldır evim olan yer gibi kokuyor. O, benim evim oldu. O benim değişmezim, o benim güvende hissetmemi sağlayan şeydi. Ve buzdağı çarptı, ama hala bize uyumamızı söylüyorlar.

Hala uyumamızı söylüyorum.

"Lütfen-" diyorum, onun tarafından boğuk bir sesle. "Lütfen, lütfen - onu seveceksin."

Çenemi kaldırıyor.

"Onu sevmek istemiyorum," diyor bana çok ciddi bir şekilde.

"Benim için mi?" Sessizce soruyorum ¹¹

"Tamam." İç çekiyor, biraz başını sallıyor. "Senin için."

¹ Artık benim değil.

² Şimdi mi yaşlandın?

³ Az bile söylemişsin.

⁴ Gerçekten.

⁵ Coğunlukla.

⁶ Ve eğer Tavi'e verecekse, çılgılık atacağım.

⁷ Ve bunu Brezilya aksanıyla söylemesi Roma'yı çılgına çevirir.

⁸ Danny Glover'ın elinde pizzayla yanan bir odaya girdiği o meme var ya? Bu onun gerçek hayattaki versiyonu.

⁹ Dünyadaki en sevdiğim oyun olmasına rağmen.

¹⁰ Onu özlediğime ve sevdiğime dair bir his var içimde, ancak ona karşı hissettiklerimi tam olarak hangi sıfatla ifade ettiğimi bilemiyorum. Nostaljik bir duygu mu ve o bana her zaman bunu hissettiriyor mu?

Çünkü o olduğu kişi, yoksa her zaman düşkün olacağım bir şey olduğu geçmiş zaman hassasiyeti mi, yoksa aramızda her zaman bundan daha fazlası mı var? Bilmiyorum.

11 (Manipölatif olarak)

OceanofPDF.com

16

Julian

Tiller ortalıkta yok, görünüşe göre şimdi yapmaktan kaçındığım ama bir yıl önce yapmam gereken şeyi yapmak için iyi bir zaman.

Kapısını çaldım ve kız kardeşim çığlık attı, ben de silahımı çekip içeri daldım.

Ve işte orada, yatakta oturuyor, lanet köpeğim ayaklarının dibinde, o hain.

"Sen iyi misin?" Kaşlarımı çatıyorum, etrafıma bakıyorum, silahım hâlâ dışarıda.

Göğsünü sıkarak nefes veriyor. "Kahretsin-" diye iç geçirir. "Kaldır şunu - *Criminal Minds* izliyordum."

"Neden?" Emniyeti tekrar takıp bir kenara koyarken oraya doğru yürüyorum.

İzlediği şeye kaşlarımı çatıyorum. "Bu dizi sana hep kabus gördürüyor." MacBook'unu kapatıyorum. "Tiller nerede?"

Daisy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Çalışıyor."

Bir kez başımı sallıyorum, birkaç saniye onu izliyorum, her zaman yaptığım gibi onu okumaya çalışıyorum.

"Sticky Fingers hayranı değil miydi?" Ona sordum.

Biraz üzgün görünüyor ama bunu gülümsemeye dönüştürmeye çalışıyor. "Hayır, değildi." Bana doğru bakıyor. "Yüzüğü avizeye sadece benim alacağımı bildiğin için mi koydun?"

Burnumu çekiyorum, tamamen yakalanmış gibi görünmemeye çalışıyorum. "Belki." Omuz silkiyorum. "Zaten başka biri kazanırsa senin için çalacaktım."

Bana doğru bakıyor. "Yaptın mı?"

"Neyi yaptım mı?"

"Çal onu."

Ağzımı birbirine yapıştırıyorum ve omuz silkiyorum. "En azından hoşuna gitti mi?"

"Evet." Gözlerimi kaçırarak başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

"Sana başka bir şey aldım-" Kucağına atıyorum ve alıyor - bir an için ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyor... sanki her çuvalladığımda ya da yapmamam gereken bir şey yaptığımda ya da onu hayal kırıklığına uğrattığımı bildiğimde ona bir tane almıyormuşum gibi. Ona neden altın para verdiğimi bilmiyorum - annem ve babam ölmenden önce başladı, ona doğum günü hediyesi almayı unutmuştum - yedi yaşındaki bir çocuğa verebileceğim bir şeyim yoktu ama babamın bir keresinde bana verdiği bir parça altın olduğunu hatırladım, bu yüzden ona verdim ve o da kendini kaybetti. Bir yıl boyunca her yere taşındı. Şimdi de kendimi kötü hissettiğimde ya da onun hoşuna gitmeyecek bir şey yaptığımda ona veriyorum.

"Nereden?" Test ederek soruyorum.

Sekiz Escudos'u çevirip inceliyor. "Perulu-" Gözlerini kısıyor. "REX HISPANIRUM ET..." Bir an kendi kendine düşünüyor ve ben onun bu kadar zeki olmasından dolayı gurur ve kızgınlık duyuyorum. "İspanya Kralı ve... Hint Adaları?"

Bir kahkaha attım.

"Güzel." Ona değerini sormayı düşünüyorum ama nereden aldığımı sormasını istemiyorum. Bilmek istemiyor zaten.

Yatağının kenarına oturdum. Hain köpeğimin başını okşadım. "Dais, konuşmamız gerek."

Dik oturuyor, gergin görünüyor. Benim yanımda gergin görünmesi beni üzüyor - aptal bir kavgayı kazanmak için hayatı boyunca bana duyduğu güveni bir kenara attığım için kendime kızıyorum.

Öne doğru eğildim, ona bakmadan nefes aldım - biraz başımı öne eğdim. "Hayatım boyunca gurur duymadığım bazı şeyler yaptım - ama o gün hastanede sana söylediklerim muhtemelen en çok pişman olduğum şey."

Ona bakıyorum ve midem bulanıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, neredeyse umutlu. Başımı sallıyorum.

"Flopsy'nin kafasının bisikletinin tekerleri arasında olduğu ve senin bunu bilmeden bisikleti sürmeye başlayıp boynunu kırdığın zamandan bile daha mı fazla?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet."

"Okuldan bir kızı Gia Bambrilla'nın önünde öptüğün ve ertesi gün o kızın odasında ölü bulunduğu zamandan bile daha fazla.

Thames?"

Siktir et beni - Ona bıkkın bir bakış fırlatıyorum. "Neden bu konuyu açtın?"

"Bir ölçü almaya çalışıyorum." Masumca omuz silkiyor.

"İyi-" Ona sabırsız bir bakış attım. "Bundan daha fazlası, o zaman, evet." "Vay be."

Bir kahkaha atıyorum ve sonra dümdüz önüme bakıyorum. İçimde sormak istemediğim bir sorunun kabardığını hissediyorum çünkü umursamamam gerektiğini hissediyorum ama umursuyorum.

"Bunu neden yaptın Dais?" Ona soruyorum ve o da dizlerini göğsüne doğru çekiyor.

Umarım yüzüm benim kadar üzgün ve kırgın görünmüyordur. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

Burnundan nefes alıyor, düşünürken her zaman yaptığı gibi alt dudağını çiğniyor.

"Babamın ölmeden önce ne dediğini hatırlıyor musun?"

Bana?" Ona bir bakış attım. "Sen benim koruyucumsun."

Köşedeki bir noktaya bakıyor. "O çocukları kaçırdın, MacMathan'larla çalıştın ve sonra Jules, Mata Tosell'le mi çalıştın? Nasıl yapabildin?"

Bekle. Kaşlarımı çattım. Ne oldu?

Başımı salladım. "Mata ile hiç çalışmadım." Yine başka tarafa bakıyor, sinirli. "Bana yalan söyleme."

"Dais-" Gözlerini arıyorum. "Mata Tosell ile hiç çalışmadım-" Aslında biraz kırıldım. "Onunla çalışacağımı nasıl düşünürsün?"

"Ona 2 milyon sterlin transfer ettiniz!"

Gözlerimi deviriyorum. "Birincisi, sen bunu nereden biliyorsun? Ve ikincisi..." Ona bıkkın bir bakış attım. "Bu bir poker oyunuydu."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Ne?"

"Yüksek bahisli bir poker oyunuydu." "Ne kadar yüksek?" diye yüksek sesle soruyor.

Tanrım, bazen çok sinir bozucu oluyor. "Çok, tabii ki - iki milyon sterlin kaybettim."

Bana doğru biraz yaklaşıyor, gözleri biraz daha parlak bakıyor. "Onunla hiç çalışmadığına söz veriyor musun?"

Bir kez başımı salladım. "Söz veriyorum."

"Peki ya diğer kurallarım?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "O zamandan beri kimseyi kaçırdın mı?"

"Hayır." Yalan söylüyorum ama. "Hayır, kesinlikle değil-" Başımı sallıyorum, ona sıkı bir gülümseme gösteriyorum. "Evet. Siktir."

"Julian!"

"Özür dilerim-" Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Özür dilerim! Ben sadece - bu işi hallediyorum..."

Çenesini indirip bana bakıyor. "Julian."

"Ama artık bununla işim bitti, değil mi?" Ona uzun bir gülümseme veriyorum. "Söz veriyorum." Başımı sallıyorum ve bana tuhaf tuhaf bakıyor, sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi. "Ne? Bu bakış da ne?"

"Hiçbir şey-" Başını sallıyor. "Koa'nın sana izin vermesine biraz şaşırdım-

" "Ne demek 'bana izin ver'?"

"Yani sana izin vermesine şaşırdım." Omuz

silkiyor. "Biliyorsun, ben onun patronuyum-"

"Evet-" Gözlerini deviriyor. "Ama-"

"Ve onu tanıyorsun. Hızlı bir oyun iyi bir oyundur."

Bana sert bir bakış attı. "Yaptığım yanlış bir şeydi."

"Hayır, biliyorum." Onu yatıştırmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Ama sen güneşsin Face! Sen her şeyin üzerinde parlayan ve her şeyi aydınlatan güneşsin ve sen doğruyu yanlıştan ayırmamızı sağlayan şeysin - ve sen gittiğinde daha da kötüleştik, ama şimdi geri döndün." Ona nazikçe dirsek atıyorum.

"Kıçını öp," diyor bana ve ben hiçbir şey söylemiyorum çünkü öyleyim. "Ve geri dönmeyeceğim." Bana bakıyor. "Senin için iş falan yapmıyorum, sadece... burada yaşıyorum."

Ona bir bakış attım. "Benim için iş yapmanı asla istemiyorum-asla-" Alınmış görünüyor.

"Sensin- Her zaman işlerime burnunu sokmaya çalışan sensin -"

Daha kırgın görünüyor ve bu beni güldürüyor.

"Onlarda iyiyim!" Kaşlarını çatıyor.

Her konuda benden daha iyi olmasına rağmen ona emin değilmişim gibi bir bakış atıyorum.

Bunun için beni tokatlıyor ve bana bakarak bunu anlamasını istemiyorum, o yüzden başka tarafa bakıyorum.

"Seni özledim Face."

Önüne bakıyor ve başını omzuma koyuyor. Bir yıldır aldığım ilk derin nefes gibi geliyor.
"Aynı." Dedi.

OceanofPDF.com

17

Daisy

Kardeşimle ilgili şöyle bir şey var: Onu sevmemezlik edemezsiniz.¹ Deneyebilirsiniz ama eninde sonunda boyun eğersiniz. Karizmatik olmanın ötesinde, sizi öldürüyor olabilir ve kibarca diğer silahını ona vermenizi isteyebilir ve muhtemelen bunu yaparsınız.

Ve bu sadece kadınlar için değil, erkekler için de geçerli.

O sadece etrafında olmak isteyeceğiniz, onayını almak isteyeceğiniz türden bir insan.

Herkesin hayran kaldığı bir ciddiyeti var.

Bu akşam yemek var... Tiller'in son üç gündür kaçmaya çalıştığı yemek ve belki daha iyi bir kız arkadaş olsaydım kaçırmasına izin verirdim ama bu akşamı kaçırmasına izin vermeyeceğim çünkü geminin bordasındaki deliği onaramam ama kazan dairesindeki yangını söndürebileceğimden oldukça eminim.

Jack'i adresinin her iki ucuna da takviye çağırıyorum.²

"Nereye gidiyoruz?" Jack ayakkabısının bağını düzeltirken sorar.

Kardeşim ve ben gideceğimiz restoran hakkında gözlerimizle Meksikalı bir çekişme yaşarken Tiller paltomu giymeme yardım ediyor.

Kardeşim "Bar 61" derken ben de "The Ledbury" diyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve sonra sözsüz olarak üçe kadar sayıyoruz, makas-kağıt-rock yapıyoruz.

Julian: Taş; ben: Kağıt.

Jack gözlerini devirir, saatini kontrol eder.³ Julian: Taş; Ben: Makas.

"Onlara aldırma-" Jack, Tiller'a. "Tatile nereye gideceklerine de böyle karar veriyorlar."

Julian: kağıt; ben: makas.

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme veriyorum.

Kardeşim iç geçirdi. "Ledbury o zaman."

Jules'un bu gece Tiller'a sert davranacağını biliyordum. Biliyordum, yapabilirdim

başlamadan önce hissetti - Julian'ın herkes tarafından seilmeye ihtiyacı var,⁴ NCA ajanı erkek arkadaşımı bile.

The Ledbury'ye giriyoruz ve bizi şef garsonu karşılıyor.⁵ Julian ve benim her zaman oturduğumuz masaya götürüldü.

Tiller, insanların kardeşimin etrafında nasıl hareket ettiğini hayranlıkla izliyor.

İnsanlar Musa'nın denizi gibi önünden ayrılıyor ve Julian gözünü bile kırpmıyor. Buna alışmış, artık fark etmiyor bile - ve kendini savunmak için, bebekleri öpmekle çok meşgul.

Çok da samimi. Birkaç personel de dahil olmak üzere yanından geçtiği insanların ellerini ve omuzlarını sıkıyor, hepsinin adını hatırlıyor, hatta bir garsona babasının nasıl olduğunu soruyor.

Oturduktan sonra Julian garsona sırtıyor. "Zoe, değil mi?" Kız başını sallıyor, Julian'ın onu hatırlamasıyla yüzü kızarıyor. Jack ve ben bakıştık.

"En iyi kırmızınızdan bir şişe, en iyi beyazınızdan bir şişe ve balık olmayan tüm başlangıçlar." Kocaman bir sırıtış.

Julian Jack'e bakar ve parmağını şıklatır.

"Waterhouse konusunda ne durumdayız?"

"Her şey yolunda gidiyor," diyor Jack, sesi emin değilmiş gibi geliyor.

"Tamam mı?" Jules'un gözleri en iyi arkadaşıma takıldı. "Sakın o lanet olası Ateşli John'a -adı her neyse- geri dönmeyi aklından bile geçirme."

Ateşli Dom.

Jack umutsuzca bana bakıyor. "Tanrı aşkına, Dais-"

"Ne?" Masumca göz kırpmıyorum. "Ona her şeyi anlatıyorum! Neredeyse bir terapist gibi."

Jack bana doğru parladı. "Neden bir terapistle gitmiyorsun?"

"Şey-" Kaşlarımı çatarak hepsine bakıyorum. "Bunu geçen yıl yaptım - yani bir tanesini gördüm." Destek için Tiller'a bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Ama sürekli sevmediğim şeyler söylüyordu."

"Öyle mi yaptı?" Kardeşim savunmaya geçerek kaşlarını çatıyor. "Ne gibi?" "Oh sadece... seksi neredeyse tıbbi olarak kullandığım gibi şeyler-" Julian yüzünü buruşturur.

"Bundan nefret ediyorum-"

"Ve bir başa çıkma mekanizması olarak." Yüzünü buruşturuyor. "Ondan da nefret

ediyorum."

"Annemiz yüzünden kadınlarla sorunlarım olduğunu-"

"Ben söyleyeceğim!" Jack ancak en iyi bir arkadaşın yapabileceği şekilde alay ediyor ama Tiller da başını sallayarak uzaklaşıyor.

Julian alçak sesle bir ıslık çalıyor ve sanki benim için üzülyormuş gibi, sanki annemizin tüm şefkatini çalması onun suçuymuş gibi uzanıp gizlice kolumu sıkıyor ve sonra çenesini sallayarak Tiller'a bakıyor.

"Ailenle yakın mısın?" Tiller

başını sallar. "Evet."

"Büyük aile mi?"

Tiller omuz silkiyor. "İki kardeş, annem ve babam."

Jules Jestler doğru Onu. "Amerikalı, belli ki-"⁶ Tills başını sallar. "Nerede?"

"Nantucket."

Jack'e bakıp yüzümü buruşturuyorum - konuşma pek sürükleyici değil. Tiller duvar gibi.

Erkek arkadaşımın kolunu tutarken kardeşime "Tiller sörf yapmayı seviyor-" diyorum,

içten içe çalışıyor⁷ onu ikna etmek için. Jules ona doğru başını sallar. "Evet, öyle görünüyorsun - Playa Encuentro'da bazı canavarlar yakaladım-"

Erkek arkadaşımın gözleri kısıldı. "S a k l a n d ı ğ ı n yerden biraz uzakta..."

Julian etkilenmemiş bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Yapacak başka bir şeyim yoktu."

Nefes alıyorum, aralarında gergin bir şekilde gülümsüyorum.

"Yani-" Julian, Tiller'a biraz daha şarap koyar. "Yaptığın işe nasıl girdin?"

Kalbim biraz burkuldu. İş konusunun gündeme gelmeyeceğini umuyordum - aptallığıma verin, gerçekten. Tabii ki olacaktı. Boş bir düşünce, ama bir kız hayal kurabilir...

NCA'den bir dedektif, bir suç patronuyla Ledbury'de akşam yemeğine mi oturuyor? Neredeyse NATO zirvesi gibi.

"Babam." Tiller dikkatle başını sallıyor. "Sen?" diye ekliyor şakacı bir şekilde. Jules homurdanır. "Benim babam."

Tiller biraz ekmek koparıyor. Onunla oynuyor, yemiyor. "Her zaman yapmak istediğin şey bir çete lideri olmak mıydı?"

"Çete lideri değil." Julian gözlerini devirir.⁸ "Ve hayır-" Gülümsüyor. "Yaklaşamadım bile dostum. MMA dövüşçüsü ya da Harlequins'te bek oyuncusu olmak isterdim."

Tills sandalyesine geri oturuyor, biraz sarsılmış, yüzünde şaşkın bir gülümseme var. "O çok iyi-" Jack başını kardeşime doğru sallıyor. Julian Jack'e ölçülü bir bakış attı. "Çok iyiydin," diye hatırlatıyor kardeşim ona.

"Oynuyor musun?" Tiller, Jack'e kaşlarını kaldırarak sorar.

Jack'i gururla masanın altından tekmeliyorum. "Giles'a liseden sonra Saracens için oynaması teklif edildi."

Jack dünyada olmak istediği her şey olabilirdi. Bir rugby oyuncusu, bir model, genel cerrah, profesyonel bir kalp kırıncı.

"Neden yapmadın?" Tiller soruyor.

Jack biraz yüzünü buruşturuyor. "Hayatımı eşcinsel bir rugby oyuncusu olarak geçirmek istemedim..."

"Sadece bir rugby oyuncusu olamaz mıydın?" Tiller sorar.

Jack omuz silkiyor. "Sen söyle."

Tills bunun üzerine düşünüyor, arkadaşım için üzülmüyor ve sonra çenesini sallayarak kardeşime bakıyor. "Peki sana bir yer teklif etselerdi kabul eder miydin?"

"Onlar yaptı⁹ - ve hayır." Kardeşim başını sallıyor ve yüzünde bir hüznü belirlediğini görüyorum.

Herkes bunu kaçırabilirdi ama ben kaçıramazdım çünkü ben anladım. Jonah da yakalardı, Christian da.

Neresinden bakarsanız bakın, hayatlarımız ne kadar iyi olursa olsun, ne kadar çok fayda ve avantajla dolu olursa olsun, hiçbirimizin seçme şansı yoktu.

"Sormak zorundayım dostum-" Tiller kardeşime bakıyor ve bana da bir bakış fırlatıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Julian hafifçe gülümsüyor. "Biraz meta mı yapıyorsun, Tiller, yoksa gerçek bir nasıl yapılır mı arıyorsun?"

Tills bir kahkaha attı. "Birincisi."

Julian alt dudağını yalayarak düşünüyor. "*Green Street Hooligans*'ı gördün mü?"

Tills başını sallar.

"*Oceans 11? The Italian Job? Fast* - her neyse, artık çok fazla var. Bunları izleyip de, *lanet olsun, eğlenceli görünüyor* diye düşünmedin mi?" Julian Tiller'a bir bakış atar ve onu işaret eder. "Ve yalan söyleme. Herkes izledi. Tabii ki izlediler, bu lanet bir patlama-"

"Ama yanlış şeyi yapıyorsun," diye hatırlatıyor Tiller ona.

Kardeşim omuz silkiyor. "Kime göre?"

Tiller bana inanamıyormuş gibi bakıyor, sanki her şey çok açıkmiş gibi.

Jules'a bakıyor. "Kanun."

Julian elini umursamazca salladı. "Sizin kanunlarınıza uymuyorum." "Evet, kardeşim," diye homurdanıyor Tiller.

"Biliyorum amına koyayım."

Julian tutkuyla başını sallar. "Sabah uyandığımda ne olacağını, kiminle karşılaşacağımı, nerede olacağımı bilmemeyi seviyorum.

'u saracak-"¹⁰ Burnumdan derin bir nefes alıyorum. Jack ve ben bakıştık. Jack Dawson konuşması yapıyor. Konuyu saptırmak istediğinde hep Jack Dawson konuşması yapar. İnsanlar Julian gibi birinin bir Leonardo DiCaprio monoloğunu ezbere bilmesinin çok çekici olduğunu düşünüyor ve belki de öyle. Ya da belki de Roma'dan ayrıldığım dönemde gerçekten ürkütücü bir dönemden geçtiğim ve bu filmi her iki gecede bir izlediğimiz içindir.

Julian masumca omuzlarını silkiyor. "Daha geçen gece köprüsünün altında uyumak¹¹ ve şimdi burada, dünyanın en büyük gemisinde siz güzel insanlarla şampanya içiyorum-"

Tiller'ın yüzü sıkışır, kafası karışır. "Biz-?"

Başımı sallıyorum. "*Titanic*'ten alıntı yapıyor."

Julian yine gönülsüzce omuz silkiyor, şarap kadehini eline alıp bir yudum alıyor ve yutkunurken bir 'ahh' çekiyor. "Hayatın bir hediye olduğunu düşünüyorum ve onu boşa harcamaya niyetim yok. Ne olduğunu bilmiyorsun-"

"Pekâlâ." Kafasına bir ekmek fırlatıyorum.

Julian kıkırdıyor ve çevre birimlerimde bunun işe yaradığını görebiliyorum.

O lanet filminden alıntı yapmak Tiller'ı çok kızdırdı. Bunu onun içinde görebiliyorum.

Gözleri, -istemeyerek de olsa- ağabeyimi tamamen keyifli buluyor.¹²

"Mesele şu, tamam mı-" Ağabeyim uzandı ve erkek arkadaşını kolundan vurdu. "Hepimiz bir gün öleceğiz. Ben sadece ölmeden önce eğlenmeye çalışıyorum."

"Biliyor musun?" Başımı ona doğru salladım. "Aslında buna inanmıyorum."

"Neden?" Julian başını sallıyor, tartışmayı seviyor. "Çünkü sen Tanrı'ya inanıyorsun-"

Tiller arkasına yaslanır. Bu onu şaşırtıyor.

"Yani?" Julian kafa karışıklığını anlamayarak alay ediyor.

"Eğer Tanrı'ya inanıyorsanız, o zaman nasıl yaşadığınız önemlidir. Bu sadece dünyada eğlenmekle ilgili değil, olamaz. Cennete girebilmek için iyi

olmak zorundasınız."

"Ah!" Kardeşim sırtıyor, gözleri canlı teller gibi. "Papatyasurat, eğer herhangi birimizin cennete girmesinin yaptığımız ya da yapmadığımız bir şeye bağlı olduğunu düşünüyorsan, o kitabın tamamını yanlış anlamışsın demektir." Bana bir bakış attı. "Zararlı bir şekilde öyle," diye ekliyor sonuna.

Tiller gözlerini kırpıştırarak sandalyesine geri oturur. "Kurtulduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, bundan şüpheliyim-" Julian omuz silkiyor ve şarabından bir yudum daha alırken küçük bir kahkaha atıyor. "Muhtemelen biraz sevilmiştir."

[1](#) Bu hep böyleydi.

[2](#) Julian ona tapıyor, Tiller onu seviyor.

[3](#) Bizim bokumuza alışkın.

[4](#) Öğretmenlerim, postacı, fırındaki yaşlı kadın, köşedeki dükkândaki yaşlı adam.

[5](#) Kardeşimi kucaklayan, 103 numaralı dipnota tekrar atıfta bulunmak istiyorum.

[6](#) Tiller'ın aksanına bayılıyorum.

[7](#) Ve başarısız.

[8](#) O ve Jonah bu terimden hiç hoşlanmadılar ama alternatif bir terim önerdiklerini de sanmıyorum.

[9](#) Bu konuda inanılmaz yetenekliydi.

[10](#) Oh, siktir et.

[11](#) Tiller bana bir bakış fırlattı, artık takip etmiyor.

[12](#) Herkesin var.

Hristiyan

Yerleşkede Jules'la vakit geçiriyorum, onun medya odasında FIFA oynuyorum, Daisy içeri girdiğinde, küçük kot elbisesi, pek süslü değil ama biraz, ve benim için olup olmadığını merak ediyorum? Burada olduğumu bilip bilmediğini bilmiyorum ama benim için gösteriş yaptığını düşünmek istiyorum.

"Selam." Çenemi ona doğru sallıyorum ve o da gelip sandalyemin koluna tünüyor.

Bunu okumamaya çalışıyorum. Etrafta başka sandalyeler de var, Julian'ın koltuğuna tünebilelirdi - ama yapmadı.

Çenesini ona doğru sallıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Oh, sadece Tills'i bekliyorum-" Ona hızlı bir gülümseme gönderiyor.

"Noel için eve uçmadan önce Ulusal Galeri'ye gideceğiz-"

"Oh." Julian ilgilenmiş görünüyor. "Ortamı mı gözetliyorsun?"

Kadın etkilenmemiş bir şekilde kollarını kavuşturuyor ama adam devam ediyor. "Sonunda *Whistlejacket*'ı çalmama izin verecek misin?"

Daisy ona ters ters baktıktan sonra telefonu çalmaya başlıyor ve bu da kardeşinin çok hoşuna gidiyor, konuşmalarından sıkılmış ve oyuna geri dönmüş. "Alo?" Kulağını tıkıyor. Ben de dinlemeye çalışmıyorum.
am.

"Oh," diyor.

Ona bakıyorum; yüzü tamamen düşmüş. Kardeşiyle göz göze geldim.

"Hayır - sorun değil - hayır, biliyorum. Sorun değil. Evet. Tamam.

Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapatıyor, dudaklarını büzüyor ve cebine koyuyor. Burnundan nefes alıyor.

"İyi misin?" Julian oyunu durdurarak soruyor.

"Evet-" Omuz silkiyor. "Hayır, evet - sorun yok. Sadece artık bana katlanamıyor."

"Oh-" Julian onu yakından izleyerek başını sallar.

İkimize de hızlıca gülümsüyor ve üzgün görünüyor. "Miguel'i çoktan eve gönderdim - biz gönderdik sanıyordum - neyse, boş ver."

Julian saatini kontrol ediyor, kendi kendine düşünürken ağzıyla bir ses çıkarıyor. "Bir saat sonra toplantım var ama seni sonra alabilir miyim?" diye sorar.

"Oh-" Kaşlarını çatıyor. "Um, toplantın nerede? Sadece altıya kadar açık-

"Seni götüreceğim," diyorum daha söylediğimin farkına bile varmadan.

İki kardeş de şaşkınlıkla bana bakıyor. Adamın kaşları yukarı kalkmış, eğleniyor, kızın gözleri ise beni hem umutlu hem de üzgün hissettirecek şekilde açılmış.

"Gerçekten mi?" Gözlerini kırıştırıyor.

"Planın yok mu?" Omuz silkiyorum. "Önemli olanlar değil-"

Kardeşinin yüz ifadesini görmezden geliyorum, umarım Daisy de görmezden geliyordur. "Tamam-" Bütün yüzü parlıyor. "Gidip ceketimi alayım." Ona başımı sallıyorum, umarım yüzüm beni ele vermez.

Julian onun gidişini izliyor, sonra bana bakıyor ve ben şimdiden gözlerimi deviriyorum.

"Vanna önemli olmadığını biliyor mu?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Vanna kendini evrenin merkezi sanıyor-" Julian dilini tıkırdatıyor. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey-" Ona bir bakış attım. "Sadece arkadaşımın kız kardeşini bir sanat galerisine götürüyorum."

"Ona aşık olduğunu boş ver o zaman?" diye sorar, kaşları tekrar yukarı kalkar.

"Evet." Burnumu çektim. "Boş ver onu."

Göz göze geliyoruz ve sanırım bunun benim üzerimde bir etkisi olduğunu, onu sevdiğimi bildiğini düşünüyor. Ama aslında onu sevdiğimi kimin bildiği umurumda bile değil. Ya da belki de umurumda çünkü o şu anda başka birini seviyor ve ben aptal görünmekten nefret ediyorum.

Sonra kapıda beliriyor, mükemmel falan.

"Hazır mısın?" Başını sallayarak beni iten kardeşini iterek geçiyorum.

"Evet." Gülümsüyor. Sanırım gergin görünüyor.

"Güle güle, o zaman-" Julian arkasından seslenir ve o da arkasına bakmadan el sallar.

Beni arabaya kadar takip ediyor ve ben de ona bakıp anahtarları uzatıyorum.

"Sürmek ister misin?"

Yüzünde düzgün bir gülümseme beliriyor ve onu özlediğim için ağır ağır yutkunuyorum.

"Evet-" Onları benden aldı ve arabama tırmandı, mutlu bir şekilde bana baktı.

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki - onu özlediğimi, onu sevdiğimi, üzgün olduğumu, neden hala o polisle birlikte olduğunu, iyi olup olmadığını? - Ama hiçbirini söylemiyorum - çoğunlukla mutlu ve rahat görüldüğü için.

Bugünlerde ne kadar huzuru, boşluğu ya da sessizliği var bilmiyorum. Önceden hiç yalnız hissetmediğini biliyorum, bu yüzden onunla cam arasına bakıyorum. Yine burada, arabamda olduğumuz için şaşıyorum ve istediğim gibi olmasa da yine de kabul ediyorum çünkü güneş onun arkasında ve sanki bir halesi varmış gibi onu aydınlatıyor ve bana göre öyle.

Gözlerini bana çeviriyor ve biraz utangaç görünüyor. "Garipliğinden mi yoksa kibarlığından mı sessizsin?"

"Nezaket." Kokluyorum ve bana yumuşak kenarları olan bir gülümsemeyle bakıyor, sanki tamamen mutlu değilmiş gibi ve ben onun her zaman tamamen mutlu olmasını istiyorum.

"Noel'de onunla eve gitmiyor musun?" Meraklı olduğum için sordum.

Şöyle bir bakıyor, tekrar gülümsüyor. Biraz üzgün görünüyor. "Hayır-" Biraz kaşlarımı çattım. "Bu garip mi?"

Uzun bir nefes alıyor, bir yandan da düşünüyor. "Babası... emekli bir polis memuru."

"Oh, kahretsin-" Gülüyorum.

"Oğullarının şimdiye kadar yaptığı en sevdikleri seçim olduğumu sanmıyorum." Bana sanki bu onu incitmiyormuş gibi hızlıca gülümsüyor ama ben onu tanıyorum, o yüzden incittiğini biliyorum.

"Yine de gidiyor mu?" Biraz da hıyarın teki olduğum ve onun için daha az şey ifade etmesini istediğim için soruyorum.

Omuz silkiyor. "Onun ailesi."

Birkaç kez başımı salladım. "Sen ve Tiller iyi misiniz?" İyi olma ihtimallerine karşı cevabı bilmek istemesem de soruyorum.

"Evet, biz-" Kısa bir duraksama. "Hayır, biz iyiyiz," diyor sıfır inançla. Hızlıca bana bakıyor ve sonra gözlerini tekrar yola dikeyor,

Bir ara direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki, uzanıp ellerini salladım ve hiçbir şey söylemedi, sadece utanmış gibi güldü ama ellerimiz birbirine değdi ve galeriye yanaşana kadar tek düşündüğüm bu oldu.

Arabasının kapısını açıyorum ve ona bakıyorum. "Daha önce fark etmemiştim," başımı eski günlere doğru sallıyorum, "sanattan hoşlandığını. Çaldığını biliyordum ama sevdiğini bilmiyordum."

Dudaklarını büzüyor ve bana ciddiyetle bakıyor. "Daha önce bilmediğin pek çok şey vardı."

Birkaç saniye ona bakıyorum, biraz iç çekiyorum.

"Biliyorum." Başımı sallıyorum, ne kadar üzgün olduğum yüzümden okunuyor mu diye merak ediyorum. "O zaman bunu sonsuza kadar başımın üstünde mi tutacaksın?"

"Ne?" Gözlerini kırıştırıyor, kaşları kalkık, gözleri parlıyor ve savaşımaya hazır. "Ben sana aşıkken senin başka birine deliler gibi aşık olduğunu mu?" Bana ters ters bakmak için geri dönmeden önce hızla önündeki merdivenlerden yukarı doğru yürüyor. "Belki."

"Bir hataydı," diyorum ona.

Gözleri biraz kararıyor. "Eminim öyleydi-"

Ona başımı salladım. "Demek istediğim bu değildi, Dais-"

"Ne demek istediğini biliyorum," diyor bana gururla, ama anladığını sanmıyorum.

Şimdi içerideyiz ve ben onun yanından geçip sözsüz bir şekilde kabullerimizi alıyorum...

Zar zor yaptığımız bu konuşma için kendimi kötü mü hissetmeliyim? Bilemiyorum. Kafamın üzerinde tutuyor ve beni itiyor, ama bu konuda hala berbat durumda olması, yaptığım şeyi berbat ettiğim için bana hala kızgın olması beni mutlu ediyor çünkü şimdi onun ve Tiller'ın aslında iyi olmadığından oldukça eminim.

Bir tablonun önünde durana kadar bir daha konuşmadım.

"*Doktorlar Arasındaki İsa*," diyor bana, gözlerini dikmiş bakarken. "On iki yaşında olması gerekiyordu."

İsa'ya kaşlarımı çatıyorum. "Sakalı var." Daha yakından bakıyorum. "*Mona Lisa*'ya benziyor."

Küçük bir kahkaha atıyor - aptal olduğumu düşündüğü için mi bilemiyorum ve sonra başını sallayarak uzaklaşıyor. Aptal, sanırım.

Peşinden koşuyorum ve onu isteme ve kovalama hissi hoşuma gidiyor. Ona galerinin bir haritasını uzatıyorum ve o bana bir pislikmişim gibi bakıyor.

"İhtiyacım yok."

"Oh-" Başımı geri çekip onunla alay ediyorum. "Ona ihtiyacın yok!" Yine de elimden kapıyor ve bana şakacı bir şekilde bakıyor. "O artık geri döndü, biliyor musun?" Onu yakından izleyerek söylüyorum.

Daisy yavaşça başını sallıyor. "Peki sen bu konuda ne hissediyorsun?" Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"İyi hissediyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Neden yapmayayım ki?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum. "Çünkü onu seviyordun," diyor bana, gözlerini kırpmadan.

"Sevdim." Tekrar ediyorum. Geçmiş zaman.

"En azından mutlu olmalısın?" Bana bakıyor, sormadan soruyor.

"Tabii, evet-" Omuz silkiyorum. "O benim arkadaşım, geri döndüğü için mutluyum." Bir kez başını salladı ve yan odaya geçti.

Yeşil bir duvarda dört büyük resim.

Kollarını kavuşturmuş, ona bakıyor. "*Aşkın Dört Alegorisi*," diyor bana.

"Senin favorin hangisi?"

"Burada mı?" diye açıklıyor. Bir kez başımı sallıyorum ve sonra birini işaret ediyor. "*Happy Union*. Belli ki."

"Tuhaf." Burnumu çektim. "Bunu seveceğini düşünmüştüm." Çenemi sallıyorum

Küçümsedim, sonra gözlerimi tekrar ona çevirdim.

Bana gülümsememek için elinden geleni yapıyor ve bunun bir önemi yok çünkü ben her halükarda ona gülümsüyorum.

"Bu odada olmamaya ne dersin?" Ona sordum.

"Hiç mi demek istiyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Hmmm." Kendi kendine düşünüyor. "*Bahar zamanı*. Pierre Auguste Cot. Bunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"The Met'te. Ormanda salıncakta sallanan genç bir çift." Aklına geldikçe gülümsüyor, içimden New York'a uçup tabloyu duvardan indirip ona vermek geliyor. Onu geri alacağımı garanti etseydi verirdim.

"Birbirlerine çok aşıklar." Omuz silkiyor. "Ve bilmiyorum - karmaşık bir şeyin çok basit bir tasviri."

Biraz kaşlarımı çattım. "Aşkın karmaşık olduğunu mu düşünüyorsun?" Yüzü bocalıyor.

"Öyle olduğunu ikimiz de biliyoruz."

İçimi çekmeden önce birkaç saniye gözlerini tutuyorum, bıkkın bir

şekilde birkaç odayı dolaşıyorum çünkü sıkışmış hissetmekten yoruldum.

"Dais-" diye başlıyorum. "Olan her şeyi berbat ettim, biliyorum. İçinde olduğumu bile bilmiyordum-"

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok." Başını hızla sallıyor.

"Evet, var-" Ona doğru bir adım atıyorum, yüzüm tamamen ciddi. Başını sallamaya devam ediyor. "İstemiyorum-"

"Biliyorum." Omuz silkiyorum.

"Benim bir erkek arkadaşım var."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Umurumda değil."

"Christian!" Kollarını kavuşturmuş, yüzü asık ve inatçı, biraz da stresli.

"Sanat Günü'nü mahvediyorsun."

Kendi aptal yüzümün yumuşadığını hissediyorum. Onun için yeterince şey mahvettim, bir daha asla onun için bir şey mahvetmek istemiyorum.

"Özür dilerim," diyorum ve onu yan odaya kadar takip ediyorum.

"Bu bir-" Gözlerini dikmiş ona bakıyor. "Yaklaşık beş yüz yaşında."

"Gerçekten mi?" Ona baktım. Sanki - lanet olsun, bilmiyorum? - Bir satır, ölü bir kız ve bir köpek.

"Bunu seviyorum," diyor bana.

"Ben de," diyorum ona bakarak. Bana bakıyor, göz göze geliyoruz ve yanaklarım kızarıyor, sonra hızla resme bakıyorum. "Aynı." Soğukkanlılıkla başımı sallıyorum.

Tiller
9:49

Seni götüremediğim için
üzgünüm.

Bir iş meselesi çıktı.

Neydi o?

Bir kanıt. hakkı bazı
nda

Oh

Sorun değil.

Noel'den sonra seni alırım.

Aslında, yine de gittim.

Yaptın mı?

Güzel, sevindim.

Kiminle?

Christian beni aldı.

Hristiyan mı?

Evet.

Eski erkek arkadaşın mı?

Julian beni götürecekti
ama bir toplantısı vardı.

Yani Christian öylece içeri mi
daldı?

Üzerime çullanmadı.
belli ki üzgün

Çok daha iyi.

Sadece arkadaşça
davranıyordu.

Ne kadar dostça?

Tiller.

Birazdan evde olurum.

Tamam, ama garip
davranma.

Garip davranmıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Christian'ın beni sanat galerisine götürmesi pek hoş karşılanmadı ama Tiller'ın söyleyebileceği pek bir şey yoktu çünkü ikimiz de onun sadece eve gelememiş gibi davrandığını biliyorduk. Bunun nedeni benimle müzeye gitmenin çok riskli olduğunu düşünmesi miydi yoksa kardeşimden kaçması mıydı bilmiyorum ama her iki durumda da ona verdiğim haberler arasında en sevdiği bu değildi.

Ancak yemek -iyi ya da kötü- çok iyi geçti. Tiller kardeşimi sevdi .¹

olarak pek bir şey söylemedi,² Ama öyle olduğunu söyleyebilirim. Onun suçu değil, Julian'dan hoşlanmamak neredeyse imkânsız, yaptığı ve yaptığı tüm pislikleri bilsem bile. İnsancıl biri, kardeşim - işte seni bu noktada yakalıyor. O kadar bariz bir şekilde kusurlu, o kadar bariz bir şekilde kusurlu ve bunu kabul etmeye hazır ve istekli ki - O kadar ki sizi silahsızlandırıyor.

Her zaman böyle değil, sadece sizi kazanmak istediğinde ve Tills'i kazanmak istediğinde böyle. Birkaç kez onları ESPN Classics izlerken bile yakaladım.

Ama bu gece işten sonra Tiller eve geliyor ve yatak odama girer girmez kafasının içinde olduğunu anlıyorum.

Bazen böyle olabiliyor, fark ettim. Her şeyi fazla düşünüyor. Her şeyin nasıl sonuçlanabileceğini, nasıl işe yarayabileceğini, nasıl yaramayabileceğini, nasıl görüneceğini, her şeyin optiklerini düşünüyor. Arada bir uçurumun kenarından geri çekilmesi gerekiyor, ama çoğunlukla ciddileştiğinde umursamıyorum çünkü ciddileştiğinde yüzünün aldığı şekli seviyorum. Çok güzel kaşları var. Oldukça düz ve her zaman gergin görünüyor, ancak gözlerinin hafifliği bununla mücadele ediyor.

Yatağında bana doğru yürüyor, eğiliyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve yorgun bir şekilde bana gülümsüyor.

"İyi günler mi?" Ben soruyorum.
Başını sallıyor ama biraz yorgun
görünüyor. "Hayır mı?" Daha dik
oturarak soruyorum.

"Evet, hayır-" omuz silkiyor.³ "İyiymiş - iyiymiş." "Tamam."
Kaşlarını çatıyorum, onu izliyorum.

"Peki ya seninki?" Yatağımın kenarına oturuyor, tişörtünü ateşli
erkeklerin yaptığı gibi başından çıkarıyor. Boynunun arkasından tutup öne
doğru çekiyor - neden bilmiyorum ama sanki sihirli bir numaraymış gibi
geliyor.

"İyiymiş." Omuz silkiyorum. "Sıkıcı, gerçekten - sadece evin etrafında
dolanıyorum."

"Öğretmenle ilgili bir gelişme yok mu?"

"Şey," diye omuz silkiyorum, "Julian bana saha taktikleri, triyaj ve acil
bakım teknikleri öğretmesi için emekli bir askeri cerrah tuttu, bilirsiniz-"
Ona küçük bir gülümseme gösterdim. "Kişisel olarak faydalı bulacağı
şeyler."

Tiller burnunu çekiyor, gözlerini biraz deviriyor ve sonra gözleri
komodinime takılıyor.

Belki de bunu atlamam aptalcaydı, ama hiçbir şey düşünmedim.

"Bu da ne?" Kaşlarını çatıyor ve Moleskine günlüğümün üzerinde duran
altın sikkeme doğru başını sallıyor.

Şu anda otuz sekiz altınım var.

Kardeşim hayatımın büyük bir bölümünde bana bunları verdi. Her birini
günlüğüme çizerim ve sikke hakkında bulabildiğim her şeyi yazarım.

tarihini ve ardından I⁴ Altınları kasama koyuyorum ve bundan iki yüz yıl
sonra birinin benim gömülü hazinemi bulacağını hayal ediyorum ve kafaları
karışacak çünkü zamanın ve dünyanın her yerinden altın sikkeler olacak ve
bu düşünce beni mutlu ediyor.

"Bu mu?" Aldım ve ona fırlattım. "Bunu bana Julian verdi." Ona küçük
bir gülümseme veriyorum.

Tiller parayı elinde evirip çeviriyor, bunu yaparken kaşlarını çatıyor -
sonra bana bakıyor, parayı başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyor.

"Dün buna benzer bazı madeni paraların kaybolduğu
bildirildi." Çabucak geri aldım. "Hayır yoktu-"

"Oh." Çenesini geri çekiyor. "Şimdi de antika hırsızlıklarını mı
izliyorsun?"

"Öyle misin?" Sertçe sordum.

"Yapma-" Başını sallıyor. "İşimi yaptığım ve bir şeylerin çalındığını bildiğim için bana kötü adammışım gibi bakma-"

"Çalınmadı!" Yalan söyledim. Belki de. Belki de yalan söylemiyorum, bilmiyorum ama muhtemelen çalınmamıştır. "Benim için aldı-"

"Sanat ve antika eserleri hırsızları olarak bilinen kardeşiniz, bir korsan altınının kaybolduğunun bildirildiği hafta size bir parça korsan altını veriyor-"

Başımı sallıyorum, umursamazca. "Bu bok deniz tabanının her yerine dağılmış durumda.

."

"Gerçekten mi?" Bana bir bakış attı. "1715'ten kalma sekiz Peru Escudosu mu?

Hangi lanet plajlarda takılıyorsun?"

Ona biraz ters ters bakıyorum ve o da kafasını sürekli sallamaya başlıyor, ayağa kalkıyor, volta atıyor.

"Bu çok kötü Dais - ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey!" Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey yapamazsın-"

"Ben NCA'da lanet bir dedektifim ve kız arkadaşım çalıntı olduğunu bildiği bir şeyi cebe indiriyor-" Bana bir bakış attı. "Julian bir hırsız - bunu çaldığını bildiğini biliyorum-"

"Ne yapıyorsun sen?" Ayağa kalktım, başımı ona doğru salladım. "Ondan hoşlanıyorsun! Ondan hoşlandığını biliyorum!"

"Haklısın!" Tiller stresli bir şekilde başını sallıyor, "Haklıyım. Ve bundan nefret ediyorum!" Omuz silkiyor. "Onun gibi birinden hoşlanmak istemiyorum-"

Ellerimi göğsümün üzerinde birleştirip meydan okuyarak ona bakıyorum. "Onun gibi biriyle çıkıyorsun."

Tiller ellerini saçlarının arasından geçiriyor ve gözleri ağırlaşıyor. "Evet, Belki de olmamalıyım-"⁵

Ağzım açık kaldı. Birkaç kez göz kırpmıyorum. "Benden ayrılıyor musun?"

Tiller bana doğru yürüdü, elleri yüzümdeydi. "Hayır-" Başını sallıyor. "Ama bilmiyorum - bilmiyorum-"

"Hazır değilim-" Yüzümü göğsüne gömüyorum ve o da hemen kollarını bana sarıyor, belki o da henüz hazır değildir. "Lütfen, Tills-" Ona doğru burnumu çekiyorum ve o da beni daha sıkı kavlıyor. "Ben-"

Henüz hazır değilim, işin özü bu. Çünkü yakında ne olacağını biliyorum - ödünç zamanımız olduğunu biliyorum. Buranın kapısından girdiğimiz andan beri öyleyiz. İstedikim bu değildi, Tanrım, umarım bunu hatırlar. Hayatımın bazı kısımlarını ondan saklamam gerektiği hissinden hoşlanmıyorum ve benim için yalan söylemesi gerektiğini düşünmekten

hoşlanmıyorum ve biliyorum ki

Yapmak zorunda. Ve yapacak, çünkü beni seviyor. Ama ben onu sevdiğim için buna mecbur kalmasını istemiyorum ve sanırım buzdağı da burada yatıyor.

Kaza yaptık, biliyorum. Kıyıya çıkmanın bir yolu yok, ama belki yine de başaracakmışız gibi yapabiliriz çünkü hazır değilim. Gitmesine izin vermeye hazır değilim, onu bir daha görmemeye hazır değilim, ellerinin belimde olmamasına hazır değilim, yeniden yalnız hissetmeye hazır değilim, sadece... ona ya da temsil ettiği hayata veda etmeye hazır değilim.

Tiller başını sallıyor ve ben tekrar ona bakana kadar yüzümü kendi yüzüyle dürtüyor. "Ben de hazır değilim," diyor beni öpmeden önce.

Elini gömleğimin altına sokuyor, elleri kuzeye kaymadan ve gömleği tamamen çıkarmadan önce birkaç saniye belimde tutuyor.

Beni kaldırıyor, geriye doğru taşıyor, yatırıyor, sonra ya da daha sonra ne olursa olsun her zaman minnettar olacağımı düşündüğüm gözlerle bana bakıyor, çünkü o gözler başka hiçbir şeyim yokken benim can simidim ve güvenli yerimdi.

Elleri bedenimden aşağı kayıyor, ağzı da onlarla birlikte beni aşağı çekiyor. Şu anda aramızda hüznü ve umutsuz bir aciliyet var - bir cankurtaran salına tutunmaya çalışan iki insan, son ayın gibi hissettiren büyük nefesler.

Biraz ağlıyorum ve sanırım o da görüyor ama bir şey söylemiyor - biraz çünkü artık burada olduğumuza göre, sanırım eski evimdeki o odaya kaldırdığım heykel geri döndü, ölü ve ortada, her şeyi gölgeliyor, ışığı bozuyor, odağı alıyor ve biraz da çünkü bu doğru olsa bile, Tiller'ı sevmediğim anlamına gelmez, ki seviyorum - ona söylüyorum ve o da söylüyor. Bana bakarken gözlerinin aldığı şekilden onun da beni sevdiğini anlayabiliyorum ama kime sorarsanız sorun size bedavaya söyleyecektir (dersin kendisi çoğu zaman büyük bedellere mal olsa da) - sevgi yeterli değildir ve sizi neredeyse hiç özgür bırakmayacaktır.

¹ Çok dehşete düştü.

² Bunu yüksek sesle itiraf edeceğini sanmıyorum.

³ Yalan söylediğini anlayabiliyorum.

⁴ Genellikle.

⁵ Sanırım bunu kazara söyledi.

Ben bir aptalım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim, çünkü böyle davranıyor.

Magnolia Parks'ı köşeye sıkıştırırsanız, tüm o üst sınıf Kensington saçmalıkları bir kenara düşer ve o da bildiği en iyi şekilde ortaya çıkar. Ve eğer ona destek olan BJ ise, bunun olacağını tahmin etmeliydim, hepsi bu.

Bir Full Box Set geleneği olan Noel arifesi brunch'ındayız, gerçi kurucu üyelerden bazıları bariz ve anlaşılabilir nedenlerle yoklar. Son birkaç gündür hepimizi en çok ilgilendiren konu Magnolia'nın New York'ta Jack-Jack Cavan ile birlikte olduğunu ortaya çıkmasıydı.

Kim olduğunu zaten bildiğinize eminim ama bilmiyorsanız, sizin için anlayacağınız bir şekilde çerçevelemeye çalışayım. 2000'li yılların başında Kelly Slater sörf için neyse, Jack-Jack de paten için o. Dylan Rieder gibi, modellik falan da yapıyor.

BJ onu seviyor. Ya da seviyordu.

Hepimiz Henry'yi soru yağmuruna tuttuk ama o bu konuda oldukça sessizdi - bildiğine ve söylemediğine inanamıyorum. Bir hafta önce VICE'da onunla ilgili bir şey izledik, Beej tamamen köpürmüştü. Henry çoğu zaman telefonundaydı, oldukça ilgisizdi.

Beej'in bu konuda kızgın olduğunu söyleyebilirim ve sanırım haklı olarak öyle.

Ben ve sarhoş Parks, bu iyi değil. Hayatımızın hiçbir döneminde iyi olmadı. Beej'le birlikte olmadan önce ve biz okuldayken, biraz içersem, ondan gerçekten hoşlanmadığım halde onu öperdim, sadece bir şeyler yapmak için yapardım. Birlikte olduklarında, eğer içersem, onu öpmek için elimden geleni yapardım.

Onu kıskandırmak - şimdi geriye dönüp baktığımda çoğu zaman fark ettiğini bile sanmıyorum. Eğer içiyorsa, normalden daha fazla Beej'in üzerinde olurdu - bu da beni daha fazla içmeye iterdi. Ve onlar bitip de biz başladığımızda - aslında o kadar da alkolün etkisinde değildim, çünkü her şeyi hatırlamak istiyordum. Ama sonra, işimiz bittiğinde, alkol biraz geçmişe açılan bir kapı oldu. Benim için de onun için de, birkaç kadeh içtikten sonra birimiz diğerine olmaması gereken bir şeyler fısıldamaya başlıyor.

Ben ve Hen Mart ayında onu New York'ta ziyaret ettik. Daisy ile ayrıldıktan sonra oldukça boktan bir yola girmiştik... Henry'nin deyimiyle "Tam Beej" olmuştum. Onu sevdiğimi, onun da beni sevdiğini ve hayatlarımızın bunu çözemeyecek kadar boktan olduğunu bilmek kafamı biraz karıştırdı, bunu elimden geldiğince bastırmaya çalıştım - Londra'nın bana verebileceği her parti ve kulüp ve sonra bu başarısız olduğunda, Amsterdam, Mykonos, Santorini, Phucket - neden New York olmasın?

New York'a onunla aramızda bir şeyler olacağını düşünerek gitmedim, aklımın ucundan bile geçmedi. Parks'ın seksi, tuhaf komşusuyla takılacağımı düşünmüştüm ama önce Henry takıldı. O ve Lucía, Henry'nin her kızla takılmayı başardığı o sinir bozucu şekilde takıldılar - bu küçük kabinin köşesindeydiler ve daha sarhoş bile değillerdi, iki şarap içmişlerdi, takılıyorlardı.

Parks bana hem kızgın hem de sinirli bir şekilde baktı ve planımız kırbaçla dışarı çıkmak değildi ama aniden orada oturup, çoğunlukla ayık bir şekilde Henry'nin üçüncüye gitmesini izlemek bize çok kasvetli geldi, bu yüzden elimi havaya kaldırdım ve bir şişe tekila sipariş ettim.

"Oh, Tanrım-" İkimize de birer shot doldururken güldü.

"Tom'la aranızda ne oldu?" Onu kaydırarak sordum.

Bana baktı, kaşları düştü, birkaç kez gözlerini kırptırdı - sanki yüzüne bir tokat atmışım gibi görünüyordu - sonra atışını geri attı ve benimkini elimden kaptı.

"Oh-" Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım. "Tamam."

"Bana bir tane daha doldur." Şişeyi işaret etti ve ben de itaat ettim.

Daha iyisini bilsen bile ona itaat etmemezlik edemezsin. Ve muhtemelen itaat ettim, ama yemin ederim, olanların nereye varacağını düşünmemiştim.

Onu aşmıştım - ona olan aşkım tamamen bitmişti - onu seviyordum, o benim en eski, en aptal arkadaşlarımdan biriydi - ama ona aşık değildim.

"Söyle bana-" diye ısrar ettim, çünkü böyle tepki verdiğine göre artık daha çok ilgileniyordum.

"Tamam," dedi bir kadeh daha atarak. "Daisy'yle aranızda ne olduğunu anlatırsan ben de anlatırım."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. Bir atış yaptım.

"Aşıktınız, biliyorum, ikiniz de aşıktınız, yüzünüzden anladım" dedi, sanki ben bilmiyormuşum gibi.

Bir atış daha yaptım.

Bir şey yapıyor, sarhoşken yaptığı gibi - gerçekten kafası güzel olduğunda yüzünün ne kadar uyduğuna görmek için parmaklarını gözlerinin altındaki yanaklarından birine vuruyor. Bunu yaptığını fark etmeden önce yapar ve bu genellikle birimizin işi bitirmesi için bir işarettir - Henry meşguldü ve ben de onun kadar bacaksızdım ama yakında tekerleklerin düşmeye başlayacağını biliyordum, bu yüzden onu eve götürmeye, yatağa yatırmaya ve geceyi sonlandırmaya karar verdim.

Henry'ye onunla dairede buluşacağımızı söyledik ve yola çıktık.

Lexington'daki bardan onun evine çok da uzak olmayan bir yürüyüş mesafesindeydi ve her şey yolundaydı - biz iyiydik - tamamen normaldik, sadece arkadaştık, yemin ederim-

Geriye doğru yürüyor, bana ayak kabılarıyla - tam bir canavar, iğne gibi topuklar - bunu ne kadar iyi yapabildiğini gösteriyordu ve hakkını yemeyelim, sağlam bir iş çıkarıyordu. Gerçekten ciddiym, bir ızgaraya takılıp bileğini burkmadan ve dizini kanatmadan önce geriye doğru zıplayarak blokta yirmi metre kadar ilerledi.

Şimdi, eğer bilmiyorsanız diye söylemek zorundayım - ama sanırım bunun geldiğini kim görmedi - Magnolia Parks kendini yaralama konusunda lanet olası bir yürümeye başlayan çocuk. On iki yaşındayken bir arı tarafından sokuldu ve ev sahibesine iyileşmek için bir gün izin alması gerektiği konusunda ısrar etti çünkü 'kişisel hissettirdi'. Yirmilik dişlerini çektiğinde neredeyse kendine bir ölüm ilanı yazdı ve hepimizin katkıda bulunması için bir geçmiş olsun hediyesi organize etti.

Ağlıyordu, kan konusunda da biraz sersem, (dürüst olmak gerekirse, sonunda aslında bir tendonu yırttığı ortaya çıktı, ama her neyse) yürüyemeyeceği konusunda ısrar etti - bu yüzden onu kucağıma aldım ve eve taşıdım.

İşte sorun burada başladı.

İkimiz de çok sarhoştuk ve yüzlerimiz birbirine çok yakındı, gözleri yuvarlaklaştı ve yüzü ciddileşti ve onu binasının lobisinden geçirip asansöre götürdüğümde - o zamana kadar biliyordum. Biliyordum ve umurumda değildi. Dikkatimi dağıttığı için mutluydum.

"Ayakta durabilirim" dedi bana, gerçekten duramasa da. Onu yere bıraktım ve kolumla kendini sabit tutarak tek ayağı üzerinde dengede durdu.

Dürüst olmak gerekirse aramızda sadece birkaç santim vardı - ve bana eskiden sevdiğim o gözlerle baktı ve eskiden ısırduğım o alt dudağını ısırды, elimi beline koydum ve sonra asansörün acil durdurma düğmesine bastı ve ben de onu duvara yapıştırdım. Belimdeydi, ellerim saçlarındaydı ve hiç düşünmeden gömleğimi çıkardı - bunu daha önce yaptığınızda, cinsel kas hafızası, birbirinizin vücutlarında nasıl hareket ettiğiniz, her birimizin ne yaptığı, oraya nasıl daha hızlı ulaşacağınız komiktir. Hırkasının düğmelerini çoktan açmışım, boynundan aşağı öpüyordum - kotumun üst düğmesini açtı ve bana uzandı ve sonra Daisy aklımdan geçti ve donakaldım - bir gün zorunda kalırsam bunu ona nasıl açıklayacağımı bilemeyeceğimi düşündüm. O gün bana oldukça soyut ve efsanevi gelmişti - şimdi de öyle - ama onun yüzünü, Parks'la seks yaptığımızı söylemek zorunda kalırsam nasıl görüneceğini düşündüm ve birden kendimden geçtim.

Geri çekildim, onu öpmeyi bıraktım. Gözleri gergin ve üzgün bir şekilde açıldı.

Başımı salladım. "Yapamam, Parks - Ben-" Ona aptalca omuz silktim. "Ben ona aşığım. Eğer bilseydi, bu onu öldürürdü."

Başını salladı, gözleri düştü. "Bunun onu öldürmesini çok isterdim."

Başımı eski arkadaşımın başına yaslayıp yanağına bir öpücük kondururken bir kahkaha attım.

"Sen burada onu her gün öldürüyorsun." Onu yanından dürttüm. "Denemene gerek yok."

Sonra o ağlamaya başladı ve ben de ağlamaya başladım, garip ve berbattı ama güzeldi ve muhtemelen ilişkimizi yeni bir alana taşıdı - neredeyse ve sonra durdu. Kanepede omzumda uyuyakaldı ve ben bütün gece kıpırdamadım, ona aşık olduğum için değil, onu sevdiğim ve o da benim kadar berbat olduğu için.

"Pekâlâ, söyle bakalım Parks." Kardeşim onu dürttü. "Jack-Jack Cavan'la sikişiyor musun yoksa?"

"Şey." Boğazını temizliyor, ilgi için yaşıyor. "Şu anda değil." "Ama sen öylesin?" diye açıklıyor kardeşim sırtarak.

Birkaç saniye öylece bırakır, Beej boynunu bükmeye hazırdır.

"Öyleydim. Ben - biz çıktık." Henry'ye baktı, o da biliyormuş gibi başını salladı. "New York'ta."

"Saçmalık." Kaşlarımı çatarak ikisinin arasına bakıyorum. "Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

Henry sadece omuz silkiyor. Boktan bir durum Beej, nasıllarsa öyle. Öyle olmak zorunda. Hâlâ canımı sıkıyor ve artık bir katılımım bile yok.

"Jack-Jack Cavan?" Dürüstçe şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. Kardeşim başını sallıyor.

"O şu anda tam bir bok!" Jonah çok coşkulu bir şekilde söylüyor ve Beej'i kesiyor.

Jo durumu düzeltmek için çabalıyor ama başaramıyor.

"Demek New York'ta çıktın?" Henry yüksek sesle devam ediyor.

Kız başını sallıyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ne zamana kadar?"

"Oh, bilirsin-" Hoş bir şekilde gülümsüyor, sanki erkekler için bir Venüs sinek tuzağı değilmiş gibi. "Normalde en fazla dört ay mı? O civarda mı?"

Ve Beej, o da onun kadar kötü. Birbirlerini incitmekte çok iyiler. Birbirlerini bu kadar çok sevmelerinin kötü yanı da bu. Denemeden bile birbirlerini nasıl parçalara ayıracıklarını biliyorlar.

BJ gözlerini dikmiş ona bakıyor. "Peki neden ayrıldınız?"

Ona buz gibi bir bakış atıyor, yemi yutmuyor. "Yatakta benim için çok fazlaydı."

BJ burnunu çekiyor, bitti.

"Pekala-" Jo başını sallıyor. "O zaman bize New York'ta geçirdiğin zamanın bir dökümünü ver-"

"Tamam-" Başını sallıyor. "Geçen Aralık ayında geldim. Ailem Noel'den hemen önce geldi ve Tom'la birlikte Whistler'a gittik. Sonra o ve ben yeni yılı Foster kardeşlerle Hawaii'de geçirdik ve sonra Ocak ayında ben-"

"-Cinsel olarak demek istedim," diye araya giriyor Jonah.

Taura ona bakarken Henry ona bir bakış fırlatır. BJ hareketsiz kalır. "Oh." Yüzünü buruşturur. "Senden biraz sapıkça ama mecburen yapacağım."

Başını sallar. "Hayır, sadece - sen ve sıradan seks? Bir köpeğin arka ayakları üzerinde yürümesini izlemek gibi... Bunu anlayamıyorum. Mesela Rush'la ilk ne zaman yattın?"

"Rush'la yattığımı nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırarak soruyor. Ağabeyim ona boktan bir sırıtış atıyor. "Şimdiye kadar bilmiyordum-"

"Mart." Tırnaklarına bakıyor.

"Peki Stavros'la ne zaman yattın?" Jo gözlerini kısar. Ciddiyetsizce omuz silkiyor. "Sadece bir dakikalığına."

Beej hastalanacak gibi görünüyor ve bunun geldiğini görmeliydim - öldürücü vuruşları sever - ama bunu fark edemeyecek kadar kafamda takıldığımız zamanki matematiği yapmakla meşgulüm.

"Yani Rush, sonra Stavros, sonra-

"Hayır-" diye başını sallıyor. "Rush, sonra Christian, sonra St-"

BJ'nin çatal bıçak takımı düşüyor ve BJ sanki kalbini göğsünden söküp çıkarmış gibi ona bakıyor.

"Parklar!" Bağırıyorum, koltuğuma geri gömülüyorum. "Bu da ne?" Öfkeyle başımı sallıyorum. "Ne bok yemeye-"

Jonah ellerini gözlerine bastırıyor; Henry hayal kırıklığıyla benden ona bakıyor.

"Bunu şapkalarımızın altında tutmaya karar verdik sanıyordum-" Ya Beej? Orada donup kalmış-

"Dinleyin, drama kraliçeleri-" Parks ikimizi de susturmak için küçük bir el kaldırdı. "Baxter James Ballentine, eskiden en iyi arkadaşım olan kızla ilişkimizin zirvesindeyken küvette P in V seks yaptı."

"Gerçekten mi?" Taura alaycı bir şekilde sorar.

"Evet - ama-" Ellerimi başıma koymuş, stres yapıyorum. "O lanet olası fr-"

"Sorun değil-" diyor BJ bana ama sorun olduğunu hemen anlıyorum.

"Teşekkür ederim, BJ." Magnolia öyle olmadığını çok iyi bilerek ona doğru eliyle işaret eder. "Beej'in Paili'yi sikip sonra da üç yıl boyunca bu konuda yalan söylemesinin Christian'la bana New York'ta bir asansörde bir gece neredeyse seks yapmak için biraz hareket alanı sağladığını hissediyorum." BJ'e öyle bir gülümsüyor ki, bence bu onun için tabuta çakılan çivi olmalı, ama her nasılsa bu ona bir kemik fırlatıyor.

"O zaman neden sadece neredeyse seviştiniz?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "İkinizi sonunda sonuna kadar gitmekten alıkoyan neydi?"

Ağzımdan hava üflüyorum, yorgunum ve onların saçmalıklarından bıktım ve gecenin gidişatını şimdiden hissedebiliyorum. İçlerinden biri sonunda devrilene kadar ateş edecekler. Bugünlerde onu tanıyorum, muhtemelen o olacak. Henry'ye saat tutuyorum, kardeşinin onun üzerinde yaratacağı pisliği kimin temizleyeceğini sormadan soruyorum. İkimiz de olabiliriz ama bu gece o yaparsa grupta daha iyi karşılanır.

Parks'ın gözleri BJ'ninkilere takılır ve hepimiz onun neden durduğunu bildiğini biliriz, sanki ortada bir soru varmış gibi - sanki aralarında hep varmış gibi - ve orada asılı kalır, her şeyin ne kadar berbat olduğunu, onu ne kadar sevdiğini, ne kadar bildiğimizi

O da onu seviyor ve buna rağmen, geçmişlerine, hayatları boyunca birbirlerine aşık olmalarına ve aralarında bir bebek olmasına rağmen, Tanrı aşkına bir türlü bir araya gelememeleri ne kadar da tarif edilemez derecede sinir bozucu.

Kadın gider. O kalıyor.

Henry'yle göz göze geldik ve kalkıp dışarı çıkmadan önce konuşmanın geri kalanını duymazdan geldim, gerçekten bekliyordum. Ne olacağını biliyorum. Bunu hak ediyor gibiyim, ama dürüst olmak gerekirse, her halükarda bunun oldukça zengin bir şey olduğunu düşünüyorum-

BJ birkaç dakika sonra beni takip etti.

"Dalga mı geçiyorsun?" Kavga suratını takındı. "Onu anladım, ama sen?"

Bunu bana nasıl yaparsın?"

Başımı sallayarak ağızından hava üflüyorum.

"Beej, Tanrı aşkına-" Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bunu kafana nasıl sokacağımı bilmiyorum ama her şeyin seninle ilgili olmadığını anlamam gerekiyor." Ona sert bir gülümseme veriyorum ve New York'u işaret ediyorum. "Bu seninle ilgili değildi."

Bir hırıltı çıkardı. "O-" Beni itti. "-her zaman benimle ilgili."

Ve birkaç saniye boyunca ona bakıyorum - dürüst olmak gerekirse sıkıldım, ama iyi bir önlem için ellerini üzerimden itiyorum, çünkü her zaman botları için çok büyük, yine de dövüşün dramasına değmez.

"Beej-" Omuz silkiyorum. "Sen onunsun, o senin, anlıyorum- ama seni düşünmüyordum-" Onu göğsünden dürtüyorum. "Bir kez bile aklımdan geçmedin. En iyi arkadaşlarımdan biriyle New York'taydım ve kalbim mahvolmuştu - birlikte olamadığım bir kıza aşıktım çünkü ona veremeyeceğim bir şey istiyordu. Ben berbat durumdaydım ve Parks da öyleydi, sarhoş olduk ve o düştü ve onu eve taşımak zorunda kaldım. Öpüştük, onu okşadım ve en önemli kısmı da bu dostum, seni düşünmedim." Kaşlarımı kaldırdım, bunun biraz kafasına dank etmesini bekledim. "İster inan ister inanma

- Seninle ilgili değildi. En azından benim için," diye sonradan ekliyorum ve ona küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Onun için her şey her zaman seninle ilgili."

Yüksek sesle nefes alıyor ve sonra benimle birlikte duvara yaslanıyor. "Bana söyleyebilirdin-"

"Evet-" Ona aptalmış gibi bir bakış attım. "Çünkü tarihsel olarak benim ve Parks hakkında çok iyi şeyler söyledin."

Henry dışarı çıkarken gözlerini deviriyor ve çenesini bize doğru sallıyor. "Siz ikiniz aranızdaki sorunları çözdünüz

mü?"

"Evet." Telefonumu çıkardım, onları ekmeye hevesliydim.

OceanofPDF.com

Julian
9:58

Oi

Çıktın mı?

Hayır, evde.

Ne yapıyor

Tüylər ürpertici.

Bir şeyler içmeye
geleceğim.

Evet, eğer istersen

Ama dikkat edin, Daisy ve
polis kafayı yedi. 100%

Sikeyim. Hayır.
Hayır. Bu gece.
Başka birine mesaj at.

Vanna Ripley
10:03pm

Hey

Ne
hakkında?

Evet, sadece benim evimde.

Gelmek mi?

Yola
çıkıyorum.

OceanofPDF.com

21

Daisy

Noel sabahı sessiz ve ben bundan hoşlanmıyorum. Buralar hiç sessiz olmaz.

Çocukların birçoğu bunun için eve gitti, hatta Kekoa eve uçmak için birkaç gün aldı ki bunu hayatım boyunca yaklaşık iki kez yapmıştı.

Yine de bu iyi bir işaret, eskisinden daha güvende olduğumu hissettiriyor, çünkü olmasaydım asla gitmezdi. Miguel de birkaç günlüğüne İspanya'ya hak ettiği bir tatile gitti ve Julian da artık benim kendi atadığım güvenlik görevlisi olduğu için gölgem gibi davranıyor.

Evin sadece bizim için çok büyük olması dışında bunu pek umursamıyorum. Noel arifesini mutfakta geçiriyoruz. Kardeşim - ve bunu ne kadar vurgulasam az - gelmiş geçmiş en kötü yardımcı şef. Tüm malzemeleri yiyor, bilmediği teknikleri bildiğini sanıyor, çok ukala, her şeyi yakıyor, her zaman daha fazla tuz eklemenin çözüm olduğunu düşünüyor

- ama yine de, o benim favorim¹ bir mutfakta olması gereken kişi.

Noel günü, dört yaşımdan beri her zaman yaptığımız gibi sabah 7'de pijamalarımızla *Mickey'nin Twice Upon a Christmas'ını* izliyoruz. Hatta onun için yastığının üzerine bıraktığım pijamaları bile giyiyor ama fotoğrafımızı çekersem telefonumu kıracağını söyledi.

Genelde kiliseden sonra Bambrilla'lara giderdik ama Dellina bana Tavie'nin de orada olacağını söyledi ve her ne kadar gelebileceğimizi söylese de ben görmemeyi tercih ediyorum. Belki bu aptalca ve çocukça, belki de teknik olarak Noel'e yakışmayan bir davranış. Ama kendimi kaybetmiş gibi hissediyorum. Sadece yüzü değil, genel olarak kaybetmek. Ve Noel'de hiçbir şey kaybetmek istemiyorum. En iyi arkadaşımı, annesini, aptal kardeşini ve babasını özlemem bile. Gia'yı asla özlemem, çünkü o benim için biraz fazla kaçık. Bekaretini ağabeyimle kaybetti ve ben bunu sadece mümkün olan her konuşmada, hatta benimle olanlarda bile bu konuyu açtığı için biliyorum. Bu

ona nasıl baktığının bir önemi yok ,² yüzüm ne kadar tedirgin görünebilir ³ ne zaman ilk buluşmalarını hatırlasa⁴ kardeşimin arabasının arkasında gerçekleşti.⁵ - Bana hala söylüyor.

Tiller ve benim Noel'i birlikte geçirmememizin garip olduğunu düşündüm mü?⁶ Evet, belki - ama onun Noel'i birlikte geçirdiğini bilmemden daha garip değil sanırım. iş arkadaşlarıyla bir şeyler yapıyor ve beni davet etmiyor.

Beni bir kez davet etmişti. Eski kız arkadaşı⁷ oradaydı ve onun en sevdiği kişi olduğumu söyleyemem.

Umurumda olduğundan değil - pişmanlık ve güvensizlik kokuyor ve ben on beş yaşındayım

ondan kat kat daha sıcak ,⁸ Ama o çok kaba biri ve gerçekten hoş karşılanmadığımı ve hepsinin benimle buluşarak Tills'i memnun etmeye çalıştığını bilmem için elinden geleni yaptı.

ortağı⁹ -Dyson¹⁰ - Yeterince iyi biri, eğer sürekli gevezelik etmesini aşabilirsiniz, ki ben aşabileceğimden pek emin değilim. Yine de bana karşı hiç kaba olmadı.

Tiller'in çoğu gece işten sonra bu barda içki içtiğini biliyorum. bina¹¹ Bunu biliyorum çünkü bir keresinde Jack ile birlikte oradan geçtik, Tiller beni davet ettiği için değil.

"Bu Tills mi?" Jack iki kez baktı. Omzumun üzerinden baktım. "Ah-" Boğazımı temizledim. "Evet." "Gidip merhaba diyelim mi?" Jack gülümsedi. "Eee-" Umarım kaşlarım şaşkınlıktan başka bir şeye benzememiştir. "Hayır, onu rahat bırakalım - görünüşe göre erkek erkeğe bir gece geçiriyor."

"Orada bir kız var." Jack kaşlarını çatarak anlattı. Ama bu şaşkınlık değildi; ona selam vermek istemedim çünkü Tiller bana geç saatlere kadar çalıştığını, içki almadığını söyledi.

Ve işler değişir, bunu anlıyorum - ama sonra merak ettim, acaba benim orada olmamamın daha iyi olduğunu mu düşünüyor diye - ve biliyor musunuz, bu tamamen sorun değil. Birbirimizin ceplerinde yaşamamıza ihtiyacım yok, uyanık olduğu her anın bir parçası olmak zorunda değilim, ama saklanıyormuşum gibi hissetmekten de hoşlanmıyorum.

Ve onun gerçek dünyada zor bir durumda olduğunu biliyorum - olduğumuz şeye tehlikeli bir sınır getiren benim, yükü getiren benim, ama benim dünyamda, ailemle, arkadaşlarımla - sorun Tiller.

Ben ve halkım için, Tiller kelimenin tam anlamıyla bize pek çok mağduriyet yaşattı ve ben onu saklamıyorum. Onunla hala gurur duyuyorum. Noel'i ayrı geçirmemizin nedeninin bu olduğundan emin değilim - ama bir haftalığına Massachusetts'e döneceğini söylediğinde

Noel¹² Ben de burada kardeşimle kalmam gerektiğini düşündüğümü söyledim, o da hemen kabul etti.

"Evet-" Elini havada gezdirdi. "İkinizin daha yeni normale dönmeye başladığınızı biliyorum - muhtemelen tekneyi sallamamak daha iyi olur."

"Doğru." Başımı salladım ve kabul ettim. Noel'i kardeşimle geçirmemek istemedim; Noel'i kardeşimle geçirmeyi çok severim. Ama Tiller'da gördüğüme emin olduğum bir rahatlama ve heves vardı ki bunu ona yansıttığımı sanmıyorum.

İkimiz de ne olduğumuzu bilmiyor değiliz.

Rol yapabiliriz - geçen geceden sonra bunu yapmak daha kolay, ama ikimiz de biliyoruz. Sadece ikimiz de hazır değiliz.

Noel sabahı kiliseye giderken Christian Hemmes'i görebileceğimi düşünerek mi giyiniyorum? Görebilirim .¹³

Onu görebiliyor muyum?

Evet, ama ona bakmama bile izin vermiyorum. İsa-çocuğa ve onun kısa, küçük hayatı olan korkunç düzene odaklanıyorum. Otuz üç yaşında mı öldü? Bu Jules'un iki yıl sonraki hali. İsa ölmek için doğmuştu. Bunun acımasızlığı hayret verici. Ve işte hepimiz, onun yavaş yavaş ölümünü kutlamak için en iyi Pazar günündeyiz.

Julian asıl noktayı kaçırdığımı söylüyor ama bence kaçırmış. Kardeşim İsa'nın bizim için öldüğünü söylüyor. Ki... iyi, elbette, bu harika, ama benim amacım bu değil. Demek istediğim, bunu yapmak zorunda olmamalıydı.

Sonra Christian bize doğru yürüyor ve biraz çekingen bir yürüyüşü var, sanki gergin. O ve kardeşim sarılıyorlar ve bana bakıyor, kaşları havada, sormadan soruyor.

"Mutlu Noeller." Bana kollarını açıyor ve ben de içine giriyorum. Beni sarıyor ve ben de ona gömülüyorum ve bu benim için kötü oluyor - onun tarafından sarılmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Bunun gezegendeki en sevdiğim duygu olduğunu, hiçbir kolun, hatta erkek arkadaşımınkinin bile - ki onu sevdiğimi hatırlatırım - Christian'ın kolları gibi hissettiren hiçbir kol olmadığını aklımdan çıkarıyorum. Sanki etrafıma bir perde çekmiş ve

Tüm kötülükleri bloke ettim ve normal hayatımı kazanmak için kaybettiğim her şeyin ılık ılıa ortaya çıkmasını sağladım ve *hangi normal hayat?*

Hiçbir şey söylemiyorum, anı bozmak istemiyorum. Eğer ben de 'Mutlu Noeller' demezsem, bir an için sebepsiz yere sarıldığımızı, bir yıl önce çalıştığımız o kısa an için bana sarıldığı gibi sarıldığını düşünebilirim.

Bırakmıyor - ikimizin de normal olduğunu iddia edebileceğinden daha uzun bir süre bana tutunuyor ve nefes alıyor. Ona bakıyorum, biraz iri gözlü, biraz şaşkın, bana yarım bir gülümseme veriyor ve sonra gitmeme izin veriyor.

"Siz ikiniz bugün ne yapıyorsunuz?" Jonah, daha önce hiç görmediğim bir adam arkasında sözsüz bir şekilde dururken soruyor. Sanırım babaları olabilir?

"Oh." Omuz silkiyorum. "Gerçek bir planım yok... Çocukların çoğu kapalı-"

"Ve uzakta," diye başını sallıyor kardeşim. "Sadece sessiz bir-" Bana baktı. "Muhtemelen *Iron Man 3'* izleyeceğiz? Belki de *Zor lm*."

"Ben de jambon pişireceğim." Onlara gülümsedim.

"İkiniz için mi?" diye soruyor anneleri. Yanağıma bir öpücük kondurmak için oğullarının arasına dalıyor.

Christian bana bakarak, "Bizimle gel," diyor. "Oh, hayır-" Başımı salladım. "Zorla kabul ettiremezdik."

Julian bana küçük bir bakış atıyor, sormadan soruyor. Kaşlarımı zar zor oynatıyorum ama yine de bunun bir evet olduğunu biliyor.

"Tabii ki yapabilirsin!" Jonah neşeyle cıvıldıyor ve bir kolunu bana doluyor. "Kardeşin her zaman bize kendini dayatıyor. En azından bu şekilde bir jambonumuz oluyor."

Çocuklar bize yol göstermek için bizimle geliyorlar. Jonah nde kardeşimle, Christian arkada benimle. Julian bana Noel'de Faberg'den Yüzüncü Yıl Yumurtası da dahil olmak üzere pek çok şey verdi ama bana verdiği en güzel şey, bana sert bir şekilde arkada oturmamı ve n tarafın büyükler için olduğunu söylemesiydi. Sonra bana küçük bir göz kırptı, yani Christian'ı hala sevdiğimi biliyordu, bu genel olarak en iyi şey olmasa da o anda bunun için minnettardım.

Christian'ın büyüdüğü eve hiç gitmedim. Tabii ki Knightsbridge'deki evine gittim ama o beni hiç 'evine' götürmedi.

Sadece bir kez annesi ve erkek kardeşiyle Berkley'de ögle yemeği yedik, onun dışında onunla birlikte aile etkinliklerine pek katılmadım. Gerçi benden utandığı için mi bilmiyorum... Sanırım biraz da onlardan utanıyor - emin değilim. Babası konusunda tuhaf.

Ama ev bana her şeyi anlamlı kılıyor. Ev, Christian'ı bir şekilde daha anlamlı kılıyor.

St George's Hill arazisinde ve çok büyük. Kocaman, eski bir malikane. Biraz karanlık, ama kesinlikle güzel, biraz onun gibi.

İçeri girer girmez yüzü bir anda donuklaşıyor, bu çok garip. Ev alnında ağır bir şekilde duruyor ve böyle olduğunda çok yakışıklı oluyor, söylemeyeceği şeyler için endişeleniyor, ama tek yapmak istediğim onu üzerinden kaldırmak ve elini tutmak, ama endişeleri görünmez ve ulaşamayacağım kadar yüksekte ve eli artık benim değil. Hiç benim oldu mu bilmiyorum.

"Mutfak nerede?" Benim için tuttuğu jambona başımı sallayarak soruyorum. "Bu işi halletmeliyiz."

Eski ve yeninin, modern ve antik olanın komik bir çatışması var.

Duvardaki duvar halıları, her odada şömineler, hatta fuayede bir zırh takımı, ama sonra mutfak İsveç Architectural Digest'ten bir şey gibi görünüyor.

"Senin standartlarına uygun mu?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

"Bir Ağa!" Ona doğru koşuyorum. Onları çok seviyorum ama Julian bir tane almama izin vermiyor. Evi çok sıcak yaptığını söylüyor. Yine de taşrada bir ev için mantıklı. Ve çok güzeller. "Şunu şuraya koy-" diyorum ona, bankı göstererek ve o da koyuyor, sonra arkasına yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor, biraz gülümsüyor.

"Ne?" Mutfakta tanışırken omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor ama hâlâ gülümsüyor. "Sadece, Noel-"

Nedense yanaklarım pembeleşiyor ve hızla arkamı dönüp doğrama tahtası bulmak için üç dolabı açıyorum ama bulamıyorum.

Arkamdan yaklaşıp bir çekmeceyi açtı ve istemediğim halde bir tane çıkarıp bana uzattı.

Göz göze geliyoruz ve ağır ağır yutkunuyorum - erkek arkadaşımı ve onun o güzel yüzünü düşünüyorum, kimse yanımda değilken nasıl yanımda olduğunu, bana nasıl normal-

"İyi hediyeler aldın mı?" Hafif hissettirmeye çalışarak soruyorum.

"Evet." Başını sallıyor.

"En sevdiğin?" Ona dönmeden soruyorum.

"Annemin evindeki mutfağında en iyi arkadaşım," diyor hiç duraksamadan.

Arkama bakıyorum. Göz göze geldik. Öğle güneşi lavabonun üstündeki pencereden girip tam gözlerine vuruyor - bir gözünü kısarak biraz engelliyor ama yine de başka tarafa bakmıyor ve bu benim çekingenliğimi dize getiriyor ve Tanrı'ya şükür başka insanların, onun ailesinin ve kardeşimin yanındayız, Çünkü benim bir erkek arkadaşım var ve ben böyle biri değilim - ama alçak kış ışığının onu yakalayıp yüzünü ısıtmasıyla ilgili bir şey beni geçmişe götürüyor ve onu ne kadar çok sevdiğimi tüm gücümle hatırlıyorum ve bir anda eski halimize özlem duymaya başlıyorum - ve bundan nefret ediyorum. Onu sevmenin kontrolden çıkmış gibi hissettirmesinden nefret ediyorum, başka biriyle birlikte olduğumdan ve onun da öyle olmasından nefret ediyorum, bunun önemli görünmemesinden nefret ediyorum çünkü önemli olmasa da benim için önemli. Onsuzluğa alışmışken bir ay bile geçmeden eve dönüp kardeşimle evde takılmasından ve geçen yıl kutulayıp geride bırakmaya çalıştığım bir şeyi geri almasından nefret ediyorum. Artık benim de bir başkasını sevdiğimi boş verin, Christian'ın beni nasıl incittiğini boş verin, onu sevmekten vazgeçmek için aylarca kalbim çarparak acı çektiğimi boş verin, çünkü işte buradayım, kardeşimin onunla savaşmak için bir nedeni olsun diye bana tekrar dokunması için ona meydan okuyarak kilisenin merdivenlerinde durduğum günün üzerinden bir yıl geçti ve şu anda yüzüm geçmişe dönük, ne olduğumuza bakıyorum.

Boğazımı temizliyorum, tüm geçmişimiz ve onu sevme şeklim konsantrasyonumun sınırlarında gezinirken ne kadar sersemlemiş hissettiğimi yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum.

"Nasıl oluyor da sebze spiralizatörün bile yokken bu mutfakta büyüyorsun?"

Gözlerini deviriyor.

"Annesi yemek yapmıyor-" diyor tanımadığım bir ses.

Arkamı döndüğümde Jonah'ın arkasındaki adamla karşılaşıyorum.

Kesinlikle babaları, kaşları aynı. Christian'ın saçları daha sarı ve bu adamın teni biraz daha esmer ama belli oluyor.

Christian onun varlığında öyle bir sertleşiyor ki, önünde durmak istiyorum.

"Oh," dedim, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

"Baba," dedi Christian neredeyse iç çekerek. "Bu Daisy."

"Julian'ın kız kardeşi."

Gölümseyerek başımı sallıyorum. "Bu benim Tanrı vergisi ismim, evet." Christian kıkırdıyor ama baba arkasını dönüp gidiyor.

Birkaç saniye bekliyorum ve kısık bir ıslık alıyorum. "Babalar genelde beni sever." Yüzümü buruşturuyorum.

"O izler," diye omuz silkiyor Christian. "Zaten pek de baba sayılmaz."

Öğle yemeğini hazırlamak birkaç saatimi alıyor ve beynime bunun yeni normalim olması için duyduğu özlemi hissetmemesini söylüyorum.

mutfakta, Christian tezgahın üzerinde ,¹⁴ Şarap içmek, eskiden olduğu gibi hiçbir şey hakkında konuşmamak, annesinin gelip onun yanına yaslanması - sevdiğim insanlar için yemek yapmayı seviyorum ve burada sevdiklerim de mutfağa yöneliyor. Julian Barnes'ye portakallarla nasıl hokkabazlık yapılacağını öğretiyor, Jonah Noel şarkıları söylemek için kaşık kullanıyor ve Christian bana gerektiğinden daha yakın duruyor. Yıllardır en sevdiğim Noel bu.

Sonunda yemeğe oturduğumuzda, bir şekilde erkek kardeşim ve eski erkek arkadaşımın arasına oturmayı başardım, sanırım bu beni dünyanın en şanslı kızı yapıyor.

Bunun için de mutluyum çünkü amcaları burada. Hristiyan olan değil. sever,¹⁵ ama diğeri. Callum Barnes. ree'nin en genci¹⁶ Barnes'ın çocukları.

Pek çok erkek tanıdım - pek çok. Ailemizin iş kolu, en kötünün en kötüsüyle ve en alçağın en alçağıyla tanışmamı sağladı ve normalde bir insandan neden hoşlanmayacağımı gösteren işaretler vardır. Sunuculara kaba davranırlar, yemek masasında silahları vardır, vücudumun kendileri için sergilenmeyen kısımlarına bakarlar, elimi sıkırlar ve herhangi birinin normal veya uygun göreceğinden daha uzun süre tutarlar - ama bu adam... Yakışıklı, rahat ve rahat görünüyor. İyi giyinmiş. Çok fazla değil. Onu gördüğüm Borough toplantılarının hiçbirinde konuşmadık. Hiçbir zaman çok arkadaş canlısı olmadı, gözleri olması gerekenden daha uzun süre kalmadı. Burada olmamızdan rahatsız olmuşa benzemiyor, bu da yeterince hoş sanırım?

Her haliyle son derece kabul edilebilir ve tamamen normal biri - hatta sempatik - ama yine de ondan hiç hoşlanmıyorum. Beni huzursuz hissettiriyor. Nedenini bilmiyorum.

Masanın bir ucunda o, diğeri ucunda babaları oturuyor ve birbirlerine ters ters baktıklarını hayal ettiğimi sanmıyorum.

Yine de bu beni rahatsız etmiyor. Kendimi neredeyse bir filmdeymişim gibi hissettiriyor, Noel'de artan aile dramı. Annem ve babam öldüğünden beri, altı yaşındayken annemin yemek masasında yanıma oturmayı reddettiği ve Julian'ın bu yüzden ona çok kızdığı, beni alıp arabasına bindirdiği ve kendi Noel yemeğimiz için McDonald's'a götürdüğü Noel'den beri hiç yaşamadık. Döndüğümüzde bana Noel'i mahvettiğimi söyledi ve sonra babam bağırmaya başladı, kardeşim de bağırdı ve Kekoa beni çamaşır odasına götürdü ve bozuk paraları kurutucuya koydu.

"Yani," diyor Barnsey sonunda, çatal bıçağını bırakarak, "yeni biriyle mi çıkıyorsun?"

Yanaklarım kızardı. Çatalımı yere bıraktım.

"Evet." Christian bana baktı.

"Bir polis memuru" diyor. Bu bir soru değil. "Ne?"

Callum Amca şarabını tükürür.

"Aslında" diyorum, "NCA'da çalışan bir dedektif." "Çok daha iyi."

Jonah göz kırpmıyor.

Baba büyülenmiş gibi eğiliyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Callum kaşlarını çatarak söylüyor.

"Keşke-" diye homurdanıyor kardeşim ve ben de ona ters ters bakıyorum.

Elini umursamazca savuruyor. "Hayır, o iyi bir adam-"

"O bir polis," diyor Callum.

Ona sert bir bakış attım. "İkisi de olabilir."

Başını sallar. "Benim evimde olmaz, yapamaz."

"O zaman senin evinde olmadığımız için Ğanslıyız, değil mi?"

Christian ona bakar. "Senin derdin ne o zaman?" diye soruyor baba diğer taraftan huysuzca. "Jud," diye iç geçiriyor anneleri.

Jud Hemmes. Bu ismi sevdim.

"Anlağma yok-" Christian bağını sallar.

"Siz ikiniz yatıyor musunuz?"

Kardeşim başını geri çekiyor, ona bakıyor, kaşları havada ve cüretkâr - Jonah başını sallıyor, çenesi dışarı çıkmış, masaya bakıyor.

Barnsey şarabından bir yudum alıyor ve Christian yanımda geriliyor ama beni sevmeyen ebeveynlerle uğraşmak benim zarafet alanım.

"Eskiden çıkıyorduk," diyorum ona, bakışlarımı

kaçırmadan. "Çıkıyor muydunuz?" diye tekrarlıyor.

"Evet." Christian başını sallar.

"Ama artık değil." Baba gözlerini kısar.

"Hayır." Ona sert bir gülümseme verdim.

Çenesini bana doğru sallıyor. "Neden?"

Bu beni şaşırtıyor aslında. "Pardon?" Göz kırpıyorum.

"Neden ayrıldınız?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "İşi batırdı mı o zaman?"

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, bu varsayım karşısında afallamış gibiyim. Christian adına kırıldım, hatta incindim. "Hayır." Christian'ın "Evet" demesiyle aynı anda başımı sertçe sallıyorum.

Sonra birbirimize dönüyoruz ve ben ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum, sıkışmış hissediyorum, biraz utanıyorum ve kesinlikle gerginim, çünkü acaba beni hala seviyor olabilir mi? Ama daha önce beni sevmediği halde sevdiğini düşünmüştüm, bu yüzden onun hakkındaki tahminlerime güvenmiyorum.

"Aslında," diyor kardeşim yüksek sesle. "Bu benim hatam."

Kardeşime bakıyorum, gözlerim kocaman ve bu işin nereye varacağından emin değilim.

"Geçen yıl Daisy'nin gerçekten zorlandığı bir şey yaptım ve bu yüzden ayrılmaya karar verdi-" Etrafında belli belirsiz hareketler yapıyor. "-her şeyi. Geri adım attı." Bana bakıyor; gözleri üzgün görünüyor. "Bu bokla ilgisi olan her şeyden bir adım geri çekildi."

"Ne boku?" Callum kaşlarını çatar.

Julian ona sabırsız bir gülümseme verir. "Suç."

Callum Amca'nın yüzü gözünün önünden geçti - bundan hoşlanmamıştı. Onu bırakmamdan hoşlanmadı, kardeşimin ondan 'bu bok' diye bahsetmesinden hoşlanmadı.

Christian'ın babası sandalyesinde arkasına yaslanmış, farklı bir şekilde bana bakıyor.

"Devam et Cal, gerçekten-" Barnesy başını sallar.

Ve sonra kendimi utangaç hissediyorum, sanki herkes farklı nedenlerle bana bakıyormuş gibi - amcasını gücendirdim. Sanırım annesi benim için üzülüyor. Belki de bizim için? Babası, neden bana baktığını bilmiyorum ama tüm bunlar beni gergin hissettiriyor ve Christian'a bakıyorum.

"Odanı görebilir miyim?"

"Evet." Masadan hızla uzaklaşıyor.

"İzin istemeyecek misiniz?" diye sesleniyor babası arkamızdan.

"Neden yapayım ki?" Christian olduğu yerde durur. "Hayatlarımızdan çekip gittiğinde bunu yapmadın."

Topuklarının üzerinde dönüyor, elimi tutuyor ve beni merdivenlerden yukarı çekiyor.

Sadece yarı yolda tuttuğunu fark etti, ama başından beri tuttuğunu

biliyordum.

"Üzgünüm-" Geri kaptı.

Ona gülümsüyorum, başımı zar zor sallıyorum. "Sorun değil."

"Yani." Merdivenleri yavaşça çıkmaya devam ediyor. "Tiller'a geçen gün olanları anlattın mı?"

"Ne olmuş ona?" Aptal rolü yapıyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor, gözlerini deviriyor. "Söyledim," diyorum, sesimi neşeli tutarak. "Ne dedi?"

"Pek bir şey yok, mesajla geldi-" "Oh."

"Ama o gece eve geldiğinde 'Noel'i onunla geçirmeyeceksin, değil mi?' dedi."

Christian beni koridora götürürken tek bir kahkaha atıyor. "Ne dedin sen?"

Yüzümü buruşturuyorum. "'Tabii ki hayır.'" Tekrar gülüyor ve ben çaresiz omuz silkiyorum. "O zamanlar doğrudu."

Bana gergin, yarım bir gülümseme veriyor. "Sonunda doğru olmadığına sevindim." Sonra yatak odasının kapısını açtı ve ben kahkahayı patlattım.

Yatağının üstünde bir Pussycat Dolls posterini asılı.

Elim gülmemi bastırmak için ağzıma gidiyor ve o da başını sallayarak gülümsemesini bastırmaya çalışıyor. İçeri giriyorum, hala gülüyorum, gözlerim kocaman.

Burası bir çocuk odası, gerçekten. Raflarda legolar. Model trenler ve arabalar.

Gezegendeki her Xbox oyunu.

"On bir yaşındayken Varley'de yatılı okumaya başladım." Odanın etrafına göz gezdiriyor. "Bir daha geri dönmedim."

"Oh," diyorum ve üzülüyorum. "Ve tüm bu yıllar boyunca olduğu gibi mi tuttular?"

Başını sallıyor, etrafına bakınıyor. "Bütün bu ev lanet olası bir anıt mezar-"

"Burası kız kardeşinin öldüğü ev mi?"

Bana bakmadan başını sallıyor.

"Ailen daha sonra taşınmadı mı?" Başımı eğiyorum.

"Sanırım babam burada kalırsak Rem'e hâlâ yakın olacağını düşündü."

"Oh." Başımı salladım. "İşe yaradı mı?"

Christian omuz silkiyor. "Olabilir. Artık hayatta olan kimseyle yakın değilim ama..." Koluna dokunuyorum. Neden bilmiyorum, sadece istiyorum.

Bir ona bakıyor, bir bana. Ağır ağır yutkunuyor.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve gözleri ağzıma kayıyor
- Beni öpmek üzere mi? Sanırım beni öpmek üzere - ve donup kaldım
çünkü ben de onu öpmek istiyorum, tabii ki istiyorum! Ama - Tiller - ve en
son Christian'ı yüksek sesle sevmeme izin verdiğimde ölmüştüm - ve
nefesim yine de gidiyor ve iznim olmadan ben de ona doğru eğilmeye
başlıyorum ve sonra telefonum çalıyor.

FaceTime.

Cebimden telefonumu çıkardım.

Arayan Tiller.

Christian bir kahkaha atıyor ve ben cevap vermek için kaymadan hemen
önce benden bir adım uzaklaşıyor.

"Merhaba!" Ona sıırıyorum. Acaba tuhaf görünüyor muyum - tuhaf
görünüyor muyum? "Mutlu Noeller!" diye şarkı söylüyor.

"Mutlu Noeller, Tills." Ona gülümsüyorum.

Üzerinde lacivert, örme bir kazak ve altında yakalı bir gömlek var ve
belki de onu şimdiye kadar gördüğüm en şık kıyafet. Çenesini bana doğru
sallıyor.

"Bu renkte çok güzel görünüyorsun-" diyor bana.

Aşağıya bakıyorum, kendimi mahcup hissediyorum çünkü bunu onun
için giymediğimi çok iyi biliyorum.

"Teşekkürler-" diyorum hemen, konuyu değiştirmeye hazırım. "Ailen
nasıl? Neredeler? Mutlu bir sabah geçirdin mi?"

"Evet-" Sırıttıyor. "Harikaydı." Sonra yüzü asılıyor. "Neredesin sen?"

"Oh-" Ona hızlı bir gülümseme gösterdim. "Ben - um. Şey-" Kaşlarını
çatıyor. "Pazar sabahı ayininde Hemmes ailesiyle karşılaştık-" Erkek
arkadaşım kaşlarını çatmaya başladı bile. "Sonra bizi öğle yemeğine davet
ettiler."

"Saat GMT'ye göre 7."

"Doğru, şey-" Başımı umursamazca sallıyorum. "Öğle yemeğinin
pişmesi bir dakika sürdü ve sonra gün boyu öylece kaldık..."

Gözleri mutsuzca kısıılır. "Doğru."

"Önemli bir şey değil-" Başımı sallıyorum. "Sadece bana ve Julian'a
gidiyordu - sadece arkadaşça davranıyorlardı-"

Başını sallar. "Bana Noel'i onunla geçirmeyeceğini söylemiştin-"

Gözlerimi Christian'a çeviriyorum, kendi evinde, kendi odasında
duruyor, rahatsız ve belki biraz da üzgün görünüyor. Gerçi bunun ilk kez
olmadığından şüpheleniyorum.

"Değildim-" diye ısrar ediyorum. "Bunu söyledigimde doğruydu-" "Şimdi onunla birlikte misin?" Tiller soruyor, çenesi gergin.

Çıgüdüsel olarak gözlerim tekrar bağıını sertçe sallayan Christian "a bakıyor. "Hayır de," diyor ağzından.

"Evet-" diyorum, çünkü kendimi yalancı olarak görmüyorum. Tiller başını geriye doğru yuvarlıyor.

Christian koşarak yanıma geliyor, bana ters ters bakıyor, sonra bütün yüzü aydınlanıyor ve kadraja giriyor. "Mutlu Noeller!"

"Evet-" Tiller gülümsemeye karşılık vermiyor. "Ben sadece kız arkadaşım ile konuşmak istiyorum."

Christian bir kez bağıını sallıyor ve kadrajdan çıkar.

"Hâlâ orada mı?" Tiller kaşlarını çatarak soruyor ve burnumdan nefes alıp koridora çıkıyorum ama Christian'ı görüş alanımda tutuyorum çünkü ben eski bir bağımlıyım.

Tiller başını sallıyor. "Erken döneceğim." "Hayır - neden?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Çünkü bu hızla gidersen, onu yılbaşı gecesi öpeceksin."

Gözlerimiz tekrar buluşuyor, ben koridorda, o odasında. Bir a n i ç i n bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum - ama tabii ki değil. Vanna'yla birlikte.

"Bu hiç adil değil-" Telefonuma ters ters bakıyorum, gerçekte olduğumdan daha kırgınmışım gibi davranıyorum.

Tiller'ın başı geri çekilir. "Öyle değil mi?"

Erkek arkadaşımın çenesi gerildi. "Yarın gece görüşürüz."

Sonra telefonu kapattı.

Birkaç saniye telefonuma bakıyorum, sonra ağlamakta olan Christian'a bakıyorum.

"Şey," diye iç geçiriyorum. "Bu ailesinin beni daha çok sevmesini sağlamayacak-" diyorum odasına geri dönüp çocukluk yatağının kenarına tünerken.

Yorgana bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Yatağın Millennium Falcon mu?"

Başını sallıyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Gülümsememi bastırıyorum çünkü bunun olması gerekenden daha şirin olduğunu düşünüyorum. Yanımda oturuyor. "Seni sevmiyorlar mı?"

Ağzımı kapatıyorum ve ellerime bakıyorum. "Babası emekli bir polis, hatırladın mı?"

"Ah." Başını salladı, sonra bana teselli edici bir omuz silkme hareketi yaptı. "Oğlu bu işin içinde mi?"

Bir kakhaha attım. "Bir nesil atlıyor."

Bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyor ve sanırım ciddi.

"Evet." Başımı sallıyorum ve görmezden geldiğim teknedeki suyun dizlerime vurduğunu hissediyorum. "Ben de."

Christian birkaç saniye beni izliyor, düşünüyor, beni okuyor. "Seni eve götürüyüm mi...?" diye teklif ediyor.

O da bunu sunarken ağır ağır yutkunuyor ve ben bunun nasıl bir şey olabileceğini, beni eve yalnız bıraksaydı, evimizde bizden ve dışarıdaki güvenlikten başka kimse olmasaydı neler olabileceğini düşünüyorum. Neler yapabileceğimizi, o zamanı daha önce nasıl doldurabileceğimizi, her odada, yüksek sesle, çünkü etrafta kimse yokken neden olmasın, elimizden geldiğince çok kez - ve alt dudağımı sıkıştırıyorum, içimde deliren kelekleri bastırmak umuduyla midemi geriyorum ve başımı hızla sallıyorum - yaparsa ne olacağını biliyorum.

Ben öyle biri değilim.

Ben de öyle olmasını istemiyorum.

"Um-" Başımı sallıyorum, omuz silkiyorum, umursamaz bir yüz ifadesi takınıyorum ve aynı anda burnumu kırıştırıyorum. Kısacası o anda büyük bir felç geçirdim. "Hayır-" Alt dudağımı garip bir şekilde dışarı çıkarıyorum. "Hayır. Ben - yani biz - kardeşim ve ben - bilirsin - sana bir dakika aile zamanı vermeliyiz."

Beni izlerken iki kez göz kırıyor. "Bir dakika bile aile zamanı istemiyorum, Dais."

Derin olmayan bir nefes alıyorum. "Yine de."

Yavaşça nefes veriyor ve sanırım hayal kırıklığına uğramış. "Tamam."

"Tamam mı?" Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, kendime kızıyorum, onu üzdüğüm için üzülüyorum. Aslında kendimi üzdüğüm için de üzgünüm.

Ama Tiller. Aile gezisini kısa kesti ve eve üç gün erken dönüyor.

Bunu ona yapamam, gerçekten çok istesem bile.

44 7724 771 959
10:17

Hey

Bu gece dışarıda mısın?

Evet. Club Haus.

Orada kal.

Tamam.

Neden?

Bir keresinde bana bir söz
vermiştin.

[1](#) *İkinci favorim.

[2](#) Sanki aptalmış gibi.

[3](#) Çok güzel görünüyor.

[4](#) Kusmuk.

[5](#) Tekrar kus.

[6](#) "Tuhaf" belki de doğru kelime değil.

[7](#) Michelle.

[8](#) Dürüst olmak gerekirse, ihtiyatlı bir tahmin.

[9](#) NCA'de, romantik olarak değil. Ben romantik olarak onun ortağıyım.

[10](#) Ne yazık ki Vakum Hanedanlığı ile hemen bağlantılı değil.

[11](#) Aslan Kapısı

[12](#) Ve yeni yıl arifesinde döneceğini söyledi.

[13](#) Çiçekli kristal süslemeli mini elbise (Oscar de la Renta); Aveline 100mm fiyonklu sandalet (Jimmy Choo); Desire kırpılmış ceket (Unreal Fur). Bunun içinde çok güzel görünüyorum.

[14](#) Kardeşimden daha kötü bir aşçı yardımcısı olduğu ortaya çıktı.

[15](#) Avustralya'da olan Harvey.

16 Yaşamak.

OceanofPDF.com

Hristiyan

Noel'den birkaç gün sonra Jules ve birkaç adamıyla kulüplerden birine gidiyorum çünkü Tiller'ın geri döndüğünü biliyorum ve Daisy'nin benimle değil de hâlâ onunla birlikte olmasından dolayı kendimi çok kötü hissediyorum.

Tüm bunlar bir yana, Jo, Taura'nın doğum günü için uzaktayken Beej ve Parks'ın nihayet kendilerini toparladıklarını, birlikte düzgün bir şekilde çalıştıklarını söyledi. Bana kalırsa bu iyi bir haber. Beej ve Parks birlikte olmalılar - manyetik alanlarına giren her şeyi yok eden mıknatısların zıt uçları gibiler. Aralarında ne olursa olsun birlikte olacaklar, bunu şimdi anlıyorum. Keşke kalbimin tepesi böyle bir mıknatıs tarafından koparılmadan önce görebilseydim, ama neyse, siktir et.

Az önce Jo'ya mesaj atıp son durumu sordum - çünkü dürüst olalım, BJ ve Magnolia Made in Chelsea'nin kendi özel versiyonu, tek farkı muhtemelen adının Made in Trauma olması - Jo'nun tek cevabı "Boku yedik" oldu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Her ne halt oluyorsa, şu anda bunun bir parçası olmak istemiyorum. Ne kadar bekar olduğumun acı bir şekilde farkındayım. Teknik olarak bekâr olmasam da sanırım. Vanna'ya ya da ağzını açtığı o boktan magazin dergilerine göre değil. Noel'de onu unuttum - gerçekten onu bir kez bile düşünmedim. Çok boktan bir durum, biliyorum. Boks gününe kadar ondan haber alamadım. Planlarım olduğunu söyledim ama planlarım aslında sadece Parks'la kanepemde bizi sevmeyen insanları nasıl sevdiğimiz konusunda mutsuz olmaktı, ama şimdi belki de takım değiştirmiştir, o lanet hain.

Bu gece sevdiğim kızın erkek kardeşiyle sarhoş olmak için dışarı çıktım, ama o kayıptı - nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kardeşimin kulüplerinden birindeydik, yani muhtemelen Jo'nun ofisinde.

Julian bizim deyimimizle 'ofis tatillerini' çok sever. Uyuşturucu ya da kızlar ya da her ikisi, ofiste her zaman bir tür sefahat olur ve Jules genellikle bunun tam ortasındadır.

Sonra arkamda bir tartışma duydum ve dönüp baktım.

"Magnolia, hayır-" Henry sertçe bağırır. "Beni dinle-" Henry onu omuzlarından tutar. Ona sert bir bakış attı. "Hayır."

"Çekil-" Ben kaşlarımı çatarak yanına giderken onu itmeye çalışıyor. Buraya ne zaman geldiler?

"Hey-" Çenemi sallayarak onlara bakıyorum ama ikisi de bir şey söylemiyor. "Hayır! Magnolia, dur-" Henry başını sallar. "Bu aynı şey değil,

Rush ya da Jack-Jack değil-"

"Henry," diye homurdanıyor.

"Çekil."

Henry kısık bir sesle, "Magnolia - beni dinle-" der.

"Neler oluyor?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Henry kontrolcü davranıyor," diyor Magnolia, aynı anda Henry de "Magnolia deliriyor," diyor.

Aralarına baktım, kafam karışmıştı. Hayatım boyunca bu ikisini kaç kez kavga ederken gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirim.

"Ne hakkında?" İkinin arasına bakıyorum.

Sonra arkamdan Kekoa öne çıktı ve hepimize baktı. "Burada bir sorun mu var?"

"Hayır-" Magnolia ve ben aynı anda söylüyoruz, ancak o Henry'yi hassas bir şekilde eğerek yoldan çekiyor ve Pasifik Adalı devle burun buruna durmak için beni itiyor.

Yüzümü biraz buruşturup neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Julian için buradayım," diyor, omuzları dik, cesur görünmeye çalışıyor ama onu çok iyi tanıyorum ve sesindeki tereddütü duyabiliyorum. Dönüp yüzüne bakıyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve benimkilerin patladığını biliyorum. Henry haklı çıkmış gibi bir el hareketi yapıyor ama bunların hiçbir anlamı yok çünkü ikimizi de görmezden geliyor.

"Sadece sen mi?" Koa eğlenerek ona sırtıyor. "Onu kim soruyor?"

Magnolia sinirli ve sıkılmış bir şekilde alay ediyor, yetişkin erkeklerin - şaka yapmıyorum- onu gördüklerinde başka yöne yürüdükleri bu kule gibi adama kafasını sallıyor. O kadar kaslı ki sanki bir Marvel filminden fırlamış gibi görünüyor. Dünyanın en korkulan insanlarından biri. En azından benim dünyamda - ve Jo ile benim onu çok fazla korumuş olabileceğimiz aklıma geliyor. O

Burada, yaklaşık dört ay öncesine kadar adam kaçıрма, saldırı, hırsızlık ve cinayet suçlarından aranan bir adamın korumasıyla teke tek dövüşüyor.

"Aptal olma." Kollarını sabırsızca kavuşturuyor. "Kim olduğumu bildiğini biliyorum. Bana krep yaptın."

Henry kaşlarını daha da çatar.

Kekoa sırtıyor, eğleniyor.

"Ben yaptım." Omuz silkiyor, kabul ediyor.

"İyiydiler."

Omuz silkiyor, gerçeği kabul ediyor. "Onlar benim uzmanlık alanım." "Evet, her ne kadar olağanüstü kabarık olsalar da-"

"Ayranın içinde," diyor ona.

"Aslında buraya senin uzmanlık alanın için gelmedim." Magnolia ona bir bakış attı. "Julian'inkine ihtiyacım var."

Henry'ye bakıyorum ve ellerini saçlarının arasından geçirirken gözlerim büyüyor, stresli. BJ bizi öldürecek.

"Beni bekliyor," diyor ona, kaşlarını kaldırarak.

Kekoa ona bir bakış attıktan sonra başını ofislere doğru sallayarak, "Bebeğim, sanırım seni yaklaşık beş yıldır bekliyordu-" dedi. "Hadi, seni yukarı çıkarayım."

Henry'ye doğru bir adım attım ve fısıldayarak "Ne oluyor lan?" diye bağırdım.

Henry onun bileğini tutuyor, başını hafifçe sallıyor. "Sadece... bildiğimiz dünyanın sonu."

Kalabalığın içinden Kekoa'yı takip etmeye başlar.

Henry ona, "Eve gittiğinde bana mesaj at," diye sesleniyor.

"Eve gitmeyeceğim, Hen," diyor ona ciddiyetle.

Ve Henry, zavallı piç kurusu - yirmi yıllık en iyi arkadaşının kulübün göbeğinde kayboluşunu izlerken taş kesilecekmiş gibi görünüyor.

Birkaç kez göz kırpıyorum. "Peki ne

kaçırdım?" Henry şakaklarını

ovuşturuyor. "Çok şey."

23

Julian

Jonah'ın masasında otururken ofis kapısı çalındı - bir şey söylemedim ve kapı yine de açıldı.

Koa kafasını içeri soktu. "Bir ziyaretçiniz var."

O içeri girerken 'Ne kadar da hafif bir ifade' diye düşünüyorum.

Son kırk beş dakikadır mesajına bakıp bunun meşru olup olmadığını anlamaya çalışıyorum - ve dinleyin - aslında bu gece ne olabileceğine dair gerçek bir beklentim yok. Mesajlaşıyoruz. Her zaman öyleydi, sayılır. Sanırım bunun nedeni ikimizin de birbirimizin yakın dünyalarından uzak olmamız. Sorgulama ve yük boşaltma için soyut bir yer, bunu yapmanın bir sonucu yok. Ve bu daha önce de oldu, bu sıfatla bana geldi - sanırım sadece bir kez, ama yine de hiçbir şey olmadı. Onun gibi bir kızın olduğu yolda olmadığını hissetmeye ihtiyacı var ve benim gibi bir erkek bunu keşfetmek için kapalı bir yol gibi geliyor. Pek çok züppenin kaba saba gecesinde bulundum ama dürüst olmam gerekirse Magnolia'yla gecemin böyle geçeceğini hayal etmiyorum. O öyle biri değil.

Odaya doğru bir adım daha atıyor ve sol eliyle sağ işaret parmağını tutuyor, gözleri kocaman ve yuvarlak ve - kahretsin, çok güzel - ona bakarken düşündüğüm ilk şey bu oldu.

Koa başının üzerinden gözlerini kocaman açarak bir yüz ifadesi takınıyor - ona her zaman biraz düşkün olduğumu biliyor.

Parmağımı kapıya doğru sallayarak gitmesini söyledim ve sonra ayağa kalktım, masanın etrafında yürüdüm ve arkama yaslandım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum.

"Merhaba," diyorum, gülümsememe izin vermiyorum.

Orada duruyor, ayaklarını birleştirmiş, gözleri hâlâ yuvarlak, yüzü hâlâ gergin. Yutkunuyor. "Bir keresinde bana bir teklif yapmıştın-"

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

Biraz doğruldu. "Bunun için hala iyi misin?"

Masadan kalkıyorum ve başımı eğerek ona doğru yürüyorum. "Seksten bahsediyoruz, değil mi?"

Gözlerimi tutuyor. "Evet."

"Evet-" Ona isteksiz bir gülümseme veriyorum. "Bunu daha önce de denedik, sen ve ben-"

"Evet." Kararlılıkla başını sallıyor. "Ama o eskidendi ve ben artık farklıyım." Yüzüne bakıyorum, gözlerim bir kez öptüğümünden beri defalarca öpmeyi düşündüğüm ağzına kayıyor. Utanç verici, gerçekten... benim gibi birinin onun gibi birini bu kadar çok düşünmesi. Utanç verici olduğundan değil, o - bilmiyorum. Ben sadece kızları düşünmüyorum. önümde değiller.

Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum, kollarımı tekrar kavuşturuyorum çünkü onu oracıkta hissetmeye başlamamanın tek yolu bu.

"Öyle mi? Şimdi nasıl farklısın?" Soğukkanlılıkla soruyorum.

"Neden kıyafetlerimi çıkarıp bakmıyorsun?" diyor ve yemin ederim yüzüm neredeyse donup kalıyor. Bu cümle beni kendimden geçiriyor, öyle ki cevap bile vermiyorum, sadece ona bakıyorum ve yanakları pembeleşmeye başlıyor.

Beni bekliyor. "İstemiyor musun?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi ona dikiyorum. "Sorun bu değil." Sığ bir nefes alıyor. "O zaman ne?"

Hani kızlar ağladıktan sonra yanakları biraz pembeleşir ya? Ve gözlerinin kenarları her zaman daha belirgin olur? Burunları silmekten daha da kızarır?

"Bir şey mi oldu?" Soruyorum ve düşünmeme rağmen ona doğru hareket etmiyorum.

"Hayır." Başını hızlıca sallıyor.

Yani evet.

Başımı diğer tarafa eğiyorum, yüzüne bakmıyorum. "Sen iyi misin?"

"Evet." Yine hızlıca başını sallıyor - yani hayır.

Ona doğru yürüyorum ve başparmağımla sağ gözünün altını siliyorum.

"Ağlıyormuş gibi görünüyorsun."

Bir nefes alıp geri adım atıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne, şimdi de dedektif mi oldun?"

Başımı biraz sallıyorum. "Sadece dikkat ediyorum."

"Peki dur-" Bana doğru koşmadan önce bir ayağını yere vuruyor, elleriyle yüzümü kavıyor, ağzını ağzıma bastırıyor ve beni masaya doğru itiyor.

Ve ben bir aziz değilim, öyleymişim gibi davranmayalım. Hepimiz öyle olmadığımızı biliyoruz - ben masaya yaslanıyorum ve o bacaklarımın arasında durarak kendini bana doğru bastırıyor. Ellerim onu değil masayı kavıyor çünkü başlasam bile duracağıma dair kendime tam olarak güvenmiyorum. Ama bunun bir de iyi tarafı var - onu tutmamam, onun bana daha fazla tutunması anlamına geliyor. Kendini bana bastırıyor, küçük bedenini etrafımda sarıyor.

Ve onu öpmek - lanet - bu - bilmiyorum. Daha önce hiç batan kumun üzerinde durdun mu? Kıyıdaiken ayakların toprağa gömülüp eridi mi?

Onu öpmek böyle hissettiriyor, bu yüzden lanet masayı daha sıkı tutuyorum.

Bir süreliğine zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor -bunu okumayın, o sadece iyi öpüşüyor- ve sonra elleri meşgul olmaya başlıyor, kotumun üst düğmesini karıştırıyor-

"Vay, vay-" Biraz geri çekiliyorum ama çok fazla değil çünkü gerçekten durmak istemiyorum. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey mi?" Başını hızlıca sallıyor.

İki elimi de beline koydum - muhtemelen iyi bir fikir değildi çünkü şimdi bunu yaptım, şimdi ellerimde - muhtemelen bir daha gitmesine izin vermeyeceğim.

"Magnolia." Artık kararlıyım. "Ne oldu?"

Birkaç sığ nefes alıyor - iyi değil, ağlamak üzere.

"BJ'e onu sevdiğimi söyledim. O da beni sevdiğini söyledi-" Bir sığ nefes daha. "Beni öptü. Benimle yattı ve bana kız arkadaşından ayrılacağını söyledi. Sonra kavga ettik ve onun yerine kız arkadaşıyla yattı."

Ağlamak istemesine rağmen ağlayamadığı için gözleri parlıyor. "Kahretsın." Ona göz kırpıyorum. Bu lanet herif.

"Evet." Gözlerimi tutuyor, yenilmiş görünüyor. Onda hoşuma gitmiyor, ona yakışmıyor. Onun gibi bir kız kaybetmek için yaratılmamış. Alt dudağımı yalıyorum, hızlıca düşünüyorum.

"Ve şimdi buradasın?"

Başını sallıyor.

Başını ona doğru eğdim. "Neden burası?"

Sinirli bir şekilde yutkunuyor ve bana küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Sen gece yarısı Central Park'sın."

Yüzüm bocalıyor. Ben onun ölüm dileği miyim?

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Onu ne kadar çok sevdiğimi bir oyun kılıcı gibi kullanıyor," diye umutsuzca omuz silkiyor. "Ve bana nasıl baktığı ya da bir arabanın arkasında kolumu ona dayadığımda tüm vücudumun nasıl hissettiği önemli değil - bir insanın tehlikeli olabileceği pek çok yol var ve sen tanıdığım en tehlikeli adam değilsin."

Ve şimdi ben de varım. O incindi, o da incinmek istiyor. Yardım edebildiğime sevindim. "Kan istiyorsun." Ona bakıyorum.

Başını sallıyor.

"Tamam o zaman-" Onu hızla kendime doğru çekiyorum. "Kollar yukarı, Tiges.

Hadi onu kanatalım."

OceanofPDF.com

24

Daisy

Tiller söylediği gibi ertesi gün eve uçtu. Boxing Day gecesi. Ailesi hiç memnun değildi ve yakın zamanda onlardan sıcak bir karşılama alacağını sanmıyorum. Yeterince normal hissettirdi. Beni gördüğüne sevinmiş ya da rahatlamış gibiydi. Parkın etrafında yürüyüşe çıktık. Çok fazla konuşmadık ama kollarının beni sarması ve soğuk havanın yüzüme değmesi güzeldi. Beni bir elektrik direğine yaslayıp öptü, Noel için gitmemesi gerektiğini, bunun kendi hatası olduğunu söyledi ve kendimi kötü hissettim çünkü yıllardır geçirdiğim en mutlu Noel'i onsuz geçirdim.

İki gün sonra işe geri döndü - ki nedenini gerçekten bilmiyorum. İzin aldığını sanıyordum ama sanırım evin etrafında olmak ona zor geliyor, belki de? Çocuklar onunla arkadaş. O da çocuklarla arkadaş.

Belki de sorun budur, emin değilim-?

Bu gece yatak odama girer girmez üzerime atladı, kollarını belime doladı, beni geriye doğru yürüttü, yatağa fırlattı, ne kendi kıyafetlerini ne de benimkileri çıkardı, doğrudan öldürmeye girişti-

İşlerin yolunda gitmemesiyle ilgili bir şey var ki daha çok çabalamanızı sağlıyor. Seksin yaptığı en kurnazca şeydir bu. Sizi de işe yaradığına inandırır - Tiller içimde, eli yüzümü tutuyor, alınlar birbirine yaslanmış, çözemediğiniz hiçbir şeyin gerçekten size karşı gelemeyeceğini hissedersiniz.

Ve sanırım çalıştığımızı benden çok kendine kanıtlıyordu. Bunun iyi olduğunu - ki öyle. Bunu istiyordu, ki bence bu hala doğru. Ya da öyleydi - bence iki şeyi aynı anda isteyebilirsiniz, sadece bunların sizi farklı yollara götüreceğini düşünüyorum - ve o beni izliyor, gözleri yoğun bir odaklanmayla üzerimde, beni benden daha fazla istediğine kendini ikna ediyordu.

Onu uzaklaştıran her neyse onu istiyor ve ben de evet, onu seviyorum ve evet, onunla birlikte olmak istiyorum ve yine de belki, bir şekilde, belki de bu yeterli değil.

İçime daha fazla girdiğinde ve nefesi boynuma takıldığında yeterli olmaya yaklaşıyor ama o zaman bile - hepimizin mücadele ettiğimi bildiği o lanet oksitosin.

Daha sonra beni öptü ve koşuya çıkacağını söyledi, ben de duş aldım çünkü duş sırasında Christian'ı düşünmemek için ne kadar bilinçli olmam gerektiği konusunda kendimi suçlu hissediyordum.

Aylar ve aylar ve aylar boyunca bunu yaptığımızda Christian'ı düşünmedim ve aklım beni eve bıraksaydı neler yapabileceğimiz fikrine gidip durdu, ama yapmadı çünkü ona izin vermedim, Bu yüzden şu anki erkek arkadaşımınla seks yaparken eski erkek arkadaşımı düşünmemeye karar vermek zorunda kaldığım için boktan bir insan olduğumu düşünsem de, kendime o kadar da boktan olmadığımı söylüyorum çünkü eski alışkanlıklar zor ölse de ve Christian Hemmes asla ölmesini istemediğim bir alışkanlık olsa da, muhtemelen yapabileceğimi düşündüğüm halde yine de yapmadım.

Yine de bunun hayatın geniş bağlamında ne anlama geldiğini bilmiyorum ve şu anda bunu anlamaya hazır olduğumu sanmıyorum, hele ki Tiller bir şeyi kanıtlamak için Noel'i benim için mahvetmişken... Sanırım dışarıdan bakan arkadaşlarımız olsaydık, kendimize bunun kanıtlamamız gereken bir şey olmadığını söyledik, öyleyse kanıtlamak zorundaysak neden zorundayız?

Aşağıya iniyorum, kardeşim ve çocuklarının her zaman sağladığı dikkat dağıtıcı ortam için sabırsızlanıyorum.

Son iki gündür kardeşimi pek göremedim çünkü odasına kapandı ve - lütfen beni öldürün ve bekleyin - Magnolia Parks'la birlikte oldu.

Ertesi sabah beni gördüğünde yüzü aydınlandı - çok sinir bozucu. Sanırım arkadaş olduğumuzu sanıyor. Tüm hayatımı altüst eden şeyin kendisi olduğunu bildiğini sanmıyorum... Kendisinin küçük bir el bombası olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum, lanet olası bir düğme kadar sevimli, vals yapıyor, her şeyi havaya uçuruyor. Bu sabah kardeşimin ofisinde, onun kucağına tünemişken bana el salladı ve ben de gözlerimi devirip merdivenlerden yukarı çıktım-

Sessiz de değiller - Magnolia Parks orgazmı ilk kez mi keşfediyor bilmiyorum ama bu iğrenç bir şey.

Tiller kardeşimin kiminle birlikte olduğunu sordu ve dürüst olmak gerekirse söylemeye bile dayanamadım - sadece lanet olası dualarımı dinlemeyen her kimse, bunun bitmesi ve onun uçup gitmesi için yalvarıyordum.

İçeri girmeden önce onun orada olmadığından emin olmak için yemek odasına göz atıyorum - ortalık temiz.

Kardeşim kafasını kaldırıp çenesini sallayarak selam veriyor.

"Oh." Julian'a bir bakış attım. "Bakın kim hava almaya çıkmaya karar vermiş." Gözlerini deviriyor. "Küçük oyuncağın nerede şimdi?"

Bana biraz ters ters bakıyor, ensesini ovuşturuyor. "Hâlâ burada. Yine de bir toplantı yapmamız gerekiyordu-" Adamlarının toplandığı masayı işaret ediyor ve bir tür plan olduğunu bildiğim şeyin üzerine eğiliyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne yani, sadece burada mı takılıyor?"

Bir kağıt parçası aldı ve gözlerini kısarak baktı. "Ona bir masöz getirdim."

Karşılıklı dehşete kapılmış bir yüz bulmak için odaya bakıyorum ama bulamıyorum. "Neden?"

"Masaj için," diyor Julian başka bir kâğıt parçası alırken.

"Neden bir tane almak için gitmedi ki?" Kaşlarımı çatıyorum. Tanrım, çok sinir bozucu.

"Çünkü-" Julian Declan'ın bilgisayar ekranındaki bir şeyi işaret ediyor. "Onun gitmesini istemiyorum."

Bana doğru baktı.

"Neden olmasın?"

Kaşlarımı çatıyorum.

Dudaklarını yalıyor, sinirli görünüyor. "Bir sorun mu var

Dais?" İnatla başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece - ondan

hoşlanmıyorum."

"Sorun değil." Kardeşim omuz silkti. "Onu beceren benim, sen değilsin."

Ve çocuklardan birkaçı gülüyor ve ona karşı tahammülsüzlüğüm artıyor çünkü onunla bir gece geçirdikten sonra Julian birdenbire kendini komedyen mi sanıyor? Her şeyi mahvediyor.

Gerçekten ne kadar sinirli olduğumu anladığından emin olmak için kaşlarımı çatıyorum ve o bana kayıtsız bir gülümseme veriyor.

"Sen ne yapıyorsun ki?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ofluyorum. "Çalışıyorum," diyor bana bakmadan.

Gözlerimi deviriyorum. "Açık...?"

"Bir iş," diyor Declan, yardımcı olmadan.

Kardeşim bana baktı. "Bunu bilmek istemezsin Dais.

- Devam et." Kapıya doğru başını sallıyor.

İçimden biraz homurdanıyorum ve tam çıkmak üzereyken gözüm bilgisayar ekranına takılıyor.

Bir resim.

"Bu mu-?" Başlıyorum, ama başımı kendime doğru sallıyorum. *Karışma*, diyorum kendime. Normal hayat. Karışma. Birkaç adım daha atıyorum ve sonra TK'nın ekranındaki resmi tekrar görüyorum. Daha önce de görmüştüm.

Dudaklarımı büzüyorum. "Onu çalacak mısın?"

Julian gözlerini bana çeviriyor, kaşları biraz düşük. "Onu durduracağız."

Bir kez başımı salladım. "Nereden?"

"Belçika üzerinden." Julian sorulardan rahatsız olmuş bir halde başını kaldırıyor. "Neden?"

Boynumu kaşıyorum. "Doğru."

Julian bana garip bir bakış attı.

"İyi kaynak mı?" Ben soruyorum. "Onlara güveniyor musun?" "Neden?" Kekoa kaşlarını çatıyor.

Booker'a doğru eğilip öğleden sonra onlar için yaptığım kurabiyelerden birine uzanıyorum. Bitter çikolata ve deniz tuzu. Bir ısırık aldım.

Çok iyiler. Ben de çok iyiyim. Doktor olmamalıydım, fırıncı olmalıydım.

Ve ayrıca, siktir et. Declan'ın sandalyesinin koluna oturdum ve bilgisayarını kendime doğru çektim.

"Oi," diye homurdanıyor ve ben onu görmezden geliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Julian sinirli bir şekilde bakar.

"Hiçbir şey!" Başımı sallarken gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum, söylediklerimden önce gerçekten emin olduğumdan emin oluyorum. "Sadece -" Şu anda bana bakan, bekleyen, kaşlarını kaldırmış tüm çocukların arasına bakıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Sahte mi?"

Julian kafasını bana doğru çevirdi. "Ne?" "Bu sahte." Omuz silkiyorum.

"Hayır, değil." Declan gözlerini devirir.

Julian ve Kekoa'nın arasına bakıp başımı sallıyorum. "Öyle." Eminim öyledir.

"Nereden biliyorsun?" Smokeshow gözlerini kısarak bana bakıyor.

Dudaklarımı büzerek kardeşime bakıyorum. "Arkadaşım Taura Sax'ı tanıyor musun?"

"Özel olarak." Julian sırtlıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Gerçek olanı babasının ofisinde asılı."
"Saçmalık." Book alay ediyor.
Bir kez başımı sallıyorum, hepsinin bana hemen inanmamasına sinirleniyorum. Beni desteklemesi için Miguel'e bakıyorum. "Sen de gördün mü?" Ona soruyorum.
Başını sallıyor. "İçeri girmeme izin vermedin."
"Oh." Garip bir kahkaha attım. "Özür dilerim."
Miguel gözlerini devirdi.
Julian sandalyesinde geriye yaslanıyor. "1945'ten beri kayıp-" "1945'ten beri-" diye araya giriyorum.
"Biliyorum. Naziler aldı."
"Peki Sax onu nasıl aldı?" Julian sırtını çatırdatıyor, yüzü kuşkulu.
"Baba tarafından büyük büyükannesi bir Nazi'ydi."
Bütün çocuklar alay ediyor.
"Ciddiyim!" Göz kırpiyorum. "Nasyonal Sosyalist Kadınlar Birliği'ndeydi, çok yüksek mevkilerdeydi-" Omuz silkiyorum. "Ve sonra aklını kaybetti - her şey düşünüldüğünde hak etmişti - ve tablo Morley'in babasının annesi olan kızının bodrumunda saklanıyordu ve o sadece birkaç ay önce öldü ve sonra onu orada buldular-"
Julian kaşlarını çatı. "Ve öylece kapattı mı?" Başımı sallıyorum, omuz silkiyorum, kayıtsızım.
"Polisin yaklaşık seksen yıldır bunu aradığını biliyor musun?" "Sen ve senin çeten bu ipi gerçekten çekecek misiniz?"
Merry Men bir masanın etrafında oturmuş onu nasıl çalacaklarını mı planlıyor?" Julian kollarını kavuşturmuş, Miguel'le bakışırken düşünüyor. Ben kapıya doğru yürüyorum.
"Bu bir tuzak," diyorum ona kararlılıkla. "Biri seni tuzığa düşürmeye çalışıyor."

25

Julian

Yılbaşı partilerim efsanedir.

Yaklaşık on yıldır bir tanesine randevu almadım çünkü büyük ihtimalle gecenin sonunu birlikte geçireceğim kişi o olmayacaktı ama bu yıl alıyorum.

Aslında onu eve aldığım o geceden beri evimden hiç çıkmadı.

Yine de onu hemen eve getirmedi. Jonah'nın masası uygun bir yükseklikteydi ve Magnolia Parks eski erkek arkadaşının yüzündeki o bok yiyen sırıtışı silecek şeyler yapmaya çok açıktı.

Ondan sonra onu eve götürdüm - ki buna gerek yoktu. Yine de öyle hissettim.

Etrafımda dolanmasının nasıl hissettirdiğini, onu bir odada hareket ettirmenin, duvarlara yaslanmanın, masaların üzerine çıkarmanın nasıl hissettirdiğini, vesaire vesaire sevdim. Onu eve getirmeye karar verdim, böylece onu tüm odalarda gezdirebilecektim.

Benden önce uykuya daldı, yüzü bana dönüktü ve belki de birkaç saniye onu izledim - bir insanın nasıl böyle bir yüze sahip olduğunu merak ettim, bir alt dudağın üst dudaktan onunki gibi ayrılması için ne kadar ağır olması gerektiğini merak ettim. Yıllar boyunca ona kaç kez evlenme teklif ettiğimi, onun kaç kez gülüp geçtiğini ve hayır dediğini düşündüm, ama işte buradayım, Everest'in yanında yatıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onu elde ettiğim anda büyüünün bozulacağını düşünmüşümdür hep. Ona duyduğum hayranlık, diğer tüm fetihlerimin unutulmasına neden olacaktı. Seks yaptığımız anda cazibesinin büyük bir kısmının kuruyacağından emindim, ama şimdi yaptık - ilk gece üç kez, o zamandan beri kaç kez olduğunu sayamadım - ve işte ne yapacağımı bilmediğim kısım: Hâlâ ona hayranım. Sinir bozucu bir şekilde.

Ve bazı erkeklerin - örneğin Hemmes erkekleri gibi - bir kızla takıldıklarında, geceyi onlarda geçirmek istemediklerini biliyorum.

Ben mi? Bence bu saçmalık - benim yatağında uyuyabilirler, umurumda değil, ne yapacaklar ki?

Ne zaman gideceklerini bilmemeleri hoşuma gitmiyor ama Magnolia - Çıkmak üzereymiş gibi görünmesi hoşuma gitmedi.

"Julian-" dedi ertesi sabah ilk iş olarak. Sesi gergin geliyordu.

"Ne?" Homurdandım, gözlerim hâlâ kapalıydı.

Kıbarca boğazını temizledi. "Üzerimde dev bir köpek var."

Kahretsin. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona döndüm. "Tamam, kımıldama - o bir saldırı köpeği ve oldukça saldırgan olabiliyor-"

Ve sonra köpek yüzüne doğru hamle yaptı ve onu yaladı.

Bir kahkaha patlattı ve bu kahkahanın sesini hiç hoş bulmadım - bu yüzden kahkahanın durması için onu ittim.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı, ayağa kalktı ve köpeğin peşinden koşmaya başladı, ben de yutkundum çünkü hala üzerinde kıyafet yoktu. "Hiç şüphesiz tanıdığım en sevimli, en dost canlısı köpek!"

Köpeğime ters ters baktım, aptal kafasını

kabaca okşadım. "Sen lanet olası bir şakasın-"

dedim ona. Başını geri çekti. "Affedersiniz?"

Gülümsememi bastırdım. "Köpekle konuşuyordum."

"Ah." Yanakları biraz pembeleşti ve çarşafı kendi etrafında topladı.

"Yine de gitsem iyi olacak."

Yüzümü çelikleştirdim. Bir an için hissettiğim hayal kırıklığının zerresini bile göstermediğimden emin oldum. "Planlar mı?"

"Yeni yıla hazır olmak için bugün masaj yaptıracaktım-" Başımı eğdim.

"Yeni yıla hazır olmak için masaja mı ihtiyacın var?"

Gözlerini kırıştırdı, sanki ben aptalmışım gibi başını arkaya eğdi. "Şey, evet

- bilirsiniz - çevik olmayı severim."

Bir kahkaha attım ve o da biraz somurttu. Gururlu küçük şey.

"Ne?" Kaşlarını çattı.

Alt dudağımı yaladım. "Gitme."

Biraz şaşırmış görünüyordu.

"Neden?"

Başımı salladım. "Sana eve bir masöz ayarlayacağım."

"Ben de spor salonuna gidecektim."

Omuz silktim. "Spor salonum var."

Bana şüpheyile baktı. "Bir eğitmenle çalışmayı severim." "Seni eğiteceğim," dedim ve ona çarpık bir gülümseme attım.

Bana doğru yaklaştı. "Yapacak mısın?"

Kollarımı yukarı kaldırıp yatağıma yaslanırken başımı salladım. "Sahip olduğun her kası çalıştırmak için oldukça sağlam bir planım var."

Yutkundu, yanakları tekrar pembeleşti. "Gitmemi istemiyor musun?"

Onun balık tutmasıyla alay ettim. Kızların neden balık tuttuğunu bilmiyorum. Çok sinir bozucu, onun gibi bir kız ne diye balık tutar ki?

"Hayır." Omuz silktim, ondan uzağa baktım. Köpeğimin başını okşadım.

"Her neyse.

Umurumda değil, ne istiyorsan onu yap."

Birkaç saniye beni izledi. Biraz reddedilmiş görünüyordu. Haklı olabilirdi.

"Peki, bugün ne yapıyorsun?"

Ona doğru eğildim, ağzının her zaman bu renkte olup olmadığını ya da ben bakmıyorken bir şey sürüp sürmediğini merak ettim.

Alt dudağımı yaladı. "Sen, umarım."

Yüzünde hoşuma giden bir gülümseme belirdi ve sonra ben de gülümsedim.

Bu iki gün önceydi. Bugün yeni yıl ve o hala eve gitmedi. Bu gece giyecek bir şeyler almak için Versace'ye gitmek zorunda kaldım ama onun aslında çok çevik olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum.

Ayrıca inanamayacağınız kadar iyi göz beceriyor. Muhtemelen renklerinden dolayıdır, bilemiyorum. Belki de sadece ondan dolayıdır.

Parti başladı ve odanın diğer tarafında Taura ve aynı okula gittikleri bir kızla birlikte ve benim hakkımda konuştuklarını biliyorum.

Bana bakışından anlayabiliyorum. Baş eğik, ağzı büzük, gözleri ağır.

Diğer ikisi de bana bakıyor, fısıldaşıyor, kıkırdıyor-

Başımı sallıyorum, başka tarafa bakıyorum çünkü bir şey beni çocuk gibi hissettiriyor ve ben çocuk değilim.

İçmek istediğim viski şişesine bir fiske vuruyorum ve TK bana bir bardak dolduruyor.

Arkadaşım Storm'la biraz sohbet edelim.

Sıkışık bir durumdaysanız, adamınız odur. Birçok kez benim adamım oldu.

Aslında o iyi bir adam. Kızlar onu sever, ama onlara karşı komiktir.

Benden daha çok. Etrafta bulunmalarının çok tehlikeli olduğunu düşünüyor.

Muhtemelen haklı. Bu yüzden onları hiç yanımda tutmuyorum.

Muhtemelen bu yüzden Parks'ı etrafta daha az tutmalıyım, ama sonra - gözlerimiz tekrar buluşuyor ve her şeyi unutuyorum.

Koa ve Decks orada durmuş, kafalarını sallayarak bana sırtlıyorlar. "Ne?"

Onları görünce kaşlarımı çattım.

"Birbirimize biraz aşık olduk, değil mi?" Declan

sırtlıyor. "Hayır." Ona pis bir bakış attım.

"Oh-" Koa yüzünü buruşturdu. "Beni kandırabilirdin, son yetmiş iki saattir o kızı beceriyorsun."

Omuz silkiyorum.

"Bir önceki rekor Josette'e aitti. Elli dört saat."

Ne ima ettiğini bilmiyorum ama hoşuma gitmedi. "Biraz fazla gözlemcisin, dostum-"

Koa gözlerini deviriyor. "Ben senin güvenlik şefimim." "Yani?"

"Yani ciddi mi?" Declan onu izlerken bana soruyor.

"Hayır." Sinirli bir şekilde ona bakıyorum. "Ne zaman oldu ki?"

Ona bakıyorum, hala Taura'ya fısıldıyor, başparmağının ucunu ısırıyor - başparmağı neden ağzında?

Bana baktı ve göz sikişine geri döndük.

"Oraya geri dönecek misin?" Koa çenesini ona doğru hafifçe sallıyor.

"Aslında-" Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Evet, öyleyim." Bir kaşını kaldırdı.

"Sanki bir şey kanıtladığını düşünüyorsun gibi hissediyorum-" Onu işaret ediyorum. "Ama o sadece iyi bir sevişme."

"Madem öyle diyorsun," diye sesleniyor arkamdan.

O da öyle, çünkü ben kimseyle çıkmam. Çıkamam. Ayrıca, o başka birine aşık, ki bu iyi bir şey. Güzel bir doğal tampon görevi görüyor.

Onunla bir dakikalığına sevişebilirim, şartsız.

Bağısızlığı severim.

"Oi." Ona doğru yürürken çenemi sallıyorum. "Hey Taus-" Yanağını öpüyorum ve sonra Parks'a bakıyorum, yükselmeye hevesli. "Sevişmemiz senin için garip mi?"

Taura gözlerini deviriyor ve Magnolia suratını asıyor. İstedğim gibi olmuyor, çünkü ağzının aldığı şekil onu öpme isteği uyandırıyor.

"Şey, şimdiye kadar bunu düşünmemiştim." Dilini üst dudağına bastırıyor. "Ama evet - sanırım bu hayatımda aklıma gelen en favori düşünce değil."

zamanın tarihi." Uzaklara bakar, büyük bir içki içer.

Ve anlamıyorum - neden artık bana bakmaması, rahatsız görünmesi beni garip ve boktan hissettiriyor - onu rahatsız etmek istedim. Bence insanların nasıl hareket ettiğini izlemek eğlenceli ama bu eğlenceli değildi.

Gözünü arıyorum ama bana izin vermiyor, ben de onu bileğinden tutup arkadaşlarından uzaklaştırıyorum.

"Benimle yukarı gel."

Bileğini geri çekiyor, hâlâ çapraz, hep sağıyor. "Ne için?" Başımı ona doğru eğiyorum. "Ne için olduğunu biliyorsun."

Yüzü bir an için utangaçlaşıyor, sonra yukarı bakıp kaşlarını çatıyor. "Misafiriniz var."

Omuz silkiyorum, kayıtsızım. "Hepsini göndermemi ister misin?" Gözlerini kıstı, eğlendi. Bu hoşuna gitti. Güç hamlelerini seviyor.

"Yapacağım-" Ona yarım bir gülümseme veriyorum. Yapacağı anlamına gelseydi gerçekten yapabilirdim. Bir kahkaha attı. Rahatlamış hissediyorum.

"Hadi gel." Onu yerden kaldırdım - tüy gibi hafıftı - merdivenlerden yukarı taşıdım.

Yukarı çıkarken burnunun ucuyla bana bakarak "Bu çok görgüsüzce" diyor, ben de gülüyorum.

Yatak odamın kapısını tekmeleyerek kapat. Onu yatağıma yatırdım.

"Şey, ben oldukça görgüsüzüm."

Bana bir bakış attı. "Evet, bunu öğreniyorum."

"Ve sen-" Onu yatağımın baş tarafına doğru savuruyorum. "Çok heyecanlısın."

Kafası karışmış bir şekilde başını eğiyor. "Kulağa neşeli geliyor, ama içimden bir ses bunu iltifat olarak söylemediğinizi söylüyor?"

"Bilmiyorum."

"Oh." Kaşlarını çatıyor ve ben gülümsememi engelliyorum.

Tanrım, çok tatlı. İğrenç. Birinin sevimli olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.

"Çok erken geldin," diyorum ona. Ve kendime. Biraz parıltısını almam lazım.

Bütün yüzü pembeleşiyor. "Hayır, istemiyorum-" "Evet, istiyorsun," diyorum ona sakince.

Dizlerini göğsüne çekerek doğruluyor ve "Kim demiş?" diye soruyor.

"Bana diyor-" Ona bir bakış attım. "Senin... gelmeyeceğin kişi..."

_"

"Oh." Hızlıca iki kez göz kırpmıyor.

Onun gibi kızların güvenini sarsmanın genellikle eğlenceli bir yanı vardır - artık bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, çünkü bu eğlenceli değildi ve şu anda onun gibi çok fazla kız olduğundan emin değilim.

"Oi." Çenemi ona doğru sallıyorum. "Kaç kişiyle seks yaptın?" Başını biraz geriye çekiyor, sanki açıkta kalmış ya da utanmış gibi. "Hiç mi?" Göz

kırpmıyor

"Evet."

Daha fazla göz kırpmıyor, daha dik oturuyor. "Sekiz."

"Hiç mi?" Gözlerim irileşiyor ve o da savunmaya geçerek kaşlarını çatıyor. "Evet."

"Takılmaya başlamadan iki hafta önce sekiz farklı kızla seks yaptım."

"Oh." Soğukkanlılıkla başını sallıyor. "Liyakat rozeti ister misin?"

"Hayır." Omuz silkip ona bir bakış attım. "Sadece seviştiğim kızla senkronize bir orgazm."

Ondan sonra da sığ nefes almaya başlıyor - bu hoşuma gitmiyor. Biraz toparlanıyor, sanki kendini top haline getirmiş gibi. Bu kızı anlamak çok zor. Keskin ve eğlenceli ama gururlu, kırılgan, güvensiz ve duyguları çok kolay inciniyor ve size karşı dürüst olacağım, genellikle umurumda değil, ama o - onu yatırmak, germek, yüzünü tekrar hafifletmek istiyorum.

Yattığım çoğu kız burada olduğu için mutlu, ama onunla, burada olduğu için mutlu olan benim - yani, mutlu değilim - yani, bunu okumayın. Kayıtsızım, değil mi? Ama burada olması sorun değil, umurumda değil. Ama sanırım biraz umursuyorum çünkü bunu söyledikten sonra sanki karnına tekme atmışım gibi görünüyor.

Alt dudağını emiyor, utanmış görünüyordu - onu utandırmak istemiyordum, belki beni memnun etmek için biraz daha istekli olmasını istiyordum. Bana kanıtlayacak pek bir şeyi varmış gibi görünmüyor. Buna alışık değilim.

"Sadece-" Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor - yatağımın yanındaki tekila şişesine bakıyor. Bir önceki geceden kalma bardağıma bir tane dolduruyor. "Benim için öyle olmuyor-"

"Ne gibi?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Bu - bilirsin-" Elini bana doğru sallıyor, sanki ben orgazmın fiziksel vücut bulmuş haliymişim gibi. "Sadece BJ ile."

Hay sikeyim. Neden bu beni bir metre boyunda hissettiriyor?

"Mantıklı." Sanki hiç acımamış gibi başımı salladım. Ne sikime battı ki bu? "Gergin oluyorum ve sonra - tada." Elleriyle caz yapıyor. "Genelde öyle olmaz.

- "Üç gece oldu," diyorum ona.

"Eninde sonunda bu kadar gergin olmayı bırakacağım-" Burnu havada şimdi. Yüzünü kaybedemez. "Çoğu erkek bunu umursamıyor gibi-"

"Çoğu erkek yalan söylüyor çünkü orada olmaktan mutlular."

"Heyecanlı olmam iyi bir şey değil mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Neden kötü olsun ki?"

"Fena değil-" Ona başımı sallayıp omuz silkiyorum. "Sadece birlikte daha çok eğleniyoruz."

Onu ayak bileğinden tutup yatağıma doğru uzatıyorum, üzerine sürünüyorum, bir saniyeliğine havada asılı kalıyorum.

"Neden benden çekiniyorsun?" Ona bakıp gülümseyerek soruyorum.

"BJ ve Jonah, bana her zaman tehlikede olursam ve onları bulamazsam gelip seni bulmamı söylerlerdi-"

Gözlerim onun ağzına kayıyor. "Böyle demek istediklerini sanma-"

"Hayır." Ağzını büzüyor. "Öyle düşündüklerini sanmıyorum."

"Yine de beni buldun," diyorum ona. Yüzüne dokunuyorum çünkü dokunabiliyorum. "Mhm." Bir kez başını sallıyor.

Gözlerini buluyorum. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok."

Bir saat sonra banyo aynamın önünde donla duruyordu ve başka bir şey giymemişti.

Lavabonun üzerine eğilmiş, dudaklarına ruj sürüyor ve elimi çıplak sırtına götürüp ikinci raundu denememek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Kot pantolonumu çekerken bana bakmadan "Bu partide senin eşin miyim?" diye soruyor.

Genellikle seks yaptıktan sonra duş almayı severim. Ama üzerimdeymiş gibi kokmasına aldırمام.

Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle."

Gözlerini kırıştırıyor ve kaşlarını çatıyor. "Öyle mi dersin?"

"Genelde sevgililerimi buraya getirmem-" Banyomun zemininden bir tişört alıyorum ve o da elimdeki tişörtlü bakıyor.

"O tişört olmaz-" diyor ve odama dalıp bir saniye sonra bana aynı beyaz tişört gibi görünen başka bir tişörtle geri dönüyor.

Elimdekilere bakıyorum, ona bir bakış atıyorum.

"Bunun omuzlarındaki dikişler seni daha geniş gösterecek." "Zaten genişim," diye homurdanıyorum, yine de başımın üzerinden çekiyorum ve o da

gömleğin kolları ve ben yutkunuyorum. Kızların beni giydirmeye ya da bana annelik yapmaya çalışmasından hoşlanmıyorum ama elini dikiş yerlerinde gezdirirken kılımı bile kıpırdatmıyorum.

"Evet, öylesiniz. Hem de çok." Başını sallıyor. "Ama neden hâlâ daha geniş görünmüyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum, aynada onun yanından kendime bakıyorum ve bunu yüksek sesle söylemeyeceğim ama evet, hayır - onunki daha iyi.

Aynaya geri döner. Maskara.

"Neden bu partiye genelde sevgililerini getirmiyorsun?" diye soruyor kendi yansımasına.

Arkasında duruyorum, kollarımı beline doluyorum çünkü kimse beni göremiyor ve canım öyle istiyor. "Gecenin sonunda başka biriyle uyumayı zorlaştırıyor."

"Ah." Alt dudağını ısırarak düşünüyor. "Peki, başka bir kadınla yatmak isteyip istemediğini anlayabilmem için belki de bir parola kelimemiz olmalı-"

Aynada ona bakarken başımı sallıyorum, hala onu kendime doğru çekiyorum. "Hayır, sana sadece gitmeni söyledim."

"Ah." Bir an için çökmüş gibi görünüyor ve ben bir kahkaha atıyorum çünkü o tam bir duygu patlaması yaşıyor. "Bu senin için oldukça doğrudan olurdu-" Ağzını büzüyor. "Gerçi eski erkek arkadaşımın ne kadar dolaylı olduğunu düşünürsek bunu takdir etmem gerekir sanırım."

"Başka birini becerdi." Sırf bu yüzden ona hatırlatıyorum. "Bunun oldukça doğrudan olduğunu söyleyebilirim."

Bunu söylediğimde iki kez göz kırptıyor, bir kez yutkunuyor, sonra daha dik duruyor, kendine bakıyor, gözleri dolu dolu. Sanırım yüzünde bir sorun arıyor ama öyle bir şey yok ve yine de kendine bakmaya devam ediyor.

Nefes veriyor, aşağıya bakıyor ve içimden boynundaki saçları çekip öpmek geliyor ama bu tuhaf olur, o yüzden yapmıyorum.

Elimi beline götürüp aynadan ona bakıyorum. "Bu gece başka biriyle yatmayacağım."

"Neden?" diye soruyor sessizce.

Sırıtiyorum, gözlerim onun üzerinde geziniyor. "Seni gördün mü?"

Sonra ellerimin arasında dönüyor, yüzü asılıyor ve ben şaşkınlıkla başımı eğiyorum.

"İnsanlar bana sık sık böyle şeyler söylüyor - sanki güzel olmak bir kişilik özelliğiymiş gibi." Bana ters ters bakıyor. Meydan okuması hoşuma gidiyor. "Sanki olduğum tek şey buymuş gibi."

Gözlerimi kısıtım, ilgimi çekti. "Beğenmedin mi?"

Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sanırım bu insanların bana gerçek bir insan gibi davranmamasını kolaylaştırıyor."

Sikeyim.

"BJ'in sana gerçek bir insan gibi davranmadığını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım benim güzel olmamın onun tekrarlanan reddedişlerinin yükünü hafifleteceğini düşünüyor ama bunun bana tek yaptığı güzelliğin sonunda hiçbir değeri olmadığını göstermek oldu."

Beni geçip odama, yatağımın başucundaki masaya gidiyor ve daha önce içtiği tekilayı bitiriyor. Bitirdi. Alkollü içkileri sevmez. Aslında onlardan nefret eder. Ve ne var biliyor musun - siktir et, ondan nefret ediyorum. Daha önce etmiyordum ama şimdi ediyorum.

Başımı kapıma doğru eğdim. "Aşağıya dönelim mi?"

Elbisesini ona fırlatırken burnundan nefes alıyor. "Ya oradaysa?"

"Muhtemelen öyle olacak." Başımı salladım.

Gözleri büyüyor, gerginleşiyor ve ben onu tekrar belinden tutup eğilerek göz göze gelmemizi sağlıyorum.

"Hey. Bıçakları çıkar, unutma-" Ona bir bakış attım. "Onu kanatıyoruz."

Daisy

Kardeşim bu sabah kahve içmeye gitti.

Kapımı çaldı, yine de açtı ama cevap vermedi.

"Oh," diye ona baktım, kollarımı kavuşturarak doğrudum, "dilini Magnolia Parks'ın ağzından toplumun işlevsel bir üyesi olacak kadar uzun süre çıkarman ne büyük incelik-"

"İşlevsel olmak biraz zorlama olabilir." Sırıttı. Bana bir yulaf şapkası verdi. Tiller'inkini verdi.

"Americano, değil mi?" Kardeşim ona düşüncesizce gülümsedi. Tiller kaşlarını çattı. "Doğru."

Bunu onda görebiliyordum, kardeşimin onu tanımasından, kahve siparişini bilecek kadar tanımasından ve sabahları ona bir kahve ısmarlayacak kadar onu düşünmesinden duyduğu garip rahatsızlığı.

Fazla düşünüyor, Tiller - bunu daha önce de söyledim ama gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyorum. Julian'ın ona kahve ısmarlamasının çok fazla asimile olduğu, mobilyaların bir parçası haline geldiği, kardeşimin onun burada olmasına çok alıştığı anlamına geldiğini düşünüyor ama bunların hiçbirinin doğru olduğunu sanmıyorum. Kardeşim sadece düşünceli.

İnsanlar öyle olmadığını düşünüyor ama öyle. Hem de çok. Sadece çoğu zaman buna göre hareket etmemeyi seçiyor. Düşünceli olmaktan hesaplı olmaya çok uzak bir adım değil ve Julian'a hesaplı desem kimse beni bir kez bile sorgulamazdı, ama açık konuşayım: Kardeşim her ikisi de.

Tiller kahveyi bıraktı, bir yudum bile almadı.

"Koşuya çıkacağım," dedi bana bakmadan. Pantolonunu değiştirdi, gömleğini çıkardı, ayakkabılarını giydi ve hepsi bu kadar. Hızlı ve zeki bir şekilde siktirip gitti.

İçimi çektim, yeni uyanmış olmamıza rağmen yorgundum.

Kardeşimin odasına doğru yürüdüm, kapıyı iterek açtım ve onları yatakta gördüğümde inledim - her ne kadar içeri gireceğimi düşündüğüm şey tam olarak bu olsa da.

"Daisy!" Magnolia'nın aptal yüzü aydınlandı. "Merhaba!"

Daha dik oturdu, kardeşimin kucağından eğildi - aslında bu garipti - Julian pek sarılan biri değildir.

"Seni görmek çok güzel, dün gece için özür dilerim."

Tekrar gözlerimi devirdim ve duvarına yaslandım. "Bir çeşit rekor kırmaya mı çalışıyorsunuz?"

Julian kahvesini yutarken bana bir bakış fırlattı. "Konuşmayı seven birisin Face - geçen yıl bu zamanlar kendinle ilgili anılarını sildin mi?"

Onu tersledim.

"Yılbaşı gecesi için kıyafetini seçmemi ister misin?" diye sordu kocaman bir gülümsemeyle.

"Hayır-" Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Gerçekten, gerçekten istemiyorum."

"Ah." Kaşlarını çattı ve kardeşime baktı. "Kıyafetini seçmemi ister misin?"

"Hayır."

"Tuhaf." Ağzı büzüldü. "Genelde herkes onları giydirmem için can atar - bu konuda çok iyiyimdir," dedi ikimize de, aramızda bakışarak.

"Benden hâlâ hayır yok-" Esneyerek odadan çıktım. "Seni görmek güzel!" diye seslendi.

Başımı sallamaya devam ettim çünkü ondan nefret ediyordum. Bir dakika önce ettiğimden daha fazla çünkü ondan önce bu gece ne giyeceğimi düşünmemiştim bile ve o zamandan beri muhtemelen Londra'nın en şık kızının yardımını reddettim, bu yüzden sırf ona yardıma ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için her şeyi yapmak zorunda kaldım.

Beni daha sonra kıyafetimle gördüğünde sonunda seçerdim,¹ başını eğip botların içindeki ayaklarıma bakar ve "Bunun yerine askılı bir sandaletle eşleştirmek isteyebilirsin" derdi.

Nefesimin altında küfretmeden önce "Ya da etmeyebilirim" derdim, çünkü lanet olsun, o haklı. Askılı bir sandalet bunu gerçekten birbirine bağlardı.

Tanrım, çok sinir bozucu.

Daha da sinir bozucu olanı, bir saat sonra bu kıyafete uygun mükemmel topuklu ayakkabının etiketiyle birlikte yatağımın üzerinde duruyor olması.

Bu salak Harrods'a gidip gelece k zamanı nereden buldu?

Daha iyi bir şey bulamadığım son ana kadar onları giymemeye karar verdim ve şimdi kıyafet eksik gibi geliyor ve Christian'ın orada olup olmayacağını merak edene kadar neredeyse umursamıyorum. Sonra kendimi bok gibi hissediyorum, çünkü belki Christian orada olacak, belki de olmayacak, ama her iki durumda da Tiller orada olacak ve bu yüzden ayakkabıları giymeliyim çünkü onun için iyi görünmek istiyorum. Bir kez daha söyleyeyim, dayanılmaz derecede sinir bozucu biri ama Tanrım, kıyafet konusunda çok iyi.

Elbiseyi giyiyorum, haklı olduğum, her şeyi bildiğim ve galaksinin en üstün stiline sahip olduğum konusunda ondan alacağımdan emin olduğum sinir bozucu yorum yağmuruna karşı kendimi hazırlıyorum ama beni gördüğünde tek olan şey gözlerinin kıyafetimden aşağıya düşmesi, ayakkabılara takılması ve kardeşimin arkadaşlarının gelmesini beklerken onlarla birlikte durmadan önce kendi kendine biraz gülümsemesi.

Tiller gelip rahatsız bir şekilde yanımda duruyor ve kalabalığı inceliyor. "Bu parti hayal ettiğimden hem daha iyi hem de daha kötü," diye kabul ediyor.

"Hadi Tills-" Onu dürtüyorum. "Gevşe biraz."

"Daisy." Bana bir bakış attı. "Profesyonel hayatımın son beş yılını yakalamaya adanmış insanlarla dolu bir odadayım. Bana bir rahat ver."

Büyük bir iç çekiyorum ve ona başımı sallamadan önce bir yudum alıyorum, sanki biraz tartışmak istiyormuşum gibi hissediyorum. "Seni buraya benim getirmediğimi biliyorsun..."

"Evet-" Gözlerini deviriyor. "Sanki yeni yılı kız arkadaşım ile geçirmeyecekmişim gibi-"

"Noel'i benimle geçirmedin." Nedenini bilmediğim bir şekilde ona hatırlatıyorum. Bana bir bakış attı. "Peki bu nasıl sonuçlandı?"

"Arkadaşlarınla geçirebilirdik-" Masum bir yüz ifadesiyle omuz silkiyorum, sonra yüz ifademi ters bir bakışla değiştiriyorum. "Hayır, bekle - geçiremezdik, çünkü beni onlarla bir bok yemeye davet etmiyorsun."

Yutkunuyor, başını sallıyor. "Bunu şimdi yapmayalım."

"Neden?" Sürtüşme hoşuma gittiği için soruyorum. Belki de en azından bir şey olduğu içindir.

"Çünkü hazır değilim Dais," diyor beni durduran bakışıyla.

Gözleri yuvarlak ve üzgün görünüyor ve ailemin kim olduğu ve hatta belki de kim olduğum - onun için - temelde kabul edilemez olduğu için sürekli kavga ettiğim erkek arkadaşım olmadan önce, bir

Tiller'in gezegendeki en mavi gözlere sahip adam olduğu ve soğuk bir Aralık gecesinde üzerimde sadece bir atlet varken benim için bir kışlık monta dönüştüğü zamanlar.

"Tamam." Başımı salladım ve elini tutup sıktım. Başımı sallayarak odadan çıktım. "Hadi yukarı çıkalım..." Onu odadan dışarı çekerken, odanın öbür ucundaki kardeşimle göz göze geldim. "Çatı mı? Onunla konuşuyorum.

Julian elini Magnolia'nın elinin içine sokarken başını sallıyor ve ben de BJ'i öldürmesini izliyorum.

ve kardeşimin bunu görmesini, 'un ezilmiş parçalarını toplamasını izliyorum.² ve tostun üzerine sürün.

Julian bundan zevk alıyor. Bazen tam bir hıyar oluyor.

Sonra Christian'ın burada olduğunu, bizimle birlikte çatıya çıktığını fark ediyorum. Heyecan ve üzüntü patlaması yaşıyorum. Burada olduğu için, onu görebildiğim için, ama aynı zamanda heyecanlı olduğum için ve yine de başka biriyle olduğum için ve her nasılsa şimdi ikisinin de bana verebileceğinden farklı şeyler istiyor gibiyim.

Tiller, Henry ile sohbet etmeye başlar çünkü Henry dilsiz bir yabancıyla beş saniyeden kısa bir sürede sohbet edebilir - muhtemelen dilsizliğini iyileştirir ve bunu yaparken ona on yedi dil öğretir.

"Merhaba," diyor Christian, yanıma yaklaşarak. Çok iyi görünüyor. "Selam." Gülümsüyorum.

"Kıyafetini beğendim." Başını bana doğru salladı. "Ayakkabıların çok güzel."

Magnolia Parks omzunun üzerinden bakıp bana sözsüz, kendini beğenmiş bir bakış atıyor ve tam şu anda onu oracıkta öldürmenin üç meşru yolunu düşünebildiğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. Dört! Şimdi dördüncüsünü düşündüm.

Çatıda kardeşimin yaptığı bir bar var. Aklınıza gelebilecek her şeyle dolu ve her zaman personel bulunduruyor. Doğru olup olmadığına dair söylentiler var - burada efsanelere konu olan şeyler, yapılan anlaşmalar.

Tek yol yukarı, tek yol aşağı .³ Çatıdaki oyuktan, mavi planlarda olmayan (mavi planlar olduğundan değil), saklanmadığım sürece gitmemem gereken ama bazen manzara için kullandığım küçük bir köşeye giden gizli bir yol var. Son zamanlarda değil tabii ki - son zamanlarda buraya hiç gelmedim.

Dışarı çıktığımızda Tiller merakla bana bakıyor. "Beni daha önce hiç buraya getirmemiştin."

Ona rahatsız edici bir gülümseme veriyorum. "Genelde varlığından haberdar olmak isteyeceğiniz türden bir yer değil."

Bir kez başını salladı ve tedirgin bir şekilde etrafına bakındı ama yine de kardeşimin yanına oturdu - bir kez daha Julian ve Magnolia'nın arasına baktı,

onun kucağında.

"Peki, siz ikiniz ne zamandır takılıyorsunuz?"

"Hmm." Magnolia dudaklarını büzerek düşünüyor. "Muhtemelen yetmiş dört saat şimdi mi?"⁴

Kardeşim onun omzunu ısırtıyor çünkü o böyle iğrenç biri.

"Hiç durmadan."⁵

Boğazımın arkasından bir ses çıkarıyorum.

"Ve sen-" Gözlerini Tiller'a diyor. "Siz ikiniz bir süredir birliktesiniz, değil mi?"

Tiller başını sallıyor ve kolunu bana doluyor. "Neredeyse on bir ay oldu," diyor ona.

Christian sandalyesinde kayar. Ellerine bakıyor. Kendimi hasta hissediyorum.

Magnolia merakla Tiller'a doğru eğilir. "Sende harika bir gülümseme"⁶ - Dişlerin çok temiz."

Tiller, Magnolia Parks'ın herhangi bir zamanda verebileceği üç olası tepkiden biri olan bu küçük şaşkın kahkahayı atıyor.

"Annem diş hekimi," diyor ona. "Ah."

Kadın hoş bir şekilde gülümsüyor.

Tiller ona "Senin de dişlerin güzelmiş," diyor. "Senin hikayen ne?"

"Oh." Omuz silkiyor. "Boktan da olsa çok çekici ebeveynlerim var."

"Aynı-" diyorum düşünmeden ve Magnolia bağlantı noktasında parlıyor, o kadar hızlı söylüyorum ki, "Burada ne yapıyorsun? Taşındığını sanıyordum." Çünkü birdenbire arkadaş olduğumuzu düşünmesini istemiyorum.

Julian bana bir bakış atıyor, ne yaptığımı biliyor - onu görmezden geliyorum. "Geri taşınırsam burada yeni bir görev teklif edildi."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kardeşim ilgiyle, ben de biraz sinirli bir şekilde ona bakıyorum.

"Birlikte ne kadar zaman geçirdiniz ve bunu bilmiyor musunuz?"

Başını kayıtsızca sallıyor. "Çok fazla konuşmadım Dais."

Magnolia onu tokatlayarak susturur - daha önce kimsenin onu tokatlayarak susturduğunu görmemiştim.

"Sadece *Tatler*'da moda editörü." Tiller'a doğru eğilmeden önce neşeli bir gülümsemeyle söylüyor. "Julian NCA'da ajan olduğunuzu söyledi?"

Tiller bir an için onun yanından kardeşime bakıyor ve sanırım Julian'ın ondan bahsetmesinin garip olduğunu düşünüyor. Tiller yine de başını sallıyor.

"Öyleyim."

"Bu çok heyecan verici bir iş." Gülümsüyor, içkimden bir yudum alıyor.

Kardeşimin bardağı. "Şimdiye kadar yakaladığınız en çılgın kişi kim?"⁷

Tiller biraz kaşlarını çatıyor, kardeşimin gözlerini yakalıyor ve biraz temkinli bir şekilde ona doğru işaret ediyor.

"Ah." Kaşlarını çatıyor, dudaklarını büzüyor. Kardeşimin kucağında kayıyor, ona doğru dönüyor. "Bir yanlış anlaşılma mı oldu?"

Julian birkaç saniye ona bakıyor, sanırım ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyor.

"Evet." Sonunda başını salladı.

"Oh-" diye nefes veriyor, bu cevaptan memnun. "Ne kadar harika Bunu halletmişsiniz, aksi takdirde bu çok garip olurdu."⁸ "Doğru mu?"

Jules bana eğlenen bir bakış fırlatırken başını sallıyor.

Christian beni yakından izliyor, göz göze gelmeye çalışıyoruz ama ona izin vermiyorum çünkü Tiller'ın Christian'a hala nasıl baktığını görmesini istemiyorum, çünkü bunu yapmak istemiyorum, sadece yapıyorum ve şimdiden üzülüyorum çünkü Tiller ve benimle ilgili her şey şu anda çok gergin hissediyor.

Tills eğlenmiyor, bu çok açık - bu da benim eğlenmediğim anlamına geliyor, çünkü o benim erkek arkadaşım ve onu terk edemem. Yani Magnolia Parks ve gerçekten sevdiğim bir grup insanla birlikte olmama rağmen, o eğlendiği için ben de berbat vakit geçiriyorum. Sertleşti, bir süre Ballentine çocuklarıyla biraz konuştu, muhtemelen suçlu olmadıkları için - ama sonra TK, Booker ve Decks çatıya çıktı ve çenesi gerildi ve yüzü ciddileşti.

Bana vuruyor. "Gitmeliyim, Dais."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak elini tuttum ve onu herkesten uzaklaştırdım.

"Uyumak için-" diyor, yalan söyleyerek. "Erken başlamak, biliyor musun?"

Başımı hafifçe sallıyorum. "Yarın çalışacağını bilmiyordum."

"Oh-" Omuz silkiyor. "Ben ."⁹

"Bugün resmi tatil."

"Evet, bu-" Başını sallıyor. "Birini takip ediyorum ."¹⁰

"Doğru." Başımı sallıyorum ve ona gerçekten bakamıyorum çünkü bunu ben istemedim. Bunu istemediğimi hatırlamasını istiyorum. Ayrıca bana yalan söylenmesinden nefret ederim.

Yalan söylediğini biliyorum. Biliyorum ki yeni yıla, sevdiğim ama aynı zamanda suçlu olan ve hala hayatını kazanmak için yaptığı işi yapan bu insanlarla nasıl gireceğini bir türlü bulamıyor. Aslında mesele bu, ikimiz için de erken kalkacakmış gibi davranmak daha kolay... önceliği olmayan bir dava için var olmayan bir ipucunun peşinden koşarak yarını geçirmeyecek.

Onu aşağıya, odama götürüyorum.

Yüzüme dokunuyor. "Seni seviyorum ,"¹¹ bana söyledi.

Öyle. Biliyorum. Ama o aptal gemide saat gece yarısını geçti ve su dizlerimize kadar geldi.

Yine de ona "Ben de seni seviyorum" diyorum. Batan gemiler sizi böyle altına çekebilir.

"Yorgun değilim," diyorum ona. "Tekrar yukarı çıkabilirim."

Yüzünde acılı bir ifade belirliyor, tıpkı bir doktorun kırık bir kemiği onarmadan önce yüzünüzün a l a c a ğ ı şekle benziyor.

"Evet-" Ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor.

"Yapmalısın." Başımı salladım.

Beni tekrar öpüyor ve ağlayacak gibi oluyorum.

"Burada tek başına üzgün olacak mısın?" Bir adım geri çekilerek soruyorum. Başını sallıyor. "Uyuyor olacağım." Ve tekrar yalan söylemeye başladık.

İkimiz de bunun doğru olmadığını bilmemize rağmen ona "Yakında geri geleceğim" diyorum ve hayatın sinsice yaklaşıp sizi ve erkek arkadaşınızı tamamen çözmesi, sizi bir çift yalancıya dönüştürmesi, güvenli yerinizi bir anda iskambilden bir ev gibi hissettirmesi beni korkutuyor.

Kapımı kapatıyorum, yukarı çıkarken kapıyı üzerimize kapatıyormuşum gibi hissetmemeye çalışıyorum, Julian'ın köpeği nedense beni takip ediyor, sanırım bu Çirin bir Gey. Christian'ın artık nerede olduğunu bilmiyorum ve zaten yukarı çıkmamın nedeni de bu değil, düşüncelerimiz birbiriyle bağlantılı değil. Ama onun gibi bir çocuk için nerede olduğunu bilmemek pek hayra alamet değil. Bu evde kullanabileceği çok fazla köşe var, hepsini biliyor, ona gösterdim. Çatıda etrafa bakarken, muhtemelen Vanna'yla birlikte, diyorum kendi kendime. Bilmiyorum - onu daha önce görmedim, ama o zaman çok dikkat etmiyordum, etmemeliydim de çünkü bir erkek arkadaşım var.

Bir erkek arkadaşım var ama yine de buradayım. Ve sonra onu gördüm.

-
- [1](#) Nanushka'dan siyah 'Nyoka' elbise.
 - [2](#) O, BJ, bir hafta önce arkadaş olduğu kişi.
 - [3](#) ...herkesin bildiği bir şey.
 - [4](#) İsyen ediyorum. Lütfen öldür beni.
 - [5](#) Beni daha hızlı öldür.
 - [6](#) Öyle.
 - [7](#) Oh, Tanrım.
 - [8](#) O muhteşem bir aptal.
 - [9](#) Başka bir yalan.
 - [10](#) Bir tane daha.
 - [11](#) Yalan değil.

OceanofPDF.com

Hristiyan

Orada tek başına duruyor. Erkek arkadaşı nereye gitti? Etrafa bakınıp onu aradım. Bana bakıyor, gözlerimi tutuyor. Çenemi ona doğru sallıyorum, çünkü başka ne yapabileceğimden emin değilim.

Başını bara doğru eğiyor.

Onunla kelimeler olmadan iletişim kurmayı seviyorum. Ona doğru yürüyorum. Olmamızı istediğim şekilde hala bağlı olduğumuzu hissettiriyor.

"Tiller nerede?" Ona elimden geldiğince rahat bir şekilde soruyorum, sanki buralarda olmasını umuyormuşum gibi omzumun üzerinden bakıyorum.

"Uyuyor."

Biraz geri çekildim. "Vay be."

Barın üzerinden uzanıp bir zeytin alıyor ve ağzına atıyor. "Erken kalkacak..."

Yüzüm bocalıyor. Öyle olsun istemedim. Sadece - bunun bir bahane olduğunu bilmeli. Hem de çok kötü bir bahane - ve kim yeni yılı onunla geçirmemek için bahane uydurur ki?

"Yapma-" Başını sallıyor.

Ona bir bakış attım ve o da eğlenerek gözlerini devirdi. "Dur-" Başını sallıyor. "Saçmalama."

"Özür dilerim." Gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyorum ve gözümü ondan kaçırıyorum.

Kıza bakarken gülümsememi kontrol altında tutmak zor - bilirsin, bilirsin?

"Ne?" diye soruyor, bana doğru daha fazla dönerek.

Göz ucuyla ona bakıyorum. "Belki de bu yıl o kadar da boktan geçmez..."
Koluma bir şaplak attı ve barın arkasındaki kişiye döndü.

Bana dönmmeden önce onlara "Bir Sazerac ve bir tazı lütfen" diyor.

"Vanna'yı getirmedin."

Köpeği sevmek için çömelirken başımı sallıyorum. "Ben sana bunu yapmazdım."

"Neden?" Sırıttıyor, eğleniyor. "Ben sana yapardım..."

"Evet, ama ben bunu senden daha çok hak ediyorum-" Omuz silkerek söyledim. Ciddiyim de.

"Öyle mi?" Biraz kaşlarını çatıyor. "Nasıl anladın?"

"Senin benim için ne olduğunu anlamam çok uzun sürdü..."

Bana içkimi uzatırken gözleri kısılıyor. "Ben senin için neyim?"

"Oh, bilmiyorum-" Ona biraz omuz silkip önüme bakıyorum. Ona bakmadan önce uzun bir yudum alıyorum. "Yani, sadece - her şey."

Sarsılmış görünüyor, başını geriye çekmiş ve gözlerini kırıştırtıyor. "Neden böyle söyledin?"

"Bilmiyorum-" Ellerimi kafamın içinde gezdirirken omuz silkıyorum. "Sanırım daha önce yaşadığımız onca şeyden ve birbirimize girdiğimiz yollardan sonra, ikimiz için de dürüstlüğün en iyi politika olacağını düşündüm-"

Gözleri geniş ve endişeli bakıyor ve ben haddimi aşıp aşmadığımı merak ediyorum.

"Biz diye bir şey yok," diyor bana aynı anda hem irkilmiş hem de memnun olmuş gibi görünen sesiyle, ben de iki katına çıkmaya karar veriyorum.

"Şimdilik," diyorum ona sırtarak.

"Hayır-" Başını sallıyor, yanakları pembeleşiyor, telaşlı görünüyor.

"Hayır!"

Ben Tiller'la birlikteyim-"

Onu kızdırmayı seviyorum, bu yüzden

biraz daha yapıyorum. "Şimdilik."

Bana bir bakış attı. "Christian-"

"Daisy-" Uzanıp saçlarının bir kısmını kulaklarının arkasına itiyorum. Bana göz kırptı, donup kalmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim. Sen sadece-" Başımı sallıyorum ve bunların hiçbiri bana komik gelmese de bir kez gülüyorum. "O kadar güzelsin ki acıtıyor."

Birkaç kez göz kırptıyor.

"Sarhoş musun sen?"

"Biraz." Başımı sallayıp içkisini ona doğru uzatıyorum, böylece aynı sayfada olabiliyoruz. Kolayca geri atıyor ve barmene bir tane daha hazırlamasını işaret ediyor.

Yutkunuyor, yanakları yanıyor, başını güçsüzce sallıyor. "Bunu bana söyleyemezsin."

Onu zayıflatmak hoşuma gidiyor. "Eğer izin verirsen sana sonsuza kadar böyle şeyler söyleyeceğim-"

"Şey ben - hayır-" Gözlerini kırıştırıyor, daha çok yutkunuyor. "İstemiyorum. Yapmayacağım-"

Ona doğru bir adım atıyorum, başımı eğiyorum, bir içki daha alıyorum. "Durmamı mı istiyorsun?"

En az iki kez alay ediyor ve ben gülmeye başlıyorum, o kaşlarını çatıyor, sinirleniyor ve sarsılıyor.

"Evet!" diyor çabucak.

"Evet?" Tekrar ediyorum, ona doğru bir adım daha atıyorum, buradaki kimsenin bizi görmesini umursamıyorum. Bizi görmelerini istiyorum, tüm dünyanın görmesini istiyorum. Geri çekilmiyor, bana bakıyor, parmak ucunda, endişeli bir yüz, düzeltmek ve her yerini öpmek istiyorum.

Gülümsememi yumuşatarak ona bir bakış atıyorum. "Bunu tekrar denemek ister misin Dais? Belki biraz daha gusto ile?"

"Hayır!" diye nefes alıyor. Elleri kalçalarında. "Ve bolca gusto vardı!"

Yüzüne bakıyorum; her şeyini seviyorum. Ona şimdi olduğum gibi bakamamayı özledim, biraz benimmiş gibi, biraz ona kimsenin yapamayacağı şeyleri yapabilirmişim gibi.

"'Hayır' durmamı istemiyor musun? Yoksa...?"

"Hayır-" diye kekeliyor. "Hayır. Evet - ben - kes şunu." Ayağını yere vuruyor. Gülümsememi yalayıp geçiyorum ve bir kez başımı sallıyorum. "Tamam."

"Tamam, duracak mısın?" diye soruyor, bu haliyle gayet güzel olan elbisesini düzeltirken kaşlarını kaldırıyor.

"Şimdilik," diyorum sırtarak ve o da sırtarak karşılık veriyor ve ben de onu seviyorum. Benim için bu kadar. Hepsi bu. Onu seviyorum.

Aslında onunla birlikte olmalıyım. Bunu çözmem lazım.

Ve şu anda onun da beni sevip sevmediğini söyleyemem. Sanırım seviyor olabilir. - Tüm o pembe yanaklar ve aşağıda onunla olmak yerine burada benimle olmak, ama bilmiyorum-?

Daisy omzunun üzerinden bakar ve eli Magnolia'nın elbisesinde olan Julian'a bakarken yüzü buruşur.

Bu lanet parti, adamım. Drama ile dolu.

Beej bu noktada oldukça berbat durumda. Parks'ın Jules'la birlikte merdivenlerden indiğini görünce gözleri yuvalarından fırladı.

Bütün gece benimle konuşmadı, Henry'den de kaçtı. Sanki kızın İngiltere'deki en tehlikeli adamın kollarına koşacak kadar berbat olması bizim suçumuzmuş gibi.

O da Jo'ya kızgın. Ama gidemez, çünkü kız arkadaşı dahil herkes neden gittiğini bilir ve o çok gururludur.

Ne kadar gururlu olduğu bir gün onların ölümü olabilir.

Bir o var, bir de ağabeyimle Henry arasındaki sorunlar. Taura burada, teknik olarak ikisiyle de değil, teknik olarak ikisiyle de.

Gece boyunca belirli noktalarda ikisini de öptüğünü gördüm - ki bu berbat bir şey ve muhtemelen onu olduğundan daha kötü gösteriyor.

Parks ve Julian'ı birlikte izlemek -bunu söylemek hâlâ tuhaf- ilginç. Çünkü her zaman yaptığı şeyi yapıyor... *Jurassic World*'de Indominus Rex'in kafesinden kaçtığı ve Chris Pratt'i kovaladığı, onun da bir arabanın altına saklanıp yakıt borusunu kestiği ve kokuyu üzerine çekerek onu kaçırdığı bölümü biliyor musunuz? Bunu daha önce de gördük. Binlerce kez yaptı. Benimle yaptı, Tom'la, Rush'la ve Jack-Jack'le yaptı... Julian kendini kapladığı benzin.

Ama Jules, bilmiyorum. Birkaç aydır çok iyi arkadaşız, muhtemelen daha fazla. Onu bir sürü kızla gördüm. Onu hiç bir kızla şimdiki gibi görmemiştim.

Her yerinde. Elleri saçlarında, kucağında, çenesi omzunda. Acaba gösteriş için mi?

Dürüst olmak gerekirse, böyle bir anlaşma yapmak için onu geçmezdi - ona belirli bir şekilde davranmasını, ona belirli bir şekilde dokunmasını söyleyin - ama eğer ona söylemediyse, bunu kendisi yapıyorsa... Kahretsin, o zaman hepimizin başı belada.

"Tanrım, nefret dolular," diye kaşlarını çatarak kardeşine ve Magnolia'ya bakıyor. Bu manzara bir yıl önce olsa içim içimi yerd - Parks duvara yaslanmış, Julian onun üzerinde geziniyor, her yerini öperken yüzünü eliyle dürtüyor - ama şimdi? Daha az umurumda olamazdı.

Aslında bu tam olarak doğru değil, bu konuda biraz üzgünüm ama onun için çünkü o benim arkadaşım ve berbat durumda.

"Başka bir yere gidelim mi?" Başımı hiçbir yere doğru sallıyorum.

Bana şüpheli ve umutlu arasında bir bakış atıyor. "Belki."

"Nerede?"

Ağzını büzüyor - o ağzı seviyorum - sürekli o ağzı düşünüyorum.

"Bir yerim var," diyor bileğimi avucunun içine alıp beni barın önünden geçirerek serin ve çıkmaz sokak gibi görünen bir odaya sokmadan önce. Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, tıpkı onu her yerde takip eden köpekleri gibi. Ve sonra hileli duvarı fark ediyorum.

Aralarından geçip gözden kayboldu ve ben de onu takip ettim, kalbim küt küt atıyordu

- Nedenini bilmiyorum. Çünkü bunu bana yapıyor, sanırım.

Sokaktan görülemeyen bir pencereyi iterek açıyor ve çatıdaki bir sahanlığa tırmanarak Londra'nın silüetini acınası bir şekilde işaret ediyor.

"Woah." Gözlerimi kırıştırdım. "Buranın burada olduğunu bilmiyordum."

Birkaç saniye bana baktı. "Buranın burada olduğunu kimse bilmiyor."

"Kimse yok mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Sadece ben ve kardeşim." Bana biraz üzgün, biraz şefkatli görünen hızlı bir gülümseme veriyor. "Güvenlik ihlal edilirse, tehlikedeysem, buraya gelmem gerekiyor ve o beni bulacaktır. Planlarda yok. Sokaktan göremezsin."

Ona bakıyorum ve garip bir suçluluk duygusu hissediyorum, çünkü hayatı mahvolmuş durumda ve ben bunu düzeltemiyorum ve istesem bile - ki bir parçam istiyor

- Çoğum bunu istemiyor çünkü eğer bu iş boka sardıysa, birlikte olabiliriz diye düşünüyorum. "Kimse bilmiyor-" diyor bana tüm ciddiyetiyle. "Kimseye söyleme."

Başımı zar zor sallıyorum. "Annemin sözü."

"Yani." Çatıya oturdum, dizlerimi destekledim. "Gece yarısı ne yapacağız?"

Bir kahkaha attı ve yanıma oturdu, aramızda yaklaşık bir ayak bıraktı. Bunun kasıtlı olduğuna eminim.

"Hiçbir şey."

Bana bir bakış attı, ben de ona aptalmış gibi karşılık verdim.

"Bir şeyler yapmalıyız-" Başımı ona doğru sallıyorum. "Aksi takdirde bu yıl için kötü karma..."

Akılsızca köpeği okşuyor. "Söyledikleri bu değil..." Ona dirsek atıyorum. "Ne diyorlar o zaman?"

Bana çok sevdiğim sabırsız bir bakış atıyor çünkü bir sanat eseri için yanlış dönemi tahmin ettiğimde ya da pişirdiği mantar türüne 'düğme' yerine 'beyaz olan' dediğimde bana hep böyle bakardı.

"Yeni yılı nasıl geçirirseniz yılın geri kalanını da öyle geçirirsiniz derler."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Bir kez başını salladı. "Peki, o zaman ne yapacağız?"

"Hiçbir şey," diyor tekrar.

"Yani bütün yıl hiçbir şey yapmamak mı istiyorsun?"

"Seninle mi?" Bana gururlu bir bakış attı. "Belki..."

"Yalancı," diyorum ona, gözlerini dikerek. Yanakları pembeleşti. Karanlıkta bile görebileceğim kadar pembeleşti.

Burnundan nefes alıyor. Daha çok bir huff gibi.

"Başımı omzuna koyacağım," diyor, dümdüz önüne bakarak. "Gece yarısı." Kendisinden başka kimse için açıklık getirmiyor.

"Ben alırım." Başımı sallayıp ona bakıyorum.

Sonra gece yarısı yaklaşıyor. Zamanı kontrol etmiyoruz, kaybediyoruz... hiçbir şey ve her şey hakkında konuşurken parmaklarımızın arasından kayıp gidiyor ve hayatımın en güzel gecesi ve o günden beri milyarıncı kez fark ediyorum ki, sadece evet demeliydim, onu deli gibi öpmeliydim, elini tutmalıydim ve nereye gitmek isterse onu takip etmeliydim.

Ve belki artık çok geç, belki de değil, bilemiyorum - çünkü o burada benimle, onunla değil, değil mi? Bunun bir anlamı olmalı.

- Ona veremeyeceğimi söylediğim hayatı verdi, ama sanırım her şeyi geri almak ve hayır dememek, sadece "Tamam, nerede?" demek için her şeyimi verirdim.

Sayma başlar, tüm şehir 10, 9, 8 diye bağırır... Ve onu öpmek için neler vermezdim?

Herhangi bir şey. Gerçekten her şey. 7, 6, 5...

Aramızdaki boşluğu kapatıyor, hâlâ dümdüz karşıya bakıyor.

4, 3, 2...

Kolumu arkasına geçiriyorum, omzuna değil; teknik olarak omzunda değil ama sanırım öyle.

1.

Etrafımızda tezahürat ve bağırışlar var, mesafeden ve çan kulesinin zihnimde çınlamasından dolayı boğuklaşıyor, başını omzuma bırakıyor ve başım geriye düşüyor ve gökyüzünde hiçbir şeye bakmıyorum, derin bir nefes alıyorum, onu ne kadar çok sevdiğimi içime çekiyorum.

"Mutlu Yıllar," diyor bana bakmadan.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedim. Başımı onunkinin üstüne bırakıyorum, her zaman istediği gibi orada dinlenmesine izin veriyorum.

"Bu, bir gece yarısı başıma gelen en ateşli şey."

Bir kahkaha atıyor. Kılını bile kıpırdatmıyor. "Buna bir saniye bile inanmıyorum."

Biraz kayıyorum, ağzımı başının tepesine bastırıyorum.

"İzinsiz," diyor ama hareket etmiyor.

Burnumu çektim. "Özür dilerim."

"Karşılık vermedin..." diyor bana, başı hâlâ istediğim yerde.

Gülümsüyorum ama o göremiyor, iyi ki de göremiyor. Lanet bir aptal gibi gülümsüyorum.

"Mutlu yıllar, bebeğim."

OceanofPDF.com

Julian

O banyoma girdiğinde ben duştaydım. Lavabonun başında duruyor, diş fırçasını diş fırçası tutucusundan çıkarıyor - bana yeni bir his veriyor.

Hiç kimse diş fırçasını benimkiyle birlikte oraya koyacak kadar uzun süre burada kalmadı.

Neredeyse bir hafta oldu.

Daha önce Magnolia'nın ne kadar çok kafamın içinde olduğunu düşünmüştüm.

Gözümün önünden neredeyse hiç ayrılmadı, bu yüzden kendime bir şans vereceğim. Ama diğer kızlarla böyle olmadığım da doğru değil. Oluyorum. Sadece genelde tuval üzerindedirler. Ya da tahta, ya da kağıt - her neyse, özel bir şey değil.

Bu konuda tuhaflaşmaya gerek yok - Magnolia Parks'ı, Klimt'in Judith'ini büyüleyici bulduğum gibi büyüleyici buluyorum. Onu aldıktan sonra haftalarca duvarımda ona baktım, onun hakkında bir sürü şey merak ettim, ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini, gerçek olup olmadığını. Parks hakkında merak ettiğim şeylerin hemen hemen aynısı. Farklı değil. Güzel şeyler beni geceleri uyutmuyor, ne diyebilirim ki?

O sadece başka bir güzel şey - bunu ona söylemeyeceğim çünkü bunun bir iltifat olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor - ama olduğu şey bu. Bir resim yaptıktan sonra genellikle bir hafta dışarı çıkmam. Sadece evde oturur ve elde ettiğim şeyle gurur duyarak ona bakarım. Ve tüm bunlar hoş bir benlik ifşası çünkü daha önce kendimi garip ve boktan hissediyordum, belki de ben - hiçbir şeymişim gibi. Hiçbir şeydi. Aptalca. Ama şimdi fark ediyorum ki Magnolia'da uzun zamandır istediğim bir şey olması dışında özel bir şey yok. Ve şimdi ona sahibim, bu yüzden birkaç gün içinde sahip olduktan sonraki aşka yaslanırsam onunla işim bitecek; eski sevgilisine onu kıvrandırmak için anlattığı şey ben olacağım ve o da benim için bir başka şey olacak.

Bir zamanlar takıntılı olduğum duvarlara şimdi ara sıra sevgiyle bakıyorum.

Dürüst olmak gerekirse biraz rahatladım çünkü gitmesini istemiyordum. Tüm nedenler aklımı kurcalıyordu ama şimdi anlıyorum ve sorun yok. Gitmek zorunda değil ve benim de gitmesini istemem gerekiyormuş gibi hissetmeme gerek yok.

"Bugün ne yapıyorsun?" Belime bir havlu sararak soruyorum. "Fuck Off Brunch'ı," diyor ağzı diş macunuyla dolu bir şekilde.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Her yıl yaptığımız bir şey. Aslında teknik olarak adı "Fuck Off Yeni Yıl Brunch'ı".

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum.

"Şey, yani-" Sabırsızlıkla gözlerini deviriyor. "Yılbaşı brunch'ı, herkes akşamdan kalma ve iğrenç ve zaten yiyecek iyi bir yer yok. Ayrıca, yılın ilk gününün ne kadar berbat geçtiğini atlatmak için 2. güne ihtiyacın var, ama 3 Ocak'ta-" Burnunu havaya kaldırarak bana bakıyor - sırf içimden geldiği için ve artık benim için sadece bir koleksiyon parçası olduğu ve başka bir şey olmadığı için tuhaf gelmediği için ağzımı hızla onunkine değdiriyorum. "-her şey açık, kimse asılı değil, herkes taze."

"Çok şirin. Yıllık brunch..." Ona bir bakış attım, bunun aptalca olduğunu düşünüyormuşum gibi yaptım ama hepsinin yaptığı aptalca gelenekleri seviyorum.

Onu izlemeye devam ediyorum - izlememek biraz zor. Sabahın ilk saatlerinde bile odağınızı çalıyor. Sanat bunu yapıyor, yüzü de öyle.

Bunu en iyi *Dokuzuncu Dalga'yı* ilk izlediğim zaman tarif edebilirim - hani şu? Ivan Aivazovsky'nin St Petersburg'daki filmi.

Bunu ilk gördüğümde, orada öylece durup şaşırmıştım. Işığı nasıl resmettiği, ufukta ve suyun üzerinde nasıl kırıldığı, karanlığı nasıl daha karanlık hale getirdiği, onu gördüğünüzde ve ışık size çarptığında göğsünüzde nasıl içgüdüsel bir his uyandırdığı, enkazdaki insanlara nasıl çarptığı. Düşündüğünüzden de büyük: 221 cm × 332 cm. Adeta sizi bütünüyle yutuyor.

Sanırım o da öyle.

Parmaklarını gözlerinin altında gezdiriyor, kendine bakıyor ve sessizce iç çekiyor. "Gergin misin?"

"Hayır," diyor hızla, daha dik durarak. Yani, evet. "Neden gergin olayım ki?" diye soruyor çünkü gururlu.

"Çünkü sen tek başına olacaksın ve o da kızın yanında olacak." Ona söyledim ve biraz kaşlarını çatı.

"Oradaki en fit kişi sen olacaksın." Omzumla onu arkadan dürtüyorum.

"Evet." Bir kez başını sallıyor, saçlarının bir kısmını kulağının arkasına itiyor, yansımasına bakmıyor, iltifata da gülümsemiyor. Bu onun gibi bir kız için iltifat mı yoksa gerçek mi bilmiyorum.

-

Birkaç kez göz kırptı. Burnundan nefes alıp bana döndü. "Sonra ne olacak?" Bana hafif olması gereken bir omuz silkme hareketi yaptı ama Değil. Bu, tüm hayatını her odadaki en güzel insan olarak geçirmiş ve bir gün uyandığında bunun hiçbir şey ifade etmediğini fark etmiş bir kızın omuz silkmesidir.

"Buna gelmemi istiyor musun?"

"Hayır-" Başını hızlıca sallıyor. Geri çekiliyorum. "Hayır mı?"

Başını daha fazla sallıyor. "Şey, öyle olmadığımızı biliyorum - senin öyle... olmadığını biliyorum."

Başımı eğiyorum. "Ne gibi?"

"Brunch'a getireceğin türden bir çocuk gibi." Omuz silkiyor, bana hızlı bir gülümseme veriyor.

"İlk olarak-" Kendi göğsüme dokunuyorum. "Erkek değil. Ve sonra, evet-" Omuz silkiyorum. "Ben öyle bir adam değilim-" "Brunch'a getirdiğin" gibi yanlış bir isim için ona bir bakış at.

Prensip olarak. Daha önce kızlarla brunch'a gitmiş miydim? Evet. O brunch'tan sonra onlarla yattım mı? Evet. Bir gece önce yattığım bir kızla hiç brunch'a gittim mi? Hayır.

Oh, belki Josette hariç, eğer o da sayılırsa, ama biz arkadaş olduğumuz için durum farklı.

Ama genel olarak, hayır. Çok dağınık.

Seks sonrası brunch bağlılıktır. Bir kızın bağlanmasını sağlar, ama şimdi bu, bana sormadı bile. Bu iyiye işaret. Onun tarafında duygu yok, ki bu iyi bir şey. Onları orada istemiyorum.

Yine de brunch'a gitmeye hayır demedim.

"Sorun değil-" Bana cesur bir gülümseme veriyor. "Tek başıma gidebilirim. Sadece çok ieeğim, sorun olmaz."

"Geleceğim," dedim ona.

Ve sonra gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bugün pek işim yok-" Bu bir yalan, ama yine de omuz silkiyorum. "şu sıralar buralarda işler oldukça kesat." Bu da yalan.

Neden onunla vakit geçirmek için yalan söylüyorum?

Dönüp bana bakıyor ve gözüm burnundaki en sevdiğim ile takılıyor ve bende de bir tane olmasından hoşlanmıyorum.

"Teşekkür ederim." Bana küçük bir gülümseme veriyor.

Alt dudağımı ısıyorum ve ona sırtıtıyorum. "Teşekkür etmek gerekirse, Tiges, ben pek büyük laflar eden bir adam değilim..."

Başını ne eğiyor. "Bu doğru mu?"

Onu makyaj masasının üzerine kaldırdım. "İşte böyle."

"Neden arkadaşların her yere seninle geliyor?" diye fısıldıyor bana sessizce, omzunun üzerinden Declan ve Kekoa'ya bakarak.

"Güvenlik," dedim ona.

"Saçmalık-" Bana bakarken hafifçe itti. "Sana kim zarar verebilir ki?"

Onunla bir odaya girmekle ilgili bir şey var - tüm gözler üzerinizde, kafalar dönüyor, diğer tüm erkeklerin size anında nasıl baktığı - bu biraz bağımlılık yapıyor.

Restorana vardığımızda, onu her yerde takip eden fısıltı dalgası gerçekleşiyor ve kendimi ona dokunurken yakalıyorum ve bunu neden yaptığımı bilmiyorum - onu korumak için mi yoksa sadece parlak şeye daha yakın olmak, herkesin benimle olduğunu bilmesini sağlamak için mi - söyleyemem ama Jo bizi ilk fark ediyor ve ayağa kalkıyor.

"O-" Bana sarılmak için kollarını açıyor. "Brunch mı?" diyor nefesinin altından ve ben ona karanlık bir bakış fırlatıyorum.

"Kapa eneni."

Kaşlarını eğlenerek oynatıyor.

"Fazladan bir koltuğa ihtiyacımız olacak-" Ben kardeşinin saçını karıştırırken BJ garsona söylüyor.

"Hayır..." Garsona ve sandalyeye el sallayarak Parks'ı kucağıma çekiyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve bunu yaparken Ballentine'e bakıyorum. "Biz iyiyiz."

Magnolia bana bakıyor, gözleri eğleniyor çünkü düşmanca davran d ı ğ ı m ı biliyor, ben de onu burnumla dürtüyorum.

Umarım kimse görmez çünkü muhtemelen istediğimden daha şirin görünüyor. Magnolia masanın üzerinden eğilip Taura Sax'ın elini tutuyor. "Seni özledim." "Aynen," diye iç geçiriyor.

Ballentine'in kız arkadaşı ona bakar. "Nerelerdeydin?"

Parks gözlerini ona çevirir, ağzını açar ama bir şey söylemez-

"Benimle," diyorum onun için, sonra Taura'ya bakıp ona bir bakış fırlatıyorum. "Sana gelip bize katılmanı söyledim Tausie, ama görünüşe göre ellerin zaten dolu-"

Magnolia küçük bir nefes veriyor ve kucağında dönerek hem kazara saçıyla hem de bilerek eliyle bana vuruyor.

"Çok kaba-" diye kaşlarını çatıyor. "Üzgün olduğunu söyle."

Ağzım bir karış açık kaldı, çünkü hayatım boyunca kız kardeşim dışında hiç kimse tarafından azarlanmamıştım.

Bu benim en sevdiğim şey değil, ama aynı zamanda aklımda onunla ne yapmak istediğime dair yaklaşık on dört düşünce var ve bana boktan davranırsa bunlardan birini yapamayacağımı biliyorum, bu yüzden ona bir bakış attıktan sonra en iyi arkadaşına bakıyorum.

"Şaka yapıyorum, Taur. Özür dilerim."

Sonra bir sessizlik olur. Christian kaşlarını çatar, Jonah şaşkınlıkla gülümser ve Taura kollarını kavuşturmuş, Magnolia'ya bakarak sandalyesine geri oturur.

"Vay anasını. Yatakta ne kadar *iyisin*?"

Daha iyilerini buldum, dürüstçe cevap bu - ve hala, muhtemelen benim favorim. Bunu düşünürken kendimi kaşlarımı çatarken yakalıyorum, bunu bir gülümsemeye çeviriyorum, kendime onu çaldıktan bir hafta sonra duvardaki Judith olduğunu hatırlatıyorum, hepsi bu. Hepsi bu, diyorum kendime ve daha fazla düşünmüyorum, utandığında yüzünü örtmek için elimi tuttuğunda bile.

Magnolia ve Ballentine masanın üzerinde pasif-agresif bir konuşma yapıyorlar ve Christian bana doğru eğilip, "Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor.

Başımı Parks'a doğru hafifçe sallıyorum ama bu hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyor, sadece başını sallıyor, sanki bu kendi başına bir cevap değilmiş gibi.

Başını ona doğru eğiyor. "Ne yapıyorsun?" Ona bir bakış fırlatıyorum. "Sadece biraz eğleniyorum baba."

"Evet, baba-" Magnolia da katılıyor. "Sadece biraz eğleniyoruz."

Christian gözlerini devirir ve Parks omzunu dürtmek için uzanır.
"Bugün Vanna'yı buraya getirmediğine sevindim-"
"Nedenmi? o?" Christian bildiği halde sorar.
Magnolia ona aptalmış gibi bakıyor. O bir aptal. "Çünkü o çok korkunç biri."
Ne kadar da hafif bir ifade. Tam bir baş belası. "Öyle mi?"
Christian sırf onu kızdırmak için söylüyor.
"Evet." Parks
başını sallar.
"Nasıl?"
"O kaba, o şımarık, o hak sahibi, o-"
Christian bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. "Eğer onun hakkı olduğunu düşünüyorsan, Parks - Tanrı yardımcımız olsun."
Magnolia'nın çenesi göğsüne düşer ve arkadaşına ters ters bakar.
"Buna hakkım yok," diyor ve masanın öbür ucundaki BJ homurdanıyor.
Başımı ona doğru çeviriyorum, kaşlarımı kaldırıyorum.
"Bu bir hapsirikti, değil mi?" Ona dik dik bakıyorum ve o hiçbir şey söylemiyor, sadece bana dik dik bakıyor. "Gesundheit." Gözlerini kaçırmadan söylüyorum, irkilmiyor, içkisine uzanıyor, uzun bir yudum alıyor, düşündüğünüz gibi tehditkâr bakmıyor - ilk kimin gözlerini kaçıracağını bilmiyorum - ben olmayacağım.
Sonra telefonum çaldı ve ona baktım. Hay sikeyim. Bunu kazanmış gibi kabul edecek ama kazanmadı.
Çenemi Parks'ın omzuna gömüyorum.
"Buna bakmalıyım-" diyorum ona. "Bana bir içki söyle." Parlak bir şekilde başını sallıyor. "Ne istersin?"
"Sadece ne yiyorsan." Omuz silkiyorum.
Daha dik oturuyor, memnun görünüyor. "Fransız 75'liklerini de seviyor musun!" "Hayır- Siktir-" Kaşlarımı çatıyorum, sinirleniyorum. "Jo, sen-" Jo başını sallıyor, gözlerini deviriyor ve bana el sallıyor.
Yakındaki bir masada oturan Koa ve Declan'a doğru birkaç adım atıyorum - cevap verirken Magnolia'nın duyamayacağından emin oluyorum.
"Ne?"
Bu TK.
"Sana da merhaba-" diyor diğer uçtan.
"Kahvaltıdaayım."
"Magnolia ile mi?" TK neşeyle soruyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım.
"Woah! Kızlarla hiç kahvaltı yapmıyorsun, bu-"
"Geyik yapmıyoruz Teeks. Ne istiyorsun?" "Oh - doğru."
Boğazını temizliyor. "Çıldırma-"
"Doğru." Beklenti içinde burnumun kenarını çimdikliyorum. "Haberlere giriş için tercih ettiğim bir yöntem değil ama devam et."
Biraz duraksama oldu.
"Onu kaybettik."
"Hangi o?" Hangi adam olduğunu bildiğim halde yüksek sesle ve net bir şekilde soruyorum. "Brown," diyor TK. "O-"
"Valletta," diye araya giriyorum. "Biliyorum. Peki ya sonra?"
"Ve sonra onu Marakeş'e giden bir uçağa kadar takip ettik. Uçağa bindi ama bir daha inmedi."
"Saçmalık."
"Ticari uçuş yapıyor-"
"Neden ticari uçuş yapsın ki?" Sinirlenerek cevap veriyorum.
"Özensiz, belki? Bilmiyorum. Her neyse - Fas'taki tüm havaalanlarında gümrükleri izliyorum: Rabat, Fes, Kazablanka - şu ana kadar bir şey yok."
"Siktir!" Parks'ın kaşlarını çatarak merakla bakmasına yetecek kadar yüksek sesle söylüyorum. Çenemi ona doğru salladım, bir saniye daha kalacağımı söyledim.
"Bundan hoşlanmıyorum-"
diyorum TK'ye. "Biliyorum."
"Düzelt şunu."
"Evet." Arka planda bir şeyler yazdığını duyabiliyorum. "Hallediyorum."
Telefonu kapattım ve Koa ayağa kalktı, sözsüz bir bakışla bana aramayı sordu.
"Brown'ı kaybettik."
Declan kollarını göğsünde kavuşturuyor ve aramıza bakıyor. "Lanet olsun."

Daisy

Yılbaşından bu yana bir ya da iki hafta geçti ve Tiller'la aramız garipti - aslında normaldi - ama bu bile garip.

Normal olmamalıyız. Yılbaşı gecesi normal değildi.

Erken yattı. Geceyi benimle flört ederek geçirdiğinde belki de bana hayatımın heyecanını yaşatan eski erkek arkadaşımınla geç saatlere kadar kaldım. Ona güvenmiyorum. O gece yattığımda Tiller uyuyordu ve ertesi sabah uyandığımda gitmişti.

En sevdiğim insanlardan uzaklaşmak için gitmek zorunda kaldığı o sahte iş şeyine gitti ve aptalca davrandığımızı biliyorum ve birimizin aramayı yapması gerektiğini biliyorum, çünkü yapılması gerekiyor - ama bunu yapmayı her düşündüğümde, Sevgililer Günü randevumuzun ertesi sabahını düşünüyorum, bana kahve almak için aşağıya inmek için yatağımdan gizlice çıktığı ve gizlice çıktığını duymadım ama gizlice girdiğini duydum, Çünkü birinin evime gizlice girmesi, dinlemek için eğitildiğim türden seslerdir, bu yüzden bir duvarın arkasına saklandım ve kafasına bir tıp ders kitabıyla vurdum, kahveler etrafa saçıldı ve yere düştü, Dizlerimin üzerine çöktüm, yarı şok yarı kahkaha içindeydim, yüzünde kocaman bir yumru vardı, yine de güldü ve beni kucağına çekti, boştaki eliyle başını tuttu, beni öptü ve "Artık böyle şeyler yapmak zorunda değilsin Dais" dedi." Ve nedense bu, birinin bana söylediği en romantik şeylerden biriydi.

Bu gece işten sonra Tiller eve geldiğinde, kafasının içinde olduğunu söyleyebilirim.

Yatağıma yüzüstü uzanıyor, vücuduma tırmanıyor, yüzünü boynuma gömüyor ve hiçbir şey söylemiyor, sadece arada bir iç çekmeye benzeyen nefesler alarak orada sessizce duruyor.

Elimi başına koyuyorum, saçlarının arasından geçiriyorum, nasıl oluyor da bu ilişkiyi bitirmem gerekiyormuş gibi hissedebiliyorum ve bitirmek istediğim halde bitirmeyi bu kadar çok istemiyorum?

Sonra yatak odamın kapısı çalındı. Julian kafasını içeri soktu. "Herkes giyinik mi?"

"Hayır, Tiller çıplak."

"Daisy-" diye homurdanıyor Tiller, tamamen giyinik bir şekilde yuvarlanmadan önce.

Julian gözlerini devirerek içeri giriyor ve çenesiyle Tiller'ı selamlıyor.

"Haklıymışsın." Julian yatağıma otururken bir kez başını salladı.

"Resim hakkında. Bu bir tuzaktı."

Gururla ona bakıyorum. Haklı olmayı seviyorum. "Biliyorum."

"Teşekkürler." Omuz silkiyor, rahatsız bir şekilde. İnsanlara teşekkür etmeyi pek sevmez kardeşim.

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" Kollarımı kavuşturuyorum ve kardeşim temkinli bir şekilde başını sallıyor, gözleri benden Tiller'a kayıyor.

"Evet, bazı fikirlerim var."¹

Kaşlarımı çattım. "Adını duyduğum biri var mı?"

"Hayır."²

Kaşlarım çatıldı. "Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Kardeşim bana sıkı bir gülümseme veriyor, ama sıkı olmak istemiyordu ve

saçımı karıştırıyor. "Hayır, Face."³

Kardeşim ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Bir toplantı için dışarı çıkıyorum - siz ikiniz dönerken bir şey almamı ister misiniz?"

Tiller başını sallıyor, hiçbir şey söylemiyor - ve yüz ifadesinden bu konuya girmek üzere olduğumuzu anlayabiliyorum.

"Ben iyiyim-" Kardeşime hızlıca gülümseyerek onu acele ettiriyorum ki bu işi bir an önce bitirebileyim.

Belki de bu gece o gecedir?

Tiller kaykılıp yanıma oturuyor. "Neden bahsediyor?" "Hmm?" Ona bakmıyorum, telefonumu kaydırmaya devam ediyorum.

Bu konuşmayı mümkün olduğunca hafif ve belirsiz tutmaya çalışın.

"Neden bahsediyordu?" diye tekrar soruyor ve telefonumu elimden alıp yatağın üzerine fırlatıyor.

Nefes alıyorum. "Az önce ona bir şey söyledim."

"Ona ne söyledin?" Çenesi gerildi.

Kızgın görünmemeye çalışıyorum ve ışığın girebilmesi için yüzümü açıyorum. "Sadece uyuşmayan bir şey gördüm ve ona söyledim."

Omuz silkiyorum.

"Kaçamak cevaplar veriyorsun." O, sinirli.

"Ve sen de meraklı davranıyorsun!" Yatağımdan fırlıyorum, kollarımı kavuşturup ona bakıyorum. "Bilmek istemiyorsan, sorma-"

"Daisy-" Tiller ayağa kalkıp bana ters ters bakarken bana sert bir bakış attı. "Ben NCA'da bir dedektifim, kız arkadaşım suçlulara yardım edemez!"

Ölçülü bir nefes alıyorum. "O benim kardeşim!" "O bir suçlu!"

"Ne olmuş yani?" Gelişigüzel omuz silkiyorum. "Tutuklanmasına izin vermemi mi isterdin?"

"Belki mi?" diye bağılıyor öfkeyle ve bu bir tokat gibi geliyor. "Çık dışarı." Kapıyı işaret ediyorum.

"Hayır." Daha sert duruyor. "O benim ailem!"

"Ondan kaçtın Daisy! Sekiz ay boyunca!"

Ve bu benim tutarlı bir iznim olmadan ağzımdan çıkıverdi:

"Ve hayatımın en yalnız sekiz ayıydı."⁴

Bu Tiller'a bir tokat gibi geldi, yüzünün aldığı şekilden anlayabiliyorum. Sonra bir an için sustu, sanki altından halımızı çekip almışım gibi.

"Özür dilerim-" diye başlıyorum ve beni susturmak için başını sallıyor.

Erkeklerin size kızgın olduklarında yaptıkları surat ifadesini yapıyor, ama metanetli olmaya ve kendilerini tutmaya çalışıyorlar ama aslında konuşmayı kesmenizi istiyorlar çünkü konuşmaya devam ederseniz bir çatlak ortaya çıkacak ve bir çatlak ortaya çıkarsa kaplama parçalanacak ve artık sakın olmayacaklar ve zaten kaybettiklerini hissettiklerinde itibarlarını kaybedecekler.

"O aranan bir suçlu," diyerek meramını anlatmaya çalışıyor.

"O," diye az önce kardeşimin çıktığı kapıyı işaret ediyorum, "sahip olduğum tek aile!"

"O zaman neden geçen yıl onun işini sabote etmeme yardım ettin?" Üzerimde yükseliyor. Sanki bunun için benim de bir hain olduğumu düşünüyormuş gibi söylüyor.

"Çünkü onu kurtarıyordum!"

Bağıyorum. Tiller başını sallıyor.

"Neyden kurtarıyordun?"

Oda sessizleşir, sanki biri tüm havayı süpürmüş gibidir. "Kendisi." Ona bakıyorum.

Söz konusu ben olduğumda her zaman olduğu gibi yüzü yumuşamaya başlıyor.

"Tiller-" Elini tutuyorum. "Senin için anlıyorum, nasıl yetiştirildiğini, iyi ve kötü var ve ikisi arasında bir şey yok. Ama benim için

"- Ona bir bakış attım. "-ben nasıl yetiştirildiysem, benim dünyamda -ki benim için seninki kadar gerçek-" Gözlerini deviriyor. "Evet, farklı güçler tarafından yönetiliyor ama yine de yasaları var ve kardeşimin o işte yaptığı şey, bu hayatta bir arada yaşayabilmemiz için kendimiz için yarattığımız kuralları ihlal etti. Julian çizgimizi aştı, Julian o gün bana karşı yanlış yaptı. Ama geri kalan her şey... Benim yasakladığım üç şeyin dışında kalan her şey-" Ona umutsuz bir omuz silkme öneriyorum. "Nasıl umursayacağımı bilmiyorum - senin istediğin şekilde değil." Tiller yatağa geri oturuyor, başını ellerinin arasına alıyor ve yüksek sesle iç çekiyor.

Ellerini yüzünden çekiyorum ve kendimi kucağına oturtuyorum.

"Beni öpüp her şeyi unutabilir misin?" İç çekiyorum, yorgunum, gözyaşlarımın sınırında hissediyorum ve bunu kendi avantajıma kullanıyorum - bu konuşmanın bitmesine ihtiyacım var. Alt dudağımı biraz serbest bırakıyorum. Titriyor ve gözlerim biraz cam gibi oluyor.

Tiller'ın yüzü bildiğim gibi yumuşuyor çünkü onun bir şeyi var.

benden ne zaman ayrılmaya hazır olduğunu düşünüyor da⁵- Öyle olduğunu biliyorum - her ne ise, her ne düşünüyorsa, gözlerinin önünde canlandığını görebiliyorum ve tam emniyet kemerini çözecekken, beni böyle düşünüyor ve sonra yüzü değişiyor ve çözmek yerine daha sıkı çekiyor.

Daha sıkı çekiyor. Kollarını belime doluyor, beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve öpüşüyoruz.

Yahuda Öpücüğü, Jack buna hep böyle der.

Ayrılmadan önceki öpücük.

Geldiğini biliyorum. Güneşin batışını hissettiğiniz gibi hissedebiliyorum. Her şey daha soğuk, daha karanlık ve daha gölgeli oluyor ve Noel'den beri böyleyiz ve bunu çoktan söylemeliydim, ama yerdeki kahvelerde onu düşünüyorum, onun yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu, günün hangi saati olursa olsun sabah ışığı gibi hissettirdiğini; ışıktan uzaklaşmak zor. O bir ışık, Killian Tiller. Çok güzel, çok ışık dolu, her şeyi siyah ve beyaz görüyor, sanırım - ya da eskiden öyleydi, sanırım benim yüzümden dünya onun için artık daha gri - onun için istediğim bu değil. Onun için istediğim bu değil ve yine de hiçbir şey söylemiyorum, onu geri öpüyorum, ona kendi Yahuda öpücüğümü veriyorum. O zaman, sanırım son zamanlarda hepsi Yahuda öpücüğü oldu. Bana çalışması gerektiğini söylüyor. Bu bir yalan, işten yeni döndü. Pasaklı olmaya başladı.

Batan gemimizde saat neredeyse 2 olmalı.

Merdivenlerden mutfaka iniyorum çünkü yatak odam şu anda yüzlerce farklı nedenden dolayı karmaşık geliyor ve ayrıca mutfak benim her zaman güvenli yerim olmuştur.

Bu yüzden, içeri girdiğimde Magnolia Parks'ın geçen hafta aldığım 18. yüzyıl Neoklasik beyaz İtalyan mermer masasından gözleri parlayarak bana baktığını görünce yaşadığım dehşeti hayal edin.

Bir inilti çıkardım. "Senin kendi evin yok mu?"

Biraz daha dik oturuyor ve ellerini önünde birleştiriyor.

"Anlıyorum." Bir kez başını sallıyor.

Bankın üzerine eğildim, çenemi ellerimin arasına aldım. "İlaçlanıyor mu?"

İki kez göz kırpmıyor. Büyük, geniş gözlü aptal göz kırpmaları. "Hayır." Bir kaşımı kaldırıyorum. "O zaman neden orada değilsin?"

Burnundan nefes alıyor, masadan kalkıyor ve kapıya doğru yürürken bana rahatsız edici bir gülümseme veriyor. "Ben gidiyorum."

"Oh hayır-" Sessiz bir alaycılıkla söylüyorum.

"Kalma... kalma..." Durdu, döndü ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Sen Biliyorum, I yapmadı biliyorum." O Haçlar onu kollar üzerinde kendini savunmaya geçti.

Ayağa kalkıyorum, şimdiden sinirlenmiş hissediyorum. "Neyi biliyor musun?"

"Christian'ın beni hâlâ sevdiğini." Dudakları büzülüyor ve sanki kendisiyle güreşiyormuş gibi daha fazlasının yüzeye çıktığını görebiliyorum. "Sayılır."

Ona etkilenmemiş bir bakış attım. "Ne?"

"Yani, belki de ben-" Omuz silkiyor. "-biliyorum. Belli bir seviyede." "Oh, yani bariz olanı mı kastediyorsun?"

"Hayır." Bana biraz kaşlarını çatıyor, sanki onun bitmek bilmeyen gevezeliklerini takip etmediğim için ona karşı günah işliyormuşum gibi. "Beni hala sevdiğini kabul etmek, bana özel davrandığını kabul etmek anlamına geliyordu ve bunun bitmesini istemiyordum çünkü bittiğinde kendimi yalnız hissediyordum. Ve ben yalnız olmayı sevmem."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Ben - o neden...?

Böyle dürüst olması beni biraz şaşırtıyor. Bunu düşünmek istemiyorum, ama onda çekici bir şey var. Sinir bozucu. Onun tarafından rahatsız edilmeye devam etmek istiyorum, bu yüzden olumsuz odaklanıyorum.

"Kardeşim senin için bu mu?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Erkek arkadaşın kendini iyi hissederken yalnız hissetmemen için yapman gereken

bir Şey sadece.
diğer kızları?"[6](#)

Dürüst olmak gerekirse, bunu söylediğim anda pişman oldum. BJ ile yüzünün aldığı şekil hakkında bir şeyler var, onun adını söylemenize bile gerek yok, sadece onun havası bile onun rüzgarını kesiyor ve ben bir şeyleri kaçırıyor olmalıyım... Bildiğimden daha fazlası var, olmalı. Ya da onu çok fazla ve aptalca seviyor, muhtemelen benim Christian'ı sevdiğim gibi ve her ne sebeple olursa olsun -ve onu tanıyorsam, muhtemelen aptalca- birlikte olamıyorlar.

Kapıya döndüğünde kendimi bok gibi hissediyorum. Küçük bir inilti çıkardım.

"Bekle," diye sesleniyorum ve dururken başı geriye düşüyor. Sanki sırf ona sürtüklük yapmaya devam edebilmek için kalmasını istediğimi sanıyor.

Topuklarının üzerinde dönüyor.

"Ne?" diye sorar, yorgun bir şekilde.

"Bir şarap açacağım," diyorum ona, nedenini tam olarak bilmesem de. Aptal, silahsız kaltak. "Sen de ister misin?"

Birkaç saniye kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor, sonra hızla başını sallıyor.

Ve sonra, ne olduğunu bilmiyorum, bir saat sonra, iki buçuk şişe doluyuz, mutfakta yerde oturuyoruz ve o bana gerçek ve mutlak bir inançla kardeşimin kesinlikle bir sanat hırsızlığı olmadığını söylerken saçımı örüyor.

"Çünkü o çok seksi, çekici ve elleri, ağzı ve-"

"Tamam." Kaşlarımı çatıyorum, f adresini kesiyorum.⁷

"Belli ki bir sanat hırsızlığı değil.⁸ Muhtemelen o bir profesyonel bir şey. Çok seksi ve omuzlu bir şey gibi,⁹ bir kürekçi gibi." "Bir kürekçi mi?" Gözlerimi devirirken tekrar ediyorum, yansımanımı yakalıyorum.

çorba kaşığı. Oldukça iyi görünüyorum.¹⁰

"Sen saç örmeyi bilirsin." İç çektim. "Senin gibi kızlar hep yapar."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Benim gibi kızlar mı?"

"Popüler olanlar." Omuz silkiyorum, bana bunu yüksek sesle söylediği için sinirleniyorum.

Bunu düşünerek dudaklarını büzüyor.

"Saçlarım daha çok annemin saçlarına benziyor - bilirsiniz, beyaz Kafkas saçları gibi-" Omuz silkiyor. "Biraz dalgalı, bir tür - şey, hayır,

aslında - birkaç gündür yapmadım, işte böyle görünüyor."

Ve dürüst olmak gerekirse, siktir et onu çünkü yeni bir darbe gibi görünüyor dışarı.¹¹ "Ama Bridget'inki biraz daha afro dokulu, babamızdan kalma-" Bakıyor.

kendi kendine şaşırdı. "Baba demek istedim."

Sebepsiz yere kendini düzeltiyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, çünkü ne?

"Her neyse, Bridget küçükken saçlarının yüzüne gelmesinden hoşlanmazdı, ben de onun için saçlarını örmeyi öğrendim."

Lanet olsun. Ne tatlı bir hikaye .¹²

Ona biraz ters ters baktım. "Neden annen yapmadı ki?"

Bana hoş, küçük, gözleri yaşlı bir gülümseme veriyor. "O tür bir anne değil."

"Oh." Bir kez başımı salladım. Ona bakıyorum, hoşlanmayacağım başka bir şey arıyorum. "O zaman duruşun neden bu kadar iyi?"

Omuz silkiyor. "Lisedeyken biraz modellik yapmıştım."

"Oh."¹³

"Ama muhtemelen gerçekten, çünkü eğer kambur d u r u r s a m büyükannem omuzlarımın arasına *Argumenty i Fakty*'yi düzürdü."

Ağzım açık kaldı. "Büyükannen Sovyet miydi?"

"Sığınmacı." Omuz silkiyor.

"Burada neler oluyor?" diyor kardeşim, mutfak kapısından kafası karışmış bir şekilde. Mutlu bir Çağkılık belki de? Ve sonra Christian'ın kafası arkasından dışarı bakıyor ve ben daha dik oturuyorum ve Magnolia daha az istekli görünmem için beni anında gömleğimden tutup geri çekiyor ve onun nasıl olup da bazı Geylerin bu kadar farkında olup diğerlerine karşı acı verici bir Çekilde kayıtsız kalabildiğini anlamıyorum.

"Dönmüşsün." Magnolia kardeşime gülümsüyor ve doğrusu, yüzü onun varlığında biraz rahatlamış gibi görünebilir.

Şimdi çocuklar da odada olduğuna ve ayık bir referans çerçevesine sahip olduğuma göre, ikimizin de (ama özellikle onun) sandığımdan çok daha sarhoş olduğunu söyleyebilirim.

Ağabeyim bir kez başını sallıyor, ona gülümsemek için kendini zor tutuyor. "Geri döndüm."

"Söylediğinden çok daha uzun sürdü," diyor ayağa kalkarken ve hemen tökezliyor.

Julian ona doğru hamle yapıyor ve daha yere yaklaşmaya fırsat bulamadan onu yakalıyor, sonra bana bakmadan önce onu tekrar ayağa kaldırıyor.

"Ona ne verdin?"

"Bilirsin işte, biraz absent, biraz Flunitrazepam-" Alaycı bir şekilde omuz silkiyorum ve Julian bu şakadan hoşlanmıyor. Yüzü karardı. "Bir Napa Vadisi Chardonnay'i beğenmedi, çok büyük olduğunu söyledi-"

"Çok büyüktü!" diye sızlanıyor.

Christian başını sallar. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun paleti-"

Christian'a gülümsüyorum, onun da ona kötü davranmasından memnunum.

Magnolia yüzüne doğru işaret eder. "Sözünü geri al Christian Hemmes, biliyorsun ki benim çok özel bir paletim var!"

Biraz kıkırdıyorum ve Christian kağlarını çatıyor. "Bunu biliyor muyum?"

"Hadi gel." Kardeşim onu beline kaldırıyor¹⁴ ve onu bankın üzerine taşır. "Sana bir sandviç yapalım."

"Hayır-" Suratını asıyor. "Bunu istemezdim."

Dizlerini göğsüne doğru çekerek onlara sarılır. Sonra Christian biraz kağlarını çatarak ona doğru bir adım atar. "Yapmaz mıydın?"

Başını sallıyor, gözleri kapalı, inatçı ve sarhoş.

Gidip eski arkadaşının tam önünde duruyor, yüzüne rahat edemeyeceğim kadar yaklaşıyor ve geçen yıl bu zamanlar bizi mahveden kıskançlık yine çirkin yüzünü gösteriyor ve Magnolia'nın bankta dörtte üçünü bıraktığı şarabını alıp tek seferde geri atıyorum.

Christian Magnolia'ya bakıyor, gözleri yüzünde anlamadığım bir Gey ararken kısılmıG. Çenesini ona doğru sallıyor.

"Bugün yedin mi?"¹⁵

Gözlerini ona dikeyiyor ve burnunu havaya kaldırıyor. "Evet." "Ne zaman?"

"Daha önce."

Julian buzdolabının önünde duraksıyor, onlara bakıyor ve benim gibi kaşlarını çatıyor.

"Daha önce ne zaman?" Christian bastırır.

"Daisy mutfığa gelmeden önce - masada oturuyordum ve ben - hatırlıyor musun?" Destek için bana baktı. "Masada mı oturuyordum?"

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. Yine de yemek yediğini hatırlamıyorum.

Christian doğrulamak için gözlerini bana çeviriyor, çenesi hâlâ gergin, tekrar ona bakıyor. "Neydi o?"

"Ne?" Gözlerini kırıştırtıyor ve kardeşim kollarını göğsünde

kavuşturuyor. "Ne yedin, Magnolia?" Christian her şeyi fazla telaffuz ederek soruyor.

kelime.

Cevabı düşünürken garip, ağır bir duraklama oluyor. Sarhoş olduğu için de olabilir, başka bir şey de olabilir, bilmiyorum - şu anda benim de biraz başım dönüyor.

"Artıklar," diye devam ediyor.

"Sen yemek artıklarını sevmezsin," diyor ona.

Gözlerini kıstı. "Daisy'nin s adresini seviyorum."¹⁶

Şimdi merak ediyorum ve bunun doğru olup olmadığını kontrol etmek için lavaboya doğru yürüyorum ve sonra onlar gelmeden önce Magnolia'nın ayırdığı ve unuttuğum şarabı içiyorum ve Tiller'la benim içinde bulunduğumuz gemi gibi batıyorum.

Hem Christian hem de kardeşim bana uzanıyorlar ama Magnolia'nın aksine ben yere düşüyorum.

"İyi misin?" Christian yanımda yere çökerken soruyor.

Kendimi aptal gibi hissediyorum ve Lord Yüksek Edep İmparatoriçesi Hazretlerinin ve belki de Blighty'nin önünde düştüğüm için utanıyorum, bu yüzden hızla başımı sallıyorum, kimse yüzümün kızardığını görmesin diye ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Christian biraz arkasına yaslanıyor ve bana iki elini birden uzatıyor. "Üç deyince, tamam mı? Bir, iki, üç-" Beni yukarı çekiyor ama ayak bileğim yine yol veriyor - kesinlikle kırık değil ama en azından kesinlikle burkulmuş ve muhtemelen tendon yırtılmış - ıGıkta bakmam gerekecek.

Christian bu kez beni yakalıyor, bir kolunu dizlerimin altına sokup beni kaldırıyor.

Magnolia gözlerini kocaman açmış, bir filmin en heyecanlı bölümünü izliyormuş gibi kardeşimin kolunu tutmuş izliyor. Julian orada öylece durmuş izliyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var, sonra Christian'la bakışıyorlar.

Söz yok, sadece eski erkek arkadaşımın gözleri, merdivenlere doğru başını sallarken kardeşime "*Onu yakaladım*" diyor.

Julian ona küçük bir baş sallama hareketi ve ince bir göz kırpma hareketi yapar.

Beni dışarı taşıırken kardeşime "Bana biraz buz getir" diyor.

Beni merdivenlerden yukarı taşıırken hiçbir şey söylemiyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor çünkü beni daha önce de farklı nedenlerle bu merdivenlerden yukarı taşımıştı ve beni bu şekilde tutması, yapmamam gerekse bile onları düşünmeme neden oluyor.

"Christian," diyorum sessizce .¹⁷

Bana bakıyor, yüzü tamamen ciddi. "Hı?"

"Yemek yediğini sanmıyorum."

Ağzı gerildi. "Evet." Başını sallıyor, kaşları daha da ciddileşiyor. Beni merdivenlerden yukarı taşımaya devam ediyor. "Hayır, biliyorum. Bazen kendini böyle hissettiğinde böyle oluyor-" Sözünü kesiyor, bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Bunun için endişelenme. Ben ona göz kulak olurum."

Biraz üzgün görünüyor ve ben de biraz üzülüyorum, sadece onun için değil, onun için de, çünkü ilk defa hayatının düşündüğümünden daha az mükemmel olup olmadığını merak ediyorum.

Christian kapımı açıyor, beni yatağımın kenarına oturtuyor ve bana bakıp küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Kahretsin Dais, eğer ilgimi bu kadar çok istiyorsan tek yapman gereken-"

"Siktir git." Ona ters ters bakıyorum, bunu yapmak bana ne kadar acı verse de kendimi yatağa yaslıyorum.

Bana bir bakış atıyor ve dengemi bozup tekrar yere düşmeme neden olan küçük bir itme hareketi yapıyor. "Aptal olma."

Happy buzu getiriyor ve ben de yaygaranın farkında olarak ona hızlıca gülümsüyorum.

"Sağ ol, dostum." Christian bileğime manevra yaptırmadan önce ondan alıyor ve yanıma oturup bileğimi dikkatle üzerine yatırarak incelemeye başlıyor.

"Şişmiş," dedi bana.

"Biliyorum." Bunu aptalmış gibi söylüyorum çünkü belli ki benim de gözlerim var ve her neyse, tıp fakültesine ben gidiyorum, o değil. Ya da tekrar normal olmayı bırakana kadar öyleydim.

Şişmiş bölgeyi dürtüyor ve ben irkiliyorum. "Yine de muhtemelen kırık değildir."

"Biliyorum."

"Sadece yuvarladın. Belki de yırtmışsındır." Bileğimi gereğinden fazla inceliyor.

"Biliyorum!" Gözlerimi devirirken yüksek sesle söylüyorum.

Birkaç saniye bana bakıyor, çenesi biraz gergin, sonra boğazını temizliyor, bir kez başını sallıyor ve sonra ağzının seğirdiğini görüyorum. Göz ucuyla bana bakıyor. "Kavga mı ediyoruz?"

Gözlerimiz birbirini yakalıyor ve kalbimin dizleri bükülüyor. Ona bir bakış atıyorum, gözlerim istediklerinden biraz daha fazla gülümsüyor.

"Biz kavga etmeyiz."

Bileğimdeki buzu değiştiriyor ve sonra odanın diğer tarafında hiçbir şeye bakmıyor.

"Tiller nerede?"

Cevap vermeden önce Christian'ı birkaç saniye izliyorum çünkü profiline pek sık bakma fırsatım olmuyor ve bu sadece... her şey. Mükemmel biri. Sanki mermerden yapılmış gibi. Davut'u unutun, o açıları ve Disney prensine benzeyen burnuyla gerçek bir şaheser.

Yutkunuyorum. "O işte."

Christian bir kez başını salladı. "Oh."

"Olmasına gerek yok." Ona söyledim.

"Oh." Bana bakmak için döndü. "Neden o zaman?"

Başım geriye düşüyor ve iç çekerken tavana bakıyorum. "Tiller'ın tüm kimliği iyi olmaya bağlı. Ve ben..." İz sürüyorum.

"En iyisi mi?" Christian teklif ediyor bana¹⁸ Ve ona muhtemelen kenarları üzgün olan küçük bir gülümseme gösteriyorum çünkü bunu kast edip etmediğini bilmiyorum.

"İyi değil... yeterince," diyorum ona.

Başını sallıyor, gözleri kızgın. "Saçmalık. Bunu o mu söyledi?"

Yatağıma uzandım, bacaklarım hâlâ eski erkek arkadaşımın üzerindeydi. Ona hızlı, yaralı bir gülümseme gösterdim.

"Yapmak zorunda değildi."

Christian buzu tekrar kaydırıyor ve yanakları biraz pembeleşmiş bir halde bana bakıyor. "Burada olmam kötü bir his mi?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Belki mi?" "Gideyim mi?"

Kendimi mahcup hissederek kollarımı kavuşturuyorum. "Eğer istersen." Ağzını birbirine bastırıyor, gözlerini biraz kısıyor.

"İstemiyorum."

Gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve yüzüm kıpırdamıyor. "O zaman bir dakika kal." Omuz silkiyorum.

Yatağıma sırtını yaslıyor, böylece o da yatağa uzanmış oluyor, ancak bu fena değil, hatta aldatmaya yakın bile değil çünkü en az seksi açı olan birbirimize dik olarak uzanıyoruz.

Bana bakıyor, bileğimi göğsüne doğru çekiyor ve yerine oturuyor.

"Eğer senin için her şey aynıysa bebeğim, beş dakika bile kalabilirim."

Manolya
11:43am

Babanla arkadaş
olmamızdan
hoşlanmıyor
musun?

Biraz tuhaf ama genel olarak
biraz sevimli

Ben sevimli bir
adam değilim.

Aynı fikirde değilim.

Ben değilim.

"Tamam"

Ben değilim.

Doğru.

Parklar

Evet, tatlım?

Siktir git.

Babanla öğle yemeği
yiyelim mi?

.....

Ne?

Senin şirinliğin

Hayır

Baban ünlü ve havalı.
Ben sevimli değilim. Ben
kullanıyorum
sen

Ne □

?

Hiçbir şey
Sanırım bu iyi.

I varsayalım Ben
kullanarak Sen de.

Harika. Aynı sayfa.

Ne kadar şirin.

Biz diye bir şey
yok.

Çok yoruluyorsun.

Sevimli olmaktan daha
iyi

-
- [1](#) Tanrı onlara yardım etsin.
 - [2](#) Yalan söylüyor.
 - [3](#) Başka bir yalan.
 - [4](#) Bunu söylememeliydim.
 - [5](#) Ama ne olduğunu bilmiyorum.
 - [6](#) Bu çok kabaydı ama ondan nefret ediyorum.
 - [7](#) Çünkü iğrenç?
 - [8](#) Tamam, madem öyle diyorsun.
 - [9](#) ?
 - [10](#) Can sıkıcı.
 - [11](#) Şaka yapmıyorum, *onu* mutfakta ilk gördüğümde, *saçlarını bu hale getirmek ne kadar zamanını alıyor acaba diye* düşünmüştüm. Görünüşe göre sıfır zaman.
 - [12](#) Ew. O çok sinir bozucu!
 - [13](#) Can sıkıcı.
 - [14](#) İsyan.
 - [15](#) Ne?
 - [16](#) Dürüst olmak gerekirse buzdolabında yemek artığı var mıydı bilmiyorum. Olabilir. Ama emin değilim.
 - [17](#) Tamamen dürüst olmam gerekirse, belki de biraz sarhoş olduğum için böyle davranıyorum; onun için gergin hissediyorum.
 - [18](#) Onu çok özliyorum.

Hristiyan

Geçen gece Daisy ile aramızda hiçbir şey olmadı. Belki de, eğer isteseydim, olabilirdi.

'Eğer isteseydim' - dünyadaki başka bir şeyi istediğim gibi - sadece tekrar mahvetmek istemiyorum.

Bu yüzden buradayım.

Vanna'nın otelinde.

Kapısını çaldım, açtı ve üzerinde dar kırmızı bir elbise vardı; bu noktada onu oldukça iyi tanıyorum.

Giydiği renkler ruh halinin göstergesidir ve kırmızı giydiğinde bunun ne anlama geldiğine dair size üç tahmin vereceğim.

Beni bileğimden tutup içeri çekiyor, kapıyı arkamdan kapatıp beni kapıya doğru itiyor.

"Yemekten önce biraz vaktimiz var-" diyor bana, üst düğmeme uzanarak.

"Aslında-" Ellerini kendimden uzakta tutuyorum ve odasına doğru yürürken ona hızlı bir gülümseme veriyorum.

Corinthia'daki çatı katlarından birinde bir dairesi var. Güzel bir oda. Benim için biraz beyaz, krem ve altın rengi, ama yine de Daisy'nin evi tüm bu renklerden oluşuyor ve orası benim dünyadaki en sevdiğim yer, o yüzden bunu istediğiniz anlama alın.

O yüzden buradayım. Çünkü Dais'i aklımdan çıkaramıyorum, çünkü bu konuda kendimi bok gibi hissediyorum, sanki herkes tarafından yanlış bir şey yapıyormuşum gibi - Vanna tarafından, kesinlikle, hatta kendim tarafından bile. Daisy'ye de yanlış yapıyormuşum gibi hissediyorum ve önemsedığım kişi o.

Ona bir daha asla yanlış yapmak istemiyorum.

Ne istediğini ya da benim hakkımda ne hissettiğini, ufukta bizim için şu anda olduğumuzdan daha fazlası olup olmadığını bilmiyorum ama her iki durumda da Vanna'ya karşı boktan davranıyorum, artık tüm zamanımı başka biriyle geçirmek istediğimi bildiğim için kalıyorum.

Onu bir haftadır aramadım.

Mesajlarla, yakında bir akşam yemeği sözüyle onu uzak tuttum. Bizim ne olduğumuzu düşündüğünü asla tam olarak söyleyemem.

Birlikte, gününe göre değişir. Gazeteler bazen onun erkek arkadaşı olduğumu, bazen de özel olduğumuzu yazıyor. Çoğunlukla öyleydik. Rush Evans'la ne zaman birlikte olsa, onunla seviştiğini ve sık sık birlikte olduklarını bilmesem aptallık etmiş olurum. Aynı film serisinde oynuyorlar. Muhtemelen Magnolia'nın ondan nefret etmesinin yarısı bu. Çok bölgecidir. Birkaç ay önce Parks, önünden geçtiğimiz bir mağazanın vitrininde Vanna ve Rush hakkında bir makale gördü. İçeri girip aldı ve Henry kafasının üzerinden bana bir surat yaptı. Şimdi düşününce komik bir zamanlama oldu. Jack-Jack'le birlikte olacaktı. Gerçi Magnolia için fark etmez, sakso çektirmedeği sürece gezegendeki diğer herkesin dikkatinin tamamen kendisine odaklanmasını ister. Her neyse, makalede Vanna ve Rush'ın sette çekilmiş fotoğrafları vardı, film çekimi değil, adamın eli kadının elbisesinin üzerindeydi.

Bunu anladığım gün, her şeyin ne kadar boktan olduğunu fark ettiğim gündü.

Çünkü umurumda değildi.

Tüm ilişkimiz boyunca başka birine aşık olduğum için kendimi biraz daha az boktan hissetmemi sağladı.

"Vans," ellerimi ceplerime sokuyorum. "Dinle - konuşmamız gerek."

Bana sıkılmış bir gülümseme veriyor. "Öyle mi?"

"Bunu yapamam-"

"Ne?" Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

"Akşam yemeği mi?" Başımı sallıyorum ve aramızda bir işaret yapıyorum.

Yüzü biraz kayıyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. "Neden bahsediyorsun sen?" diyor çabucak.

"Ben-" Omuz silkiyorum. Birinden gerçekten hoşlanmasanız bile ayrılmak neden bu kadar zor? "Bunun ne olduğunu bilmiyorum Vans, ama artık bunu yapmak istemiyorum."

Zihni söylediklerimi reddediormuş gibi hızla göz kırpmıyor. "Pardon, ne dedin?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Ne söyleyeceğimden emin değilim.

"Başka biri mi var?" diye soruyor, anlamadan başını sallıyor ve yüzüm aniden asılıyor. Kendimi bok gibi hissediyorum çünkü bunca zaman benim için neyse onun için de o olduğumu düşünmüştüm - bir dikkat dağıtıcı. O benimle takılarak Rush Evans'ı atlatmaya çalışıyordu, ben de onunla dikkatimi dağıtıyordum ama şimdi bana nasıl baktığını görünce durumu yanlış yorumlamış olabileceğimi düşünüyorum.

Sanırım benden hoşlanıyor.

Biraz kaşlarımı çatıyorum ve ne kadar üzgün olduğumun yüzümden belli olup olmadığını merak ediyorum.

"Vans, her zaman başka biri vardı."

Vanna Ripley hakkında söylenebilecek çok şey var ve evet, tamam-bunların çoğu kötü. Kendini beğenmiş, kaba ve bencil olabiliyor - bir çocuk yıldızdan bekleyebileceğiniz her şey. Tüm dünyanın kendisinden ibaret olmadığını tam olarak kavrayamıyor. Ama sonra, biriyle daha fazla zaman geçirdiğinizde, boktan şeylere göz atarsınız ve daha anlamlı hale gelirler ya?

Beş yaşından beri ünlü olmak onun için bir felaketti. Duygusal olarak, ilişki olarak, sosyal olarak. Babasıyla boktan, annesiyle de karmaşık bir ilişkisi var. On altı yaşından beri alkolik. Rehabilitasyona girip çıkmış ama insanlar bunu pek bilmiyor. Şöhret kolay değildir, insanı mahveder. Onu da mahvetmiş.

Londra'dayken muhtemelen daha az berbat durumda, ama sadece bazı zamanlar burada. Los Angeles'ın bir insana ne yaptığı hakkında duyduğunuz tüm o hikayeler? Hepsi onun hakkında.

Vanna okuldan bir çocukla çıkıyordu, Thatcher Hendry, bazen BJ ile takılırdı, bu yüzden onu biraz tanıyorum, ama bu yıl Cannes'da gerçekten bir araya geldik. Parks ve Rush, Parks ve Rush ne halt ediyorsa onu yapıyorlardı - tüm bu olayla birlikte Parks bir şekilde nasıl çıkacağını bilemediği bir yola girdi. Ya da çıkmak istemedi. Ne dediği umurunda değil, bence Rush'tan hoşlanıyordu. Ya da Beej'le ilgili tamamen boku yemişken Rush'la olabildiğince ilgiliydi.

Henry'yle benim orada olmamızın İngiltere'nin onun en iyi arkadaşıyla ne yaptığının farkına varmasını engelleyebileceğini düşündüğünden eminim.

Olmadı.

O filmin kırmızı halısında, ellerinin vücudunda olduğu yerde, ona bir şeyler fısıldarken gülümsediği o fotoğraf - eğer onu sevseydiniz bu sizi ayırırdı. Beej paramparça olmuştu. Tamamen, düzgün bir şekilde

mahvoldu. Tom'u hayal bile edemiyorum, sadece onu o şekilde görmek değil, en iyi arkadaşıyla? Berbat.

Sanırım ben konuşacak biri değilim.

Rush ve Tom'un büyük patlamaları o zaman oldu. Rush Evan'ın yüzü için talihsiz bir zamanlama, *The Sun*, Magnolia ve Rush'ın bir yatta birlikte uzanırken, öpüşürken ve boktan bir dizi fotoğraf yayınladığında İngiltere Ailesi Riviera'daki teknelerindeydi.

Tam bir felaket, ama her neyse, ben ve Vans tüm bunlardan sonra Londra'ya dönerken aynı uçaktaydık ve takıldık. Ve sonra - bang - takılıyorduk. Ve *The Daily Mirror*'ın kapağında Vanna'nın yüzüyle benim yüzümü görene kadar tek yaptığımızın bu olduğunu sanıyordum. YENİ ÇİFT ALARMI.

Sadece kimse beni uyarmadı.

Gülmek için Vanna'ya mesaj attım ve o da omuz silkme emojiyle "öyle sayılırsınız" diye cevap yazdı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için omuz silkmeyi geri gönderdim ve işte buradayız.

Vanna ayaklarının üzerinde kayar, omuzlarını geriye çeker ve saçlarını omuzlarının üzerine iter.

"Bazı insanların benimle birlikte olmak için adam öldüreceğini biliyorsun."

"Biliyorum-" Başımı salladım. "Bu seninle ilgili değil, Vans. Benimle ilgili - sadece başka birini seviyorum, hepsi bu."

"Aşk mı?" Kaşlarını çatıyor. Başımı sallıyorum.

"Erkek arkadaşı yok mu?"

"Evet-" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "O zaman-"

"Vanna-" Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, burnumdan nefes alıyorum, zaten yorgunum. "Bunu seninle birlikte olabilmek için arıyorum, kendimi bok gibi hissettiğim için arıyorum."

Uzanıp koluma dokunuyor, yüzünde gerçek olup olmadığını anlayamadığım kusursuz bir endişe ifadesi var. "Neden kendini bok gibi hissediyorsun?"

"Çünkü ben bok gibiyim Vans - seni aramıyorum, seni düşünmüyorum, onu düşünüyorum. Her zaman ve bunun için kendimi suçlu hissetmek istemiyorum, ama hissediyorum ve nasıl duracağımı bilmiyorum, bu yüzden bir şeyler vermek zorundayım. Ve ondan tekrar vazgeçmeyeceğim." Omuz silkıyorum, biraz çaresizim.

LA'in sevgilisinin iki kaşını da kaldırdım ve etkilenmedi, çenesi öyle bir gerildi ki, ne kadar uzun zamandır ilk kez

ne olursak olalım, kendimi onun itici olduğunu düşünürken buluyorum.

Kayıtsızca kapıya doğru işaret ediyor ve ben de ona gergin, rahatsız bir gülümseme verip başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyorum.

OceanofPDF.com

31

Julian

Kekoa biraz büyük ve tehlikeli bir gecenin ertesi sabahı ofisime geldi. Magnolia isteydi, onu ikna etmeye çalışmama rağmen gitmişti. Neden ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Birkaç hafta oldu, aşık olduktan sonraki o lütuf dönemi sona eriyor olmalı. Henüz bittiğinden emin değilim.

Koa masamda karşımdaki sandalyeye oturuyor ve çenesini bana doğru sallıyor. "Dün gece o küçük kızın sana ne yapacağını söylemesine izin mi verdin?"

Çenemi gıcırdatıyorum, sinirleniyorum. İki sebepten. Küçük kız mı? O küçük bir pislik. Ve ayrıca, siktir git.

"Hayır. Yani-" diye alay ediyorum. "Sadece o kadar lanet bir baş belası olduğu için, aksi takdirde bunun sonunu asla duyamazdım-"

Bu özel sebep Kekoa'yı hiç etkilemiyor. Gözünü bile kırpmadı. "Ne olmuş yani?"

Ona bir bakış attım. "O zaman bunun sonunu asla duyamayacağım..." Omuz silkiyor. "O zaman ona bir fiske vur-"

Ve sonra garip bir ses çıkardım. Yarı alay, yarı kahkaha, %100 tutarsız, İngilizce olmayan bir gargara. Eski dostumun Magnolia Parks'a bir fiske vurmamı söylemesine karşılık olarak, eğer yazsaydım, sanırım söylediğim şey şuydu: Hkdfvvt.

Kekoa'nın yüzü şaşkınlıkla geri çekilir. "Vay canına." "Ne?" Savunmaya geçercesine kaşlarını çatıyorum.

"Vay canına!" Şimdi sırtıyor.

Ona başımı sallıyorum, gözlerimi deviriyorum. "Kes şunu." "Bu büyük bir şey-"

Koa kendi kendine başını sallıyor.

"Büyük olan ne?" Declan, Regency döneminden kalma oymalı ve sarı döşemeli şezlonguma uzanırken soruyor. Dün teslim edildi.

ve düşündüğüm tek şey üzerinde Magnolia yapmak.

Şimdi üzerindeki desteler bu görüntüyü kafamdan siliyor. Tüm bu boktan şeylerin ışığında muhtemelen iyi oldu.

"Hayır, büyük bir şey değil-" Başımı sallamaya devam ettim.

"Önemli değil. O hiçbir şey."

"Kim hiçbir şey?" Decks soruyor ve ben onu duymazdan geliyorum.

"Doğru." Koa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını sallıyor. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Doğru."

Kekoa sandalyesinde arkasına yaslanır. "Daha sonra ne yapacaksın? Connaught'ta akşam yemeği yemek ister misin? Canım incirli ve prosciutto pizzası çekti."

"Ben de katılırdım." Declan oturur.

"Hayır, yapamam," diyorum ona. "Parks'ı götürüyorum-" Kaşları havaya kalktı, eğleniyordu. "Hiçbir yerde. Boş ver. Onu hiçbir yere götürmüyorum. Akşam yemeği kulağa hoş geliyor."

Dürüst olmam gerekirse kulağa pek hoş gelmiyor ama kabul ediyorum çünkü başımın belası olacak, aksi takdirde o ve Decks sonunu duymama izin vermeyecek çünkü dürüst olmak gerekirse dün gece o küçük kızın bana ne yapacağımı söylemesine izin verdim ve nedenini hiç bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse ona karşı çok kötüydüm.

Jonah'ın kulübüne vardığımızda, o ve Ballentine her zaman yaptıkları gibi birbirlerine doğru sürüklendiler. Onlara biraz yer verdim ama bir dakika sonra bu beni rahatsız etti.

Garip, birkaç hafta önce Ballentine ve ben arkadaştık. Teknik olarak hala öyleyiz sanırım. Ama şimdi onun tam bir baş belası olduğunu düşünüyorum.

Buna Magnolia'nın merceğinden bakıyorsunuz - ve itiraf etmeliyim ki, bugünlerde tüm merceklerim biraz Magnolia ağırlıklı - ama şu anda Ballentine'e hangi yönden bakarsam bakayım, ya seviştiğim kızın görmek için kaçıp durduğu delikanlı ya da tüm zamanımı birlikte geçirdiğim kişiyi inciten şey. Her iki şekilde de ondan hoşlandığımı söyleyemem. Ama ben ve Parks, çıkmıyoruz, ne için burada olduğumu biliyorum - bu yüzden içeri girdiğimizde onlara bir dakika verdim. Ona bir arkadaşımı gördüğümü söyledim, ki söyledim ve o da her zamanki gibi doğruca Ballentine'e gitti.

Gömleğine dokundu, sanki kız arkadaşı yanında değilmiş gibi ona gülümsedi.

Birkaç dakika sonra arkadaşım ile konuşmaktan sıkıldım, zaten onunla çok az konuştum, konuşmanın çoğunu boynumu eğerek geçirdim.

Magnolia'yı izliyor ve kulak misafiri olmaya çalışıyordum ve sanırım onun "ve sonra geldim" dediğini duyduğumda kafamı konuşmaya sokmaya karar verdim. "Kulaklarım mı yanıyor, Tiges?" Ona bir bakış fırlattım ve

Ballentine

Magnolia'ya uzandım ve onu Taura'nın kucağından alıp kendi kucağıma çektim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, sadece ona dokunmak istedim, bu yüzden kolumu boynuna doladım, Ballentine'e bakarken onu vücuduma yasladım.

"Belki." Magnolia gözlerini bana dikti.

BJ'ye çenemi salladım. "Pek mutlu görünmüyorsun dostum. Donun mu tutuştu?"

Magnolia kolumu çimdikledi ve bana istemediği bir bakış attı. "Kibar ol." Ağzımı kulağına dayadım ve BJ'in duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Dün gece söylediğin bu değildi."

"Tamam-" Ballentine gözlerini devirdi. "Anladık, seks yaptınız-"

Başımı biraz geriye çektim. "Benimle mi konuşuyorsun?"

Ve sonra Ballentine dikleşti. "Evet, öyleyim."

Vücudumdaki parklar gerildi, ben de kontrolün hâlâ bende olduğunu göstermek için çenemi başının üstüne koydum. Ayrıca Ballentine'i kızdırmak için, ama bu sadece güzel bir kenardı.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa koca adam, söyle-"

Sonra başını sokağa doğru salladı. "Bunu dışarı çıkarmak ister misin?"

Magnolia başını hızla salladı. "BJ-"

Dilimi alt dudağıma bastırdım. "Seve seve."

Magnolia kollarımda döndü, küçük elini göğsüme koydu, sanki bu gerçekten bir şeyleri durdurabilirmiş gibi.

"Julian," dedi sakince.

"Woah, woah-" Jo koşarak geldi. "Neler oluyor?"

Gergin bir kahkaha attı ve benden diğer en iyi arkadaşına baktı. BJ omuz silkti, beni bekliyordu. "Git-"

"Beej-" Başını ona çevirdi, kaşlarını çatı ve korktuğunu anlayabiliyordum. Korkmalıydı da. Daha azı için insanları öldürdüm. Onu işaret ettim.

"Oğlunu kontrol etsen iyi olur, Jo. Bu bir tehdit gibi gelmedi." Sırıtarak ona bakarken Ballentine ile göz temasını kesmedim.

Sonra BJ gülümsedi ve ölmek istiyormuş gibi omuz silkti.

"Biliyor musun, bence sen tamamen konuşuyorsun, dostum-"

"BJ-" diye fısıldadı Magnolia sessizce. İçinde yükselen korkuyu duyabiliyordum. "Öyle mi?" Biraz eğlenerek çenemi ona doğru salladım. "İstiyor musun

"Hayatını bunun üzerine mi koyacaksın?"

"Sakin ol-" Bana doğru döndü, bir eli tekrar göğsümdeydi ve diğeri yüzümü tutuyordu, böylece bana istediği gibi açı verebiliyordu.

Dokunmak umurumda değildi... O salakla bütün gün kavga ederdim, eğer beni olduğu gibi engelleyeceği anlamına gelseydi.

"Bana bak-" Bana bir bakış attı. "Hiçbir dünyada, anlıyor musun?"

Ne yapmam gerektiği söylendiğinde çenem gerildi, belki biraz da onu koruyor olması beni utandırdığı için. Buna ihtiyacı vardı.

Jo arkamdan geldi, ellerini omuzlarıma vurdu. "O- kardeşim, hadi ofisime gidelim-" Jo başıyla onu işaret ettikten sonra Ballentine'i gösterdi. "Ve sen, lanet kafanı içeri çek, seni aptal."

Parks'a baktım.

Uyuşturucuyu sevmez. Geçen gün beni kokain çekerken gördüğünde anladım. Masamdaydım ve gün ortasıydı. İçeri girdi, bir anda dondu kaldı. Sanki korkmuş gibiydi. Biraz garip.

"Sakıncası var mı?" Jonah'ya doğru başımı sallayarak sordum. Neden sorduğumu bilmiyorum - neden sordum ki? Umursayıp umursamaması umurumda değil, ama o zaman ben umursuyor muyum?

Aldırmıyordu, bunu yüzünden anlayabiliyordum ama yine de yapmaya karar verdim çünkü ben ne istersem onu yaparım.

Onu belinden tuttum ve sırf Ballentine'e bir şey kanıtlamak için, biraz da bu yüzden bana çok kızmasını istemediğim için onu sertçe öptüm. "Yakında döneceğim."

Jo'yu oraya kadar takip ettim, masasının arkasındaki sandalyeye oturdu ve yaslandı. "Özür dilerim." Başını sallayarak iç çekti. "Onunla tam bir otuzbirci." Başımı salladım ve karşısına oturdum. Jo küçük kristal bir kavanoz çıkardı. "Siz ikinizle nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Ben ve Parks mı?"

Başını sallarken biraz kaşıkladı ve küçük bir çizgi haline getirdi.

"Güzel-" Omuz silktim. Hemen pişman oldum, umurumdaymış gibi göründü. "İyi."

Keserken bana baktı. "Birlikte biraz zaman geçiriyordunuz..."

Tekrar omuz silktim.

"Evet, sanırım. Sadece gitmiyor," diye yalan söyledim, bana pipeti uzatırken. Bunun üzerine gözleri kısıldı ve bir an için gitmemesindeki asıl kışkırtıcının ben olduğumu zaten bilip bilmediğini merak ettim. Gidip bir şeyler yapacağını söylüyor ve ben de bunu evde yapabileceğini söylüyorum, bunun doğru olması için utanç verici miktarda ip çekiyorum.

"Bu doğru mu?" Yavaşça başını salladı ve kendimi aptal gibi hissettim. Sırayı ben aldım. Burnumu sıktım ve başımı salladım. "Güzelmış. Nereden geliyor?"

"Peru." Burnunu çekti.

Jo sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını başının arkasında kavuşturdu ve bir süre beni izledi. "Sınırlar konusunda iyi değil, biliyorsun."

Ona bir bakış fırlattım. "Seks yapıyoruz Hemmes... Onun ne tür sınırlara sahip olmasını istiyorsun?"

"Nasıl yalnız kalacağını bilmiyor." Boynunun arkasını kaşıdı. "Hiç olmadı."

Omuz silktim. "Daha kötü şeyler-"

"Evet." Tekrar başını salladı. "Dikkatli ol." Alay ettim. "Neye?"

"O." Kavanozu çekmeceye geri koyarken omuz silkti.

"Evet." Kıkırdadım, gözlerimi devirdim. "Doğru, o gerçek bir küçük terör." "Ciddiyim, Jules-" Bana bir bakış attı ve ben de ona bir bakış attım.

"Seni kendine aşık edene kadar içine çekecek ve - ve biliyor musun-" Omuz silkti. "Hatta sana da aşık olabilir ama onu sevdiği gibi değil."

Ona etkilenmemiş bir bakış fırlattım ve masadan geri çekildim.

Bu beni neden rahatsız etti bilmiyorum ama etti.

Onu bulmak için kulübe geri döndüm. Bir şeyi kanıtlıyormuşum gibi hissediyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Sonra onu adamla birlikte barda gördüm, o kadar yakın duruyorlardı ki kolları birbirine değiyordu ve neden derim diken diken oldu bilmiyorum ama oldu.

Onu izlemesini izledim. Çenem gerildi, kaşlarım düştü. Siktir et onu, diye düşündüm. Ona öyle baktığı için onu sikeyim. Neden bilmiyorum ama siktir et onu.

Odaya baktım ve daha önce takıldığım bir kızı hemen fark ettim. Şeftali rengi saçları falan vardı. Kişisel tercihim için biraz fazla plastikti, kızların terli ya da ışıltılı görünmek için sürmeyi sevdikleri parlak makyajdan çok fazla sürmüştü. Yine de umurumda değildi. Sadece başka bir vücudu hissetmek, Jonah'ın yanıldığını kanıtlamak istedim çünkü ben

ona aşık olmayacağımı biliyordum - ve belki de bu süreçte Magnolia'yı kızdıracaktım.

"Hey." Kızın göz hizasına doğru eğildim. Chelsea, sanırım adı buydu.

"Hi-" Gözleri biraz büyüdü. "Beni

hatırladın mı?"

Başını salladı, yutkundu.

Kolumu beline doladım. "Seni hatırlıyorum."

Onu Decks ve diğer birkaç çocuğun oturduğu yere doğru çektim, onlara katıldım ve sonra onu kucağıma çektim.

Bir kızın sana doğru eğilmesini sağlamanın en hızlı yolu? Elini beline koy.

Kızlar buna bayılıyor. Onları pelteye çeviriyor.

Chelsea ile bir dakika sohbet ettim, kendimi onunla biraz yeniden tanıdım çünkü ben lanet bir kafir değilim, ona takıldığımız gecenin ertesi sabahı girdiği sınavda nasıl olduğunu sordum (iyi değil) ve sonra ona saçıyla yaptığı şeyi beğendiğimi söyledim - size söylüyorum, bir şeyi hatırlayın, bir şeyi fark edin ve elinizi beline koyun ve çocuklar, içeridesiniz.

Decks bana manyak gibi dirsek atmaya başlamadan önce Chelsea'yi kanepede ne kadar hissettiğimi bilmiyorum ve ona baktım, önümde kalçalarımda bu küçük elleri görmeden önce sinirlendim ve lanet olası kızgın Magnolia Parks'a baktım.

Anlık bir hareketle, kayıtsız kalmanın onu daha çok kızdıracağına karar verdim ve kızgın olduğu için mutlu oldum.

"Oh." Ona soluk bir gülümseme verdim.

"Hey." "Oh, hey?" diye tekrarladı.

Bir kez göz kırptım ve gözleri yarıldı.

"Pekala bak, ben burada yokken ne yaptığın umurumda değil, ki bu da sanırım-"

Alay ettim ve başka tarafa baktım, o da başını biraz eğdi, kaşlarını kaldırarak ona dikkatimi vermemi bekledi, ben de verdim. Bu suratla olmaz.

"Daha konuşmam bitmedi." Başını salladı ve şaşkınlık ve eğlenceyle başımı geri çektim.

"Benden çok daha az çekici olan rastgele kızları ellemek mi istiyorsun? Bu senin ayrıcalığın. Ama seninle aynı odadayken tek gördüğün benim."

Muhtemelen onu hiç o an istediğim kadar istememiştim. Yine de soğukkanlı davrandım.

"Bu doğru mu?" Sıkılmış gibi sordum.

"Doğru."

Çenemi ona doğru salladım. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa işimiz biter." Çok kolay omuz silkti, yüzümün asıldığını ve onun da bunu gördüğünü biliyorum. "Bu arada benim için sorun değil. Beni uzun zamandır istiyorsun - hmm..." Bunu düşünüyormuş gibi yaptı ve Kekoa'ya baktı. "Ne dersin, Kekoa - dört yıl kadar mı?"

Koa gülümsemesini bastırarak başını salladı. "Sanırım daha çok beş gibi."

Bunun için onu kovmayı düşündüm.

"Sen beni beş yıldır istiyorsun ve ben de seni belki üç buçuk haftadır istiyorum, yani gerçekten, benim için sorun değil..."

Dilimi yanağımın kenarına bastırdım. Bu kızın ağzı inanılmazdı.

"Yani." Sabırsız küçük ayağını yere vurdu. "Ne olacak?"

Gözlerini tuttum, önce başka tarafa bakmasını sağlamaya çalıştım ama yapmadı. Bu bir güç savaşıydı ve ben kaybediyordum.

Alt dudağımı yaladım, başımı salladım ve omuz silktim. "Patronu duydun-"

Ben ayağa kalkıp Magnolia'ya doğru adım atarak kollarımı beline doladığımda diğer kız kucağımdan kanepeye yuvarlandı.

Bana meydan okuyan bir bakış attı, çenesi havadaydı. "Bunu bir daha yapma." "Kahretsin, talep ediyorsun..."

"Oh, hiçbir fikrin yok... Ama sen-" Kapıya doğru başını sallarken bana sıkı bir gülümseme verdi. "Hadi gidelim. Beni eve götürüp yatıracaksın."

Onu biraz daha sıkı kavradım, işaret parmağımla çenesine vurarak gözlerini bana dikmesini sağladım. "Öyle miyim?"

Bir kez yutkundü, sonunda yüzünde kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi bir ifade belirdi.

Yine de cesur görünmeye çalışarak, "Öylesin," dedi.

Ona bakarken başımı eğiyorum. "Seni ne şekilde yatağa atıyorum?"

"Şaşırt beni." Dedi, kayıtsız bir şekilde.

Elini tuttum ve onu aşağıya, arabama doğru çektim, arabaya bindirdim.

Ayakkabılarını tekmeledi ve ayaklarını bacaklarının altına sıkıştırdı.

"Bunun iki yönlü bir yol olduğunu biliyorsun Tiges," dedim pencereye birkaç dakika sonra çünkü ona baktığımı bilseydim dikkatim dağılırdı.

"Neymiş o?" Ona vermediğim gözlerimi aradı. "Eğer tek gördüğüm sensen, tek gördüğün benim-"

"Peki." Omuz silkti, benden uzaklaştı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ilk kavgamızı edip etmediğimizi merak ettim.

Neden ilk kavgamızı yapalım ki? Biz değiliz - her neyse

-

"Öyle mi?" Dürtmeye devam ettim, çünkü öyle hissediyordum. "Sen barda
senin lanet eşin-"

Öfkeli bir şekilde havaya bir nefes verdi. "Eğer ikimizin de aynı şeyleri yaptığımızı düşünüyorsan, başımız belada demektir-"

Ona sıkı bir gülümseme ve kayıtsız bir omuz silkme verdim, "Şanslıyız ki biz d i y e bir şey yok, ey-"

Kaşları yine havaya kalktı. "Öyle değil mi?"

Ona dik dik baktı. "Sadece sikişmek."

Yüzü buruşmuş, kafası karışmıştı. "Kim?"

"Biz-?" Kaşlarımı çattım, biraz sinirlenmişim.

Yavaşça bana baktı, ellerini ağırbaşlı bir şekilde kucağına koyarken bana o lanet olası kendini beğenmiş gülümsemesini verdi ve gözlerini kırıştırdı.

Burnumu çektim, gözlerimi devirdim, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, onun saçmalıklarını unutmuş gibi görünmeye çalıştım, ama biliyor musunuz? Dizlerime kadar battım. Biraz daha batabilirim aslında.

Birkaç saat sonra Magnolia ofisine geldi.

Kekoa telefonundan başını kaldırıp ondan bana bakıyor ve sırtmasını güçlükle bastırıyor.

"Merhaba." Bana doğru zıpladı, kucağıma yerleşti.

Gözlerim yüzünde geziniyor ve onu gördüğüm için mutlu hissediyorum, ellerimin hiç düşünmeden beline doğru gittiğini fark ediyorum.

"Hey." Ona şaşkın bir bakış attım. "Burada ne işin var?"

Yüzüme ayna tutuyor. "Beni Le Gavroche'a götürüyorsun, unuttun mu?"

Göz ucuyla Koa'nın daha dik oturduğunu görüyorum, her şeye burnunu sokan piç kurusu.

"Kahretsin-" diye iç geçirdim. "Seni aramayı unuttum. Akşam yemeği yiyemem."

"Ah," diyor ve yüzü düşüyor, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi ve nedense kalbim göğsümde bir ayak düşüyor.

"Oh, tamam. Sorun değil-" Gülümsemeye zorluyor ve kendini açıkta hissettiğinde yaptığı gibi biraz toparlanıyor.

"Özür dilerim-" Başımı sallıyorum. "Ben sadece-"

"Hayır, sen iyisin!" Hızla ayağa kalktı ve belinden tutuşumu fiziksel olarak kaldırdı.

Az önce bedeninden ayırdığı ellerime bakıyorum ve ona dokunmamaktan ne kadar nefret ettiğime dair içimde garip bir his belirliyor. Neden ona dokunmamaktan nefret ediyorum? Yanakları pembeleşiyor, gözleri daha da parlıyor ve ben mahvoluyorum çünkü ne yapacağım-? O yüze hayır mı diyeceğim?

"Yok, siktir et-" Elimi havada gezdiriyorum. "İşe yaramasını sağlayacağım-" diyorum ona.

"Yapacak mısın?" KEOA alt dudağını yalayarak ve telefonunu cebine koyarak soruyor. "Hayır-" Magnolia ellerini sallayarak başını sallıyor.

"Sorun yok, Meşgul olduğumu biliyorum. Bir-" Kafası karışmış bir şekilde duraklıyor. "Peki, yürüttüğünüz işin biraz gayrimeşru bir iş olduğumu varsaymakta haklı mıyım?"

KOA gülmeye başlıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Ben giderim-" Dönüp kapıya doğru yöneliyor ama ben elini tutuyorum.

"Hayır, yapmayacaksın," diyorum ona, şimdi ayağa kalkmış olan KOA'yı görmezden gelerek, kollarını

ÇAPRAZ, kaşlar havada, ne demek istediğini daha iyi anlatmak için.

Onu tekrar kendime doğru çekiyorum, ellerimi tekrar istediğim yere, beline koyuyorum.

"Bu çok açıklayıcı..." KOA köşeden sesleniyor. Magnolia ona bakıyor. "Neymiş o?"

Arkadaşımla odanın diğer ucundan göz göze geldik ve o sinir bozucu bir şey söyleyecek oldu ama ben sözünü kestim. "Yok bir şey."

"Oh, bu bir şey-" Eğlenerek başını sallıyor.

ÇENEMİ kapıya doğru sallıyorum. "KO, defol git-"

"Ooh," diye çınılıyor, sırf benimle dalga geçmek için. "Onu o ağızla mı öpeceksin?"

Magnolia aramızda şaşkın şaşkın bakıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, onun bir aptal olduğumu düşündüğümü anlamasını sağlıyorum.

Ama evet, öyleyim.

OceanofPDF.com

Sabah 2:17 sularında ışıklarının söndüğünü söylüyorlar.

Ben ve Tiller'ın ışıkları kısa bir süre önce söndü. Muhtemelen Noel'den önce diyebilirim, ama kesinlikle ve inkar edilemez bir şekilde yılbaşı gecesi ışıklarımız sönmüştü ve belki de gerçekten dinleseydik, eğilmemizin, gıcırdamamızın ve ortadan ikiye ayrılmamızın gürültülü başlangıcını duyabilirdik.

Garipti, o hiçbir şeyi unutmaz, gerçekten. Bu onun yapacağı bir şey değil ama sanırım batan gemimizi düşününce bu affedilebilir bir şey. Sadece boğulmamaya çalışıyor.

Öğleden sonraki duşumun ardından banyodaki makyaj masamın üzerinde gördüm, rozetini. Orada öylece duruyordu, tıpkı burada olduğu gibi. Gördüğümde iç çektim çünkü bunu ona götürmem gerektiğini hissettim.

Yapılacak en güzel şey olurdu. Kız arkadaşça bir şey. O kadar da meşgul değilim. Kardeşimin tuttuğu doktorla haftada sadece üç gün özel dersim var ve bugün o günlerden biri değil. Bu hafta yapmamı istediği okumayı zaten bir saatte yaptım ve kendime bir makale konusu icat ettim. İlaç etiği üzerine dört bin kelime.

fiyatlandırma.¹ Kimse benden bunu istemedi. Konuyla ilgili bile değil, sadece öğrenmeyi özledim ve günlerim maalesef şu anda boş, bu yüzden günümde yapmak istediğim şey olmadığı için gidip ona getirmemek için bir nedenim yok. Bencil olduğum için değil, ona yardım etmekten mutluluk duyuyorum. Sadece - romantik komedilerde kız erkek arkadaşının ofisine girer ve herkes onunla ve onlarla ilgili büyük bir anlaşma yapar ve dinlersiniz, benim NCA'ya girdiğim ve onun beni tüm polis arkadaşlarının önünde öptüğü, bana olan aşkını itiraf ettiği, ne kadar sarsılmaz olduğumuzu duyurduğu aptalca bir hayalim yok - gerçi bu güzel olurdu ve belki de kendimizi tekmeleyebilirdik

dondurucu suda bir cankurtaran botuna ulaşıp geceyi atlatmak. Ama biz sarsılabiliriz ve içeri girdiğimde beni öpmeyecek. Birkaç gün önce kardeşimle ilgili kavga ettiğimizden beri beni öpmedi. Bu kötü bir şey.

işareti, değil mi?² Bazen yüzümü ellerinin arasına alır ve bana bakar. Gözleri üzgün ve beni özlüyormuş gibi bakıyor, ben de üzgünmüşüm gibi bakıyorum. Beni hala seviyor, bunu biliyorum, bu bir soru değil. Sadece artık yetmiyor. Ama bu günlerde sevgi hiçbir zaman yeterli olmuyor.

Miguel'i aramak için kardeşimin ofisine gittim. Şöminenin üzerindeki televizyonda Formula 1'in tekrarlarını izliyorlar ve ikisi de bana bakıyor.

"Bu yeni mi?" Cam bir heykele doğru başımı sallıyorum.

Kardeşim başını sallayarak baktı. "Walter Furlan."

Beklediğim için ona doğru yürüdüm.

"Beğendin mi?" Julian yanımda durarak soruyor.

Genelde Soyut Dışavurumculuğu sevmem ama bu oldukça zarif - en azından işçilik öyle.

Omuz silkiyorum çünkü ne Julian'ı tatmin etmek istiyorum ne de evimizde Empresyonist ve Ekspresyonist eserleri sergilemeye başlamasının sorun olmayacağını düşünmesini istiyorum.

"Beni bir yere götürecek misin?" Miguel'e dönüp soruyorum.

Ayağa kalkar ve başını sallar.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kardeşim. "NCA'ya."

"Ah." Soğukkanlılıkla başını sallıyor. "Tam da her suçlunun yatılı kız kardeşinden duymak istediği şey."

Kollarımı kavuşturuyorum, sinirleniyorum. "Sanki kendi isteğimle buradaymışım gibi 'yatılı' deme." "Sadece seni hayatta tutmaya çalışıyorum Face!" Kardeşim bir kolunu omzuma. "Peki NCA bu zevki neye borçlu?" Ona Tiller'ın

rozetini gösteriyorum ve o da rozeti elimden alıyor.

"Hey, bunu iade etmenin gerçekten doğru seçim olduğunu düşünüyor muyuz?" "Hissediyoruz." Bir kez başımı salladım.

Kardeşim bana bir bakış attı. "Emin miyiz?"

"Öyleyiz." Tekrar başımı salladım. "Erkek arkadaşımın gizli rozetini çalmanın ilişkimize yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Ve alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var!" Miguel anons ediyor ve ben ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum.

"Biliyorsun-" Gözlerimi korumama diktim. "Yaşlandıkça Muppets'taki balkondaki huysuz adamlardan birine daha çok benziyorsun."

Miguel işaret parmağıyla tuşlara vuruyor ve kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor. "Ben de bunun için gidiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

"Oradayken hâlâ bir numaraları olup olmadığını kontrol eder misin?" Julian arkamdan sesleniyor.

"Öyle olsan bile-"

"Öyleyim," diye araya giriyor ve ben onu duymazdan geliyorum.

"-Resminizi bir mantar panoda falan tuttuklarını sanmıyorum."

Julian gözlerini devirdi. "Tills'e selamımı söyle."

Ona bir başparmak işareti yaptım ve Miguel'in arabasına yöneldim.

"Sen ve Tiller iyi misiniz?" Miguel yaklaşık bir dakikalık sessizliğin ardından sorar.

"Mmhm." Başımı sallıyorum, pencereden dışarı bakıyorum.

"Yani geçen gece kavga ettiğinizde ve o gittiğinde ağladığınızı duyduğum sen değil miydin?"

Soruyu geçiştiriyorum. "Gitmedi, koşmaya gitti." "Gece 3'e

kadar mı?" Miguel bana bir bakış fırlatarak soruyor.

Ne zamana kadar gitmişti? Bilmiyordum. Ağladım ve *The*

*Great British Bake Off*³ uykuya dalmak için. Sabah uyandığımda Tills oradaydı. Neden kavga ettiğimizi konuşmadık ve şimdi de neden kavga ettiğimizi hatırlamıyorum ama bugünlerde ışıklarımız kapalı olduğu için hep kavga ediyoruz gibi.

"İçeri gelmemi ister misin?" Dışarıda durduğumuzda Miguel kapıya doğru başını sallıyor. Başımı sallıyorum. "Bir dakika sürer."

Güvenliğe giriş yapıp kim olduğumu söyledim. Gözleri hayal edebileceğiniz gibi beni süzüyor ve içeri giren başka kimseye yapmadıkları halde üzerimi arıyorlar. Neyse ki silahımı arabada bırakmıştım.

Asansörle Tiller'ın katına çıkıyorum ve ofisine gitmek için yol soruyorum. Benden şüphelendiğini gizlemek için hiçbir çaba göstermeyen bir adam bana eşlik ediyor ve Tiller'ı hiçbir yerde bulamayınca rozetimi masasına bırakıyorum.

Keşke bir anlığına bu adam etrafımda onun gibi dolaşmasaydı da burada bir an geçirebilseydim, uyum sağlayabileceğim bir hayat hayal etmeye çalışsaydım, Tiller ve benim, hayatımın bazı kısımlarından ödün vermek zorunda kalmadan çalıştığımız

Her birimiz birbirimizi sevdiğimizden daha çok seviyoruz - ama adam bana bunu sunmuyor. Kapının yanında sabırsızca duruyor, soyadımdan başka hiçbir neden yokken bana dik dik bakıyor ve dünyada kendimi korkutulmuş hissettiğim çok fazla yer yok ve burada böyle hissetmek beni rahatsız ediyor. Kendimi mahcup hissederek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve adamın yanından geçip asansöre doğru ilerlerken ona hiçbir şey söylemiyorum. Asansörü bekleyen bir sürü ajan var ve içimde bir gerginlik dalgası oluşuyor.

T iller olmadan onlarla yalnız kalmanın nasıl bir his olduğu hakkında⁴, ⁵ beni korumak için orada. Bana zarar vereceklerini sanmıyorum, ama asla bilemezsiniz ve silahım arabada, bu yüzden merdivenlerden çıkmaya karar verdim.

"Bu gece yine bizimle bara gelecek misin?" diyor bir kadın.

Onu göremiyorum, merdiven boşluğunda bir yerde.

İşte o zaman onun sesini duyuyorum. Kalbim küçük bir rahatlama atlayışı yapıyor, sanki bir anlığına artık güvende olduğunu düşünüyor ama değil.

"Muhtemelen Compound'a gitmeliyim - Daisy'yi görmeliyim, bilirsin?"

"Neden?" diyor kadın ve onu göremesem de eski sevgilisi olduğunu biliyorum. "Ondan ayrılmayı ertelemeye devam edebilmek için mi?"

Donuyorum. Seslerini dinliyorum. Onlar da yürümüyorlar. Erkek arkadaşımın iç çektiğini duyuyorum. "Ondan ayrılacağımı kim söyledi?"

"Oh, hadi ama!" diye inliyor eski sevgilisi. "Olası her görev için gönüllü oluyor ve bu hafta her gece kapanışa kadar barda mı kalıyorsun?"

Birinin ayakları kıpırdıyor ve kendimi duvara yaslıyorum, böylece beni göremiyorlar ama dinlemeye devam edebiliyorum.

"Neyi bekliyorsun?" diye sorar eski sevgilisi.

"Bu biraz karışık, Michelle."

"Evet." Homurdanıyor. "O bir suçlu ve sen değilsin-"

Yüzünü göremiyorum ama tamamen kırgın ya da öfkeli olmasını ya da en azından savunmacı bir şekilde kaşlarını çatmasını istiyorum. Yenilmiş bir şekilde iç geçirirken öyle görünmesi gerektiğini düşündüğümünden daha fazlası. "Ona öyle deme."

"Neden?" Sesi çok kaprisli geliyor. Aramıza nifak sokmaktan mutlu. Belki de bu adil, sanırım ben de onların arasını açtım. "O böyle biri. Aslında tek olduğu şey bu," diyor ve ben de onun söze girmesini, benim bundan çok daha fazlası olduğumu söylemesini bekliyorum. Zeki, güzel, komik ve neredeyse bir doktor olduğumu ve daha pek çok şey olduğumu ama özellikle onun kız arkadaşı olduğumu ve benim hakkımda böyle konuşması gerektiğini ama hiçbir şey söylemediğini.

Titanik, 15 Nisan 1912 günü saat 02:20'de Kuzey Atlantik Okyanusu'nda bir yerde, ikiye bölündükten kısa bir süre sonra battı.

Tiller eski sevgilisine "Arşivlerde olacağım" diyor. "Gitmeden önce gel beni yakala."

"Tamam," diyor.

Ayak sesleri bana doğru gelmeye başladı ve benim gibi bir suçlunun sahip olacağı gizli sessiz becerilerle iki kat yukarı koştum.

İki farklı kapının kapandığını duyana kadar bekliyorum ve sonra kanım kaynayarak ve kalbim biraz kırık ve biraz rahatlamış bir şekilde merdivenlerden aşağı koşuyorum. Miguel'in arabasına geri dönüyorum ve silahımı vücudumda ait olduğu yere geri koyuyorum.

Miguel kaşlarını çatarak bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Hiçbir şey söylemeden birkaç saniye ona bakıyorum.

"Beni Aslanlı Kapı'ya götür."

"Bu bir polis barı değil mi?" "Evet."

Miguel'in yüzü bocalıyor. "Tiller orada mı?"

"Hayır." Birine mesaj atmak için telefonumu çıkardım. "Ama olacak."

OceanofPDF.com

Christian 1:35

Hey

Hey

Daha sonra bir planın var mı?

Önemli olanlar değil. Neden?

Benimle bir yerde
buluşabilir
misin?

Aslan Kapısı

Evet.

Ne zaman?

Saat 5
yönünde

Tamam.

İyi misin?

Geç kalmayın.

-
- [1](#) Spoiler uyarısı: İlaçların fiyatlandırılmasında etik diye bir şey yoktur.
 - [2](#) Cevap vermene gerek yok. Ben zaten biliyorum.
 - [3](#) Yatağımda benimle birlikte izleyen başka biri olduğunu hayal ettim ve bu beni daha çok ağlattı.
 - [4](#) Ya da Julian.
 - [5](#) Ya da Christian.

OceanofPDF.com

"Tak, tak," diyor bir ses ve masamdan başımı kaldırıyorum.

Josette Balaska ofisimin kapısından kafasını uzatıyor ve arkasından kapıyı kapatıyor.

"Jose!" Sırıtarak ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm.

"Merhaba!" Işıldıyor, uzun kollarını boynuma doluyor ve her zaman yaptığı gibi kendini bana doğru bastırıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Genelde şehre ne zaman geleceğini bana söyler.

"Sana sürpriz yapmak istedim." Omuz silkiyor. "Bir süredir senden haber alamıyorum, bu da çok meşgul olduğun anlamına geliyor - dikkatini dağıtmana yardımcı olabileceğimi düşündüm..." diyor beni geriye, şezlonga doğru iterken. Koltuğa uzandım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Şaşırtmaması gerektiği halde beni şaşırttı. Kendini kucağıma bırakıyor ve daha önce sayısız kez yaptığı gibi üzerime oturuyor.

Josette ne zaman şehirde olsa, bunu yaparız. Bunu yapmaya özen göster. Yatakta inanılmaz iyi. Stres atmanın en iyi yolu. Bunu yıllardır yapıyoruz ve o beni öpmek için eğildiğinde, gülümsemeye çalışsam da kaşlarımı çatığımı hissediyorum.

"İyi misin?" Gülüyor, biraz kafası karışmış.

"Evet-" Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim, hayır, evet-"

Muhtemelen hiçbir insandan Josette'ten etkilendiğim kadar etkilenmemiştim. Bir sürü çil, kısa, dalgalı, ağartılmış sarı saçlar - bu neredeyse mor gözler. Delicesine fit. Seksi, komik, her şeyi denemeye hazır. Gerçekten havalı, sakın, hiçbir şeyi fazla düşünmüyor. Sadece iyi vakit geçiriyor. Peki o zaman neden

Josette beni öpüyor, ben kanepede arkama yaslanmışken vücuduma sürtünüyor, Magnolia Parks'ı mı düşünüyorum?

Tek düşündüğüm o. Sabahları ağzının nasıl görüldüğünü. Duşta nasıl görüldüğü. Ellerini sormadan benimkilerin içine soktuğunda nasıl hissettiğini.

Neden bunu düşündüğümü bilmiyorum - hatta onu. Yanlış bir şey yapmıyorum. Biz özel değiliz. Biz bile değiliz. O burada değilken ne yaptığımı umursamadığını söyledi - genellikle burada. Belki de tuhaf olan budur. Birkaç haftadır başka biriyle takılmak için zamanım olmadı ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama bu Magnolia'nın suçu çünkü o her zaman buralarda, kimsenin ondan istemediği gardıropları düzenliyor, masamda kucacımda çalışıyor çünkü Jonah haklı, nasıl yalnız kalacağını bilmiyor. Ama bunların hiçbirisi, Josette'in elleri pantolonumun içindeyken neden Magnolia Parks'ın nasıl yalnız kalamayacağını düşündüğüm sorusuna cevap vermiyor. Çünkü bu iyi bir şey. Hatta iyi. İstedğim bu - çünkü ben ve Parks, birlikte değiliz ve lanet olası yüzüncü kez söylüyorum, biz diye bir şey yok.

Josette boynunun arkasına uzanıyor ve elbisesinin bağını çözüyor. Elbise vücudundan aşağı düşüyor, altında hiçbir şey yok, sadece daha önce sayamayacağım kadar çok kez dokunduğum bu vücut var, ben de tekrar dokunuyorum. Neredeyse alışkanlıktan, sanırım - Çünkü hala Magnolia'yı düşünüyorum. Aslında neden Magnolia'yı düşündüğümü düşünüyorum.

Ve bu çok fazla - Josette vücudumun her yerinde, Magnolia aklımın her yerinde, kendimi tüm bunların hiçbir anlamı olmadığına ve sadece Jonah'ın hatası olduğuna ikna etmeye çalışıyorum, kafama giriyor, ona aşık olacağımı falan söylüyor. Ben aşık olmam. Siktir et aşkı. Zırhımda böyle bir çentiğe ihtiyacım yok ve belki de tüm bu saçmalıklar bana yük olmasaydı, etrafımda gerçekten duyduğum şeylere dikkat ederdim: belli belirsiz bir "Saçmalama, her zaman onun ofisine gidiyorum-"

Bu, arkadaşımı becermeye çalışırken görmezden geldiğim arka plan gürültüsü yerine tepki vereceğim bir ses olabilirdi, böylece kendime gerçekten biraz umursayabileceğimi düşündüğüm bir kızı umursamadığımı kanıtlayabilirdim.

"Oh," diyor kapımın önünde duran kızın sesi.

"Magnolia-" Biraz doğruldum. Bana bakıyor, gözleri biraz geniş, biraz cam gibi, Decks arkasında, onun buraya gelmesini engellemeye çalışan bir şekilde kolunu tutuyor.

Gözleri yüzümden önündeki çıplak gövdeye, ellerimin Josette'in vücudunda olduğu yere ve sonra yüzüne doğru hareket ediyor - Josette örtünmüyor, kendini yeniden konumlandırmıyor, sadece bir rahatsızlıkımış gibi Magnolia'ya bakıyor.

"Oh - uh-" Gözleri tavana kayıyor. "Yanlış odaya girmişim - özür dilerim - çıkışı arıyordum-" der aptal gibi. Magnolia topuğunun üzerinde döner ve dışarı fırlar.

Declan'a bir bakış attım ve o da irkildi. "Üzgünüm dostum - onu kontrol etmek zor."

Ona gözlerimi deviriyorum, ama bunu bilmiyor muyum?

Ayağa kalkarken Josette'i üzerimden çekip kanepeye yatırıyorum. Bana ters ters bakıyor.

"Kim o?"

"Bu Magnolia," diyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Magnolia da kim lan?" Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"I-" İz sürüyorum. Ne oluyor lan? Ne diyeceğimi hiç bilemiyorum. "Biz - yani, biz-" Başımı sallıyorum. "Bana bir dakika ver, tamam mı?"

"Ne için?" Kaşlarını çatıyor ama ben çoktan uzaklaşıyorum. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Bir parmağımı kaldırıyorum.

"Bir dakika-" diyorum ona ve sonra Magnolia'nın peşinden gidiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, peşinden koşuyorum. Hayatımda bir gün bile bir kızın peşinden koşmadım ve bunun peşinden koşuyorum... Ön kapıma ulaşmadan birkaç saniye önce kapının çarptığını duyuyorum. Kapıyı açıyorum ve avluya çıkan merdivenlerin başında duruyorum.

"Magnolia-" diye sesleniyorum.

Arabasına doğru hızla yürüyor. Beyaz Aston Martin DBS Superleggera, şehir arabası değil. Kalmayı planlıyor olmalı.

"Magnolia-" diye daha yüksek sesle sesleniyorum, merdivenlerden aşağı koşarak iniyorum. "Parks!"

Beni görmezden gelmeye devam ediyor ve tam arabasına bindiğinde ona yetişiyorum. Şimdi sinirlendim. İnsanların peşinden koşmam - bu çok utanç vericiydi - onun peşinden koşmak, adını söylemek, kendi evimde, benim için çalışan adamların önünde beni görmezden gelmesi. Beni aptal gibi gösteriyor.

"O-" Kolundan tuttum ve yüzünü bana dönmesi için onu döndürdüm. "Seninle konuşuyorum."

"Ah!" Gözleri büyüyor ve parlak gözlü, iyi ve boktan görünmeye çalışıyor. Başını sallıyor. "Üzgünüm - seni duymadım."

"Beni duymadın mı?" Tekrar ediyorum. "Bu trafiksiz çıkmaz sokakta mı? Az önce bir kuşun yumurtladığını duydum-"

"Gerçekten mi?" Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Üstündeki kıyafetleri çıkaran o kızın sesinden bunu duymayı nasıl başardın?"

Burnumdan nefes alıyorum. "Üzgünsün-"

"Üzgün değilim." Başını sallıyor.

Ona bir bakış attım.

"Tamam..." "Ben-" Hafifçe

omuz silkiyor.

"Tamam." Başımı salladım, inanmadım. "Üzgün görünüyorsun..."

"Neden üzgün olayım ki, Julian?" diye soruyor yüksek sesle, sanki üzgün olmadığını kanıtlarmış gibi, oysa tek yaptığı üzgün olduğunu göstermek. En azından biraz. Onun üzgün olmasının beni mutlu etmesinin benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum - her ne söylüyorsa, bunun baktan olduğunu biliyorum.

Küçük elini aramızda sallıyor.

"Biz... biz olmadığımızı biliyorum ve sen... biliyorsun... sen... böylesin."

Gözlerim doldu.

"Ben böyle miyim?" Tekrar ediyorum.

Başını sallıyor. "Diğer kızlarla."

"Doğru." Ağzım gerildi. Bir kez başını salla.

"Yani sorun yok-" Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor ama ben umursayabileceğini düşünüyorum. "Öyle mi?" Başımı eğip gözlerine bakarak soruyorum.

"Evet." Gözlerimi kaçırıyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet!" Ayağını yere vuruyor ve ben de eğlenerek ayağına bakıyorum.

Küçük beyaz bir elbise ve beyaz bir palto giyiyor, bacakları alttan dışarı çıkıyor - onu beyazlar içinde hayal edin.

Ona kaşlarımı çatıyorum çünkü çok sinir bozucu biri, sırf onu kızdırmak için saç bandına biraz vuruyorum.

"Onunla yatmıyorum."

Magnolia'nın yüzü incinmişlikten bir tür şaşkınlığa dönüşür. "Oh," diyor onu düzeltirken.

"Önceden öyleydim ama-" Omuz silkiyorum.

Sabırsız ve sinirli bir şekilde kollarını kavuşturuyor. "Daha önce - beş dakika önce mi yoksa-?"

"Hayır-" Ona bir bakış fırlattım. "Kasım gibi önce."

Son birkaç Kasım, eğer tamamen açık sözlü olacak olsaydım ama olmayacağım. Muhtemelen şimdi bahsetmek için uygun bir zaman değil. Hem neden bahsedeyim ki?

"Sen gelmeseydin gelebilirdim-" Omuz silkiyorum. Sadece dürüst oluyorum. Yüzü tekrar acıya dönüştü.

"Ama sen içeri girdin..." Ona bir bakış attım. "Yani şimdi..." "Şimdi ne olacak?" Kaşlarını çatıyor.

"Şimdi..." Omuz silkiyorum, sesim titriyor. "Artık değil."

Alt dudağını emiyor ve ben yine gözlerine bakıyorum çünkü heyecanlanıyorum. "Neden artık değil?"

Soruyu duymazdan geliyorum ve her zaman yaptığım gibi yüzünü elimle tutuyorum, biraz eğilerek bana bakmaya zorluyorum.

"Solgunlaştın," diyorum ve gözlerini yine benden kaçırıyor.

Başını iki yana sallıyor. "Ben iyiyim."

Çenesini eğiyorum, yüzünü istediğim yere getiriyorum. "İyi görünmüyorsun."

Doğruldu ve gözlerinde en sevdiğim şeylerden biri olan o gururlu bakış belirdi. Onunla ilgili en sevdiğim şeylere ne zaman sahip olmaya başladım bilmiyorum.

"Şey," diyor burnunu havaya kaldırarak, "Belki de beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun-"

Öfkeyle burnumu çekiyorum. "Bu doğru mu?"

"Mmhm-" Omuz silkiyor, kaşları o kadar yüksek ki neredeyse yüzünden fırlayacaklar.

Ve sonra birbirimize bakıyoruz, ikimiz de meydan okuyoruz, ikimiz de diğerinin boyun eğmesini bekliyoruz. Boyun eğmek istemiyorum, neler olduğunu anlamıyorum çünkü insanların peşinden koşmuyorum, insanların iyi olmamasını, solgunlaşmasını umursamıyorum, takıldığım bir kızın beni başka biriyle görmesini umursamıyorum, ama şimdiden beynimde yüzüyorum ve bunu kafamdan nasıl çıkaracağımı bulmaya çalışıyorum - beni ellerimle Josette'in üzerinde gördüğünde nasıl baktığını. Hem neden bana öyle bakıyor ki, incinmiş, ihanete uğramış falan? O başka birine aşık. O zaman neler oluyor?

Ben ona bakarken ve o da bana bakarken bilmek istediğim şey buydu ve sanırım birkaç saniye fazla bekledim çünkü yutkunduk ve gözleri, su işleri başlamadan hemen önce yaptıkları gibi oldu.

Başını iki yana sallıyor. "Ben gidiyorum."

Arabasının kapısını açtı ve ben de hemen kapattım.

"Gitmeni istemiyorum," diyorum ona.

Arkasını dönmüyor, bana bakmıyor bile, sadece tekrar açıyor. Çıldırtıcı! Lanet olası sinir bozucu! Yanından geçip kapıyı çarparak kapatıyorum, sonra iki elimle yüzünü kavırıyorum, arabasına sırt üstü vuruyorum ve onu ölesiye öpüyorum.

Vücudu bana karşı gevşiyor ve kızların bir öpücüğün içinde eridiklerinde yaptıkları şeyi yapıyor ve ben de onu sendeleyerek küçük bir nefes alana ve görmek istediğim tek gözlerle bana bakana kadar öpüyorum.

"Kalmanı istiyorum-" diyorum ona, elimi beline dolayarak. "İçeri gel."

Hiçbir şey söylemiyor. Birkaç kez göz kırpmıyor.

"Lütfen?" Aptal gibi söylüyorum. Bu kıza yalvarıyorum. Kahretsin, kime dönüştüm ben?

Sonunda başını sallıyor, gözleri utangaç.

Elini tutuyorum ve onu eve geri götürüyorum, ellerim belinde, arkasından yürüyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Yolun yarısına geldiğimizde duraksıyorum ve göz göze gelmemiz için onu çeviriyorum, çenemi odama doğru sallıyorum.

"Beni yukarıda bekler misin?"

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü Josette'le konuşmam gerekiyor."

Magnolia burnundan sabırsızca nefes alıyor, kollarını kavuşturmuş. "Ne hakkında?"

Kollarını açıp ait oldukları yere, yanlarına koyuyorum. Ona hâlâ kontrolün bende olduğunu göstermeye çalışıyorum, her ne kadar şu anda ikimiz de bunun tam olarak doğru olmadığını bilsek de.

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Çünkü ondan gitmesini isteyeceğim."

"Doğru." Bir kez başını sallıyor, takip etmiyor. "Ama neden yukarı çıkmam gerekiyor?"

"Çünkü."

"Çünkü neden?" Diye soruyor, ben karşılık vermeyince ayağını yere vuruyor. "Beni saklıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Onunla hemen seks yapmaya çalışacak ve sonra yukarıya, yanıma mı geleceksin?"

Parmaklarımın ucunu gözlerime bastırıyorum. "BJ sana ne yaptı da bunu soruyorsun?"

Omuzları biraz çöktü. Onun adını söylememeliydim. Söylediğimde kapanıyor.

Başımı eğip gözlerine bakarken iç çekiyorum. "Bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum ve utanmasını istemiyorum-"

"Oh." Magnolia'nın yüzü yumuşar. "Neden iyi karşılamasın ki?"

Dilimi alt dudağıma bastırıyorum. "Çok uzun zamandır birlikte yatıyoruz."

"Oh." Gözleri düşüyor ve somurtmaya devam ediyor ve bu sefer ben biraz gülümsüyorum. İtmeye ihtiyacı olmayan saçlarını kulaklarının arkasına itiyorum.

"Ve ben de ona durduğumuzu söylemek üzereyim."

"Oh." Gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor, yüzü tekrar açılıyor. "Neden?"

Neden Josette Balaska'ya artık seks yapmayacağımızı söylüyorum? Çünkü sen içeri girdiğinde bana öyle bir surat yaptın ki, seni bir daha asla görmek istemiyorum, seni lanet olası baş belası.

İşte bu yüzden. Söylediğim şey bu değil. Onun yerine gözlerimi deviriyorum.

"Sadece yukarı çık, tamam mı?" Sinirlenmiş gibi başımı salladım. Belki de öyleyim, artık anlayamıyorum. "Neden her şey senin için bu kadar zor?"

Ve sonra azarlandığında her zaman yaptığı gibi somurtmaya geri döndü; dünyanın tam olarak istediği gibi gitmemesine kızgın ve kafası karışmış, alt dudağı içine çekilmiş, burnu kısıtılmış, kaşları aşağıya inmiş ve ben tekrar yüzünü tutup onu öpebildiğim kadar büyük öpüyorum çünkü yardım edebileceğimi sanmıyorum.

"İşte bu yüzden," diyorum ve başını sallıyor gibi oluyor - zar zor - telaşlı. Onun telaşlı halini seviyorum.

Dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyor ve yatak odamın kapısını arkasından kapatıyor.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum, ağzımdan biraz hava üflüyorum ve sonra ofisime geri dönüyorum.

Josette bana bakıyor, artık tamamen çıplak bir şekilde şezlongumun üzerinde. Elimi ağzıma bastırıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Ondan kurtuldun mu?" Gülümsüyor.

Başımı salladım, ürperdim. "Tam olarak değil."

Kafası karışmış görünüyor ve ben de başımı geldiğim yöne doğru sallıyorum.

"Üst katta."

Josette biraz doğruluyor, çenesini indiriyor. "Bana üçlü yapmak isteyecek bir kız gibi gelmedi..."

Bir kahkaha attım. Sağlam bir okuma.

"O değil... Dinle-" Ona doğru yürüdüm, elbisesini aldım ve ona sundum. "Bunu seninle yapamam-"

"Ne?" Yüzü bir an donuyor - sanırım utanıyor, sonra birden öfkeleniyor. Ayağa fırlıyor ve yukarıyı işaret ediyor. "Bu da kim lan?"

"Bilmiyorum-" Başımı sallıyorum. "Onun ne olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum-"

"Kız arkadaşın mı?" diye soruyor.

Ona bir bakış attım. "Kız arkadaşım olmadığını biliyorsun."

Ve ikimiz de biliyoruz ki Josette izin verseydim benim olmak isterdi.

Çenesi geriliyor. "Beni becermene izin vermeyen kızları da becermiyorsun, peki bu ne?" Kolunu tekrar kapıya doğru atıyor.

Omuz silkiyorum. "Anlamaya çalışıyorum."

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Bilmiyorum-" Başımı sallıyorum.

Neden bilmiyorum dediğimi bilmiyorum. Şimdiye kadar bilmediğimi bilmiyordum.

Josette ağzıyla omuz silkiyor. "Bu bir evet ya da hayır sorusu, Jules-" "Hayır, değil-"

"Sadece cevap ver." Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. Elbisesini elimden kaptı.

"Hayır-"

"Hayır, ondan hoşlanmıyor musun?" diye açıklıyor, elbisesini vücuduna geri çekerken kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır-"

"Yani ondan hoşlanıyor musun?" diye soruyor bana, gözleri kısılmış bir halde.

"Lanet olsun. Bilmiyorum-" Başımı çok fazla sallıyorum. "Evet - belki-?"

Birkaç saniye bana baktı, gözleri cam gibiydi. Kızların ağlaması en kötüsü. Bununla başa çıkamıyorum ve işte o, eski arkadaşım, önümde gözyaşı döküyor ve tek düşünebildiğim Magnolia Parks'ın onu arabasına karşı öptüğümde nasıl görüldüğü.

"Dört yıldır seks yapıyoruz, beş saniye önce karşında çırılçıplak duruyordum ve sen bana bunu yapamayacağını söylüyorsun.

bu konuda hiçbir şey yapmadın mı?" Çenem gerildi.

"Ona öyle deme-" diyorum ama suratıma yediğim bir tokatla sözüm kesiliyor.

Tokat değil, tam bir yumruk değil.

Alt dudağımı yaladım. Kan tadı alıyorum.

Bana bakıyor, sendeleyerek nefes alıyor, biraz da korkuyor. Olması gerektiği gibi. Çenemi kapıya doğru salladım. "Artık gitmek isteyebilirsin..."

"Yoksa ne olur?" diye soruyor, omuzlarını dikleştirip cesur görünmeye çalışarak. Ona doğru yaklaşıyorum. "Bilmek istemezsin."

Ve sonra onu bırakıp, şimdiye kadar kendime sadece bir karasevda sonrası olduğunu söylediğim o lanet bükülmeye geri dönüyorum. Bu noktada sadece normal bir aşk olabilir.

Alt kattaki çıplak kızın dudağımı kanatması biraz utanç verici. Yatak odama girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve Magnolia.

Dudağımı fark etmesi birkaç saniyesini alıyor ve sonra uçarak yanıma geliyor, elleri yüzümde.

"Aman Tanrım!" Parmak uçlarına kalktı. "Sana vurdu mu?"

Başımı sallıyorum, etrafımda biraz dolaşmasını izliyorum, bunu nasıl yaptığına hayran oluyorum.

Bilirsiniz, girdiğim tüm kavgalarda, diğer tarafta hiç bir kız olmadı. Demek istediğim, kız kardeşimin sert başucu tavırları ve şefkatsiz elleri vardı, ama hiç kimse o seksi Florence Nightingale tarzında değildi... Sizin için endişelendikleri, sizi düzeltmek ve sizinle ilgilenmek istedikleri ve biliyor musunuz? O kadar da kötü değil. Yarık dudağıma bıçak yarasıymış gibi bakması.

"Oldukça kötü." Ona bakıyor, kandan düşündüğünden daha az korkuyor.

"Öyle mi?" Parmağımı üzerinde gezdiriyorum. Bir an için irkildim. Beklediğimden daha fazla kan. Düşündüğümünden daha kötü ama muhtemelen bir dikiş bile değil.

"Benim yüzümden mi sana yumruk attı?" Kaşlarını çatıyor, gözlerini benden ayırmıyor, ben de vurmak için eğiliyorum.

"Yani, genellikle o buradayken - evet, farklı türde bir sevişmeyle bitiyor."

Magnolia kaburgalarımın çimdik atıyor ve ben kıvranıyorum, boğuk bir homurtu çıkarıyorum ve sonra banyoya gidip birkaç mendil alıyorum.

"Gel." Onları bana uzattı ve sonra yatak odamdan çıktı. "Hadi seni temizleyelim."

Onu sessizce merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum ve masaya oturuyorum, kız kardeşimin mutfağında dolaşmasını izliyorum ve sonra buraya nasıl uyum sağladığına dair zihnimde beliren hayallerin ayaklarını yerden kesiyorum. Uymuyor. Öyle bir şey değil.

Olamaz.

Bir çay havlusu buluyor, ıslatıyor ve içine kırılmış buz dolduruyor. Bana doğru yürüyor, sandalyemde üzerimde duruyor, başımı arkaya yatırıyor ve dudağımı hafifçe okşamaya başlıyor.

"Ow!" Onu tokatlayarak uzaklaştırdım.

Hiç düşünmeden bana bir tokat attı. "Aptal olma."

Vurulmaktan ya da karşılık vermekten hoşlanmıyor - bu lanet kızlar, dostum - onu belinden tutup kucağıma çekiyorum.

Önce gergin, bir saniye sonra rahatlıyor, kendini ve ağzımdaki buzu ayarlıyor. Boştaki elini saçlarımın arasından geçiriyor, sanki sadece yapmak istediği değil de yapması gereken bir şeymiş gibi.

Onu izlerken başımı eğiyorum. "Senin gibi bir kız patlak bir dudağı nasıl tamir edeceğini nereden biliyor ki?"

Bezi geri çekip inceliyor, gözlerini ağzımdan gözlerime, sonra tekrar ağzıma çeviriyor. "BJ içine gir-"

"Kahretsin, sözümü geri alıyorum, ben-" Başımı sallayarak yüzümü buruşturuyorum. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Yutkunuyor.

"Tamam." Başını

sallıyor.

Yüzüne dokunuyorum. Nedenini bilmiyorum. Onu öpmek için eğildim ve elbisesinde kan olduğunu fark ettim.

"Ah, kahretsin-" Gözlerimi dikip onu işaret ediyorum.

Yere bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor, bana küçük bir omuz silkme ve utangaç bir gülümseme veriyor.

"Sorun değil."

"Mahvoldu."

Bana bakıyor. "Evet, belki."

İşarete bakıyorum. "Özür dilerim."

Tekrar omuz silkıyor, kucağımda olduğundan daha yakın olacak şekilde kayıyor, dirseğini boynuma doluyor ve bana bakıyor

Benim sonum olabilecek bir yüzle. Ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor, eli saçlarımda, sonra bana yarım bir gülümseme veriyor.

"Senin pahalı bir sikici olduğunu hep biliyordum."

OceanofPDF.com

Daisy

Lion's Gate, Vauxhall'da yaklaşık iki yüz yıllık bir pub - çok fazla ahşap, çok fazla vitray - bira dışında bir şey istediğinizde gecenin geri kalanında sizinle alay edecekleri türden bir yer.

Daha önce hiç gitmedim. Benim gibi insanların duyarak büyüdüğü türden bir yer. Efsanevi bir yer. Bir keresinde Romeo 16 yaşındayken buraya bir cesaretle gelmiş. Bir bardak Guinness istemesi gerekiyordu. Yaptı da. Kafatasını kırdı, neredeyse vuruluyordu.

Miguel'in bu planın gerçekleşmesine izin vermesi için çok ikna edilmesi gerekti. Ona eve gitmesini söyledim ve yüzüme güldü.

Ona arabada beklemesi için yalvardım - orası kesinlikle uçuşa yasak bölgeydi. Arka köşede durup etrafı gözetlemesini istedim, yine olmadı.

Bu yüzden, her zaman yaptığı gibi beni görmezden geliyormuş gibi davranarak iki metre ötede durması konusunda anlaştık.

Ve şimdi Christian'ı bekliyorum - buradaki küçük merhamet, Tiller'a rozetini bırakmak için gerçekten dokuzlar gibi giyinmiş olmam. O aptal Michelle'i görmek zorunda kalırsam, kendini kötü hissetsin istedim.

beni gördü ve ben de Virtus Animalier işlemeli mini elbiseyi giydim¹ siyah bir hırka ile ² ve bu kalın bronz topuklu ayakkabılar.³ Küpelerim ve çantam dışında taktığım tek bir şeyi bile satın almadım,⁴ Gardırobuma yeni girdiler - sanırım teşekkür ederim, Magnolia?⁵

Akşam 5:15 gibi içeri giriyor. Siyah bol pantolon, eksiler ve siyah bir YSL kapüşonlu.

Beni hemen fark ediyor, barın yanında tek başıma bir taburede oturuyorum. Belki yüzü biraz aydınlandı, belki de aydınlanmadı.

"Hey," diyor, gözleri yüzümde geziniyor. "İyi misin?"

Ona hızlıca gülümseyip başımı sallıyorum. Yutmadı.

"Burada ne işimiz var?"

"Burası mı?" Ne demek istediğini anlamamış gibi etrafıma bakıyorum.

"Evet - burada." Kaşlarını yukarı kaldırıyor ve cevap beklemeden bana doğru adım atıyor, vücudunun yarısını benimkine bastırıyor ve kendine bir içki sipariş ediyor. "Bir pale ale alabilir miyim, dostum? Hoppy. Daha koyu, eğer yapabilirsen-" Barmene yarım bir gülümseme gönderiyor ve sonra bana bakıyor, normal bir insan gibi yanımda durması için yer olmasına rağmen hala etrafımda eğiliyor ve şimdiden böyle olduğum için kendimden nefret ediyorum - okuyabildiğim her şeyi okuyorum.

"Ne istiyorsun?" Christian soruyor.

"Bir imperial stout, lütfen."

Bana bir bakış attı. "Şu haline bak, koyu renkli biran var - sürprizlerle dolu."

Bana içkimi uzatıyor, ellerimiz birbirine değiyor ve göz göze geliyoruz. "Burada ne yapıyoruz Dais?" diye soruyor, bekleyerek.

Masumca omuz silkiyorum. "Sadece bir içki içiyorum." Ölçülü bir yudum alıyor.

"Burası bir polis barı."

"Öyle mi?" Yaklaşık yedi kez göz kırpyorum.

"Evet-" Christian eğlenerek dilini yanağının içine bastırır. "Kim bilebilirdi ki?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, omuzlarımı yukarı ve aşağı kaldırıyorum.

"Bebeğim-" Başını eğiyor, ben de onu yansıtıyorum çünkü şu anda onunla tam flört halindeyim.

"Evet, Christian?"

"Ben aptal değilim - gelmeden önce Aslanlı Kapı'nın ne olduğunu biliyordum. Yine de geldim-" Bana bir bakış attı. "Buradayım Dais - sadece neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum."

Ve tam bu sırada, Tiller tüm iş arkadaşlarıyla birlikte içeri girer.

Tills bizi görmüyor ama Christian ona bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Bana dönüyor ve cevap beklerken bir adım daha yaklaşıyor.

"Doğru. Neler oluyor, Dais?"

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Ben bir suçluyum. Başka bir şey değilim."

"Saçmalık." Christian başını hafifçe sallarken koluma dokunuyor. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Eski kız arkadaşşı söyledi-" Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey söylemedi."

Christian'ın çenesi gerildi.

"Onu halletmemi ister misin?" Eski erkek arkadaşım başını Tiller'a doğru sallıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Hayır, aslında-" Ona doğru bir adım daha yaklaşıyorum. "Beni öpmeni istiyorum."

Sonra kısa bir duraklama oluyor. Yarım saniye boyunca kendimi aptal ve utanç içinde hissediyorum, sonra Christian gülümseyerek başını sallıyor. "Evet, tamam. Yapabilirim."

Birkaç saniye bana bakıyor, bakışları gözlerimle ağzım arasında dans ediyor ve kalbim boğazımda Seabiscuit gibi atıyor ve onu tekrar öpmek üzere olduğuma inanmıyorum. Tiller'a sadık kalmak için elimden geleni yaptım, bana pahalıya mal olsa bile. Elimden geldiğince Christian Hemmes'i düşünmedim. Aklıma düşünceler geliyor, karşılaştırmalar yapıyorum ama güneşin elmacık kemiklerine vuruşunu ve benimkini onunkine bastırdıktan sonra ağzının aldığı rengi düşünmemek için her gün elimden geleni yaptım.

"Hazır mısın?" diye soruyor, kaşları çok ciddi. Bir kez başımı sallıyorum.

Her zaman yaptığı gibi saçlarımı kulağımın arkasına itiyor, sonra elini enseme tutuyor ve diğer elini belime dolayarak bedenimi arkamdaki bara doğru itiyor.

Beni öpmekte yavaş davranıyor - neredeyse dikkatli? - Acaba bunu yapmak istemiyor mu? Sonra ağır ağır yutkunuyor, ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor ve gözlerim bir saniye bile düşünmeden kapanıyor, çünkü tüm koşulları göz önünde bulundursam bile, sadece bir saniyeliğine bunun içinde yüzmek istiyorum. Ağzının ihtişamının tadını çıkarmak istiyorum. Ve bunu ilk kez yaptığımız o saniyeyi hatırlıyorum - sonsuza dek önce o gece, beni öptüğünde böyle hissetmişim. NASA'nın galaksileri pembe ve mor uzay tozları, yıldızlar ve gezegenlerle gösteren fotoğraflarındaki gibi aptalca bir uçuş hissi - işte Christian Hemmes'i öpmek bu. Hiçbiri gerçek olmasa bile.

Ve sonra yanımda birinin eyerlediğini hissettim. Gösteri zamanı.

Tek gözümü açıyorum, ağzım hâlâ Christian'inkine dayalı. Başımı hafifçe çeviriyorum, böylece Christian ve ben hâlâ teknik olarak öpüşüyoruz.

"Ne oluyor Dais?" Tiller dişlerini sıkarak soruyor.

Christian çekilir, eliyle ağzını siler ve dik durur.

Ona sırtıyı.

"Oh, merhaba." Ona doğru ışınlanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye yüksek sesle sorar.

"Ben mi?" Göğsüme dokunuyorum. "Yok bir şey, sadece suç ortağımla birlikteyim-"

Göz göze geliyoruz ve Tiller'ın omuzları çöküyor.

"Daisy-"

"Suç teşkil eden şeyler yapmak, çünkü ben buyum, aslında, biliyor muydun

-?"

Başını biraz geriye atıyor. "Dais-"

"Siktir git, Tills-" Etrafımızdaki insanların konuşmayı bırakıp bize bakmasına yetecek kadar yüksek sesle bağırıyorum. "Ben bu kadar mıyım?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Evet," diyor Michelle ve Christian ona sert bir bakış atıyor.

"Senin derdin ne?" Çenemi ona doğru sallıyorum. "Benimle olan ilişkin Tiller'la olan ilişkin boyunca onun bana takıntılı olmasından mı kaynaklanıyor? Yoksa daha çok-" Michelle'in gözleri yarıldı ve Tiller bir kez daha hiçbir şey söylemedi, ben de konuşmaya devam ettim.

"-Seninle gerçek randevularını iptal edip beş dakikalığına kapımda durup kardeşimi arıyormuş gibi mi yapacaktı?"

"Aslında benim seninle olan ilişkim sadece pislik olduğun için." Christian doğrulur ve ona bakar.

Ve sonra olanlar çok çabuk oldu. Tiller içeri girdiğinden beri elim silahımın üzerindeydi. Onun da silahını nerede sakladığını biliyorum.

Omuz kılıfı .6 Çok Hollywoodvari... çok Amerikanvari... ceketinin sol tarafına uzanmak, çıkarmak ve ona doğrultmak çok kolay.

Tiller'ın gözleri anında kararıyor ve sivriliyor. Sanki merdiven boşluğundaki sessizliğiyle bize ihanet eden o değil de benmişim gibi.

Ve işte buradayız, ikimiz de o buz gibi okyanus suyunda zar zor yaşıyoruz. Bu yüzen kapıda sadece bir kişilik yer var ve siktir git Tiller, gemiyle birlikte batmayacağım.

Bu anın büyüğü Christian'ın biliyor olmasıydı. Bir şekilde biliyordu. Silahını çıkardı ve Michelle'e doğrulttu, Michelle'in gözleri parlıyordu, sanki yüzleşmek için yüzleşmekten hoşlanan biri gibi.

"Ah-" Göz ucuyla ona bakıyorum. "Yeni bir tane almışsın." "Evet."

Christian başını sallıyor. "P220 Legion Full-Size'a yükselttim."

"Dokuz milimetre mi?" Ben soruyorum. "On." Başını salladı.

Tiller aramızda bakışıyor.

Christian omuz silkiyor. "Sadece elimde daha ağır bir şey olsun istedim, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Bunun kaplaması ne?" "Paslanmaz çelik."

"Güzel." Tiller'a bakarken başımı salladım.

Miguel'in silahları da çekilmiş, etrafımızdaki herkesin yüzeyini sıyrıyor ve yalan söylemeyeceğim - sırayla bize doğrultulmuş yaklaşık seksen silah var.

Tiller etrafa bakıyor, kaşları havada, sanki başkalarının önünde komik olduğunu düşünüyormuş gibi

ama beni sevdiğini biliyorum ⁷ Çünkü hâlâ gözlerindeki korkunun altında saklandığını görebiliyorum, bana göstermemeye çalışıyor.

"Siz üçünüz tüm Londra Emniyet Müdürlüğünü mü ele geçireceksiniz?"

"Hayır. Adil bir dövüş olmaz..." Çenemi çıkarıp başımı sallıyorum. "Seni kremlerdik-"

Christian bir kahkaha atar.

"Daisy-" diye başlıyor Tiller, benim yanımda her zaman olduğu gibi kaşları düşük ve ben başımı ona doğru sallıyorum, silah yüzüne doğrultulmuş.

"İşimiz bitti," diyorum ona.

"Evet." Gözlerini deviriyor. "Yok artık."

Sanki kolaymış gibi omuz silkiyorum, bir yılın yarısı boyunca sevdiğim, beni koruyan ve benim için savaşan, uğruna öldürdüğüm bir adamın başına silah dayıyorum. Namluyu alnına, en sevdiğim yara izinin üzerine bastırıyorum, sanki her gece uyumak için ovuşturduğum bir lamba gibi yüzünün dokunduğum kısmına bir kurşun sıkacakmışım gibi. Sanki olduğumuz şeyi sona erdirmek son iki aydır boğuştuğum bir şey değilmiş gibi, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bilsem bile, hala başka birini sevdiğimi bilsem bile, Tiller'ın gitmesine izin vermek imkansız geldi. Eğer bugün merdiven boşluğunda bunu benim için yapmasaydı, bunu yapmayabilirdim. Ve şimdi buradayız. Bir barda kavga ediyoruz, ben eski erkek arkadaşımı ona fırlatıyorum ve sırf canını yakmak için suratına gerçek bir silah dayıyorum ve Tiller orada bana hep korktuğum şekilde bakıyor. Sanki gerçekten bir suçludan başka bir şey değilmişim gibi.

"Silahını indir, Dais-" dedi bana.

Odaya doğru genişçe başımı sallıyorum. "Önce onlar."

Gözlerimiz tekrar kilitleniyor, aramızdaki çekişme, eskiden olduğumuz şeyin tabutuna son çiviye çakıyor.

Tiller ellerini aşağı doğru sallıyor. "Sadece bir yanlış anlaşılma çocuklar, silahlarınızı indirin."

Yavaşça, yüz kadar gözleri kısılmış ve kuşkulu bir şekilde yaparlar.

"Bunu saklayacağım-" Tills'in silahını cebime koyuyorum. Christian kendi silahını indirdi ama kılıfına koymadı.

Tiller bana "Yarın gelip eşyalarımı alacağım" dedi.

"Zahmet etmeyin-" Başımı sallıyorum. "Çocuklardan birine Dyson'a getirmesini söylerim. Ya da-" Eski kız arkadaşını işaret ediyorum. "Michelle'e bırakmalarını mı tercih edersin?"

Alay ediyor. "Konuşmayı seven birisin."

"Evet, ikimiz için de yeterince şey söylemediğini fark ettim." Ona bir omuz silkme hareketi daha yapıyorum ve yüzü düşüyor. Elimini yine Michelle'e doğru belli belirsiz sallıyorum. "Arşivlerde iyi eğlenceler." Ona sahte, etkilenmemiş bir gülümseme veriyorum.

"Sikeyim seni-"

"Zaten var-" Göğsünü dürtüyorum ve parmağıma yabancı bir cisimmiş gibi bakıyor. "Görevde, dahası... senin yetki alanının dışında ve her şey-" Yaltaklanıyorum.

Sakince burnundan nefes alıyor. "Aslında Dais, bunu sana hiç söylemedim ama patronum o gün gelmemi söyledi-"

Bu gerçekten de onun istediği tokat gibi geliyor ve Christian benim için üzülmüyormuş gibi bakıyor ama ben ağabeyim tarafından büyütülmüş lanet olası bir Haite'yim, biri beni incitse bile kavgadan geri adım atamam.

"Evet-" Yüzümü buruşturarak tekrar omuz silktim. "Ama öyle mi demek istediler?"

Christian'ın ağzı O şeklini alıyor ve bu beni zeki hissettiriyor.

Tiller gözlerimi kaçırıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Hey, bil diye söylüyorum, Tills-" Onunla tanışmak için eğildim. "Aslında işimizin bitmesinin nedeninin benim bir suçlu olmamdan çok, senin bu işe ilgi duyman ve bundan korkman olduğunu biliyorum."

Yüzü dondu. Sadece bir saniyeliğine ama gözlerinin önünden hızla korku ve kabullenişin geçtiğini görüyorum.

"Defol git," diyor benden nefret ediyormuş gibi.

"Memnuniyetle-" Bir kez başımı salladım ve geri çekilirken onu selamladım. "Müfettiş..."

Christian elimi tutup beni sokağa çekti. Peşimizden gelmemeleri için yüz metre kadar aşağıya ve kalabalığın içine doğru koşuyoruz.

Omzunun üzerinden kontrol ediyor ve Miguel beni kalabalığın içine doğru itiyor.

"Hiçbir şey yapmıyor musun?" Miguel kaşlarını kaldırarak sorar. "Erkek arkadaşını terslemek için kafanı mı uçuracaksın?"

Öfkeli, başını sallıyor, kaşlarını indirmiş.
Gerçekten bir bahanem yok, bu yüzden ona zayıf bir omuz silkme verdim.
"Eski sevgilim." Yardımcı olamadan açıklıyorum ve Miguel bana sadece bakıyor. "Jules'a söyleme-"
"Oh-" Bana farklı bir bakış attı, öfkeyle doluydu. "Bu konuda ona şarkı söyleyen bir telgraf göndereceğim, Daisy, seni dangalak-"
Christian başını eğip bana bakıyor. "İyi misin?"
Başımı sallıyorum, omzumun üzerinden geriye bakıyorum.
Christian bana "O bir pislik," diyor ve ben de ona üzgün bir gülümseme gönderiyorum. "Yine de biraz birlikteydiniz..."
"Evet." Başımı salladım.
Christian elimin hâlâ onda olduğunu fark ediyor ve bırakıyor. Elim yanıma düşüyor ve o an kendimi hantal hissediyorum.
Boğazını temizliyor. "Ne kadar süre için?"
Ağzımı kapatıp düşünüyorum. "On... belki de yaklaşık on bir ay?"
"Oh, kahretsin-" Sinirli bir şekilde burnunu çekiyor.
"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum ve o da aptalmış gibi başını sallıyor. "Beni yenmesinden nefret ediyorum-"
Ben de onun aptal olduğunu düşünür gibi gözlerimi deviriyorum ama gerçek şu ki kimse **b u n u y a p a m a z .**
Yutkunuyorum ve ona bakıyorum. "Beni öptüğün için teşekkürler." Gülüyor, başını sallıyor. "Her zaman."
Birbirimize tam olarak anladığımı bilmediğim bir Gekilde gülümsüyoruz. Anlamayı umabilirim ama şu ana kadar Christian'la kaderim bu olmadı.
Benden bir adım geri çekiliyor, sonra duraklıyor - kaşları aşağı iniyor ve bana doğru iki adım daha yaklaşıyor.
"Sadece bir öpücüktü, değil mi?" diye soruyor kaşlarını çatarak. Hayır. Seninle hiçbir zaman sadece bir şey olmadı.
Ama ben "evet" diyorum.
"Güzel." Başını salladı. "Sonra görüşürüz o zaman-" Dönüp uzaklaşıyor, gidişini izliyorum ve sonra duruyor. Arkasını döndü ve gözlerini kısarak bana baktı.
"Seni eve bırakabilir miyim?"
Gç çekip gözlerini deviren Miguel'e bakıyorum. Christian'ı tehditkâr bir şekilde işaret ediyor.
"Yol boyunca durmak yok." Başını sallıyor.

"Mümkün olduğunca çabuk Vauxhall Köprüsü'nden çıkın. Pimlico üzerinden Lupus Sokağı'na girin, anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Christian itaatkârca bağıını sallar. "Sence onu Ebury Square Gardens'a götürmek ve çabucak öldürmek için bir dakikam var mı-" Miguel etkilenmemiğ bir ifadeyle ona bakar ve Christian rahatsız edici bir ses çıkarır. "Bugün Çaka havasında değil misin? Anladım. Hemen eve."

Miguel abartılı bir şekilde gözlerini devirir ve uzaklaşır.

Christian dönüp bana muzaffer bir gülümsemeyle bakıyor ve bağıını sallayarak sokağa doğru ilerliyor. "Araba bu tarafta."

Eve dönüş yolunda çoğunlukla geceyi, bize doğrultulan tüm silahları, onun da silahını çekmeyi nasıl bildiğini, olay daha da tırmansaydı ne yapabileceğimizi, kardeşimin beni bir daha asla gözünün önünden ayırmayacağını konuştuk.

Araba yolculuğu çok kolay, tatlı ve akılsızca ve çok hızlı geçiyor. Yaklaşık on beş dakika sürmesi gerekirken bu sefer sadece on dakika sürebileceğini düşünüyorum ve evren beni kandırıyormuş gibi hissediyorum ve o bizim avluya girdiğinde sessiz bir protesto ile arabasında oturmaya devam ediyorum.

Boğazımı temizliyorum ve ona bakmıyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

Ellerime soruyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve sonra biraz kaşlarını çatıyor. Burnundan nefes alıyor. "Söylememeliyim."

Ona baktım. "Neden?"

Kaşlarını daha fazla çatıyor. "Ben sadece... yapmamalıyım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, biraz sinirli. "Erkek arkadaşımдан yeni ayrıldım-"

"Kesinlikle-" Bana eliyle işaret ediyor. "Erkek arkadaşından *yeni* ayrılmışsın.

."

"Şaka mı yapıyorsun?" Emniyet kemerimi açarak yüksek sesle sordum. "Ne?"

"İnanılmazsın amına koyayım-" Başımı sallıyorum. "Bir hafta önce senden kurtulamıyordum, her yerde karşıma çıkıyordun - ve şimdi müsaitim ve

."

Başını bana doğru sallıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni sadece bana sahip olamadığın zaman istiyorsun." Başımı ona doğru sallıyorum. Yüzü bocalıyor. "Bu doğru değil-"

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle değil

mi?" "Hayır," diyor bana.

"O zaman ne o zaman?" Omuz silkiyorum. "Artık kardeşimin arkadaşı olduğun için bana dokunmayacak mısın?"

Başı yorgun gibi arkaya düşüyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor, keşke benimkinin arasından geçirseydi.

"Her neyse-" Gözlerimi deviriyorum, arabasının kapısını tekmeleyerek açıyorum ve kendimi arabadan dışarı atıyorum.

Christian'ın nefesinin altından homurdandığını duyuyorum ve arabasından atlayıp koşarak yanıma geliyor ve benimle burun buruna duruyor.

"Durabilir misin?" Başını sallıyor. "Senin derdin ne-?"

"Yok bir şey." Yanından geçmeye çalışıyorum ama beni engelliyor.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden birdenbire aklını kaçırdın?"

"Çekil yolumdan-" Onu itiyorum ve kaşları havaya kalkıyor, kızgın ve biraz da kindar. Ellerini havaya kaldırıyor, benden kurtulmuş gibi bir adım geri atıyor.

Bir iki saniye ona bakıyorum, tekrar burada olduğumuz için nefret ediyorum - bir öpücük mü? Elime geçen bu mu? Ne kadar güzel olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi ve istediğimi hatırlamak için bir öpücük ve yine burada sikişmeye mi dönüyoruz? Bana sahip olamadığı ve bir kavgadan sonra benimle işi bittiği halde beni istediği yere mi?

Yanından geçip gidiyorum, umarım bunu yaparken ne kadar ezildiğimi anlamaz ve omuzlarımız birbirine değdikten sonra, "Aslında - hayır. Siktir et."

Beni belimden kavırıyor ve arabasına doğru geriye doğru itiyor, ağzını mükemmel, aceleci bir şekilde benimkine bastırıyor.

Beni yıllarca öpüyor gibi geliyor - yeni bir çağ mı, yoksa eski bir çağ mı? Eğer ben ve Tiller Titanik isek, Christian da ufuktaki New York City'dir. O, Carpathia'da beni saran çay ve battaniyelerdir. O Özgürlük Heykeli'dir - yorgunluğumu, yoksulluğumu, özgürce nefes alma özlemimi ona vereceğim-

Ellerini üzerimde hissetmeyi seviyorum, biri hala saçlarımda, diğeri sıkıca belimde, beni içine çekiyor.

Biraz geri çekiliyorum, parmağımı Calvin'lerinin bandının hemen altında gezdiriyorum. "Şimdi içeri gelir misin?"

Beni beline doğru kaldırmadan önce tek söylediği "Sonra" oldu, elleri elbisemden yukarı kaydı ve sonra - bilirsiniz-

Bu aptal, güzel dünyanın bize sunduğu her gürültülü ve mükemmel senfoni, her gökyüzündeki pastel renklerin her kusursuz çatışması - o bunların hepsi. O bir uyuşturucu. Peşinden koştuğum her yüksek, her iyi his, her an dolan boşluk. Elleri bedenimde, ağzı bedenimde.

ağzım, içimdeki o - diğer herkes Vicodin, morfin ve fentanil, ama Christian
- o iyi bir şey f.⁸

O eroin.

Ve bu kulağa kötü geliyor, anlıyorum - ama değil. Sadece o. Sanırım beynimi yeniden yapılandırdı. Dopamin ödül sistemimi mi? Onun elinin kulağımın arkasındaki saçları itmesinden daha ödüllendirici bir şey bilmiyorum. Gezegende ondan daha çok sevdiğim bir şey yok, belki o hariç ve buna tekrar sahip olabilir miyim bilmiyorum, ama en azından bunu tekrar yaşıyorum.

Alabildiğimi alacağım.

¹ Versace.

² The Scarlet kaşmir hırka; Khaite.

³ Aura 105mm rugan sandalet; Gianvito Rossi.

⁴ My Heart kutu çanta; Dolce & Gabbana. Kalın zincir damla küpeler; Federica Tosi.

⁵ Ve ayrıca, siktir git ve siktir git.

⁶ Galco'nun kahverengi deriden Miami Classic II'si.

⁷ Artık yeterli değil.

⁸ Açıklığa kavuşturmak gerekirse, ben uyuşturucu bağımlısı değilim.

Hristiyan

Saat gece 2 civarı, eşyaları içeri taşıdık ve şanslı olduğuma inanamıyorum.

Ben ve Daisy - Nasıl bilmiyorum. Ne olduğunu bile bilmiyorum ama bu yolculuğa varım.

Birkaç saattir birlikteyiz ve Dais bir dakikalığına tuvalete gidiyor, ben de mahzenden biraz şarap almak için onun odasından gizlice çıkıyorum. Gecenin bitmesini istemiyorum.

Onu geri istiyorum.

Gerçekten zamanı değil gibi görünüyor - o ve eski sevgilisi sadece onu arıyor ve bok. Biraz zaman vereceğim ama burada olduğum için mutluyum.

Ben de gizlice aşağı inip en sevdiği kırmızı şişeyi aldım ve yukarı çıktım. Işıkları açmıyorum; bu koridorları karanlıkta bile avucumun içi gibi bilirim. Buralarda hoş karşılanmayı bıraktığım günden beri buraları düşünüyorum.

Bir ses duyduğumda koridorun ortasından yatak odalarına doğru ilerliyordum.

Kaynağı görmek için arkamı dönüyorum, yürümeye devam ediyorum ve hemen çılgılık atmaya başlayan birine çarpıyorum.

İlk çılgılıktan yarım saniye sonra kim olduğunu anladım ve elimi lanet olası aptal ağzına kapattım.

Magnolia kollarımda adeta çırpınıyor, karanlıkta çıldırıyor, beni tokatlıyor.

Onu çeviriyorum ve birkaç saniye ona bakıyorum, benim olduğumu anlamasını bekliyorum.

"Orospu çocuğu-" Bitkin bir halde yüzünü kapatıyor. "Bu sensin-! Oh-" Rahatlamış bir şekilde nefes verir. "Aman Tanrım, ödümü kopardın."

Şaşkınlıkla eski arkadaşşıma baktım. "Az önce 'orospu çocuğu' dediğine inanamıyorum - Doğrusu bunu yapabileceğini düşünmemiştim-"

"Biliyorum." Elini göğsüne koyarak nefesini tuttuğunu söylüyor.

"Birkaç hafta boyunca bir çete lideriyle yatarsan, Parks, ağzının payını alırsın."

"Ölmek üzere olduğumu sandım - aman Tanrım! Phewf-" Başını sallıyor, eğiliyor, nefes almaya çalışıyor ve sonra duraklıyor. "Bekle -" Birkaç saniye boyunca alt bedenime baktı.

Sadece boxer külot giydiğimi belirtmek isterim.

"Bir dakika. Sen-" O - Magnolia Parks - benim sınır tanımayan çocukluk arkadaşım, dramatik bir şekilde nefesini kesmeden önce uzanıp Calvins'imın bandını çekiştiriyor.

"J'accuse!!" Aptal gibi beni işaret ediyor. "Kapa çeneni-" diye homurdanıyorum.

"Aman Tanrım!" Fısıldıyor.

Ona dik bir bakış attım. "Magnoli-"

"Aman Tanrım!" diye fısıldıyor.

Ve sonra aramızda, daha önce olan her şey bağlamında belki de mucizevi olan bu diyalog alışverişı var. Ayrıca, muhtemelen daha önce olanlar, birbirimizi farklı şekillerde tanıyor olmamız ve ilişkimizin uzadığı süre nedeniyle bu kadar hızlı (ve kuşkusuz gülünç) bir şekilde iletişim kurabiliyoruz.

"Onu seviyorsun-" Göğsümü dürttü. "Kapa çeneni!" Ben de onu dürtüyorum.

"Sadece söyle ona!" Beni itti.

"Bu işe karışma!" Onu geri ittim.

"Çok aptalca davranıyorsun-" diyerek göğsüme birkaç kez vuruyor ve ben de başımı ona doğru çılgınca sallıyorum.

"Sen her zaman aptalsın ve ben hiçbir şey söylemiyorum." Gözleri yarıldı. "O zaman berbat bir arkadaşsın!"

"Sen berbat bir arkadaşsın!"

Koluma yaklaşık kırk beş kez vurdu. "Tüm sınıfın en iyi arkadaşşı seçildiğimde-"

Her iki koluna da tokat atıyorum. "Dokuz yaşındaydık!"

"Dokuz yaşındaymışsın gibi davranıyorsun!" Şimdi bana vuruyor, her yerime, hedefli ya da belirli bir yere değil.

"Hangi dokuz yaşındaki çocuklarla takılıyorsun sen?" Başını bedenimden uzak tutmaya çalışırken gözlerim kısılmış bir şekilde soruyorum.

"Ben dokuz yaşındaki çocuklarla takılmam seni aptal!"

Beni tekmelemeye çalışıyor. "Ben aptal değilim, sen aptalsın-"

Sonra biri boğazını temizliyor ve Magnolia ile ben donup kalıyoruz.

Onu kafasından kilitledim ve bana ters tekme atmaya çalışıyor ve ağızma balık kancası taktı-

Haites kardeşlerin ikisi de orada durmuş, kaşlarını çatmış bize bakıyorlar. Daisy'nin üzerinde bir tişört (benimki) ve külot, Julian'ın üzerinde ise bir havlu var.

Birkaç saniye gözlerini kısarak bize baktıktan sonra, "Siz ikiniz iyi misiniz, yoksa...?" dedi.

Magnolia gergin bir şekilde güler. "Göründüğü gibi değil-"

"Neye benziyor?" Daisy hiç gülümsemeden soruyor.

Magnolia aşırı abartılı, dramatik bir omuz silkme hareketi yapıyor ve ben de başımı iki yana sallıyorum. "Ona hâlâ aşık değilim. Hem de hiç," diye açıklıyorum.

"Doğru-" Daisy başını sallıyor, ama tam olarak inanmıyor.

"Hayır, o haklı. Haklı değil. Hem de hiç-" Julian'a bakıyor, gözleri büyük ve ciddi. Sanki bu kısmı bilmesini istiyormuş gibi. "Hem de hiç."

İlginç.

Boğazını temizliyor.

"Bence Christian biraz-" Boynunu bükerek birkaç saniye bana baktı.

"...ninny-" Ona ters ters bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor.

Jules başını eğiyor. "Nedenmiş

o?" "Çünkü sadece Dai'ye söylemeyecek-"

Ve elimi tekrar ağızına kapatıp onu susturmak için yüksek sesle gülüyorum.

"O sarhoş-" diyorum.

"Hayır, değilim!" Diyor ama elimin altından boğuk bir ses çıkıyor. "Ben ayığım!"

Julian ona bir bakış fırlatır.

"Şey, ayık değilim." Çoğunlukla kendi kendine kabul ediyor. "Ama sarhoş değil. Bilmek için yeterince ayık-"

"Onu dinleme-" diyorum yüksek sesle, sonra onu hala tuttuğumu fark ediyorum - vücutlarımız kavga etmekten neredeyse birbirine girmiş durumda. Rahatsız edici bir ses çıkarıyorum ve onu benden uzaklaştırıp,

bakmadan onu yakalayan Julian'ın kollarına itiyorum.

Magnolia bana sert bir bakış atarak beni işaret ediyor. "Bunu çok önemseydiğimi söyleyemem, Christian-"

"Oh hayır." Gözlerimi deviriyorum.

Julian çenesini Parks'ın başının üstüne koyar ve hem şaşkın hem de muhtemelen eğlenmiş bir yüz ifadesi takınır.

Sanırım o da biliyor çünkü tek kaşını kaldırarak kız kardeşine bakıyor.

"Bu nedir o zaman?" Çenesini ona doğru sallıyor. "Pantolonun nerede lan?"

"Onları ondan aldım." Kendimle gurur duyarak ona sııttım.

Rahatsız bir şekilde ağzından biraz hava çıkarıyor ve Daisy gözlerini devirerek topuğunun üzerinde dönüp odasına geri dönüyor.

"İyiyiz, değil mi? Parklar? İyi miyiz?" Gözlerimi kocaman açıp yalvarırcasına ona bir şeyler söylemeye çalışıyorum ve sanırım o da bir şeyler söyleyecek, bana bir isim takacak, zayıf ve aptal olduğumu söyleyecek ama sonra gözlerini hafifçe kırıştırıp burnundan nefes alıyor.

Ağzını büzüyor. "Bu itiş kakış hakkında biraz konuşacağız.

."

"Doğru, tamam-" Ona bir bakış fırlatıyorum. "Çizmelerimin içinde titriyorum."

"Tamam." Ayağını yere vuruyor. "Julian seninle o itiş kakış hakkında konuşacak-"

Onu geri çeviriyor ve odasına götürüyor.

"Değilim," dediğini duyuyorum ve kız sinirli bir hırıltı çıkarıyor.

Daisy'nin peşinden gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yatağında oturuyor, kaşları kalkık ve ben biraz gergin bir şekilde gülüyorum - neden bilmiyorum.

Başımı kapıya doğru salladım.

"Ondan hoşlanıyor mu?"

"Bilmiyorum - söylemesi zor." Ağzını büzerek düşünüyor. "Daha önce hiç bu kadar uzun süre yanında bir kız olmamıştı, belki de?"

"Hiç mi?" Göz kırıyorum ve o başını sallıyor.

"Josette, uçakla geldiğinde. Soleil, Paris'e geldiğinde - gerçi hiç kalmıyorlar."

"Birkaç hafta oldu, değil mi?" Kafamda geriye doğru saymaya çalışıyorum, işe başladıkları zamanı düşünüyorum. Daisy başını sallıyor.

"Ama kardeşim kızlara aşık olmaz-" Omuz silkiyor. "Kendine izin vermez."

"Sanırım o başlıyor..." Ona bir bakış attım. "Magnolia-" Umutsuz bir mutlakmış gibi omuz silkiyorum. Belki de öyledir. Daisy'nin hoşuna gideceğinden değil, zaten gitmiyor da - yüzünü buruşturuyor ve istemesem de ona söylemem gerektiğini hissediyorum.

"Yani, bak-" Ağzımı ovuşturuyorum. "Hazır ondan bahsediyorken..."

Daisy, onda görmekten nefret ettiğim o yuvarlak, gergin gözlerle bana bakıyor. "Magnolia'yı öptüm."

Bütün yüzü ikiye katlanıyor, buruşuk görünüyor ve kendimi bok gibi hissediyorum. "Ne?" "Dün değil-" Başımı hızlıca sallıyorum ve sanırım nefes alıp veriyor,

rahatladım. "New York'ta. Altı ay önce falan." "Oh."

Kaşlarını çatmaya devam ediyor, ben de konuşmaya devam ediyorum.

"Ben üzgündüm. O üzgündü-" Daisy, Magnolia Parks'ın üzgün olmasını umursayacakmış gibi yine omuz silktili.

Daisy'nin yüzü asıldı; rahatsız bir şekilde kaşlarını çatıyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Onunla yattın mı?"

Çenem gerildi.

"Neredeyse."

Bu onu sarmış gibi görünüyor, omuzları biraz çöküyor, kaşındaki kıvrım daha da derinleşiyor ve ben kendimi bok gibi hissediyorum.

"Ama sen yapmadın?" Yutkunuyor, gözleri iri ve yuvarlak bana bakıyor. Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Hiç yapmadık."

Yüzü değişiyor. "Hiç mi?"

"Hayır."

"Hiç mi?"

Ağzım çekiliyor ve başımı sallıyorum. "Asla."

"Oh." Ağzı sesle aynı şekli alıyor ve gözleri düşüyor. "Evet-"

Eğiliyorum, böylece o istemese de göz göze geliyoruz. olmak. "Bana sorsaydın muhtemelen senin için bir sürü şeyi açıklığa kavuşturabilirdim-"

Bana ters ters bakarken bu pek hoşuna gitmedi. "Ya da bana söyleyebilirdin-"

"Şimdi deniyorum!" Sinirlenerek ona söyledim.

"Doğru." Başını salladı. Gözlerini bana çevirirken ağzı çekiliyor. "Özür dilerim. Ne oldu peki?"

Yatağa, onun yanına oturdum.

"Şey, hiçbir şey, sonunda-" Omuz silkiyorum. "Asansörde bir öpücük ve bazı kıyafetlerin çıkması."

"Hangi kıyafetler?" diye soruyor hiç tereddüt etmeden.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Yani, tam olarak hangi kıyafetler?" Bana bakıyor ve başını sallıyor.

Lanet olası kızlar, dostum. Çok aptal ve tuhaflar.

"Uh - tamam-" Bunun tuhaf bir egzersiz olduğunu düşündüğümü belli etmek için Dais'e bir surat atıyorum ama her neyse, onu geri kazanmama yardımcı olacaksa aptal kız sorularına boyun eğeceğim. Onu geri kazanmama yardım edecekse kolumu bile keserim. "Üstü... gömleğim... kotumun düğmeleri."

Odasının köşesine bakıyor. "Ve sonra durdunuz." "Sonra durduk, evet." Başımı salladım.

Gözlerini bana çevirdi. "Neden?"

Ona kocaman, aptalca bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Senin yüzünden- seviyorum-" Hay sikeyim. Boğazımı temizliyorum. "Ben - o zamanlar - ben..." Sesim kesiliyor çünkü ödleğin tekiyim.

Çünkü ona o zaman da aşıkım, şimdi de aşığım. Ona rahatsız edici bir gülümseme gösteriyorum ve o bana karşılık vermiyor. Şok edici. İyi bir huysuzu sever, bu.

"Ben de bunu söyledim, sonra Parks hâlâ Beej'i sevdiğini söyledi, sonra da kendimi... berbat hissettim-" Tekrar omuz silktim. "Bu yüzden bıraktık."

"Oh," diyor sessizce. "Tamam."

Onu izliyorum, biraz ürperiyorum. "Sen... iyi misin?"

Bana bakmadan başını sallıyor ve sonra hızla gülümsüyor. "Evet." "Evet mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Yatağına uzandı ve gözlerini tavana dikti. Bana doğru baktı,

"Bana söylediğin için teşekkürler."

Tekrar yanına uzandım.

"Sadece... burada olduğum için mutluyum," diyorum ona, rahat görünmeye çalışıyorum ama değilim. Gezegende olmak isteyeceğim tek yer burası ve bana bakıyor, gördüğüm en güzel yüz, gözlerindeki o bal noktalarıyla ve ben ne yaptığımı bilmiyorum, her ne olursa, neye yeniden başladıysak. Umurumda değil. Her ne ise, ben varım.

Daisy

"Aman Tanrım." Jack gözlerini kırptırıyor, ben ona hikayeyi anlatırken elleri yüzünde

benim ve Tiller'in, ölümümüzün ve belki de daha önemlisi ,¹ ondan sonra ne olduğunu.

Bulunduğumuz kafedeki sandalyesine geri oturdu. "Buna inanamıyorum.

Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey-" diye omuz silkiyorum, Julian'ın köpeğinin başını umarsızca okşuyorum. Onu neden yanımda getirdiğimi bilmiyorum, kapıdan çıkarken beni takip etti. "Bu Christian - hiçbir anlamı yok-"

"Bu Christian-" Bana bir bakış attı. "Bu her şey demek." Ona kaşlarımı çatıyorum ve biraz iç çekiyorum.

"Tiller için üzgünüm Dais-" Birasından bir yudum alır. "Sen iyi misin?"

İyi miyim? Kısa cevap evet, ama bunu söylemekten hoşlanmıyorum. İyi olduğumu söylemek, Tiller'la ayrıldığımız gece Christian'la gün batımından gün doğumuna kadar seks yaptığım gerçeğiyle birleştiğinde, Tiller'la yaşadığımız her şeyin benim için hiçbir şey ifade etmediği gibi bir izlenim yaratıyor ve bu temelde doğru değil.

Uzun bir süre boyunca burası benim her şeyimdi - kelimenin tam anlamıyla sahip olduğum tek şeydi. Sonra eski hayatım bir parazitin ev sahibini istila etmesi gibi normal alanımızı istila etti ve demek istediğim, buraya geri taşındığım anda anladım.

Bunu hissedebiliyordum, gelgitlerdeki bir değişim gibi, istesem de istemesem de değişim geliyordu.

ya da değil.² Kanser hastalarının ailelerinin çoğu zaman geç değil erken iyileştiğini söylerler ya? Çünkü bu süreçte kişinin yasını tutuyorlar. Bir insanı kaybetmenin ağır çekim hali. O geceden beri bizim için yas tutuyordum. Sanırım ikimiz de öyleydik.

Beni daha fazla savunmasını ister miydim? Evet. Christian'ı onun önünde o şekilde öptüğüm için kendimi biraz kötü hissediyor muyum? Evet, ama beni kardeşim büyüttü, ne bekliyordun ki?

Siz sormadan söyleyeyim, ondan haber almadım. Duymayı da beklemiyorum... Beni Christian'ın dili boğazımdayken görmesinin bizi sivil alana iteceğini hayal bile edemiyorum. Christian ertesi sabah ayrılmadan önce, Tiller'in birlikte olduğumuzda gördüğü herhangi bir şeyi kardeşime karşı kullanmış olabileceğini düşünüp düşünmediğimi sordu ve dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmedim bile.

- Bir olasılık olarak aklımdan bile geçmedi. Tiller öyle biri değil. Kindar değildir. Belki şimdi olabilir.

"Şey-" Jack bana bir bakış attı. "Nasıldı?"

Başımı çeviriyorum ve gözlerim pelteye dönmüş olmalı çünkü Jack sandalyesine geri oturuyor.

"O kadar iyi mi?"

Oracıkta alevler içinde kalmadan tek yapabildiğim küçük bir baş sallamak. "Utanma, Dais - dökül!"

"Dışarıda seviştik," diyorum tazıya. "Arabasına karşı mı?"

"Araba mı?" Jack sordu. "Sürüş dersi arabası mı? Hâlâ onda mı?" Başımı sallıyorum. Umarım ondan hiç kurtulmaz.

"Vay canına." Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Tam daire. Buna bayıldım."

Aptalca davrandığını düşünerek gözlerimi deviriyorum ama yalan söylemiş olurum.

kendim düşünmediğimi söyleseydim. köpeği atıyorum³ bir patates kızartması. "Hatırladığın kadar iyi mi?"

"Daha iyi," diyorum ciddiyetle.

Kaşları havaya kalktı. "Tiller'dan daha mı iyi?"

"Herkesten daha iyi."

Jack elini havada savurur. "Bu sadece aşk konuşması." "Ben onu sevmiyorum!" İç çekiyorum, öfkeyle.

Jack birkaç saniye bana baktıktan sonra gülüyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ben-" Pantolonum yanarken başımı sallıyorum. "Neredeyse bir yıldır başka biriyle ilişkim var-"

"Yani?" Jack araya giriyor. "Aynı anda iki kişiyi sevebilirsin - bunu biliyorsun." Omuz silkiyor. "Son 365 gündür bunu yapıyorsun..."

Jack'e bakıyorum ve gözlerimin kenarları ağırlaşıyor.

"Onu tekrar sevemem," diyorum ona sessizce.

Masaya doğru eğildi ve elimi tuttu. "İşte sorun da burada Dais - sen hiç durmadın."

Başımı geriye atıyorum ve tavana bakıyorum.

"Onu bir kenara koydun-" diyor Jack bana. "Yapmamış gibi davrandın, ama birini sevdiğinde ne olduğunu bilirsin - onu aşmadığında ya da geçmediğinde, sanki ayağının altında sıkıştırılmış küçük bir bobin gibidir, ama baskıyı kaldırırsan, hemen boyutuna geri döner."

Omuzlarım çöküyor ve umutsuz hissederek iç çekiyorum. Onu sevmenin beni bu hale getirmesinden nefret ediyorum.

"Ve bobin eskisinden daha kalın bile çıkabilir-"

Ona başımı sallıyorum. "Şimdi de metaforları karıştırıyorsun ve bundan nefret ediyorum-"

"Aşka saplanıp kaldığın için bana ve metaforlarıma saldırma," diyor Jack, birasını geri atarken burnunun ucuyla bana bakarak. "Ayrıca, şimdi her şey farklı olabilir-" Omuz silkerek ekliyor. "Sonunda seni sevdi, değil mi?"

Cevap vermeye gidiyorum ve sonra onun kafenin kapısından içeri girdiğini görüyorum. Şu Romeo Bambrilla hep geç kalır.

"Şş-" Jack'e bir bakış fırlatıyorum. "Roma'nın bilmesini istemiyorum." Jack bana hızlı bir dayanışma işareti veriyor.

"Hey-" Romeo ellerini Jack'in omuzlarına vuruyor ve onu başının üstünden öpüyor. Beni öpmek için masanın üzerine eğilip ağzımın kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor ama o hep böyle.

Karşıma oturuyor, ayaklarını kucağıma koyuyor. Onları itiyorum ve bana sırtarak onları tekrar yukarı kaldırıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Roma'nın neyi bilmesini istemiyorsun?" Rome kaşlarını kaldırarak soruyor. Ben itiraz edercesine kaşlarımı çatıp bir şey söylemeye hazırlanırken Jack kıkırdıyor ama sözümü kesiyor. "Dudaklarını uzun zaman önce öğrendim Face-"

Bana kendinden etkilenmiş gibi bir bakış attıktan sonra çenesini bana doğru salladı. "Anlat bana."

Ağzımı kapatıyorum. "Tiller'dan ayrıldım." Başını sallıyor, benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor.

"Onu silah zoruyla tuttuğunu duydum?" Yüzümü biraz buruşturuyorum ve Romeo bana küçük bir göz kırpmıyor. "Benim kızım."

"Ve..." Jack sinir bozucu bir şekilde söylüyor.

"Ve." Ona ters ters baktım. "Christian'la yattım."

Romeo'nun yüzü hafifçe geriliyor, gençliğimin her gününü ona bakarak geçirmemiş olsaydım muhtemelen kaçırdım, ama kaçırmadım, yakaladım. Bir acı titreşimi.

"Ama!" Hemen ekliyorum .⁴ "Bu senin umurunda değil, çünkü sen Tavi'yle sikişiyorsun!" Ona neşeyle hatırlatıyorum .⁵

Çenesi geriliyor ve alt dudağını yalıyor.

"Çıkmak," diye açıklıyor, sadece beni incitmek için ve işe yarıyor.

Her zaman işe yarar. Romeo'ya artık aşık olmayabilirim ama yine de onu sevebilirim. Onu geride bırakmış olabilirim ama yine de onun benden başka biriyle çıktığını düşünmeyi tamamen doğal bulmayabilirim.

O benim için sadece biraz hileli bir diz. Her zaman da öyle olacak.

"Randevu." Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Eski alışkanlıklar, hmm?" Sinirli bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. "Sen konuş-"

Alay ediyorum, sinirleniyorum. "Ben hiç-"

"Taj Owen'la yattım," diye araya giriyor Jack, daha başlamadan bizi durdurmaya çalışarak.

"Ne?" Ona göz kırpıyorum. Başımı sallıyorum. "Gus'a ne oldu?"

Jack biraz stresli bir şekilde yüzünü kapatır. "Benden ayrıldı." Rome kaşlarını çatır. "Neden?"

"Çünkü Taj Owen'la yattım," diyor Jack ellerinin içine bakarak. Rome ve ben birbirimize bakıyoruz.

Taj bizimle aynı okula gitmişti. Jack'in ilk aşkı ama bu aşk pek karşılık bulmamıştı. Taj onu gerçekten yönlendirdi. Erkeklerden ve kızlardan hoşlanıyor, gördün mü? Ve ikisini de keman gibi çalıyor.

Jack'e göre, o kaçan kişi.

Benim için o, her zaman ve her yerde üzerine piyano düşürebileceğim biri. Uzanıp Jack'in bileğine dokunuyorum.

"Gus nasıl öğrendi?"

"Um-" Jack başparmaklarına bakmadan önce bana hızlıca bir bakış attı. "Bizi gördü."

"Oh." Roma iç çekerken ben de başımı sallıyorum.

"Kahretsın."

"Evet." Jack başını sallar. "Gus'a bir anahtar verdiğimi unutmuşum. Daha önce hiç kullanmamıştı.

-" diyor bize, başını sallayarak. "Çok ölçülü ve sakın. Bazen bu sıkıcı oluyor, değil mi-"

"Emin misin?" Diyorum ama gerçekten emin değilim çünkü Gus harika ve Taj bir kasırğa.

"Gus yeni mi geldi?" Rome sorar. "Ve sen-" Jack başını sallar. "Evet."

Yüzümü buruşturuyorum. "Gus kızgın mıydı?"

Jack'in yüzü değişiyor, sıkışık ve stresli bir halden, sevdiğiniz insanları spor yaparken görmek istemeyeceğiniz bir üzüntüye dönüşüyor.

Romeo'nun yüzü geriliyor, kaşları yüzünü buruşturacak şekilde kalkıyor. "Hayal kırıklığına uğradığını söyleme..."

"Ve acı." Jack kendinden utanarak başını sallar. "Bağırmadı, olay çıkarmadı. Birkaç saniye bize baktı. 'Tamam o zaman' dedi, anahtarımı sehpanın üzerine bıraktı ve-"

"Neredeydin?" Roma araya girer.

"Onun dairesi." Homurdanıyorum. "Dikkatini ver."

"Dairenin neresinde?" Romeo bana bir bakış attı. "Oh, uh-" Jack bir an düşünür. "Kanepe."

Romeo takdirle başını sallar. "Seks için iyi bir kanepe." Jack ona tuhaf bir bakış fırlatır. "Teşekkürler mi?"

Rome bana kimsenin yakalayamayacağı gizli bir göz kırpmıyor ama Jack yakalıyor ve dramatik bir şekilde aramızdakileri işaret ediyor.

"Hayır!" Başını sallıyor. "Hayır, hayır!"

Rome omuz silkiyor, gülüyor ve ben başımı sallıyorum, ona kızıyorum ama aynı zamanda küçük bir parçam onun komik olduğunu düşünüyor.

"Çoktan yapıldı, dostum." Eski erkek arkadaşım ışınlıyor. "Bir seks kanepesinin kırıntısı."

"Her şey düşünüldüğünde, Rome, farkında gibi görünüyor." Ona sert bir gülümseme veriyorum ve Jack ikimize de umutsuz bir bakış atıyor.

"Ve bu arada Taj hala New York'ta yaşıyor ve o zamandan beri biriyle çıktığını öğrendim-"

"Iona Evans."⁶ Roma araya girer.

Jack bir saniye ona bakar. "Nereden biliyorsun?"

"Ah." Roma rahatsız bir şekilde omuz silkiyor ve ben bunun nereye varacağını biliyorum. "Biz, yani - bilirsin-"

Alışkanlıktan gözlerimi deviriyorum.

Kızgın bir şekilde kolunu bana doğru savurdu. "Bir polis memurunu beceriyordun!"

Parmağımın bir işaretiyle ve keskin bir bakışla onu susturuyorum ve başımı boş bardağına bakan Jack'e doğru sallıyorum.

"Jacky-" Uzanıp elini sıkıyorum. Gus'ı özlediğin için mi yoksa Taj Taj olduğu için mi üzgünsün?"

Bana zar zor bakıyor. "İkisine de."

Rome, Jack'in sırtına şefkatle vurur. "Sonunda her şey yoluna girecek, Jacko."

"O haklı." Jack'in elini sıktım. "Gerekirse seni kendimiz iyiliğe sürükleyeceğiz."

OceanofPDF.com

Daisy
2:46pm

Bebek

Christian.

Hey

Merhaba

Geçen gece çok
eğlendim.

Bahse girerim...

Sen
yapmadın
mı?

Ben yaptım.

Güzel.

Seni tekrar görebilir
miyim?

Hangi sıfatla?

Herhangi biri.

Hepsi.

Haha

Tamam.

Ne zaman?

Ne zaman olursa olsun.

Aslında ne zaman?

Ben Eve bağılsın,
hatırladın mı?

Ben sadece buradayım.

Yola çıkıyorum.

¹ Daha önemli değil, ama daha önemli sayılır. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

² Ve ben bunu istemedim. Bazen istesem bile.

³ Ona LJ demeyi reddediyorum. Neden burada olduğunu da bilmiyorum. Az önce kapıdan çıkıp arabaya kadar beni takip etti.

⁴ Biraz bir şey başlatmak istemediğim için, biraz da onu incitmekten hiç hoşlanmadığım için ve bir şekilde ona Tavi ile birlikte olduğunu hatırlatmak daha az kötü görünmesini sağlıyor. Kötü olduğundan değil, kötü olduğunu söylemiyorum. Sadece, eğer öyle olsaydı- bilirsin? Neyse boş ver.

⁵ Ama gerçekten neşeyle değil.

⁶ Rush Evans'ın küçük model kız kardeşi.

Hristiyan

Çocuklarla kahvaltıya geç kaldım. Geç kaldım çünkü Daisy ben çıkmaya hazırlanırken benimle birlikte duşa girdi ve ben de biraz oyalandım.

Onunla beş dakika baş başa kalabilmek için tüm yılımı bir kenara bıraktım, ama mucize eseri, bugünlerde onun beş dakikasını çokça alıyorum - ve bu sefer bunu mahvetmeyeceğim.

Eğer berbat edilecek bir şey varsa. Belki de vardır, bunu söylemek çok zor çünkü seksten hoşlanıyor. Belki de olan budur, belki de hepsi budur, ya da belki de - lütfen Tanrım - biz kendi bokumuzu çözüyoruzdur.

"Pekâlâ." Ağabeyim sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ben masada onun yanına otururken sırtına vuruyor. "Bakın kim gelmeye karar vermiş..."

"Yoğun bir sabah mı?" BJ gözlerini menüye dikerek soruyor. "Evet, aslında-" Soğukkanlılıkla başımı sallıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Henry gözleri kısılmış bir şekilde soruyor. Birkaç saniye öylece bırakıyorum.

"Daisy." Ona gururlu bir gülümseme veriyorum ve Henry içkisini yudumlarken boğuluyor. "Kapa şu lanet çeneni." Bana doğru sırtıttı. "Gerçekten mi?"

Sakin davranmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Ne kadar süre için?" Jonah koluma vurarak soruyor.

Yüzde yüz emin değilmişim gibi omuz silkiyorum, sanki arabamda ilk buluşmamızdan bu yana aşağı yukarı dokuz gün ve on yedi saat geçtiğini bilmiyormuşum gibi.

Şu lanet araba, dostum. Bayılıyorum ona. Ondan asla kurtulamayacağım. Onun müzelerinden birine ait.

"Ve sen de bunu bana mı söylüyorsun?" Henry kaşlarını çatır.

"İster inan ister inanma, Hen-" Başımı sallıyorum. "Bir kızla seks yapmıyorum ve hemen seni aramayı düşünmüyorum."

"Evet, ama sadece bir kız değil-" Bana bir bakış fırlattı. "Bu Daisy." "Kim bir kız..." BJ ona nazikçe söyler.

Henry başını sallar. "Onun için değil-"

Sanki son bir yıldır onu özlemiyormuşum gibi, sanki şu anda göğüs boşluğumda bir geçit töreni yokmuş gibi elimi havada sallıyorum, çünkü bu sabah onu banyo duvarına yaslamıştım ve sonra duşta yere oturduk ve bana Pre-Raphaelites'in kim olduğunu ve sanat tarihinin gidişatını nasıl değiştirdiklerini anlattı, ve bunu yaparken çok mutluydu, tamamen kendi küçük hikayesine dalmıştı, kimliğinin bu parçasını bir yıl boyunca o polisle saklamak zorunda kaldığı için üzüldüm ve bunun sevdiğim bir parçası olduğunu bildiğinden emin olmak için onu tekrar öpmek istedim, ama sadece seks için onun yanında olduğumu düşünmesini istemedim

- Ama parmaklarıyla doktrinlerini sıralamaya başlayınca kendimi tutamadım - eğilip onu öptüm ve bunu neden yaptığımı şaşırmış gibi güldü, ama o da beni öptü ve her şeyi yeniden başlattı.

Ondan uzaklaştım ve yüzündeki suyu sildim. "Bana dördüncüyü söylemedin mi?" Ona söyledim.

Birkaç saniye bana baktı ve sonra beni daha fazla öptü.

"Evin etrafında çok dolaştın o zaman?" BJ soruyor, yüzü biraz gergin görünüyor ve ben bunun nereye gittiğini biliyorum.

Başımı rahatça sallıyorum, dramayı elimden geldiğince uzak tutmaya çalışıyorum. "O iyi mi?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Kim?" Sanki bilmiyormuşum gibi soruyorum.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" BJ sinirli bir şekilde başını sallıyor ve Jonah yine eski halimize dönmüşüz gibi iç çekiyor.

Bu soru beni rahatsız ediyor.

Yaptığı her ne haltsa beni rahatsız ediyor - Parks'ı hala sevdiğim için değil, körü körüne onun tarafında olduğum için değil, yaptığı her ne haltsa berbat olduğu için.

Ona omuz silkiyorum. "Ne sorduğunu bilmiyorum-" Beej kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İyi olup olmadığını soruyorum."

"Öyle mi?" Yüzümü buruşturuyorum. "Sanırım. Senin bir kız arkadaşın varken o ne kadar iyi olabilir ki-"

Jonah gözlerini devirir ve Henry iç çeker.

"Ama o nasıl?" BJ sanki aynı lanet şeyi tekrarlaması bir açıklık getiriyormuş gibi soruyor.

"Nasıl biri-" Omuz silkiyorum, daha fazlasını bekliyorum. "Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum? Genel olarak nasıl? Sağlığı nasıl-"

BJ'nin kaşları çatılır. "Sağlığının nesi var?"

Başımı sallıyorum. "Onunla nasıl? Kastettiğin bu mu?" BJ'nin bana cevap vermesini bekleyerek ona bakıyorum ama cevap vermiyor. Ağır ağır nefes alıyor. Sanırım bunun boktan ve tuhaf bir şey olduğunu söylememi istiyor ama söylemeyeceğim.

"O iyi," diyorum ona, gözümü kırpmadan. "Christian-" Kardeşim iç çekti.

"Ne?" Ona bir bakış attım. "İstersen ona yalan söyleyebilirsin, söylemeyeceğim - birlikte iyiler, dostum."

BJ'in yüzü tuhaf bir şekilde hareketsizleşir.

Jo başını umursamaz ve özür diler bir şekilde sallar. "Onlar birlikte değil-"

"Kelimenin tam anlamıyla hep birlikteler."

Jonah bana bir bakış fırlattı. "Bunu kastetmediğini biliyorsun."

"Bilmiyorum..." Omuz silkiyorum. "Jules onun için Balaska'yı ekledi-" Jo buna şaşırılmış görünüyor. "Defol git - Josette? O yapmadı."

Ona başımı salladım. "Ona gitmesini söyledi. Parks onun üzerine yürüdü."

"Oh, evet-" Henry yüzünü buruşturdu. "Bu pek iyi gitmedi." "İyi gidiyor gibi görünüyorlar..." BJ alaycı bir şekilde söylüyor.

Henry kardeşine bakıyor, hepimizin olduğu gibi ona da kızgın, gerçekten, hiçbirimizin ne halt ettiklerini ya da neden yaptıklarını anlamadığımız o 'topla kendini' tarzında. Parks, anlıyorum - çünkü o tam bir baş belası - ama Beej? Bilemiyorum. Tam bir karmaşa.

"Birlikte olmalarını istediğinden daha iyiler, dostum." Henry sırf laf sokmak için söylüyor. "Ve sen de Jordan'la herkesin düşünmesini istediğin kadar iyi değilsin. Kimse böyle düşünmüyor." diye ekliyor ve kardeşine boktan bir sırıtışla bakıyor.

BJ onu tersliyor ve her şeyden sıyrılmaya çalışıyor ama yüzeyin altında bile stresli olduğunu görebiliyorum.

"Önemli değil Beej-" diyor Jo iç çekerek. "Parks'ı bilirsin, ele avuca sığmaz. Onunlayken hokkabazlık yapamazsın-"

BJ ona ters ters bakar. "Birbirleriyle birlikte olmadıklarını söylediğini sanıyordum-"

"Öyle değiller, ama demek istediğim-" Jonah gözlerini devirir. "Parks'ı bilirsin. Şarkıları, parmaklarındaki kuşları ve peşinden koşan geyikleriyle Pamuk Prenses'e benziyor ama hayvanlar yerine erkekler var."

Bir kahkaha attım.

"Jules sadece parmağındaki bir kuş." Jonah onu yatıştırmak için omuz silkiyor ama bunun tamamen doğru olduğundan emin değilim.

BJ düşünerek başını sallar, sonra ensesini kaşır. "O zaman ben neyim?"

Henry içkisini bitirir ve gözlerini kardeşine diker.

"Avcı."

OceanofPDF.com

Daisy
1:01pm

Bana hala ne olduğunu
söylemedin.
Dördüncü doktrin.

4. "Ve en vazgeçilmezi
hepsi - için iyi
iyice üretmek
ve resimler
heykeller."

Öyle mi?

Evet.

Evet, hem de çok.

Bir ara gösterir misin?

Tamam.

Carmelo, Notting Hill'de küçük bir İtalyan restoranı açtı. Kendimi bildim bileli onun hayaliydi. Son zamanlarda Boroughs'ta hayat oldukça rahat ve Santino da bir yere gitmiyor - bu yüzden Carms'ın hepimiz olduğumuz gibi olmasaydık hayatının nasıl olabileceğini düşünmek için bir dakikası var.

Her zaman iyi bir aşçı olmuştur, annesine rağmen ve çoğunlukla kız kardeşim tarafından öğretilmiştir. Ama kokteylleri başka hiçbir şeye benzemez, onlar onun gerçek uzmanlık alanıdır. Hepimizin unuttuğu İtalyan kokteylleri ve aperatifleri.

Magnolia ile bir odaya girdiğimde herkes bana baktığında hâlâ o hissi yaşıyorum, çok garip bir mutluluk. Bir yere kiminle gittiğimi hiç bilinçli olarak düşünmemiştim ama onunlayken bakışları seviyorum. Onun da fark etmemesi hoşuma gidiyor.

"Ne?" Gözlerimi üzerinde hissettiğinde bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. Bunun üzerinden bir aydan fazla zaman geçti - Bu konuda biraz kafam karışık mı? Evet.

Biliyorum, daha önce arkasına saklandığım o sevişme sonrası parıltısından çoktan çıktım ve hâlâ buradayım - hâlâ ne zaman gitse sinirleniyorum, hâlâ telefonunda o lanet olası eski erkek arkadaşı çıksa sinirleniyorum, hâlâ geceleri yatağında onu elle boyanmış bir saatli bomba gibi hastalıklı bir hayranlıkla izlerken buluyorum kendimi.

Onu belinden tutup önüme itiyorum ve restoranın ortasında durup sırttan Carmelo'ya doğru yürüyorum.

"Ey!" Ona hızlıca sarılıyorum ve o da Magnolia'ya dönüp elini tutuyor ve yanaklarından öpüyor. Tüm dünyanın peşinden koşmasına alışık değilmiş gibi gözlerini kırıştırıyor ve dürüst olmak gerekirse, şu lanet İtalyanlar - her zaman çok pürüzsüzler.

"Bu harika-" Magnolia etrafına bakınıyor. "İçerisi muhteşem. Kim yaptı bunu?"

"Kız kardeşim." Carmelo ona küçük bir gülümseme verir.

"Gia?" Şaşırılmış bir şekilde göz kırpyorum. "Gerçekten mi? İyi iş çıkardı."

Öyle. Sistersiyen tarzı, kemerli ve mermer - klasik ve dramatik. Aydınlatma mekan için etkileyici.

"Sen de iyi iş çıkardın, dostum." Ona başımı salladım.

Kendinden memnun bir şekilde biraz daha uzun duruyor ve sonra Magnolia'yı işaret ediyor. "Ve sen de onunla iyi iş çıkardın - hiç bu kadar keskin görünmemiştin," diyor ona şakacı bir bakış atarak.

"A.P.C Yün Mathieu Bomber Ceket, Han Kjobenhavn Gri Sıkıntılı T-Shirt, Stone Island Shadow Project'ten Double Knee siyah cargos ve biraz Timberlands." Omuz silkiyor. "Çok kolay."

"Beni rahatlatılabilir misin?" diye soruyor ona sırtarak.

Ona bir bakış fırlatıyorum ve o da gülüp geçiyor. Sadece eğlence için bile olsa onunla flört etmesini sevdiğimi söyleyemem, bu yüzden burnunu olabildiğince kibarca kıvrması beni memnun ediyor. "Özür dilerim, ben sadece onu kolayca bezelyelemekle ilgileniyorum."

Bu beni olması gerekenden daha fazla mutlu etti, ama Carms'ı değil... Ona isteksiz, biraz da sinirli bir gülümseme veriyor.

"Sadece benim şansım-"

Magnolia elinden bir şey gelmiyormuş gibi omuz silkiyor. "Yani, onu gördün mü? Çok uzun boylu - kaç boyundasın, 1.80 mi?"

"Dört." Ona söyledim.

"Dört!" Gururla duyurdu. Sanki beni kendisi büyütmüş gibi. "1.80 boyunda ve şu yüze bak. Tanrım, şu gözler. Her zaman çok kızgın." Gözlerimi ona çeviriyorum ve o da istediğim gibi devam ediyor. "Çok yakışıklı, her kıyafet onun tarafından giyilmek için yalvarıyor-"

Carmelo burnundan derin bir nefes alıyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Anladığım kadarıyla egonu kontrol altında tutmana yardım ediyor?"

"Ne egosu?" Ona sırtıyorum.

Carms gözlerini devirir ve Magnolia'ya bakar. "Sana bir içki getireyim mi?"

"Evet!" Ona doğru ışınlanıyor. "Ne önerirseniz! İçinde Campari olan bir şey olmasın ama-" Carmelo başını sallıyor. "Ya da Cointreau," diye ekliyor sonradan. Carmelo tekrar başını sallıyor. "Aslında hiç acı bir şey olmasın. Onun dışında,

aşırı tatlı da değil - belki de - peki, palet üzerinde oldukça dengeli bir şey, yarı tatlı ama biraz ekşi -"

"Siktir-" Gözlerimi deviriyorum. "Ona bir Fransız 75'liği al."

Başımı ona doğru sallıyorum ve kaşlarını çatıyor, sanki duygularını incitmişim gibi ama incitmediğimi biliyorum.

"Yine de ne önerirseniz alacağım," diyorum ona. Carmelo gülüyor ve uzaklaşıyor.

Bir garson bizi masamıza götürüyor ve Magnolia omzunun üzerinden Kekoa ve Declan'a dönerek onlara bakıyor.

"Bize katılmıyor musun?"

Declan başını sallar ve Kekoa ona çeyrek bir gülümseme verir. Ondan hoşlanıyor. Onun tatlı olduğunu düşünüyor. "Barda oturacağız."

Biraz kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor.

"Bize katılmak istemiyorlar mı?" diye soruyor, yerine otururken neredeyse gücenmiş gibi.

Başımı salladım. "Bize katılmak onların işi değil."

Masanın etrafına uzanıp sandalyesini kendime doğru çektim. Çok uzakta. Onu yakın seviyorum.

Ses iğrenç ve yüksek, muhtemelen bunu yaparken arkadaşımın mermerini çiziyorum, ama gerçekten umurumda değil.

Onu kendime çekerken bana bir bakış atıyor. Bunu seksi ve aptalca bulması arasında bir yerde, ne kadar güçlü olduğumdan hoşlanıyor ve aynı zamanda bundan korkuyor. O ve ben, biz yan yana duruyoruz. Çalışmıyoruz, ama sanırım 'biz' olmasak da bir şekilde çalışıyoruz ve garip bir netlik anı yaşıyorum - dürüst olmak gerekirse, hoş karşılanmıyor - düşünce beni mahvediyor, cümlelerin zihnimde tam olarak oluşmasına izin vermiyorum, zaten yüksek sesle söylememe izin vermezdim. Gerçekten düşünmek bile istemiyorum.

Çenesini ellerinin arasına alıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve bacakları benimkilere sürtünüyor.

"Arkadaşınla gurur duyuyor musun?" diye soruyor bana bakarak.

"Öyleyim." Bir kez başımı sallıyorum, sonra tekrar restorana bakıyorum. "Güzel, beğendim."

"Kız kardeşini tanıyor musun?" Ona bir bakış fırlattım.

"Samimi olarak," diyorum ona, sadece yükselmek için. Kaşları biraz kalkıyor, biraz da kıskanıyor. "Yaklaşık on beş yıl önce bir kez yatmıştık," diye açıklıyorum.

"On beş yıl önce... dokuz yaşındaydım," diyor bana, kafasında hesap yaparak.

Yüzümü ekşittim. "On altı yaşındaydık."

"Bekaretini onunla mı kaybettin?" diye soruyor, suyundan bir yudum alarak. Başımı sallıyorum. "Bekaretimi Porquerolles'de bir kızla kaybettim."

"Adı neydi?" Tekrar eğilerek soruyor. Masal zamanını çok seviyor.

Küçük bir kahkaha attım. "Bilmiyorum - planlanmış bir şey değildi." Omuz silktim. "Bütün gün teknedeydik, birkaç kişiydik, o İngilizce bilmiyordu, ben de o zamanlar Fransızca bilmiyordum, tekne yanaştığında yürüyüşe çıktık ve bir anda oluverdi."

"Bir anda mı oldu?" Magnolia gözlerini devirir. "Bekaretini bir plajda, adını bilmediğin mükemmel bir Fransız yabancıyla mı kaybettin?"

"Evet."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, biraz daha dik oturuyor. "Bana ilk seferimi mi soracaksın?"

Başımı salladım. "İlk seferini bilmek istemiyorum." "Neden?"

Suratını asıyor.

Çünkü benimle değildi.

"Bridget nasıl?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Oh." Parlıyor. "O oldukça iyi. Okulda çok başarılı, Uluslararası İlişkilerin küreselleşmesi üzerine yazdığı tezin yarısına geldi."

"Benden hala hoşlanıyor mu?"

Magnolia gözlerini kısarak ağzını kapatıyor. "Henüz değil."

Ona boyun eğmiş bir gülümseme veriyorum. Bunun beni neden biraz rahatsız ettiği konusuna girme.

"Sorun sen değilsin - sorun-" Gözlerini deviriyor. "Bizim 'anlaşmamızdan' hoşlanmıyor," diyor nazikçe.

"Peki ya sen?" Çenemi biraz kaldırıyorum ve ona bakıyorum. "Anlaşmamızı beğendin mi Tiges?" Ona soruyorum ve ağzı açık kalıyor.

Göz kırpıyor. Duraklıyor. Hazırlıksız

yakalandı. Onu hazırlıksız

yakalamayı seviyorum.

Bir şey söyleyecekken aniden oda karanlığa gömülür. Müzik kesilir, ışıklar söner, tüm sesler durur.

Bir şey duymadan önce ne olduğunu anladım ve onu yere, masanın altına çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye ısrarla soruyor ve ben onu susturuyorum. Olabildiğince dikkatle dinliyorum. Hiçbir şey duymuyorum - ama buna güvenmiyorum. Etrafıma bakınırken Carmelo'yu göremiyorum.

Magnolia'nın gözleri büyük ve şaşkın, belki biraz da gergin.

Kekoa bir saniye sonra yanımda. İnsanlar neler olduğunu merak ederken odanın sesi yeniden yükselmeye başlıyor.

"Götürün onu-" Magnolia'yı Kekoa'nın kollarına itiyorum.

"Ne?" Kekoa başını sallıyor, karanlıkta onu zar zor görebiliyorum.

"Al onu, dedim." Ona dik dik bakıyorum. "Şimdi-" Onu tekrar ona doğru itiyorum.

Declan beni yerden kaldırıyor. "Onu yakaladım," diyor Koa'ya ve sonunda Magnolia'yı arka yoldan binadan çıkarıp bekleyen arabalara bindiriyor.

"Ayrılmak mı?" Kekoa onu arka koltuğa fırlatırken soruyor.

Başımı sallıyorum ve onu yolumdan itip arkasından atlıyorum.

Kapı kapanır ve Kekoa arabayı kullanan Happy'nin yanındaki ön koltuğa atlar.

Escalade'imın köşesinde şaşkın ve belki biraz da gergin bir şekilde oturan Magnolia'ya bakıyorum.

"İyi misin?" Yanına doğru kayarken yüzünü tutuyorum.

"Ben - evet." Biraz kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor. Etrafına bakıyor. "O da neydi?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ne oldu?" diye sorar ve ön koltuktan Kekoa arkasını dönüp telefonu kapatır. Başını sallar.

"Yanlış alarm. Sadece elektrik kesintisi." Başını restorana doğru sallıyor.

"Geri dönmek ister misin?"

Yüzümü tutuyorum ve iç çekiyorum. Kahretsin.

Hayır, geri dönmek istemiyorum. Boynumun arkası sıcak. Kahretsin. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Magnolia beni dikkatle izliyor, sonra koluma hafifçe dokunuyor. "İyi misin?"

Utandığımı hissederek kolumu ondan uzaklaştırıyorum. "Evet."

"Gerçekten mi?" Başını eğiyor, beni istediğimden daha yakından izliyor. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece önüme bakıyorum.

"İyi olduğuna emin misin?"

Başımı ona doğru çevirdim. "Neden iyi olmayayım ki?"

"Bilmiyorum-" Boğazını nazikçe temizliyor. "Bu elektrik kesintisine karşı biraz aşırı bir tepkiydi, değil mi?"

Ona biraz kuşkuyla bakıyorum. "Ne?"

"Düşünmüyor musun?" diye tatlı tatlı soruyor, kaşları meraklı bir şekilde kalkmış. Bunu tatlı tatlı sormasından nefret ediyorum. Benim için endişeleniyor gibi görünmesinden nefret ediyorum, kalbimin göğsümde kaburgalarımın fırlayacak kadar sert çarpmasından nefret ediyorum; orada ona bir şey olduğu düşüncesi-

Ona kafamı sallayıp pencereden dışarı bakıyorum.

Onunla aynı anda ellerimin titrediğini fark ediyorum. Uzandı ve bir tanesini aldı.

"Julian-" Adımı çok nazikçe söylüyor.

Elimden kaçırdım. "İyiyim, dedim ya."

Konuşmadan önce beni dikkatle izliyor.

"TSSB'n var mı?" diye soruyor kısık bir sesle ve başımı ona doğru çeviriyorum.

"Siktir git." Onu işaret ediyorum ve kafasını hemen geri çekiyor. Kekoa omzunun üzerinden bakıyor ve ben onu görmezden geliyorum.

İki kez göz kırpmıyor.

"Pardon?" diyor sessizce. "Siktir git dedim."

Yüzü, bana Discovery Channel'da gördüğünüz buzulları hatırlatan bir şekilde düşüyor, ne yaptığını ve nasıl yaptığını bilmediği o ufalanmış kafa karışıklığı.

Aslında ben de.

Ama bildiğim bir şey var.

Meraklı bir züppenin bana TSSB olup olmadığını sormasını istemiyorum. Elime dokunmasına ihtiyacım yok, ne gördüğüm hakkında hiçbir fikri olmadığı için aşırı tepki verdiğimi düşünmesine ihtiyacım yok, birinin beni öldürmeye çalıştığını düşündüğümde aklıma gelen yüz olmasına ihtiyacım yok. Ona hiç ihtiyacım yok.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, yaralı. "Sen ne-"

Ama ben onun sözünü kestim. "Yarım saniye için seni merak ettiğim için özür dilerim-"

"Julian-" Ses tonunu seçemiyorum. Sadece şaşkın değil, sadece incinmiş değil, başka bir şey de var.

Umurumda değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Artık geçti, bir daha olmayacak-" Gözlerinin içine bakıyorum. "İşimiz bitti."

Bana bakarken hiç kıpırdamıyor, sanki daha önce hiç terk edilmemiş gibi. Muhtemelen terk edilmemiştir, bu yüzden onun da canı cehenneme.

Ondan uzaklaşıp dosdoğru önüme
bakıyorum. "Onu evine bırak," diyorum
Kekoa'ya.

Magnolia tüm vücudunu benden uzaklaştırıyor.

Arabanın başka bir köşesine gidebildiği kadar ilerliyor ve kalbim daha önce hiç olmadığı kadar sıkışıyor. Görünüşü beni biraz hasta ediyor. Sanki bir kış gecesiymiş ve ben üzerine bir kova su dkmşm gibi bir köşeye toplanmış.

Yine de ondan kurtulmamız gerekiyor - hepsi kötü haber.

Bir restoranda ışıklar sönüyor ve ben sanki biri bize ateş ediyormuş gibi onu vücudumla mı koruyorum? Travma sonrası stres bozukluğum mu var? Siktir et onu.

Onunla konuştuğumdan beri kıpırdamadı. Ona almadığım bir yüzüğü szszce parmağında döndürüyor.

Grosvenor Meydanı'ndaki evinin önünde duruyoruz ve ben uzanıp kapıyı açıyorum. Bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyor ama söylemiyorum. Tek kelime etme.

Çantasını aldı ve dışarı ıktı. O sokağa çıkar çıkmaz arabanın kapısını çarpıyorum ve Happy'ye arabayı sürmesini söylüyorum. Ona bakmıyorum, arkama bakmıyorum. Ellerimle yüzümü kapatıp nefes alıyorum. Kendimi bunun pişmanlık değil rahatlatma nefesi olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ama daha iyisini biliyorum.

Dışarı ıkıyoruz ve Kekoa dönüp bana deliymişim gibi bakıyor.

"Sen bir aptalsın." Dedi bana.

Toparlanıyorum. Dvşmek istiyorum. Onunla daha önce hiç dvşmedim - muhtemelen kaybederim - yine de şu anda suratıma bir tokat yemekten nefret etmezdim.

"Bir daha söyle." Gözlerimi ona diktim.

Koa sıkılmış bir halde başını sallıyor, yemi yutmuyor. "Buna pişman olacaktımışsın gibi hissediyorum-"

"enenini kapatman gerektiğini hissediyorum."

"Sende TSSB var," diyor Kekoa bana, gözünü kırpmadan.

Ona ters ters bakıyorum. Benimle böyle konuşmasından hoşlanmıyorum. Denemeye cesaret edebilecek tek kişi o çünkü biraz babama benziyor. Ama o benim babam değil.

"Kapa enenini dedim."

Eski dostum hiç etkilenmemiş bir şekilde bana bakıyor. "Olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor mu?"

Çenem geriliyor ve pencereden dışarı bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Koa başını sallıyor, nefes veriyor. Sinirli, çenesi gergin. "Onu almamı söyledin. Onu zorla ellerime ver-"

"Yani?"

"Yani benim işim seni korumak."

Başımı salladım. "Senin için ben sana ne dersem o."

"Hayır." Bana bir bakış attı. "Öyle değil. Benim işim seni ve senin her türlü uzantını güvende tutmak. Şimdi, eğer bunun o olduğunu söylüyorsan, o zaman tamam, bu üzerinde öleceğim bir tepedir - mutlu bir şekilde, Jules. Ama bana söylemelisin dostum, nedir bu? Ona bir-"

"İşimiz bitti." Kolumdan bir iplik parçası koparıyorum ve fiskeyle uzaklaştırıyorum. Kekoa kaşlarını çatı. "Ne?"

"Biz bir hiçiz." Omuz silkiyorum. "Beni duydun. Onu eve bıraktım-"

"Onu eve bıraktım aslında..." Happy araya giriyor. O da katılıyor gibi görünmüyor.

"Tamam mı?" Aralarına bakıyorum, kızgınım. "Bunun için bir ödül ister misin? Yapman için sana para ödediğim şeyi yaptığın için sırtını sıvazlamak mı?"

"Cor blimey-" Happy alay ediyor ve bilerek keskin bir viraj alıyor. "O tam bir baş belası-" Meraklı, çok bakımlı, O sadece bir dikkat dağıtıcı" -ve onunla işim bitti," diyorum ikisine de tekrar. Aslında kendime söylüyorum.

"Komik," diyor Kekoa, tekrar ön tarafa dönerek. "Sesin o kadar da bitmiş gibi gelmiyor, dostum."

Julian
12:13

Neredesin?

Üst kat

Neden?

Bu doğru
mu?

Ne mi

Sen ve Manolya

?

Ayrıldınız mı?

Birlikte değildik.

Yani evet mi?

Birlikte değil miydik???

...

Sikeyim.

Evet, tabii. Ayrıldık.

İyi misin?

Evet.

Gelmemi ister misin?
Yukarı mı?

Hayır.

Tamam.

Sana biraz kurabiye
bıraktım.
Kapı.

Hristiyan

Parks ve Jules geçen gece konserve yaptılar ve o zamandan beri garip hisler var.

Bu gece çok garip olacak çünkü Jo bu gece Math Club'da yıllık Islak Şubat partisini düzenliyor.

Magnolia benim ve Henry'nin hazırlanmak için evine gelmemiz konusunda ısrar ediyor ama ikimiz de hazır geliyoruz ve sanırım yalnız kalamadığınızda ve arkadaş grubunuz bizimki gibi ensest olduğunda böyle oluyor ve bu yıl Noel için herkese bir grup terapisi seansı almayı aklıma not ediyorum.

Parks iyi olduğunu söylüyor ama ben onun yüzünü çok iyi tanıyorum, yıllarca alışmamam gerekirken çalıştım. Bu gece yüzü nasıl görünüyor, kaybolmuş görünüyor.

Tek başına yapamazsın.

Bu yüzden Henry ve ben, o ikimize de ağzının doğru renkte olup olmadığını sorarken onun banyosunda durmak zorunda kalıyoruz.

Ağzı yanlış renkte olamazdı, dünyadaki en iyi ikinci ağız ve artık onu öpmek bile istemiyorum - ama nasıl telaşlandığını görebiliyorum, bu onu şaşırttı. Jules'la arasında her ne olduysa, bu onu çok etkilemiş.

Kendime bir içki almak için mutfağı gidiyorum, kız kardeşi içeride, mutfak tezgahında oturuyor.

"Saklanıyor musun?" Ona sordum.

Bridget başını sallar. "Dün gece benim yatağımda uyudu."

Ona biraz omuz silktim. "Onu tanıyorsun ve yalnızsın."

"Bir saniye bile yapamam." Kaşları kalkarken iç çekiyor. "Gittikçe kötüleşiyor."

Kendime biraz şarap koyuyorum. Kırmızı. Bridget'in bardağını doldur.

"Sanırım ondan hoşlanıyordu," diyorum kollarımı kavuşturarak.

"Evet, hiç de bile, Sherlock-" Bridge gözlerini devirir. "Yine de, BJ'yi düşünmekten vazgeçmesini sağlayacaksa, lanet olası bir kapı tokmağına bile bayılır."

Başımı salladım. "Bilmiyorum - bunun Beej'le ilgili olup olmadığını bilmiyorum." Bridget bana bir bakış attı. "Onunla ilgili her şey - Tanrım, Christian,

"Bana bıkkın bir bakış attı ve cümlesini bitirmesine gerek kalmadı. "Kız kardeşimle ilgili her şey BJ hakkında."

Henry hızlı adımlarla mutfığa giriyor ve köşeyi dönerek bize çılgınca el kol hareketleri yapıyor, kollarını havaya kaldırıyor, başparmaklarını havaya kaldırıyor, ellerini yüzüne götürüyor, ağzından 'güzel' kelimesi çıkıyor ve sonra üçümüzün "vay be" ve "ooh" korosuyla mutfığa giriyor ve ellerini kalçalarına koyuyor.

"Bu prova gibiydi..." Küçük beyaz elbisesinin içinde kendine bakıyor. "Beğenmedin mi? Bu Philosophy di Lorenzo Serafini- Değiştireyim mi?"

"Seni gördüğünde ölecek," diyorum ona, yardımcı olmaya çalışıyorum çünkü duymak isteyeceği bir şey gibi geliyor.

"Kim yapacak?" diye soruyor, elleri kalçalarında.

"Um... ya?" Teklif ediyorum ve kaşlarını çatıyor, ben de tekrar deniyorum. "İkisi de mi? İkisi de mi?" ("Oh, kahretsin." Henry iç çekiyor.)

"Magnolia-" Bridget kendini masadan kaldırır. "BJ - çocuklar, beni destekleyin - sürekli olarak size takıntılı bir durumda."

"Evet," diyor Henry ve ikimiz de başımızla onaylıyoruz.

"Uzun zamandır varlığımın baş belası." Onu dürttüğümde Parks'a bir bakış atıyorum ve o da biraz gülümsüyor.

"Ve Julian," Bridget omuzlarını dikleştiriyor, "geçen gece sana nasıl davrandığı için tam bir ahmak-"

"Geçen gece sana nasıl davrandı?" Henry meydan okuyor.

"Önemli bir şey değildi, Hen-" Başını umursamazca sallıyor. "Sorun değil. Bu ayakkabılar iyi mi?"

Hepimiz onlara bakıyoruz ve Bridget 'Evet, harikalar'dan başka bir şey söyleyecek kadar aptal olan tek kişi.

"Onlar sadece siyah. Siyah bir ayakkabı."

"Evet, doğru, biliyorum, ama elbisemin kravatı kadife, bu yüzden belki de - oh!" Mutfaktan dışarı fırladı. "Geçen hafta Gianvito Rossi'den kadife bir çift aldım."

Geri geliyor.

"Harika!" / "Mükemmel!" Henry ve ben böyle derken Bridget yine kaşlarını çatdı. "Aynı görünüyorlar."

Henry sıkılmış dişlerinin arasından, "Tanrı aşkına, kapa çeneni," der ve Bridget inleyerek başını sıraya vurur.

Biraz daha şarap içiyorum ve ellerimi iki kez çırpıyorum çünkü Daisy de orada olacak ve onu bir an önce görmek istiyorum.

Magnolia elinde bir çanta ve kolunda bir ceketle mutfağa geri döner.

"Hazır."

"Harika-" Kapıya doğru yürüyorum. "Magnolia-" Bridget ona sesleniyor. ("Hayır!" diye hırlıyorum nefesimin altında.)

"Ne?" Durur, bekler.

"Romantik olarak ilgilendiğin iki erkek tarafından reddedilmiş hissettiğin için bu gece dışarı çıkıp farklı erkeklerden onay almak yerine evde kalıp bu duyguları işlemeye çalışabileceğini düşünüyor musun?"

Magnolia birkaç saniye kız kardeşine bakar, iki kez göz kırpar ve ardından kahkahayı patlatır.

"Çok komiksin Bridge. Buna ihtiyacım vardı! Teşekkür ederim." Kadın zıplayarak kapıdan çıkar ve Henry ile Bridget yorgun bakışlar atarlar.

Kulübe girer girmez Julian'ı fark ediyor. Göz göze geliyorlar ve Henry onu kolundan tutup bara götürmeden önce ilk hançeri onunla fırlatıyor.

Julian hemen sinirlenir ve Jo'nun yakın arkadaşlarından biri olan Bianca Harrington ile konuşmaya başlar. Çok seksi. Amerikalı. Babası diplomat. Jo'nun onu hepimize yasakladığına eminim ama Julian bu gece bunu umursuyor gibi görünmüyor.

Ne oldu lan?

Daisy bazı çocuklarla sohbet ediyor. Çok hevesli görünmek istemediğim için Parks ve Henry'yi bara kadar takip ediyorum. Hemen pişman oluyorum çünkü Jordan orada bir arkadaşıyla birlikte çok sinir bozucu ve bana karşı çok istekli, çok agresif bir şekilde flört ediyor - bir bar istemiyorum, Daisy'nin bunu görmesini ve okumasını istemiyorum, bu yüzden kardeşimi bulmaya gidiyorum, ona harika görüldüğünü ve iyi iş çıkardığını söylüyorum - Tausie'ye bir öpücük veriyorum ve Jo'nun gecesi olduğu hakkında bir şeyler yapıyorum ve sonra Jonah boktanlaşıyor ve uzaklaşıyor ve sonra Daisy'ye doğru bir çizgi çiziyorum.

"Hey-" Daisy'nin ayak bileğine tekme atıyorum, böylece bana bakıyor.

Kafasını kaldırıyor ve bana yer açmak için koltuğunda ilerliyor.

"Merhaba." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve bana şaşırmış gibi bakıyor.

Mutlu-şaşkın ama şaşkın. "İyi günler mi?" Dizini sıkıyorum.

"Evet." Omuz silkiyor. "İyiyim. Normal, bilirsin - ne yaptın?" "Hiçbir şey." Masadan kendime biraz şampanya dolduruyorum.

"Magnolia'yla birlikte miydin?" diye soruyor, sanırım ses tonunu yumuşatmaya çalışıyor - ama öyle yapmıyor, ben de ona şampanyamı uzatıp kendime bir tane daha dolduruyorum.

"Evet." Yüzümü biraz buruşturuyorum. "Hen ve ben daha önce onun evine gitmiştik.

-Sesimi alçaltıyorum. Sanırım üzgün.

"Kardeşim için mi?"

Parks'ı kontrol etmek için omzumun üzerinden bakarak başımı sallıyorum ve bir de ne göreyim, BJ kız arkadaşı ve bir saniye önce kulağımı çınlatmaya çalışan bir kızla birlikte barda dikiliyor.

"Üzgün görünüyor..." Daisy, kız arkadaşı bakmıyorken Parks'ın uzanıp BJ'nin gömleğinin eteklerine dokunmasından etkilenmeyen arkadaşına alaycı bir şekilde bakıyor.

"Hey," diye uzanıyorum ve Jules'un bacağına vuruyorum. "İyi misin?"

Anında sinirlenmiş görünüyor, anında ve orantısız bir şekilde bok gibi.

"Neden olmayayım ki?" Kaşlarını çatıyor ama bana ters ters bakmadan önce gözleri Magnolia ve BJ'e kayıyor.

Daisy'ye bir bakış fırlatıyorum ve sonra Jules'a belli belirsiz bir bakış atıyorum. "Sen neden, ne bileyim-?"

Julian gözlerini deviriyor.

"Söylemeliyim ki-" Daisy öne doğru eğiliyor. "Harika görünüyorsun - zihinsel olarak gerçekten iyi, mutlu bir yerde görünüyorsun."

Julian ona ters ters bakıyor ve tek parmağıyla işaret ediyor. "Sen kapa çenenini."

"Ve sen-" Onu işaret ediyorum. "Onunla böyle konuşma."

"Ey!" Julian'ın gözleri loş bir şekilde parlıyor. "Bugün burada büyük bir adamımız var

."

"Oh, boşver onu-" Daisy beni kolumdan tutuyor, oturduğumuz sandalyeye doğru geriye doğru çekiyor ve buna bayılıyorum, bana dokunuşu o kadar rahat, o kadar düşüncesiz bir tutuş ki. Bana her zaman dokunmasını istiyorum. "O zamandan beri kötü bir ruh hali içinde... bilirsin-"

Carmelo Bianca'nın üzerine eğilerek (Bianca onu iter ve Jonah'ı bulmaya gider) kendisini konuşmaya dahil eder.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey-" Julian gözlerini deviriyor.

Kekoa boğazını temizler ve yüzünü buruşturur. Belli ki bir şey var.

"Ne?" Carmelo kafası karışmış bir şekilde ona bakarak soruyor.

"Julian ve Magnolia'nın işi bitti," diyor Declan, Julian'a bir shot doldurup ona uzatırken.

Julian birkaç saniye votkaya bakıyor, sanki onu içmek söylemek istemediği bir şeyi zımnen kabul etmek anlamına gelebilirmiş gibi.

Carmelo ise bu haber karşısında biraz neşelendi. "Gerçekten mi? Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı-" diyor Julian, sonra iğneyi vuruyor.

"Belli ki bir şey olmuş-" diyor Miguel nefesinin altından Declan'a ama Jules'un duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Herkes çenesini kapatabilir mi?" Julian homurdanıyor.

Daisy ona "Duygularına çok hâkimsin Julian," der.

Ve kız kardeşine ters ters bakar. "Sana daha önce de söyledim, aramızda bir şey yok. Sadece takılıyorduk-"

"Gerçekten mi?" Carmelo sandalyesine geri oturuyor. "Evet," diye omuz silkiyor Julian. "Gerçekten."

Carmelo ona bakıyor. "Ve işin bitti mi?" "Evet."

"O-" Jules'un koluna şakacı bir şekilde vurur. "O zaman onu bir tur atmaya çıkarmamın sakıncası var mı?"

Julian dönüp arkadaşına bakıyor, kaşları aşağıya inmiş, anında kaşları çatılıyor. "Ne dedin sen?"

("Kahretsin," diye iç geçirir Kekoa nefesinin altında.)

"Onunla işin bittiyse numaramı at, tamam mı?" Carmelo omuz silkiyor.

"Ne?" Julian kaşları düşük, işlem yapıyor.

"Aptal gibi seksi." Carmelo -ses tonunu nasıl fark etmediğini bilmiyorum- "Sıra bende." diyor.

Julian Carmelo'ya bakıyor, kafası karışmış bir şekilde sallıyor. "Sıra mı?"

"Demek istediğim, küçük bir göğüsleri var ama iyi bir şut olurdu-" Gülüyor ve Julian ayağa fırlayıp arkadaşının üzerinde yükseldiğinde ben de bir şey söylemek üzereydim.

"Bunu bana bir daha söyle, kardeşim-"

Daisy yanımda geriliyor.

Carmelo ayağa fırlar, refleks olarak dövüşmeye hazırdır.

Birini sevmek garip. İlk düşündüğüm şey Daisy'yi buradan nasıl çıkarmam gerektiği idi.

Julian, Carmelo'yu iterken, "Bir daha söyle," diye bağıyor.

("Duygular sohbete girdi," diye fısıldıyor Declan kimseye belli etmeden).

Carmelo onu geri itiyor ve burada herhangi bir şeyin olması için çok fazla yer yok - dar bir alandayız, üzerinde bir sürü şişe olan bir masa var, kanepeler var, kimse izlemese nasıl kavga edeceklerini bilemeyecekleri kadar çok insan var, ama sonra Jules'un gözleri vahşileşiyor.

"Senin derdin ne dostum?" Carmelo başını sallıyor, gülümsüyor ama gergin bir gülümseme. "Bittiğini söylemiştin-"

Jules onu tekrar itiyor. "Sen benim sorunumsun."

"Biraz İtalyan sosisi ister diye mi korkuyorsun?" Carmelo gülerek söylüyor ama bu hoşuma gitmiyor.

Julian'ın yüzü değişiyor ve ben etrafıma bakıp odanın durumunu değerlendiriyorum. Bu iş çok hızlı bir şekilde riskli hale gelebilir.

"Jules-" Daisy ayağa kalkıyor ve Julian bir an için ona bakıyor, onu uzak tutmak için kolunu uzatıyor.

"Şu anda senin saçmalıklarınla uğraşamam Face, otur-"

"Julian-" Kardeşine doğru uzanır ve Julian ondan uzaklaşır. "Daisy, sana otur dedim." Ona hırlıyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Ben de ayağa kalktım ve onu arkama çektim.

"Onun hakkında tekrar konuşmak ister misin?" Julian Carmelo'ya soruyor, çenesi çıkık. "Belki isterim, evet." Carmelo başını sallıyor ve ben onun ne oynadığını bilmiyorum.

at.

Egolar, dostum. Seni

öldürecekler. Julian'ın yüzü

gerildi. "Devam et o zaman."

Carmelo Parks'a doğru başını sallar. "Belki de gidip onunla kendim konuşmalıyım,

aslında - bu nasıl?"

Julian'ın yanından geçip gidiyor ve sonra - nasıl olduğunu bilmiyorum, oldukça hızlı - Julian Carmelo'yu gömleğinin boynundan yakalıyor ve onu neredeyse boğacak şekilde büküyor, sonra yüzüne yaklaştırıyor. "Yapacak mısın-?"

Oda sessizliğe bürünmüş, herkes nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Ve sonra birden Magnolia onun önünde, içki masasının üzerinde durarak ondan daha uzun boylu oluyor. Gençliğimizin neden bu kadar dramatik olduğunun canlı tezahürü, masanın üzerindeki bu aptal kız.

Tehlikeli durumları görüp onlardan kaçmıyor, doğrudan onlara koşuyor. Ve sanırım bunun büyük bir kısmı BJ'in her zaman doğrudan onun peşinden gitmesinden kaynaklanıyor. Kaotik çocuklukları, ona kadar hayatıyla ilgili hiçbir şeyden emin olmaması, bu yüzden kaosa koşuyor ve onu kaostun içinde buluyor - ama BJ, şu anda burada kenarda duruyor, yüzü çatlamış bir yumurta gibi, onun biraz eğilmesini izliyor, böylece kendisi olmayan bir adamla göz hizasına geliyor, onu sabitlemek için elini göğsüne koyuyor. Başka tarafa bakıyorum. Arkadaşlarının incinmesini izlemek zor ve ben ön sıradan izliyorum.

"Julian, dur-" Magnolia ona gözlerini dikip kendisine bakmasını beklediğini söyler. "Ne yapıyorsun sen? O senin en iyi arkadaşın-"

Julian, Carmelo'yu boğmadığı elini alıp Parks'ının üstüne koyuyor ve göğsüne bastırıyor.

BJ'nin nasıl olduğunu görmek için arkama bakıyorum ama o çoktan gitmiş.

Magnolia ona tekrar "Dur," der ve o da dinler. Arkadaşını iterek gitmesine izin verir, sonra Parks'a dönerek onu masadan kaldırır.

"Benimle eve gelir misin?" der ona. "Şimdi mi?"

Magnolia'nın gözleri hızla BJ'nin olduğu yere kayar ama o artık orada değildir.

Julian'a bakar ve başını sallar.

Başını kapıya doğru sallıyor ve Keko onları dışarı çıkarıyor.

Arkasından tuttuğum Daisy'ye bakıyorum - fark etmemiştim bile.

Koluma ve tekrar bana bakıyor, sonra mahcup bir kahkaha atıyor.

"Özür dilerim." Beceriksizce kolumu çekiyorum.

Tekrar gülüyor, yanakları pembeleşmiş. "Sorun

değil-" "Fark etmemiştim-" diye geveliyorum.

"Sorun değil-" Titriyor. "Sorun değil - bu-"

Ve bir an için kendimi aptal gibi hissettim, bu kadar açık bir şeye nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Sonra dudaklarını büzdü, kaşlarını kaldırdı ve bana bir bakış fırlattı.

"Peki, kardeşinin ofisinin anahtarı hâlâ sende mi?"

Carmelo
2:05

Jules, bilmiyordum.

Evet, ben de.

Bilseydim bir bok demezdim.

Bu harika
dostum.

Her şey gizlice
bana

Biliyor mu?

Hayır.

O şimdi olabilir

Hayır, o biraz dangalak.

Şükürler
olsun ki

Pekala, kasada.

x

xx

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

40

Julian

Geçen geceki halim biraz utanç verici.

Bana ne oldu bilmiyorum.

Sanırım kendimi biraz korkuttum.

Magnolia Parks bir masanın üzerinde, beni sakinleştirmek için elini göğsüme koydu - nedenini kelimelerle ifade edemesem de iyi bir duyguydu.

Aslında, dürüst olmam gerekirse, onun etrafta olmadığı o birkaç günü gerçekten sevmedim.

Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum - bir şekilde duvardan tırmanıp lanet kalbime girdi, ama sorun değil. Çünkü onun için ne olduğumu biliyorum.

Ben, düştüğü geminin geri gelip onu almasını beklerken tutunduğu şamandırayım.

Sarıldığım için mutluyum, sanırım.

Bu gece tüm arkadaşlarıyla Ballentine'in doğum günü için dışarı çıktı. Ben davet edilmedim - büyük bir sürpriz değil. Yine de onun yokluğunun biraz fazla farkındayım, bu yüzden onu hissetmek için görmezden geldiğim bir yığın işi halletmek için elimden geleni yapıyorum.

Biraz ilerleme kaydediyorum ama sonra ofisimin kapısı açılıyor.

Declan futbol izlediği odanın köşesinden başını kaldırıp bakar.

Magnolia kapımın önünde duruyor - ağladığını hemen anlayabiliyorum.

"Hey-" Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. "Doğum gününe geleceğini sanıyordum." Hızla masamın etrafından dolaşıyor ve benimle burun buruna duruyor.

"Beni davet etmedi."

Yıkılmış.

"Siktir."

Bunun üzerine muhtemelen mantıksız bir öfke dalgası hissediyorum, sanki biri ona büyük bir haksızlık yapmış gibi - burada olsaydı ona vururdum. Belki de öldürürdüm.

Başımı eğ.

"İyi misin?" Ona sordum ve o ne yaptı biliyor musunuz?

Sessizce kollarını havaya kaldırıyor, kıyafetlerini çıkarmamı bekliyor. Ağır ağır yutkunuyorum.

"Güverte-" diye sesleniyorum ona başımı çevirmeden. "Gidin. Şimdi."

Declan sanki etrafta on dört tane daha televizyonum yokmuş gibi oyunu bırakması gerektiğini düşünerek burnunu çekiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. O bunu yapar yapmaz, onu yerden kaldırdım, geriye ve duvara doğru hareket ettirdim.

Arkasına uzanıp fermuarını açıyorum ve elbisesi vücudundan düşüyor. Elimi sırtına ve saçlarına doğru kaydırıp ve şimdi kot pantolonumun düğmelerine geldi, bu yüzden belime doğru gidiyor ve kazağını başımın üzerine çekiyor. Onu geriye, yere düşen paha biçilmez bir eserin üzerine doğru yürütüyorum. Yüzümü buruştururken ağzım onunkine değiyor.

Yere bakıyor. "Şunu kaldıralım mı?"

Aşağıya bakmıyorum, sadece ona bakıyorum. Bu bronz. Neredeyse iki bin yıl dayanmış, bir iki darbeye daha dayanabilir.

Onu tekrar öpüyorum, gülümsemesini ağzımda hissediyorum.

"Bu Fanghu Han Hanedanlığı'ndan kalma bir Çin Ritüel Şarap Kabı değil miydi?"

Geri çekildim, şaşırdım.

"Şu haline bak - evet." Onu daha iyi görebilmek için belime doğru kaydırıyorum. "Ne zamandan beri?"

Küçük omuzları dikleştirdi.

"Yaklaşık olarak MS 200." Bana gururlu bir gülümseme veriyor.

Vay anasını. Muhtemelen birinin bana söylediği en seksi şeydi. Yüzünü kavradım ve onu daha önce hiç öpmediğim kadar sert öptüm.

Onu bir dolaba doğru bastırıyorum, o sırada -ne yazık ki- René Lalique'den aldığım 1919 yeşim yeşili vazom yere düşüyor ve aynı anda hem gülmeye hem de küfretmeye başlıyorum.

Bana sırtıyor, biraz geri çekiliyor ve pişmanlıkla aşağıya bakıyor.

"Bunların hepsi oldukça pahalı, değil mi?"

Biraz omuz silktim. "Çifti için 100,000 pound, aşağı yukarı-" "Oh hayır-" Üzgün bir yüz ifadesi takındı.

Başımı sallıyorum ve onu daha fazla öpüyorum, kulağına doğru ilerliyorum ve fısıldıyorum, "Pahalı sikişler, değil mi?" Yüzünü boynuma doğru kaydırıp gülümsüyor ve ben de parmağımla çenesine vuruyorum. "Burada seninle olmak için o parayı iki kez öderdim."

Onu geriye doğru taşıyıp masamın üzerine bırakıyorum.

Gömleğimi başımın üzerinden çıkarıyorum ve her zaman yaptığı gibi merakla bana bakıyor.

Uzanıp karnımdakine dokunuyor, neredeyse ölmek üzere olduğum. Daisy'nin beni kurtardığı.

"Nasıl?"

Ona gerçeği söylemek istemiyorum, o yüzden yalan söylüyorum.

"Kafes dövüşü-" diyorum, onu etkileyebileceğimi umarak. Sinirlenmiş görünüyor. "Neden?"

"Eğlenceli."

"Yaralanmak için mi?"

Ona bir bakış attım. "Tiges, ben incinmem." Yüzündeki saçları itiyorum. Tanrım, ne güzel bir yüz. "Seni davet etmediği için üzgünüm."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Başını sallıyor ve ben de onu kaburgalarından dürtüyorum. "Her zaman onun hakkında konuşmak istiyorsun."

"Julian-" Yüzümü iki elinin arasına aldı. "Seninle BJ hakkında konuşmak için mi burada, masanın üzerinde yarı çıplak yattığımı sanıyorsun? Kapa çenenin." Sinirli bir şekilde kafasını bana doğru sallıyor. "Ve benimle seks yap."

İki kere söylemene gerek yok.

Onu masamın üzerine yatırıyorum, kollarını başının üzerine kaldırıyorum - gerilmiş halini seviyorum. Bir kedinin size güvenip karnını göstermesi gibi.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor.

Gülümsediğimi fark etmemiştim açıkçası. Gülümsüyorum ama bunu olabildiğince çabuk bırakıp gözlerimi kısıyorum.

"Sakin bana yumuşak davranma..." diyor şakacı bir şekilde ve ben de ona bir bakış atıyorum, onu bileklerinden tutup yere yatırıyorum ve sonra her şey oluyor. Arkamızda yangın var. "Wait for Me," Kings of Leon. Altımda dünyanın en güzel kızı.

Bunu onunla yapmayı seviyorum, bana o kadar körü körüne güveniyor ki, vücudu benimkiyle birlikte hareket ediyor gibi görünüyor, onu istediğim yere, istediğim şekilde hareket ettiriyorum - masamdan ve kucağımdan. Ellerimi vücudundan aşağı kaydırıyorum, sırtı kavislenene

kadar boynunu öpüyorum.

Nefes alıp vermesi hızlanıyor ve artık onun sesinin nasıl olduğunu biliyorum, söylediklerini ve işaretlerini biliyorum - saçlarını yüzünden biraz çek. O

eliyle yüzüme dokunuyor ve bu berbat bir şey, öyle olduğunu biliyorum. Çünkü onun adını söylüyorum ve o bana bakıyor, başka birini düşünüyor.

Hangisi daha boktan biliyor musun? Umurumda bile değil.

Sonra masamın arkasında yere uzandık - başını göğsüme yaslamıştı, üzerimizde kilim vardı ve ben saçlarıyla oynuyordum, istediğimden daha fazla düşünüyordum.

"Benimleyken onu düşünüyorsun," diyorum ona. Bu bir soru değil. Bunun doğru olduğunu zaten biliyorum.

"Sadece bazen." Bana bakıyor, utanmış görünüyor. "Yapmamaya çalışıyorum."

Ona küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Yaptığın zaman anlayabiliyorum."

"Oh." Gözleri cam gibi oldu ve nedenini bilmiyorum. "Üzgünüm-"

Hiçbir şey söylemiyorum - ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Boğazını temizliyor.

"Kimi düşünüyorsun?" diye soruyor ben kollarımı başımın arkasında birleştirip biraz uzanırken.

"Bugünlerde anın içinde kalmaya çalışıyorum-" Çok mutlu görünüyor.

"Beni mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım.

"Her zaman mı?" Şaşırarak göz kırpmıyor.

Cevabım evet olsa da soruyu geçiştirerek bir kahkaha atıyorum.

Her zaman.

"Hiç aşık oldun mu?" diye soruyor ve siktir git, hayır göz kırpmalarını saymıyorum.

"Yapamam-" Ona küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Bu yüzden buradasın. Ben bağlayıcı değilim."

Yüzü bundan hoşlanmamış gibi geriliyor ve bugün milyarıncı kez onun hakkında kafamın karıştığını hissediyorum. Ağzını yanağımda ileri geri gezdirirken bunu düşünmüyor bile. Beni öpmüyor, sadece dokunuyor çünkü.

Şakacı bir şekilde ağzımı ısırıyor. "Bazı ipler var." Burnumu çekiyorum, saçlarını kulaklarının arkasına iterken ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Sanırım başka bir hayatta seni sevebilirdim," diyorum ona.

O da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Başka bir hayatta olsaydım sana izin verirdim-"

Onu bu filmde zaten sevdiğimi boş verin.

Doğrulup masama yaslanıyorum ve onu yanıma, kucağıma çekiyorum.

"Birini sizin birbirinizi sevdiğiniz gibi sevmek nasıl bir şey?" Ona soruyorum,
Biraz gerçekten bilmediğim için, biraz da ona nasıl hissettiğimi söyleyemediğim için.

hissetmek ve bunun etrafında konuşmak yapabileceğim en yakın şey olabilir.

Bana hüzünlü bir gülümseme attı.

"Kötü." "Kötü mü?" Kaşlarımı çatıttım.

"Gerçekten mi?"

"Sanırım öyle-" Omuz silkiyor. "Artık gerçekten kendime ait değilim."

"Nasıl?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Yani her şeyde o var... Her zaman onu düşünüyorum, her zaman. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum, ne istediğini bilmek istiyorum. Nasıl hissettiği, güvende olup olmadığı ve ne yaptığı konusunda endişeleniyorum." Tırnağının etrafındaki deriyi gergin bir şekilde karıştırıyor. "BJ ile birlikte, vücudunda benim olmayan tüm elleri merak ediyorum - kimindi, nereye gittiler, neye dokundular-"

"Siktir." Benden önce ona dokunan herkesi düşündüğümde bir mide bulantısı dalgasını geri yutuyorum.

"O benim her saniye düşündüğüm biri değil - o benim her düşüncem." Sesi biraz çatlıyor ve kusabilirim. "Hepsine sızıyor. Tüm kararlarıma, tüm duygularıma-"

Başımı sallıyorum, çoğunlukla sadece konuşmasını kesmesi için.

Bununla başa çıkamam. "Bundan nefret ederdim, haklısın," diyorum ona sanki ilk elden bilmiyormuşum gibi. "Evet." Bana bir bakış fırlattı.

"Yaparsın. Sakın aşık olma."

Başının üstünü öperim.

"Anlaştık."

41

Daisy

Christian beni BJ'in doğum günü yemeğine götürdü.

Ya da oraya birlikte gittik - bu aynı şey mi?

Gitmemi o istedi, ben de onunla gittim.

Birlikte oturduk, kolunu sandalyeme doladı ve üniversitemden bahsetti, herkese ne kadar zeki olduğumu, ne kadar iyi bir

Benim Panna Cotta'm onlarınkinden daha iyi,¹ Bana Pre-Raphaelitler hakkında bir kitap okuduğundan bahsetti ve ben de belki - belki - benden benim istediğim gibi hoşlanma ihtimali olup olmadığını merak ettim.

Sonra son sefer aklıma geliyor ve sanki altımdan bir halı çekilmiş gibi hissediyorum. Bunu daha önce düşünmüştüm, gerçek olmadan önce düşünmüştüm - sonunda gerçek olması önemli değil, orada olmadan önce düşünmüştüm, bu yüzden bana karşı hislerinde gördüğümü sandığım hiçbir şeye güvenemem - hayatımın geri kalanında okumak istediğim tek şey o olsa bile onu okuyamam.

Seksi seviyor, biliyor musun? O adamlardan biri. Sevişmeyi sever. Belki de yine o noktaya geri döndük, bilmiyorum. Tatlı ve özenli davranıyor ve bu gece bazı açılardan birlikte olduğumuzu hissettirdi ama sonra yemeğin ortasında bana daha sonra ne yapacağımı sordu.

Ona şaşkın bir bakış attım ve onu dürttüm. O da

memnun bir şekilde başını salladı.

Aklının nerede olduğunu bilmiyorum.

Yemek yine de tuhaftı. BJ'nin doğum günü Sevgililer Günü, bu yüzden zaten garip - Sevgililer Günü'nde 8 kişi birlikte yemekte? Yine de bunun için minnettarım çünkü en azından Christian'la geçirebildim. Başka türlü geçirebilir miydim emin değilim. Belki de geçirirdim? Bunu söylemek zor. Her ihtimale karşı giyinmiştim. Aslında Magnolia giyinmişti.

Ben² için.³ Hepsini satın aldı, bir gece ben yemek hazırlarken odama astı. Üzerine "Sevgililer Günü'nde beni giy" diye bir not yazdı.

Yemeğin kendisi gergin geçti. BJ'nin çıktığı kız herkesin sinirini bozuyor gibi görünüyordu - ve kardeşim ve Magnolia orada değildi. Sanırım bu mantıklı. En azından Julian.

Magnolia'nın orada olmaması garip geldi - o ve BJ, her ne iseler ve her ne olacaklarsa, birbirlerinin hayatlarında sonsuza kadar olacaklar. Umarım kız arkadaşı bunu biliyordur.

Umarım kardeşim bunu biliyordur.

Christian ve ben o gecenin ilerleyen saatlerinde ön kapıdan içeri girdik ve merhaba diye seslendim.

Kimse bir şey söylemedi, ben de kardeşimin ofis kapısını açtım ve- Çılgılık attım. Gözlerimi kapadım.

Çırılçıplak bir Magnolia Park gıcırdayıp çırılçıplak bir kardeşimin arkasına saklanırken Christian gülmeye başlıyor.

"Herkes sakın olsun-" Gözlerini deviriyor.

Christian bana bakıyor, bir şey görmemek için gözlerinden biri kapalı. - ve önce onlara bakıyor. Koluma vurdu. "Güvenli," dedi bana.

Etrafına ayı postundan bir kilim sarmış olan kardeşime ve etkilenmeden bize bakan Magnolia'ya bakıyorum.

"O halının altında kıyafet olmasını çok istiyorum."

"Ama yok." Bana sıkı bir gülümseme veriyor.

Ona gözlerimi deviriyorum ve gözlerim köşedeki kırık yeşil bir şeye takılıyor.

"Bu - sen mi-"

Julian ırkıldı. "Evet. Lalique vazoyu kırdım."

"Julian!" Ağlıyorum.

"Kırıldı." Omuz silkiyor.

"Ve bu!" Ezik ve yerde duran bir başka paha biçilmez esere uzanıyorum.

"Fanghu Vazosu mu?" Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum.

Yaltaklanması derinleşir.

Elime alıp inceledim. "Bu neredeyse iki bin yıllık!" "Biliyorum-"

diye iç geçirdi. "Bu bir kazaydı."

Ayağa kalktım, ellerim kalçalarımda. "Bu nasıl oldu?"

Magnolia başını sallar. "Cevabın hoşuna gitmeyeceğini düşünüyorum."

Ona hırslıyorum ve o da Christian'a bakmadan önce yüzünü ağabeyimin göğsüne gömüyor. "Bu gece nasıldı?"

Christian'ın yüzü onun için üzölmüŖ gibi gerilir. "Peki."

Kızım yere düşmeden önce göz göze geliyorlar ve ağabeyim kızımı daha sıkı kavlıyor ve onun için endişeleniyorum.

"Peki ya senin gecen?" Kaba olmak için soruyorum. "Nasıldı?"

"Çok zevkliydi Face. Sorduğın için teşekkürler."

"Magnolia?" Ona bakıyorum. "Aynı fikirde misin?"

"Seviyorum." Başını sallıyor, burnunu havaya kaldırıyor ve kardeşim çenesini onun başının üstüne koyuyor.

"Bekle, sana Sevgililer Günü için aldığım Judith Leiber Chocolate Box Clutch çantayı mı kullanıyorsun?" Magnolia parlak gözlerle bana soruyor.

"Evet-" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Peki neden bana Sevgililer Günü hediyesi aldın?"

Omuz silkiyor. "Hediyeleri severim." Kardeşime dönüyor. "Bana bir şey aldın mı?"

Julian ona bakar. "Biz birlikte değiliz."

"Doğru, hayır - tabii ki." Magnolia başını sallıyor, gözlerini yere dikmiş, kaşlarını çatıyor. Kardeşim inliyor. "Geçen gün gördüğüm kadarıyla sana küpe almıştım,

Hoşuna gideceğini düşündüğüm şeyler aldım, genel olarak, Sevgililer Günü için değil ama, tamam mı?"

Ve sonra yüzü aydınlanıyor ve - şuna bakın - onunki de aydınlanıyor.

"Pekala-" Topuğumun üzerinde dönüyorum. "Siz ikiniz - iğrençsiniz. O halıdan çıkın ve biz de-" Gitmek için arkamdan işaret ediyorum.

"Biraz daha sıradan seks yapmak için üst kata mı çıkalım?" Magnolia parlak bir sesle arkamdan sesleniyor ve ben olduğum yerde kalakalıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor ağabeyim elini kızın ağzına kapatırken.

Christian ona bakarak başını sallıyor.

"Neyin var senin?" diye soruyor yüksek sesle.

"Neyim var benim!" diye bağılıyor. "Neyin var senin!"

Ne yapıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez!" diye bağılıyor.

"Bu nasıl beni ilgilendirmez?" Ayağını yere vuruyor. "Sen dünyadaki en eski arkadaşlarımdan birisin ve tam bir soytarı gibi davranıyorsun-"

"Peki neden?" Tersliyorum. "Benimle yattığı için mi?"

"Evet!" Başını sallıyor, sonra başını sallıyor. "Şey, hayır - ama evet!"

Kardeşim çenesiyle başını dürtüyor. "Seni öldürmeden önce bunu biraz daha açmak isteyebilirsin, T iges..."⁴

Christian ona bakar. "Yapma." Tehditkâr bir parmak gösterir. "Yapma. tek kelime edersen-"⁵

"Dürüst olmak gerekirse, Christian,⁶ İkimiz için de yeterince şey söylemiyorsun, yani⁷ - duygusal olarak tamamen umursamaz davranıyor."

"Konuşmayı kes-" Onu işaret ediyor. "Ağzını kapat - sustur onu -"

"Bu nasıl şimdi?" Ona ters ters bakarak araya girdim. "Magnolia, yemin ederim-"

"Şey, Daisy-" Magnolia kardeşimin kollarında kayıyor, kendini bir şekilde daha uzun gösteriyor. "Siz son derece rahat bir şekilde birlikte uyurken Christian burada, sana karşı çok güçlü duygular besliyor."

Christian dondu kaldı.

Gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum. Ona bakmaya cesaret bile edemiyorum. "Nereden biliyorsun?"

Magnolia'nın yüzü buruğuyor ve kardeşime bakıyor, başını bana doğru sallıyor, alnına vurarak zımnem orada olup olmadığını soruyor, sanırım. Julian tahmininde yanılmamış gibi biraz omuz silkiyor ve Christian - orada dikilmiş, bana bakıyor, kaşları çatık, yüzü asık.

"Nasıl bilmezsin?" Kafası karışmış bir şekilde geri çekilir. "Sana kelimenin tam anlamıyla söyledim - Yeni Yıl'da yüzüne karşı söyledim-"

Ona başımı sallıyorum. "Benden hoşlandığını söylemedin - benim -"

"Benim için her şey." Başını salladı o nce.⁸ "Evet. Bu senin için açık değil miydi? Sen, çift doktoralı ve-?"

Başımı sallamaya devam ediyorum. "Hemen sonuca varmak geçen sefer benim için pek iyi olmadı."

Christian bana doğru bir adım attı. "Sonuçlandırılacak bir şey yoktu Dais. Oldukça açıldım."

Omuzlarımı biraz dikleştirip doğruluyorum. "O kadar da net değil."

"Tamam." Bir kez başını salladı ve göz göze gelebilmek için biraz eğildi. "O zaman açık konuşayım, Daisy-" Bana uzun bir bakış attı. "Ben çok fena aşığım

Seni.⁹ Seni sevdiğimi fark ettiğim andan beri seni sevmekten hiç vazgeçmedim ve itiraf ediyorum, bunu bilmem çok uzun sürdü ama şimdi biliyorum ve yapamam

Bilmiyorum. Bunu unutmak istemiyorum, seninle olmak istiyorum." Gözlerini bir kez bile kaçırmadan bana söylüyor. "Ve ilişkimizin yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Londra'yı seninle terk etmemi mi istiyorsun? Harika. Ben-"

Ne diyeceğimi bilemediğim için ona öylece bakıyorum, ağzım bir karış açık, kalbim boğazımda küt küt atıyor.

"İstifa etmemi, bu saçmalıkla hiçbir ilgim olmamasını istiyorsan-" Etrafımızı işaret ediyor. "-Peki. Sorun değil, umurumda değil, ne olursa olsun yapacağım."

Magnolia ona doğru hafifçe eğilir ve fısıldar, "Belki de onu öperek başlamalısın ."¹⁰

Gözlerini kıza çevirirken ağzını sıkıca kapatıyor. "Belki de siktir olup giderek yardım edebilirsin."

Magnolia'nın ağzı açık kalır, dehşete düşer.¹¹

Kardeşim bana bakıyor, gülümsüyor ve benim için mutlu. Sevdiğiniz birinin istediği her şeye kavuştuğunu gördüğünüzde yüzünüzün alacağı yumuşaklık gibi.

"Bu çok kabaydı." O surat asıyor.¹²

Ben Christian'a bakıyorum, o da bana bakıyor, gözlerini kocaman açmış, dudağını ısırtıyor ve ben gülüyorum.¹³ Kardeşim onu karıştırmaya başladı. kapıdan dışarı çıkar, onun saçmalığı karşısında başını sallar.¹⁴ Kapıyı arkasından kapatır.

Christian ve ben orada öylece durup birbirimize bakıyoruz -bugüne kadar yağadığım en tuhaf duygu- ve sonra ben Çağkın bir kahkaha atıyorum, o da aynı anda hem gülümseyip hem de kağlarını çatarak bağıını sallamaya bağılıyor.

"O çok sinir bozucu-"

Nefes veriyorum, biraz omuz silkerek kabul ediyorum. "Bana karşı biraz büyüdü."¹⁵ Christian bana doğru uzanıyor, belimi kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Seni seviyorum." Sonra bana bir bakış attı, başını hızlıca salladı. "Kahretsin, sen aptalsın-"

"Ben değilim!" Öfkeyle ona bakıyorum, kollarımı boynuna doluyorum.

"Bütün geceyi insanlara ne kadar zeki olduğumu anlatarak geçirdin-"

"Evet, şey - şimdi geri çekiyorum çünkü yeni yürümeye başlayan bir çocuğun çıkarım becerilerine sahipsin-"

"Üçüncül anlamda, eleştirel düşünme konusunda her zaman inanılmaz başarılı oldum, teşekkür ederim-"

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Peki ya normal, faydalı bir şekilde?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Öp beni artık."

"Sadece önce beni sevdiğini söyle," diyor yüksek sesle.

Ona bakıyorum, bunun gerçek hayat olduğuna inanamıyorum. Bir kez yutkunuyorum. "Ben de seni seviyorum."

Yüzü gördüğüm ve göreceğim en iyi gülümsemeye dönüşüyor, çünkü yüzü ... *Mona Lisa'yı siktir et, Son Akşam Yemeği'ni siktir et, Michelangelo'nun Davut'unu bir daha asla düşünme* - hepsi karşımda onun yanında sönük kalıyor.

Rebecca Barnes ve Jud Hemmes, onlar bu dünyada sanatın gerçek büyük ustaları, yaptıkları o yüz... şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şey olmaktan asla vazgeçmedi.

Ve şu anda bana bakarken gözleri nasıl da istekle bulutlanıyor - böyle olduklarında bayılıyorum. Alt dudağını yalıyor, beni bekliyor.

Sözümü sakınmadan ceketini üzerinden sıyrıyorum ve o da kılını bile kıpırdatmıyor, sadece bana izin veriyor.

Ceketin vücudundan yere düşmesi doğal görüldüğünden daha uzun sürüyor, sanki zaman askıya alınmış gibi, ki aslında şimdi düşünüyorum da, Christian Hemmes'in varlığında tüm zaman böyle davranıyor.

Ona bakıyorum, hâlâ beni izliyor ve bekliyor.

Tişörtünün kenarını parmağım ile başparmağım arasına alıyorum ve etek ucuyla oynuyorum, zamanımı bekliyor, bu anın tüm değerini, her parçasını çekip çıkarmaya çalışıyorum. Onun düz gri tişörtü, arkamızdaki ateş, müzik Kardeşim arka planda çalmayı bıraktı,¹⁶ Oda zar zor aydınlanıyor ve sevdiğim çocuğun üzerinde John Varvatos kokusu var.

Christian Hemmes bana küçücük bir gülümseme veriyor ve ben neden gergin olduğumu bilmesem de endişeyle yutkunuyorum, umarım böyle hissetmeyi asla bırakmam - aynı anda hem uçuyor hem de düşüyormuşum gibi.

Elimi gömleğinin altına sokuyorum, sonra da başının üzerinden geçirip yana atıyorum.

Ağzını birbirine bastırıyor, gözleri odanın içinde geziniyor ve aniden, belki de tarihte ilk kez, utangaç görünüyor. Sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsememek için elinden geleni yapıyor ve alt dudağını ısırtıyor, kulağa seksi görünmeye çalışıyor gibi geliyor ama aslında gülmemeye çalışıyor ki bu da nedense seksi.

Siyah kotunun üstündeki düğmeye uzanıyorum ve onun karnı geriliyor, benimki de bundan sonra olacakları düşünerek düğümleniyor.

Yutkunuyor, sanki ürkekmiş gibi ama öyle olması mümkün değil, ama şimdi nefes alışını duyabiliyorum, daha az düzenli, daha düzensiz.

Fermuara uzanıyorum - ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Beni hâlâ öpmedin."

Tekrar gülümsüyor, büyük, geniş ve tüm köşelere dokunuyor. Kolunu boynuma doluyor ve beni kendisine doğru çekiyor, ağızlarımız birbirine çarpıyor.

Christian uzanıyor ve beni kanepeye doğru götürürken üstümü açmaya başlıyor.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor ve ben geriye doğru düşerken kot pantolonunu çekiştirerek çıkarıyorum ve bana dokunmasını beklerken yağmurlu bir Pazar günü saatler gibi akıp giden saniyeler boyunca bana bakıyor.

Ve sonra yapar.

Beni tekrar öpüyor, ama bu sefer beni nasıl sevdiğinin ağırlığıyla bana doğru bastırıyor.

Bunu onunla yapmakla ilgili tüm eski favori şeylerim yüzeye çıkıyor - Son birkaç haftadır düşünmememe izin vermediğim şeyler vardı çünkü yaptığımız şeyden korkuyordum, eğer beni daha önce olduğu gibi öldürebilirdi.

beni onun istediği gibi istemedi ^{s17} - Yanağını yanağıma yasladığı yeri nasıl sevdiğim gibi; elinin her zaman sırtımın küçük kısmına nasıl oturduğu gibi; bir dakika içinde nasıl anında seks tüyleri aldığı gibi; bana bakmak için nasıl geri çekildiği gibi - daha önce alt dudağını yalayıp bana nefesimi kesecek bir bakış atardı ama bu gece geri çekilip bana bakıyor - demek istediğim, gerçekten bana bakıyor, yüzümün her yerine, kristal gibi içimi görüyor - ve sonra ağzının köşeleri yukarı kalkıyor çünkü beni şimdi seviyor.

Sona yaklaştıkça bedenlerimiz kaskatı kesiliyor ve ben sonu seviyorum çünkü son, onun gümbür gümbür atan kalbi ve terli avuçlarıyla üzerime yığıldığı kısım ve sanırım bu, başka bir insana karşı hissedebileceğim en gizli şey ve artık çalmayan müzik etrafımızda kabarıyor, her yüksek nota ve mükemmel melodi - onu sevmek benim magnum opus'um olacak.

Beni kendine doğru çekiyor - daha ne kadar yakınlaşabileceğimizi bilmiyorum - sonra her zaman yaptığı gibi saçlarımı kulağımın arkasına itiyor.

"Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum," diyor yüzümü tutarak. Başımı hafifçe sallıyorum. "Ben de."

Ve sonra beni tekrar öptü.

1 Öyle.

2 Payet Süslemeli İpek Büstiyer (Oscar De La Renta); deri skinny pantolon (Saint Laurent); tül ve grog-grain, mücevherli tokalı sandalet (D & G); kiraz kolye küpe (E.M); Lexington 18 ayar altın pırlanta kolye (David Yurman).

3 Ben onun gideceğini düşündüğümde, sanırım o da gideceğini düşünüyordu.

4 "Beni öldürmesine izin verir miydin?" Gözlerini kardeşime dikti.

"Eğer hak ettiysen," diyorum ona ve aynı anda "Hayır," diyor.

5 "Gerçekten benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" Kardeşime bakıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Evet." Bağını sallıyor ama Christian'a uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Ama dikkat et."

6 "Tamamen dürüst olma Parks-" diyor gözlerini kapatarak. Midem bulanmaya başladı.

7 "Kapa çeneni-" diye araya giriyor. Kadın onu görmezden gelir.

8 "Tanrım," diye fısıldıyor Magnolia, kardeşime dirsek atarak. "Satır aralarını okumakta o kadar da iyi değil, değil mi?"

9 Magnolia çılgın atar, elleri heyecanla ağzına gider.

10 Kahretsin, şimdi onu seviyorum.

11 Kardeşimin kollarında dönüyor, gözlerini ona diyor. "Bu ne cüret! Bana dışarı çıkmamı söylüyorsun-" Başını dehşetle sallıyor. "Bu ne cüret! O çocuktaki cesarete inanabiliyor musun? Julian, bunu duydun mu?"

12 Jules elleriyle onun yüzünü tutuyor, ona sempatik bir bakış atıyor.

"Biliyorum..." "Ofisinde!"

"Biliyorum-" Tekrar başını sallıyor. "Çok kabasın, Tiges." Başını ona doğru eğiyor. "Yine de onlara ofisi vereceğiz-"

"Oh." Kaşlarını çatıyor. "Yapacak mıyız?"

13 "Sadece bir dakika," diyor ağabeyim ona.

Kaşlarını daha fazla çatıyor.

"Onun patlamasından sonra bunu yapmaktan pek hoşlanmam. Bu biraz karışık bir mesaj gönderiyor, değil mi?" "Elbette, evet-" diye kabul ediyor kardeşim. "Zaten gideceğiz-"

"Oh." Kollarını kavuşturuyor.

14 "Bunu ben yaptım-" Beni ve Christian'ı işaret ediyor. "Eminim bunu kendisinin yaptığını düşünüyordur ama o yapmadı, ben yaptım, çünkü çöpçatanlıkta iyiyim-"

Julian nazikçe söylemeden önce ona bir bakış attı. "Bence onlar zaten aşıklardı."

Kaşlarını kaldırıyor. "Teşekkürler..."

Jules ona alaycı bir bakış atar. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Tiges, ama dürüst olmak gerekirse muhtemelen sana rağmen."

En azından başlangıç için."

Ağzı yine açık kalıyor. "Bu gece seks yapmayacağız." Julian onu kollarının arasına alır. "Yaptık bile."

15 Ona söyleme.

16 "Beautiful War." Kings of Leon.

17 Öyle!

Hristiyan

Daisy'yle el ele Basil Caddesi'ndeki Harry's'e girdiğimizde Henry ayağa fırladı ve tavana baktı. Koşarak yanıma geldi, yüzümü iki elinin arasına aldı ve başımı öptü.

"Kahretsin, evet." Daisy'yi omuzlarından tutup heyecanla öyle bir sallıyor ki, Daisy bir bebek olsaydı şimdi hapiste olurdu. "Şuna bakın! Ne zaman ama!"

Daisy'nin yanakları yaygara yüzünden pembeleşiyor ve bundan hoşlandığını söyleyebilirim ama kızgın görünmeye çalışıyor.

"Sakin ol," diyor Taura'yı yanağından öperken.

Henry koltuğuna geri otururken ellerini çırpıyor, tam bir aptal ama benim için bu kadar heyecanlanmasıyla oldukça iyi bir arkadaş.

"Uzun zamandır bekliyordum, bu-" Bize doğru başını salladı ve bir garsona işaret etti. "En iyi şampanyanızı istiyorum-" dedi.

"Dur." Gözlerimi deviriyorum.

Daisy orada oturmuş kafasını sallıyor ama mutlu. Mutlu olduğu zamanları seviyorum. Son birkaç gündür öyleydi.

Ona yaklaşıyor.

Şampanya geliyor ve Henry kadehini havaya kaldırıyor, ben de ona gözlerimi deviriyorum.

"Akıl sağlığımın geri gelmesine." Işıldıyor.

Daisy, Taura'ya bir bakış atar ve kadeh tokuştururlar.

Henry bana doğru eğildi ve sessizce "Senin adına sevindim, kardeşim" dedi. Ona küçük bir göz kırpıyorum çünkü duygusal şeylerde berbatım.

"Ee," dedi Henry sandalyesinde arkasına yaslanarak, "siz ikiniz resmi misiniz, yoksa-?" Başımı sallayarak iç geçiriyorum.

"Henry etiketleri sever-"

Taura garip bir şekilde öksürür ve Henry yüzünü buruşturur.

Daisy boğazını temizlerken burnunun ucuyla bana bakıyor. "Güzel bir yan adım-"

"Yan adım atmak yok." Başımı sallıyorum. Bir kaşını kaldırıyor. Başımı sallayıp duruyorum.

"Sen ve ben %100 beraberiz Dais." Ona bir bakış attım. "Erkek/kız arkadaş, hayat arkadaş, mi familia es tu familia-" Aptalmış gibi omuz silkiyorum. "Nasıl istersen öyle adlandır Dais - umurumda değil."

Bu onu memnun ediyor. Koluma sarılıyor, başını omzuma koyuyor ve ben de bok karıştıran en iyi arkadaşşıma bakıyorum.

"Peki ya siz ikiniz?" Henry'ye bir bakış fırlat. "Etiket var mı?" Henry bana ters ters baktı. Belki de bu benim açımdan biraz acımasızcaydı.

Taura kollarını önünde kavuşturur. "Henüz değil."

"Oh iyi." Daisy belli belirsiz başını sallar. "Bunun hiç de rahatsız edici bir yolculuk olmayacağına eminim."

Henry ona bir bakış fırlatır.

Hepimiz İtalya'ya gidiyoruz. Nedenini bilmiyorum.

Jordan bunu Beej için planladı ve nasıl hayır diyeceğini bildiğini sanmıyorum çünkü hepimize gelmemizi söyledi - Julian herkesin Como Gölü'ndeki yerlerinde kalmasını önerdiğinde özellikle garip bir hal aldı. Şimdi hepimiz geliyoruz, çünkü hepimiz tatile bayılıyoruz ve birbirlerini seven ama birbirlerine ders vermek için başkalarını beceren enstest bir arkadaş grubuyla yabancı bir ülkede olmak kulağa rahatlatıcı gelmiyor mu? Kulağa harika geliyor, sabırsızlanıyorum.

"Kim geliyor ki?" Daisy bana doğru eğilerek soruyor.

"Hepimiz-" Henry aramızda eliyle işaret etti. "Magnolia, kardeşin-" Taura'ya bakar. "Sanırım Banksy geliyor?"

"Oh-" Daisy başını sallar. "Doğru, kim o?"

Taura menüsünden başını kaldırmadan, "Jonah'nın bir arkadaşı," diyor. "Hoş biri."

Daisy daha fazla bilgi almak için bana bakıyor ve ben de omuz silkiyorum. "Lisedeyken bir kez takıldığı bir kız ve sadece garip arkadaşlar olarak kaldılar."

Daisy merakla onlara bakıyor, düşünürken ağzını büzüyor. "Rahatsız edici bir soruysa özür dilerim-" Henry kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Ama siz üçünüz nasıl-" Daisy ne sorduğunu ifade etmeye çalışırken yüzü geriliyor. "Sen... sen-"

Henry, "Bilmiyorum," diye araya girip omuz silkiyor.

"Hatta odalarla birlikte," diyor Daisy. "Sadece on oda var ve bunlardan üçü güvenlik tarafından ben ve Julian için kullanılacak." Hepimize etkilenmemiş bir bakış atıyor.

Taura, Henry'ye hızlı bir gülümseme gönderir. "Ben ve Gus paylaşacağız."

Ve orada asılı duruyor, tepemizde ıslıl ıslıl, bu üçünün oynadığı her ne haltsa artık bitmek üzere olduğu ne kadar da aşikar. Bu şekilde çalışmaya devam edemezler. Dürüst olmak gerekirse, zaten zar zor çalışıyorlar.

OceanofPDF.com

43

Daisy

Bir keresinde ben küçükken hepimiz buraya gelmiştik. Annem ve babam hâlâ hayattaydı. Tam olarak kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum ama 6 yaşlarında olduğumu tahmin ediyorum.

Yolculuktan birkaç gün sonra babam Julian'la biraz baba oğul vakit geçirmek istediğini söyledi ve annemle benim de birlikte vakit geçirmemizin iyi olacağını düşündüğünü söyledi.

Böylece sabah ilk iş olarak o, Julian, Kekoa ve adresinde bulunan birkaç çocukla birlikte yola çıktılar.¹ annemi, beni ve onun güvenliğini adam .²

Çocuklar gibi erkenden uyandım, annemin odasına zıpladım - onunla geçireceğim gün i ç i n heyecanlıydım.

Biraz daha uyuması gerektiğini ve birazdan kalkacağını söyledi.

Saat on biri biraz geç, giyinmiş ve güne hazır bir şekilde aşağıya indi.

"Ne yapacağız?" Ona gülümsedim.

"Alışverişe gideceğim-" Bana sıkı bir gülümseme verdi.

"Oh." Yine de ona bir gülümseme daha verdim, çünkü ne yaptığımız umurumda değildi, sadece orada olduğum için mutluydum. "Tamam - nereye gidiyoruz?"

"Er-" Bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Ankers'la birlikte tek başıma gideceğim. Böylesi daha kolay Dais, biliyor musun? Alışveriş yapmaktan hoşlanmazsın.

- alışveriş yapmayı sevmiyorsun." Bana sert bir gülümseme verdi. "Çok sıkılırsın."

"Oh." Yutkundum. "Ama burada başka kimse yok mu?"

"Oh." Annem sinirli bir şekilde etrafına bakındı. Sonra bir bahçıvan geçti.

"O burada-" Onu işaret etti. "Affedersiniz-" diye seslenerek onu yanına çağırdı. "Bir iki saatliğine ona göz kulak olabilir misiniz?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Scusa?"

Annem gözlerini devirdi, saatine baktı. "Ti prenderai cura di mia figlia?" Bana doğru el salladı. "O çok kolay. Buono. Brava ragazza."

Adam birkaç dakika boyunca beni izledi ³ ve sonra başını salladı.

Annem bir kez alkışladı, sonuçtan memnundu.

"İyi eğlenceler!" Bana boş bir gülümseme verdi ve Ankers ile birlikte oradan ayrıldılar.

Bahçıvan bana baktı. Bazı yüzleri hemen sevmesiniz, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

bir nedenim yoktu.⁴ ama yüzeyin altında bir mayalanma hissedebiliyordum.

Mutfğa doğru ilerledi ve dolabı açtı. Dürüst olmak gerekirse, kafası benden daha karışık görünüyordu. Arada bir omzunun üzerinden bakıyor, orada olduğundan emin oluyor, her şeyi hayal etmediğinden emin oluyordu.

Elinde bir kucak dolusu atıştırma ile geri döndü.

"Caramella?" Omuz silerek teklif etti. "Vuoi guardare un film?" Hiçbir şey söylemedim.

"Televizyon," dedi.

Başımı salladım ve onu odalardan birine kadar takip ettim.

İyi başladı, ama *Pinokyo'nun* yarısına doğru bana çok yakın oturdu ve beni gıdıklamak için her fırsatı değerlendirdi.

Başta belli belirsiz, dostça ama içimdeki rüzgar gülü rüzgarda bir değişiklik olduğunu hissediyordu.

Ayağa fırladım. "Possiamo giocare a nascondino?" "Sì."

Ayağa kalktı.

Kendimi işaret ettim. "Önce

ben." Başını salladı.

Ve sonra koştum.

Babam ve Julian hayatım boyunca beni böyle şeyler için eğitmişlerdi. Eğlenceli bir oyun gibi anlattılar.

Haftada en az bir kez "Saklanmakta ne kadar iyisin Dais?" diye sorarlardı. "Ben en iyisiyim!" Derdim.

"Göster bana," derdi Julian.

Dolaplar, yatağın ucundaki sandık gibi yerler, çocukken doğal olarak saklanacağınız bariz yerler, benimle dalga geçmezler, beni hemen bulurlar.

"Şu merdivenlerden koşarak çıktığını duydum-" derdi babam. "Bu seni bulmamı kolaylaştırdı."

"Saklanma oyununu kazanmak isteseydim ne yapardım biliyor musun Dais?" dedi kardeşim. "Merdivenlerden olabildiğince yüksek sesle koşardım ve sonra bir fare kadar sessiz bir şekilde tırabzanlardan aşağı kayardım."

Eğer korkunç bir saklanma yeri seçersem, bir perdenin arkasında, duvara dayanmayan arkası açık bir şeyin altında, beni bulurlar ve neden yapabildiklerini söylerlerdi.

"Ayak parmaklarını görebiliyorum Face," demişti Julian bir keresinde, ayak parmaklarına basarken. "Onu kaybettim, meleğim," derdi babam.

"Tekrar deneyelim."

Yaptığım her işte en iyi olmayı severim, bu yüzden saklanma oyununu kazanmak için bazen rahatsız olmanız gerektiğini çabucak öğrendim ve işte o zaman bu işte iyi oldum.

Ağabeyimin bana öğrettiği gibi yüksek sesle merdivenleri koşarak çıktım ve ayak seslerini duyar duymaz çamaşır sürgüsünden aşağı kaydım.

Çamaşır odası birinin beni arayacağı bir yer olabilirdi, bunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ana avluya açılan bir kapı ve gölün kenarına açılan küçük bir pencere vardı. Pencere dardı ama sıkışabiliyordum ve saklanma oyunlarını kazanmayı severim ve bu oyunu kazanmak bana önemli geliyordu.

Pencereden kaydım, yere indim ve donup kaldım. Yere indim ve sürünerek babamın Rivamares'lerinden birinin bulunduğu iskeleye gittim. Bir iki dakikalığına teknenin zeminine uzandım ama babam ve kardeşim oyun oynarken beni çok çabuk bulacaklarmış gibi geliyordu. Üzerime yastık koymaya gittim ama bunu daha önce yaptığımda Julian üzerime oturmuş ve beni hemen bulmuştu. Yastıkları tekrar kış yatırmasına yerleştirmeye gittiğimde ambara giden gizli küçük bir tutamak gördüm.

İçeri girer girmez sürünerek teknenin içine girebildiğim kadar girdim ve kendimi can yeleklerinin içine gömdüm.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Küçükken zamanın nasıl farklı olduğunu bilirsiniz. Yirmi dakika sekiz saat gibi gelebilir.

Aslında sekiz saat de olabilirdi.

Adımı çağırmaya başladıklarında uyanmadım. Belli ki saatlerdir beni arıyorlarmış.

Beni bulan kardeşim oldu. "Daisy?"

diye seslendi ambara.

Bir saniye bile bir şey söylemedim.

"Oyun bitti mi?" Birkaç saniye sonra sordum.

Julian rahatlamış bir şekilde nefes aldı. "Evet, Dais - oyun bitti."

Bana elini uzattı ve beni kucağına çekti, bana öyle sıkı sarıldı ki bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Neden saklanıyordun Dais?" diye sordu beni eve doğru taşırken.

"Annemin beni bıraktığı adam sürekli gıdıklama oyunu oynamak istedi ama ben bundan hoşlanmadım."

Julian hiçbir şey söylemedi, sadece yanağımdan öptü, başıyla onayladı ve beni içeri götürdü.

Beni içeri soktuğu anda herkes rahat bir nefes aldı.

"Ah!" diye iç geçirdi annem neşeyle. "Bak, o iyi."

"Leesh⁵-" Babam onu işaret etti. "Sen o lanet çeneni kapat-"

Koşarak geldi, beni ağabeyimin kollarından aldı, bana öyle sıkı sarıldı ki biraz canımı acıttı ve ağabeyimin kollarından kurtulur kurtulmaz Julian bahçıvanı duvara yasladı, kolunu boğazına bastırdı.

"Küçük kız kardeşime mi dokundun?" diye hırladı. O zamanlar on altı ya da on yedi yaşlarında falan olmalıydı.

"Julian-" dedi babam, kardeşimi göstererek, onu bırakıp uzaklaşmasını işaret ederek.

"Bebeğim." Babam yüzümü görebilmek için beni kollarının arasında kaydırdı. Babam yakışıklıydı. Kalın kaşlı, kara kaşlı. Kahverengi gözler. Bakımlı bir çiftçiye görebileceğiniz türden yüz kılları. Çenesi her zaman gergindi, gözleri her zaman ciddiye.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi sakince.

"Uyandığımda sen ve Julian gitmiştiniz, ben de annemi bulmaya gittim ama hâlâ yorgun olduğunu, aşağı inmemi söyledi, ben de indim-" Bir kez başını salladı. "Ve sonra o aşağı indiğinde-"

"Aşağıda ne kadar süre tek başınaydın Dais?" diye sordu.

"Mmm." Düşünmek için ağzımı oynattım. "Bilmiyorum. Annem gitmeden önce mi sonra mı?"

Babam anneme bir bakış attı ve annemin gözleri irileşti, gerildi. "Daha önce."

"Hâlâ bilmiyorum."

"Televizyon izledin mi?" diye sordu gülümseyerek.

Başımı salladım. "Ne kadar izledin?"

Ağzım çekildi.

"Tatilde çok fazla televizyon izlemek diye bir şey yoktur, değil mi?" Babam bana sıcak bir gülümseme verdi. "Ne izledin?"

Omuz silktim. "Sadece iki film izledim ve sonra biraz daha-" Babamın çenesi daha da gerildi.

"Ve sonra annem aşağı indi?"

"Evet, Ankers ile alışverişe gitmek istedi."

Babam donuk gözlerle ona baktı. "Peki sonra ne oldu?"

"Şey-" Gözümü ovuşturdum. "Gelmek istemediğimi söyledi, o yüzden o adamdan benimle oynamasını istedi."

Bahçıvanı işaret ettim.

Babam başını salladı. "Peki neden saklanıyordun meleğim?"

"Çünkü sürekli gıdıklama oyunu oynamak istiyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum." Babamın burun delikleri alevlendi. "Seni nerede gıdıkladı tatlım?"

Tekrar omuz silktim. "Her yerde."

"Mayon nereye gidiyor?"

"Biraz." Başımı salladım. "Ama üzerimde mayom yoktu, sadece normal kıyafetlerim vardı."

Babam bir kez başını salladı, beni kollarında biraz kaydırdı ve sonra çekti onun silahı⁶ ve bahçıvanı oracıkta vurup öldürdü. İki el ateş etti, tam kafasına. Sadece bir tanesine ihtiyacı vardı.

Sonra hiç tereddüt etmeden silahını çevirdi ve annemin alnına dayadı.

"Kızımı lanet bir pedofille mi bırakacaksın?"

Donup kalmıştım, babamın boynunu o kadar sıkıyordum ki muhtemelen onu boğuyordum.

Julian hâlâ gözlerini kocaman açmıştı. "Baba-"

"Hadrian-" Kekoa ona doğru ilerledi.

"Siktir git." Babam ona dönüp bakmadan, silahı tekrar kafasına dayayıp daha da bastırarak söyledi.

"Ben - ben bilmiyordum-" diye kekeledi.

"Baba-" Julian ona doğru yaklaştı. "Silahını indir-" "Julian, sen bu işe karışma-"

Annemin gözleri babamın üzerinde değil, benim üzerimdeydi, sanki kafasına silahı ben dayamışım, bunu ona ben yapıyormuşum gibi.

"Sen erkek arkadaşınla alışverişe gidebilesin diye kızıma bir pedofilin dokunmasına izin mi vereyim?" diye kükredi babam ve silahıyla kızımın kafasına vurdu.

"Bana Daisy'i ver, baba-" Julian yanımdan sessizce konuştu.

Önce kardeşime sonra da bana baktı, sanki kollarında olduğumu unutmuş gibiydi.

Beni Julian'a teslim etti ve bir bakıma bu bir hataydı çünkü Jules beni alır almaz babam onun boğazını sıktı ve kafasına silah dayayarak duvara doğru itti.

Gözleri isteksiz gözyaşlarıyla doldu ve bana baktı, ters ters baktı, söylemeden hepsinin benim hatam olduğunu söyledi-

Julian beni odadan çıkarıp merdivenlerden yukarı koşturdu, kapıyı arkasından kapattı ve televizyonun sesini açtı. Yaz mevsimi olmasına rağmen *Jingle All The Way*.

İçimi çekiyorum, çenem elimde, odada otururken tüm bunlar bilmem kaç yıl önce oldu.

Merak ediyorsanız söyleyeyim, tahmin edebileceğiniz kadar tuhaf bir yolculuk oldu

olmak,⁷ Belki de bu ev insanların içindeki tuhafılığı ortaya çıkarıyordur?

"Hırkayı giymişsin," diyor Magnolia beni izlerken gülümseyerek. Her hafta kaç tane yeni kıyafet aldığımı unuttum çünkü onları sadece odama koyuyor. Sütyenim hariç

La Perla,⁸ tüm bu kıyafeti² sanırım ondan.

"İyi misin?" diye soruyor, kapı aralığından beni izlerken.

"Evet-" Umursamazca omuz silkiyorum. "İyiyim."

Buna inanmıyor ve odaya doğru bir adım daha atıyor. "Emin misin?"

"Sadece -garip bir anı-" Başımı sallıyorum.

"Söyle bana." Bana doğru bir adım daha atıyor ve bana nazik bir gülümseme veriyor.

Ona sert bir cevap verdim. "Hayır-"

İç geçiriyor, bana yorgun bir gülümseme fırlatıyor ve uzaklaşmak için dönüyor. "Babam bir keresinde orada bir adamı vurmuştu."

Onun durduğu yeri gösteriyorum. Kıpırdamadı. "Oh." Biraz sola kaydı. "Neden?"

Ne diyeceğimi düşünüyorum. "Sadece kötü bir adam, sanırım." "Sana göre mi?" diye soruyor nazikçe.

Başımı salladım.

Karşıma oturdu, çenesini ellerinin arasına aldı. "Özür dilerim." "Kaçtım-" Başımı sallıyorum. "Saklandım."

Omuz silkiyor. "Yine de üzgünüm."

"Annem beni onunla bıraktı," diyorum, nedenini bilmiyorum. "Ah, lanet olsun-" İki kez göz kırptı.

"Babamız öğrendiğinde çılgına döndü." Magnolia sadece başını sallar.

"Kafasına silah dayadım." Kaşlarını çatıyor, üzgün ve ben başımı sallıyorum. "Ondan sonra pek eskisi gibi olmadılar."

"Oh." Alt dudağını ısırıyor. "Onu terk mi etti?"

"Hayır-" Başımı salladım. "Yapamazdın. O yapmazdı. Onu ve kardeşimi seviyordu-"

"Ve sen," diye hatırlatıyor çünkü normalde yapılması gereken bu ama başımı sallıyorum.

"Hayır."

"Eminim-" Başını sallıyor.

"Hayır, bilmiyorum-" Başımı sallıyorum. Balık tutmuyorum. "Onlar öldüğünde

- nasıl öldüklerini biliyor musun-?"

"Öldürüldüklerini biliyorum, biliyorum," diye teklif ediyor. "Korkarım kardeşiniz bu konuda çok fazla şey söylemedi-"

Bu işe girdiğine gerçekten inanamıyorum.

"Sahilde vuruldular." Yanağımın içini çiğniyorum. "Tetikçi bizi de öldürmeye çalıştı."

Yüzü düşer, yıkılır.

"Aman Tanrım."

Gözlerini kırptırıyor.

"Julian onunla dövüştü," diyorum ve sanırım bana attığı gülümsemede biraz gurur görüyorum.

"Nasıl?"

Başımı ona doğru eğiyorum. Ona bir bakış atıyorum - ona söylemeden anlatıyorum - kardeşimin kim olduğunu düşündüğüne dair sahip olduğu yanılısamayı tamamen yıkmak istemiyorum, ama sanırım yine de yapıyorum.

Tek söylediği "Oh," oluyor ve gurur dağılıyor ve belki biraz korku tohumlanmaya başlıyor.

"Ateş eden kişi silahını çektiğinde babam önüme atladı, annem değil-"

"Bir baba içgüdüğü." Parks başını sallıyor, sonra bir an düşünüyor ve omuz silkiyor. "Bilemem, benim babamda hiç yok-"

"Onun ölümü hep benim hatammış gibi geldi-" "Şey-" Bana bir bakış attı. "Öyle değil."

Ona bir tane geri veriyorum. "Bunun dışında, biraz."

"Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Aklın sana oyun oynuyor ama bu doğru değil. Bu senin hatan değildi."

İçimi çekiyorum ve anlayamayacağı bir konuda benimle konuşmaya çalıştığı için gözlerimi deviriyorum.¹⁰

Ağzını büzüyor, kaşlarını çatıyor. Yutkunuyor.

"BJ ve ben... şey - ben lisedeyken hamile kaldım okul."¹¹ Donup kaldım ve ona baktım. "Ne?"

"Bebeği kaybettik."¹² Vücutuyla sıradan bir şeymiş gibi omuz silkiyor ama gözleri ezilmiş görünüyor.

"-Aman Tanrım." Ona göz kırpiyorum.

"Ve.... Yirmi dört yaşıdayım-" Göğsüne dokunuyor, gözlerini sıkıca kapatıyor. "Ve biliyorum - biliyorum - onu ben öldürmedim-" sonra bana bakarken gözleri gergin bir şekilde açılıyor. "Ama bazen ben yapmışım gibi geliyor."

Başımı eğiyorum. "Magnolia-"

"O zamanlar... çok zayıftım." O zamanlar mı? Ona biraz boş boş baktım. Şimdi çok daha zayıf olduğunu hayal edemiyorum. Omuz silkerken bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "O kadar sağlıklı mıydım bilmiyorum-"

Ne diyeceğimi bilemediğim için biraz omuz silktim. "Sen lisedeydin..."

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ve bunu duyduğunda, benim açıkça-" duraksıyor. Kendini toparlıyor. "-ben yapmadım. Ama bazen zihnimin yanlış kısımlarını dinlersem, yapmışım gibi hissedebilirim-" bana bir bakış atıyor. "Yani annenle olanlar senin suçunmuş gibi hissetsen bile, öyle olmadığını biliyorum... tamam mı?"

Gözlerim ağırlaştı¹³ ama yine de başımı salladım.

"Tamam." Uzaklaşmak için dönüyor ve sonra duraklıyor. "Christian biliyor," diyor.

"Tamam."

Dudaklarını büker. "Ama Julian'ın değil."¹⁴ "Tamam." Başımı salladım.

Gözleri yalvarmaya başlar. "Ona söyleme?"¹⁵ Başımı hafifçe sallıyorum.

"Söylemem söylemem."¹⁶

Dalgın bir gerginlikle dudağını sıkıyor. "İçimde korkunç bir his var, eğer öğrenirse, sadece senin ve benim bildiğimiz o gizli dürüstlüğü harekete geçebilir ve doğru olanı yapıp benimle olan ilişkisini bitirebilir."

"Doğru." Yutkunuyorum, kaşlarımın biraz çatıldığını hissediyorum. "Ama yapmalı mı?"

Magnolia'nın ağzı çekiliyor. "Muhtemelen-" Başını sallayarak bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Muhtemelen. Ama bunu gerçekten istemiyorum." Sanırım bu cümleyi yüksek sesle söylemek onu hazırlıksız yakaladı. Başını hızla sallıyor. "Henüz değil."

Ve anlıyorum, "henüz değil "i anlıyorum. Ve kardeşim hakkında ne demek istediğini biliyorum... Onunla birlikte olmanın ya da onun koruması altında olmanın nasıl bir şey olduğunu. Ozon tabakası gibi, onsuz kızım kavrulmuş toprak gibi olur.

"Tamam," diyorum küçük bir baş sallamasıyla.

Bana hızlıca gülümsedi ve gitmeye karar verdi.

"Özür dilerim-" diye arkasından sesleniyorum. "Başına gelenler için..."

Bana küçük, minnettar bir gülümseme veriyor. "Ben de senin başına geldiği için üzgünüm."

[1](#) O zamanlar güvenlik bizim için daha az önemliydi.

[2](#) Ankers adında Hollandalı bir adam, onunla yatmış olabileceğini düşünüyorum ama ikisi de öldüğü için bunu kanıtlayamam.

[3](#) Ve midem huzursuz bir takla attı.

[4](#) En azından henüz değil.

[5](#) Bilmiyorsan söyleyeyim, Laoise annemin tam adıydı. Herkes ona Leesha derdi.

[6](#) Smith & Wesson Model 648 22Mag Revolver.

[7](#) Çok fazla çatışan gündem, çok fazla gerilim, vs.

[8](#) Logo süslemeli U yaka sütyen (La Perla).

[9](#) Kırpılmış süslemeli tiftik karışımı hırka (Alessandra Rich); Açık Bilekli Loungewear Pantolon; BV Lido 90mm kapitone katır (Bottega Veneta).

[10](#) Nasıl bu kadar sinir bozucu olabiliyor?

[11](#) Aman Tanrım.

[12](#) Vay anasını. Anında çok daha mantıklı oldular.

[13](#) Ama onun önünde ağlamaktansa ölmeyi tercih ederim, yani...

[14](#) Kahretsin.

[15](#) Çifte bok.

[16](#) Üçlü.

Magnolia ve BJ ile uzakta olmak zihinsel bir karmaşa yarattı. Ama onları her birlikte gördüğümde, ki bu düşündüğünüz kadar sık ve istediğimden daha sık oluyor, sanırım onları daha iyi anlamaya başlıyorum. Adam kadını o kadar yüceltmış ki onun için asla yeterince iyi olamayacağına inanıyor ve ona o kadar aşık ki kadının umurunda olmadığını, onu olduğu gibi kabul edeceğini bile fark etmiyor. Ama ben bunu bilmek istemiyorum, umursamak ve onun için üzülme istemiyorum, sadece kendimi ve onu başka kimsenin olmadığı ve hiçbir şeyin bize dokunamayacağı bir boşluğa koymak istiyorum.

Matisse'in *Açık Pencere* tablosunu nereye asacağımı düşünmekle meşgulüm. Yakın zamanda 'edindiğim' bir parça. Bir eserin nerede sergileneceğini bulmak büyük bir mesele. Alan doğru olmalı, ışıklandırma doğru olmalı, yerden yüksekliği, etrafındaki parçalar doğru olmalı. Astığım her parça konusunda oldukça titizimdir ama bu parça - bilmiyorum - onu yerleştirmekte zorlanıyorum. Parçayla ilgili bir şey... Bana onu aptalca bir şekilde düşündürüyor ve bunu yapmamayı tercih ederim. Şimdiye kadar hiç özlem duymadığım bir hayatı özlüyorum. Parmaklıksız pencereler, rahat nefesler, kalbinizi kıran gökyüzü. Ona bakıyorum ve tek gördüğüm eski bir Fransız köyünün arnavut kaldırımlı sokaklarında ellerimde ondan başka bir şey olmadan amaçsızca yürümek ve bu düşünceden nefret ediyorum çünkü bu sadece bir düşünce değil, bir alay. Onu sevmek bir alay.

Bütün yolculuk boyunca dikkati dağınıktı. Ballentine odaya her girdiğinde gözlerinin ona kaydığını görmek biraz can sıkıcı. Biraz yetersiz bir ifade.

- 'sinirlendim', dün gece onları balkonda gördüğümde yumruğumu dolabın duvarına geçirdim.

Patlama sesi yeterince yüksekti, çünkü beni kontrol etmek için yukarı geldi. "İyi misin?" Kapı aralığında durmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

Başımı salladım. "Evet."

Elimi arkasından tuttu. Bunu fark etti. Bunu nasıl fark etti bilmiyorum ama o kadar çok şeyi gözden kaçırdı ki, yanıma geldi ve elimi arkamdan çekip inceledi. Biraz hırpalanmış. Azıcık kan vardı. Muhtemelen kırık bir parmak eklemi.

"Ne yaptın sen?" Gözlerini dikmiş bakıyordu. "Hiçbir şey-" Omuz silktim.

"Bir şeye yumruk attın." Bana baktı.

"Sadece bir duvar."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden?"

Yine omuz silkti.

Sinir bozucu olan benmişim gibi gözlerini devirdi ve odadan çıktı. Bu beni balkonun kendisinden daha çok sinirlendirdi. Topuklarının üzerinde dönüp Ballentine'e geri koşması.

Ya da beş dakika sonra buz dolu bir şampanya kovanı, birkaç havlu ve bir ilk yardım çantasıyla geri gelene kadar ben de öyle düşünmüştüm.

Burnundan soluyarak bana kızgın olduğunu söze dökmeden anlattı.

Geçen sefer Hollanda'ya gittiğimde aldığım Bas Van Pelt koltuklardan birine beni geriye doğru itti. Bugünlerde bulmak oldukça zor. Fena bir anlaşma değil. İkisi için yaklaşık 15,000 pound.

Yanımda diz çöktü ve bana yine etkilenmemiş bir bakış fırlattı.

"Öfken üzerinde çalışmamız gerekiyor," dedi bana.

"Biz diye bir şey yok," dedim ona, çünkü öyle olmasını istiyordum.

Yüksek sesle nefes aldı ve elimi silerken gözlerini devirdi. "Öyle deyip duruyorsun."

"Yanılıyor muyum?" Gözlerini aradım.

Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Sık sık,

evet." Başımı eğdim. "Bu konuda mı?"

Başka tarafa baktı, gözlerimi kaçırarak elimi inceledi.

O gecenin geri kalanında benimle kaldı. Bu konuda biraz boktan hissettim çünkü sevdiği kişinin ben olmadığımı biliyorum - ama sonra, siktir et, bencilim ve benimle birlikte olmasını daha çok seviyorum ve bu yolculukta pek fazla olmadı.

Bunu yaptıklarının farkında olup olmadıklarını bile bilmiyorum - tüm bu çalıntı anlar ve bakışlar - aynı anda aynı yerlere nasıl çekildiklerini. Bu lanet bir cezalandırma.

Onu sevmekten nefret ediyorum. Tam bir felaket. O uyuduktan sonra bir telefon aldım.

Ona kasabadan almam gereken bir şey olduğunu söyledim. Sabah "Geleyim mi?" diye teklif etti.

Keşke evet diyebilseydim ama hayır.

Başımı salladım ve onu tepesinden öptüm, günü eskiden arkadaşım olan ama şimdi her zaman öldürmek istediğim eski erkek arkadaşıyla geçirmenin bir yolunu bulacağını bilerek uzaklaştım.

Casa L'acqua, Como Gölü'nde benim gibi insanların sık sık uğradığı yerlerden biri.

Biz ve cesur ünlüler. Tam suyun üzerinde. Manzaradan daha çılgın olan tek şey fiyatlar.

İki kişilik bir masaya oturup göle baktım. Bekle.

Çocuklar yanımda.

Bir Barbera sipariş et. Biraz zeytin al.

Pek iştahım yok.

İçimde bir his var.

"Julian-" Başımda dikiliyor, sertçe gülümsüyor. Ayağa kalkıyorum çünkü her zaman bir centilmenim, onun yanında bile.

Bana garip bir şekilde sarılıyor ve ben de oturmasını işaret ediyorum. "Aramana şaşırdım." Ona başımı salladım.

Koyu kahverengi saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Zaman gibi geldi." Roisin MacMathan sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Peki yeğenim nerede?"

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ona

öyle deme-" Başımı salladım. "Elbette, ama gerçek bu, değil mi?"

"Sayılabilecek hiçbir şekilde değil."

Omuz silkiyor. "Gerçek gerçektir, Julian."

"Saçmalık." Biraz şarap alıyorum. "Bu objektif." Kaşlarını kaldırıyor. "Nasıl yani?"

"Çünkü gerçek, anlambilim tarafından renklendirilir ve dolgunlaştırılır. Mutlak gerçek diye bir şey yoktur." Omuz silkiyorum. "Gerçek şu ki Daisy ve ben aynı anneye sahiptik. Gerçek şu ki - aynı kadın olsa bile - hepimiz aynı olmadığımızı biliyoruz."

"Ölmüş küçük kız kardeşim hakkında kötü konuşmadığını biliyorum." Kollarını kavuşturur.

Ona bir bakış fırlattım. "Sadece... gerçeği söylüyorum."

Daisy bilmiyor. Annemizin adı? Buradaki herkes ona Leesh derdi. Ama onun adı Laoise MacMathan'dı.

Ona söylemeli miyim diye düşündüm.

Bunu bilmenin ona nasıl bir faydası olacağını hiç düşünmedim. Annemle araları zaten çok kötüydü, annemin ailesinden hiç kimseyle tanışmadı, o tarafın varlığından bile haberi yoktu - zaten Daisy oraya geldiğinde annemin kasabanın su kaynağını zehirlediğinden hep şüphelenmişimdir. Babamın onu doğurmaya zorladığı (zorladı), asla başka bir bebek istemediği (sadece kız istemiyordu), Daisy'nin zor, küstah ve kontrol edilmesi imkansız olduğu (saçmalık), Daisy'nin evliliklerinin arasına girdiği (sonunda aralarına girdi, ama oraya girmedi), Daisy'nin onları mahvettiği gibi konularda ikna edici olabilirdi - ve bu kısmen doğrudu. Babamın gerçekten istediği tek şey Daisy'ydi, annem onu doğurur doğurmaz ona kafayı takmıştı. Ve Daisy'ye olan aşkı diğer her şeyi gölgeledi - annem Dais'i doğurduktan sonra neredeyse masada ölüyordu - PPH.

Babamın haberi bile yoktu; Dais vardı, babam onu aldı, bir sandalyeye oturup bu kız bebeğe baktı, o sırada ölmekte olan karısını masanın üzerinde unuttu.

Sonunda iyileşti ama Daisy ile ilişkisi başlamadan bitmişti.

Ondan sonra bir süreliğine onların yanına gitti... Kekoa'nın söylediğine göre iyileşip kendini toparladı. Babam bu konuda pek bir şey söylemedi. Yaklaşık altı aylığına Docklands'a geri döndü. Onu birkaç kez ziyaret ettim, Daisy hiç gitmedi. Babamın telefonda onunla bu konuda tartıştığını duydum. Dais'e davranışlarından hoşlanmıyordu - hastaneden çıkar çıkmaz doğruca Docklands'e geri dönmesi hoşuna gitmemişti.

Babamla Roisin'i telefonda konuşurken duyduğumu hatırlıyorum.

"Çünkü o onun annesi," diye bağırdı babam. Başını öfkeyle salladı ve ofisinde sallanan koltukta uyuyan bebek Daisy'ye baktı. "Yapabilirim, çünkü o benim karım!" diye bağırdı ve sonra beni gördü, bana cesur olduğunu sandığı ama aslında sadece üzgün olan bir gülümseme verdi, sonra kapıyı kapattı.

"Kız kardeşin doğduğu günden beri başımıza bela oldu." Roisin anneminkilere benzeyen gözleriyle bana bir bakış fırlatıyor. Bir an için onu özleyorum. Hızlı ve ani. Yüzünüzde beklemediğiniz bir su damlası gibi.

"Nereden biliyorsun?" Esniyorum. "Onunla hiç tanışmadın."

Babam bundan emin oldu. MacMathanları sevmezdi, o da mesafesini korurdu. Sanırım annem ve babam ilk kez bir araya geldiklerinde, babam muhtemelen annemin ailesiyle kendi ailesinin birleşmesini ummuştu - anneminki daha büyük, daha güçlü ve daha genişti. Annem daha gururluydu.

Daisy geldiğinde, MacMathan klanı insan ticaretinde iyice yerleşmişti ve kız kardeşimin kurallarını biliyorsunuz - onlar babamın da kurallarıydı, şimdi benim de. Bunu kaldıracak midem yok, hepimize aşağılık geliyor.

Dais bilseydi yıkılırdı.

"Oh!" diye mırıldandı Roisin. "Onunla tanışmayı çok isterim, onu istediğin zaman buraya getir.

Cian Gilpatrick hızlıca bir merhaba demek ister."

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunun bir tehdit olmadığını biliyorum."

O da arkasına yaslanıyor. Çok rahat.

"Bunu biliyor muydun?" Gülümsüyor, kaşları kalkık. "Senin iyiliğin için, umarım bilmiyorsundur," diyorum ona, gözümü kırpmadan.

"Hm." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Tehditler çok komik, değil mi? Eğer hayatın boşsa-" Gözleri kısılıyor. "Söyle bana Julian, bugünlerde senin hayatın boş mu?"

Ona bakarken boynumu kaşıyorum. Acaba o da benim düşündüğüm şeyi mi çıkarıyor?

"Artık küçük bir köpeğiniz var, değil mi?" Garip bir gülümsemeyle soruyor. "Bir zamanlar benim de bir köpeğim vardı. Onu çok severdim." Adam ciddiyetle başını sallıyor. "Bu yüzden babam onu boğdu."

Uzanıp ağzına bir zeytin atıyor.

"O zamanlar nefret doluydum ama günün sonunda minnettarım. Bu beni zayıflattı."

Ona omuz silkiyorum, bana verdiği hastalıklı hissi görmezden geliyorum. "Karakterini biraz yumuşatmış olabilir."

Bunun üzerine kıkırdar. Koltuğunda geriye yaslanırken başını sallıyor. "Duyduğuma göre senin de küçük bir kız arkadaşın varmış."

Karnım gerildi. Lanet olsun. Tepki vermiyorum. Yüzümde görünmesine izin vermiyorum.

Hiçbir şey söylemememi devam etmem için bir işaret olarak kabul ediyor. Etrafına belli belirsiz işaretler yapıyor. "Her yerde gözler var-"

Başımı biraz sallıyorum, dilimi alt dudağımda gezdiriyorum. Sıkılmış

görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Gözlerin bok gibi-"

"-Öyle mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Ona aptalmış gibi bakıyorum.

"Onun bir erkek arkadaşı var-" Gözlerimi devirerek ona söyledim. Hayatımda ilk kez Ballentine için minnettarım. "Ülkedeki her derginin kapağında onlar var."

Yüzü titriyor, kafası karışıyor ve o gözleri her neredeyse, tam şu anda Magnolia'nın Ballentine'e binişini izliyor olması için hızlıca dua ediyorum.

Alt dudağını sıkıyor, sinirli görünüyor.

Burnumu çektim. "Sadece takılıyoruz, Ro."

"Erkek arkadaşın bu konuda ne düşünüyor?"

"İyi değil." Ona belli belirsiz bir kahkaha attım, sonra omuz silktim. "Eğer onu görseydin, sen de bir çatlak verirdiniz."

Bana nahoş bir gülümseme veriyor. "Belki de yaparım." Sanırım hasta olacağım.

Söylediklerinin hiçbirisi umurumda değilmiş gibi başımı sallıyorum. Sanki arabama bindiğim anda Magnolia'yı pencerelerden uzak tutmak için Jonah'ı aramayacağım, sanki LJ'yi kontrol etmek için Yerleşke'nin video görüntülerini açmayacağım.

Ayağa kalkıyorum ve gözleri beni takip ediyor, dik dik bakıyor.

"Sanırım burada işimiz bitti." Ona uzaklaşmaya başladığımı söyledim. O da arkamdan sesleniyor,

"Yakında konuşuruz."

Magnolia 16:45

İyi misin?

Evet! Sen?

Neredesin?

Sadece odada

Neden?

Hiçbir şey

Hepsi iyi

Tamam.

İ oldu hakkı içi git
Yüzmek, gelmek ister
misin?

Evet. Beni bekler
misin?

Tamam.

Her şey yolunda mı?

Evet, büyük.

Yakında evde ol
x

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Hristiyan

Tekrar birlikte olduğumuzu öğrendiğimden beri annem Daisy'yi çağırmak için kolumu ısıyor.

İtalya iyiydi ama geri döndüğüm için mutluyum. Orada çok fazla tuhaf his var ve Dais ile benim bunlara ihtiyacımız yok.

Ve sonra, dürüst olmak gerekirse, İtalya'ya gitmeden önce kırk saniye boyunca tekrar düzgün bir şekilde birlikteydik - hiç bir eve taşındınız mı, ve düzgün bir şekilde taşınmış olabilirsiniz, her şeyi boşaltmış olabilirsiniz, ama sonra tatile gidersiniz ve gitmeden önce evde sadece bir veya iki gece geçirmişsinizdir? Hala gerçekten sizinmiş gibi hissetmezsiniz. Kendi yatağınıza dönene, çamaşır makinesini kullanmayı öğrenene, yeni duşta kendinizi yakana kadar sizin gibi hissetmeye başlamaz... içinde yaşarsınız. Anlıyor musunuz?

Sadece Daisy ile birlikte yaşamak istiyorum.

Annemle Pazar brunch'ı, son bir yıldır bize dayatmaya çalıştığı bir şey. Her zaman iyi gitmedi.

Bazen evdeler, bazen dışarıdalar - dışarıda olduklarında bazen Vanna'yı getirirdim. Genellikle pişman olurum.

Annem pek sevmezdi.

Daisy yolda gergin görünüyordu. Arabayı sürerken elimi kucağına koyuyorum ve o da elimi iki eliyle tutuyor, farkında olmadan parmaklarımı sıkıştırıyor.

"Annem seni seviyor-" Kaşlarımı çatarak ona söyledim. "Öyle mi?" Bana doğru bakıyor.

"Evet." Başımı salladım.

"Orada başka kim olacak?"

"Jo?" Omuz silkiyorum. "Callum, belki-" "Baban değil mi?" diye soruyor elime.

Omuz silkiyorum. "Eminim arazide olacaktır... Masada olacağından şüpheliyim."

Arabayı garaj yoluna çektim ve onun yanımda olmasından dolayı bir tür rahatlama hissederek nefes verdim. Onu burada, hayatımda olmasını istediğim gibi hayal etmemek için elimden geleni yaptım - çünkü onun mutlu olmasını kendimin mutlu olmasından daha çok istiyordum. Aşk insanı mahvediyor. Önceden böyle değildim. Kendimin mutlu olmasını herkesten çok istiyordum ve şimdi onu gülümsetmek için elimi blendera bile sokabilirim.

"Daisy!" Annem kollarını Daisy'nin boynuna doluyor ve onu iyice sıkıyor. "Tatlım, seni görmek büyük bir zevk-" Annem hemen yanağıma bir öpücük konduruyor. "Merhaba, sevgilim-"

Daisy'yi yemek odasına doğru götürüyor.

"Ben senin kadar aşçı değilim Daisy, o yüzden bu sabah için yemek hazırlattım-"

"Anne-" Gözlerimi deviriyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin-" Daisy başını sallıyor, utanmış bir şekilde bana bakıyor. "Mısır gevreği versen yerim."

"Anne, dışarı çıkabilirdik-" Peşlerinden gidiyorum.

"Oh, saçmalık - oğullarımın evde olmasını seviyorum." Daisy'yi koltuğuna oturttu. Papua Yeni Gine'yi doyuracak kadar yemek önümüze getirilirken ben de onun yanına oturuyorum.

"Başka kim geliyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ben," diyor Callum Amca, karşıma oturarak. Bana sıkı bir gülümseme veriyor.

"Cal," diye başımı sallıyorum. "Bir dakika oldu - nasılsın?" Daisy'nin etrafındaki koluma bakıyor.

"Peki." Gülümsüyor ve açıkçası bu pek de umurumda değil. Ondan hiç hoşlanmamıştım. "Şuna bak-"

Gözleri benden Daisy'ye doğru dans ediyor ve Jonah içeri daldığında bir şey söylemek için ağzını açıyor.

"Özür dilerim!" diye bağırıyor. "Özür dilerim, özür dilerim - geç kaldım. Tottenham'dan geldim." "Neden?" Daisy kaşlarını çatır.

Jonah onun sorusunu duymazdan geliyor, kolunu huysuzca boynuna doluyor ve başının üstünü öpüyor, sonra etrafta dolaşıp Callum Amca'nın yanına oturuyor.

Jo ona aldırıyor.

"Tanrı aşkına, Jonah-" diye iç geçiriyor anneleri, elinde bir tabak kruvasanla içeri girerken. Neden bilmiyorum, biz beş kişiyiz ve sanırım on iki kişiyiz.

kruvasanlar. "Boynundaki ruj mu?"

Jonah boynuna dokunup düşünüyor. "Ne renk bu?"

"Kırmızı," diyorum ona.

Callum Jo'ya döner ve gözlerini kısar. "Bunun daha çok bordo olduğunu söyleyebilirim?"

"Boynunun diğer tarafında kesinlikle sıcak pembe olan bir tane var." Daisy onu işaret ediyor.

"Jonah!" Annem ağlıyor. Ellerini yemeklere doğru dikkatsizce sallıyor. "Herkes yesin - sen hariç -" Jo'nun elindeki danış'e şaplak atıyor.

"Bu iki ruj izi de Taura'dan mı?"

Jonah'nın yüzü geriliyor ve sonra bana bakıyor. "Evet desem daha mı iyi olur yoksa daha mı kötü?"

Omuz silkiyorum.

Daisy biraz kaşlarını çatıyor. "O zaman kimden geliyorlar?"

Kardeşim hiçbir şey söylemeden ona bakıyor. Yüzünün bir yerinde bu konuda kötü hissettiğini görebiliyorum ama başka ne yapacağını bilmiyor.

Taura'yla olan bu saçmalık çok uzun süredir devam ediyor. Ve sanırım başka ne yapacağını bilmiyor. Jo aylardır bu konuyu kapattı -ki bu onun için garip- ve bu bana sadece boku yediğimizi gösteriyor. Kılıç ne tarafa düşerse düşsün, boku yedik.

Sonra annem, kardeşim ve Callum donup kalıyor, arkamdaki bir şeye bakıyorlar.

Daisy merakla omzunun üzerinden bakar.

"Oh." Gülümsüyor. "Merhaba."

Babam masanın başına otururken hiçbir şey söylemiyor.

"Baba," diyorum. Bir soru değil, ama bir ifade de değil.

Bana bakıyor, sanki beni gördüğüne şaşırmış gibi.

"Christian," diyor, gözlerini birkaç kez kırpıştırarak. Sarhoş muydu acaba?

Sonra gözlerini kırpıştırarak Daisy'ye bakıyor. Daisy'nin önüne geçiyorum çünkü Daisy'ye bakmasını istemiyorum - sonra bakışlarını Jonah'a çeviriyor.

"Ve Jonah." Uzun bir duraklama. "Bu zevki neye borçluyuz?"

"Hayır!" Annem elini en büyük çocuğuna doğru savurarak "Hayır!" diyor. "O zevkten uzak-" Parmağıyla onu işaret ediyor. "Beni duyuyor musun? Yeter artık! Yirmi beş yaşındasın. Seç birini."

Jonah dudaklarını birbirine bastırır ve tabağına bakar. Uşaklardan birini durdurur. "Bloody Mary, dostum." Jo gözüme çarpıyor. "Üç tane-" diye sesleniyor arkasından.

"Peki, sonunda sen ve o lanet polis memuru arasında ne oldu?" Callum Amca çayını yudumlarken soruyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, kızgınlım, bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Daisy benden önce davranıyor.

"Bana kendisini ilgilendirmeyen çok fazla soru sordu." Callum Amca'nın hoşuna gitmeyen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Başını geri çeker. "Kiminle konuştuğunu biliyor musun?"

Daisy Haites, hayatımın aşkı, bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" Bu onun egosunu incitir, biliyorum. Çünkü nasıl dilimlediğinizin bir önemi yok, o besin zincirinde daha yüksekte.

Callum'un doğrudan bir varislik sırası yok. Annem, Jo ve benim, onun masada oturabilmesi için kurşun yememiz gerekecek ve o zaman bile Londra'daki ailemiz onunki kadar güçlü değil.

O lanet bir Haites.

"Sarışın olana ne oldu peki?" Babam aniden elini Daisy'ye doğru sallayarak soruyor.

Barnesy çatal bıçak takımını tabağına bırakır ve evlendiği adama ters ters bakar.

Daisy'nin küçük bedeni benimkinin yanında geriliyor, ben de kolumu ona doluyorum. "Jud." Annem ona dik dik bakıyor, sonra Daisy'ye özür dileyerek bakıyor.

"Buraya hiç gelmedi bile. Onunla hiç tanışmadı. Neden tanışsın ki-" Ben ve Jo birbirimize baktık, onun saçmalıklarından bıkmıştık.

"Ne?" Babam omuz silkiyor. "Oğlumun takıldığı kızı Google'da arayamaz mıyım?"

Callum Amca alay ediyor.

"Ne oluyor, baba-" Jonah homurdanıyor. "Tam şurada."

"Kim?" Gözlerini kırıştırıyor ve Daisy biraz daha dik oturuyor, sandığınız kadar etkilenmiş değil.

"Kız arkadaşım, baba." Ona ters ters baktım. "Daisy."

Babam ona bakarken gözleri doluyor. "Diğeri kız arkadaşın mıydı?"

"Hayır." Burnumdan yüksek sesle nefes

veriyorum. "Peki sen kaç yaşındasın, Daphne?"

"Daisy," diyorum yüksek sesle, ellerim yumruk haline geliyor.

"Daisy," diyor babam, adını bilerek fazla telaffuz ederek. "Kaç yaşındasın sen?"

Burnunun ucunu kaşıyor. "Yirmi bir yaşındayım."

Babası onu ilk kez doğru düzgün görüyormuş gibi bakıyor. "Ne iş yapıyorsun Daisy?" diye soruyor, gözlerini ondan ayırmadan. Daisy kruvasanını karıştırıyor. "Tıpta üçüncü sınıftayım."

Bi "Sen bir doktorsun-" Gözlerini kırptırdı, ilgisini çekti, diğerlerinin z. arasına baktı

Adamın yüzüne hak etmediği zarif bir gülümseme yerleştiriyor. "Henüz değil."

Elini ağzıma g ö t ü r ü p arkasından öpüyorum, onu sabitliyorum, hatta Gerçi buna ihtiyacı yok.

"Uzmanlık alanınız ne olacak?" diye soruyor, portakal suyuna uzanırken.

Ben ve Jo şaşkın bakışlar atıyoruz - babamız yaklaşık on dört yıldır bu kadar çok konuşmamıştı - ve annem, masanın diğer ucunda oturmuş, merakla izliyor.

"Hmm-" Daisy dudaklarını büzüyor. "Sanırım pediatri olmasını isterdim, ama sanırım sonunda muhtemelen triyaj olacak."

Biraz kaşlarını çatıyor. "Nedenmiş o?"

Daisy elinden bir şey gelmiyormuş gibi omuz silkiyor. "Sanırım ailemin iş kolunda triyaj daha faydalı..."

Başını öne eğiyor. "Peki ailenizin iş kolu nedir?" Kadın çenesini ona doğru sallıyor. "Seninkiyle aynı."

"Ah." Başını sallıyor, gözlerini ben ve Jo arasında gezdiriyor, sonra tekrar Jo'ya dönüyor. "Tıbbı bu yüzden mi girdin?"

"Um." Kaşlarını çatıyor, düşünüyor. "Muhtemelen her şeyden çok onunla mücadele etmek için?"

"Savaşmak mı?" diye tekrarlıyor Callum Amca, hemen alınıyor. "Ailenin yaptıklarından hoşlanmıyor musun?"

Daisy'nin gözleri benimkilerden Jo'nunkilere ve anneminkilere kayıyor, sanki ayağı bir tuzağa takılmış gibi.

"Yani-" Callum'a kibarca gülümsemeye zorluyor. "Kimsede var mı? Kimse suçlu olmak isteyerek büyümmez, değil mi?"

Ona bakıyorum, onu bir saniye öncesine göre daha çok seviyorum, nedenini bilmiyorum. Sadece seviyorum. Sonra beni işaret etti. "-Rugby kaptanı." Jo'ya başıyla işaret ediyor. "Parti Cruise direktörü, sanırım-" Ve annem bir kahkaha atıyor.

Sonra Dais anneme bakar. "Büyürken ne olmak istiyordun?"

Annemin yüzü biraz asıldı, sanki o kadar uzun zamandır bunu düşünmemişti ki, bir zamanlar, Beau Amca ölmeden önce ve

Harvey gitti, eskiden böyle olmayan bir hayatı vardı. Soru onu afallatıyor. Sadece birkaç kez göz kırptı.

"Bir İngilizce öğretmeni," diyor babam masanın diğer ucundan, karısına bakıyor, kaşları düşük, çenesi gergin.

Göz göze geliyorlar ve hava konuşmayı reddettikleri kelimelerle doluyor, sonra babam Daisy'ye dönüyor ve ona bir parça gülümsüyor. "İngilizce öğretmeni olmak istiyordu."

OceanofPDF.com

Taura
8:37pm

Hey

Hey!

Ne zaman söyleyeceksin?
Onu.

Kim olduğunu söyle.

Jonah.

Neyi söyleyeyim?

Bu o değil.

O olmadığını
biliyorum.

Nereden biliyorsun?

Taura.

Ne oluyor lan?

Nasıl bilmezsin?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

46

Julian

İtalya beni biraz mahvetti. Roisin'in Magnolia'ya savurduğu o küçük tehdit - doğal içgüdüm onu gözümün önünden ayırmamaktı. Ama sadece takılıyoruz, ben de ona öyle dedim.

Eğer onu güvenlik ekibimle çalışmaya gönderirsem, bileceklerdir.

Eğer onu kendim bırakırsam - yani, neden sadece seviştiğim bir kızı işe bırakayım ki? Ben beyaz atlı prens değilim. Anlarlar.

Yapabileceğim en iyi şey, benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak. O her şeyi ifade ederken bunu yapmak oldukça zor.

Bir de kemiği olan bir köpek gibi.

İtalya'ya gitmeden önce ailesiyle yemeğe çıkacağımı söyledim, çünkü İtalya'ya gitmeden önce, onu ne kadar sevdiğimi birilerinin gözünden kaçırmaya çalışmıyordum - sadece kendimi. Erteleyip durdum, çünkü neden 'sadece takıldığım' bir kızın ailesiyle yemeğe çıkayım ki?

Buradaki tek kurtarıcı şey Magnolia'nın babasının Harley Parks olması. Ve sahtekar değil, tüm iş anlaşmaları dürüst. Ama uluslararası üne sahip bir partici.

Hizmetçiyle evlenmeden önce öyleydi.

Julie'nin Notting Hill'deki yerine gidiyoruz, Bridget ve babaları çoktan masaya oturmuşlar.

Bridget'in yanağına bir öpücük konduracağım, Harley'e olabildiğince samimi bir şekilde sarılacağım, biraz şov yapacağım.

Orada olduğunu bile bilmediğim bir kamera için rol yapmaktan nefret ediyorum - bu yangını söndürmenin diğer yönteminden, yani Magnolia'yı eski erkek arkadaşının kollarına göndermekten daha iyi, ki geçen gün bunu da yaptım.

Hepsi için Carmelo'da bir akşam yemeği organize ettim, sonra ona geç kalacağımı söyledim ve gelmedim.

Daha sonra onunla kulüplerden birinde buluştuk, onu Jonah'ın ofisine getirdik - seks yapmadık, bana kolların evrimi hakkında küçük bir PowerPoint sunumu yaptı - nefret ettim. Ben sevsem bile. Onu çok öptüm.

Jonah'tan onu eve bırakmasını istedi. Nedenini sordu, ona soru sormamasını söyledim.

Sonra orada başka bir kızla takıldım - onu bir köşede öptüm, onu hissettim, bunu yaparken midem bulandı.

Bunu onu sevdiğim için mi yapıyorum? Onu güvende tutmak için mi? Siktir, ne hayat ama.

Üvey anne Arrie Parks ve Magnolia'nın büyükannesi de onunla birlikte gelir. Davet edilmemişlerdi.

Üvey anne adına ilginç bir karar ve gece boyunca bunun bir suçluluk duygusu mu yoksa bir güç gösterisi mi olduğunu anlamaya çalışırken onu izledim... Patronunuzla bir ilişki yaşamak ve onunla evlenmek bir şeydir, ama sizi terk ettiği kadını sürüklemek - her iki durumda da berbat bir şey ve Magnolia'nın bağlanma sorunlarının nesiller arası bir sorun olduğunu hemen söyleyebilirim.

Büyükanne harika vakit geçiriyor ve ben - tamamen ciddiym - onu herhangi bir partimde ağırlamak isterdim.

Bana elini uzatıyor ve boştaki eliyle kendini işaret ediyor. "Bushka." Ben de onunkini sıkıyorum ve diğer elimle kendimi işaret ediyorum. "Julian." Yine kendini işaret ediyor.

"Mahalle Nöbeti Kaptanı." Bushka bana gururla söylüyor.

"Şey-" Magnolia başlıyor.

Bridget başını sallar. "O değil."

Parks yüzünü buruşturuyor. "Bu daha çok bir 'dürbün ve duvardaki delik' durumu."

"İzliyorum." Bushka başını sallar.

"Yani," Magnolia başını öne eğiyor. "Aslında bu daha çok yasallığı tartışmalı bir konu."

Bridget gülümseyerek koluma vuruyor. "Ki sen her şeyi biliyorsun!"

Kız kardeşine bir bakış attım. Ondan çok hoşlanıyorum. Bana kendi kız kardeşimi hatırlatıyor.

Ve sonra anneleri - onunla birkaç kez tanıştım - çok güzel. Carla Bruni'ye taş çıkartırdı. Aslında eminim öyledir. Dürüst olmak gerekirse, Magnolia'nın annesi olmasaydı, muhtemelen bir çatlak olurdu. Tam bir duman gösterisi. Anne gibi, kız gibi, sanırım - gözleri, vücudu ve üzüntüsüyle.

Bana annemi hatırlatıyor. Şimdi bir çatlak bulacağımı söylediğim için pişmanım - fiziksel olarak aynı görünmüyorlar. Annem sarışındı. Bu kayıp bir şey.

Ve şu sarhoş olayı.

Arrie beni yüzümden yakaladı ve öptü. Aslında biraz da dil çıkardı.

Magnolia mahcup oldu, bana özür dileyen bir bakış fırlattı. "Her ailede bir tane vardır..."

"Tanrım, birkaç yaş daha genç olsaydım..." Arrie çenesi elinde, yemeğe doğru biraz da bana bakarak şöyle diyor.

Magnolia'nın yüzü buruşur. "Ya da belki, bilmiyorum- o ve ben birlikte olmasaydık..."

Bridget'in ağzı açık kaldı ve ben de ona baktım. Şaşırdım. İçine girdim ama şaşırdım.

Yanakları pembeleşir. "Ne demek istediğimi anlıyorsun-" Başını sallıyor. Aslında bilmiyorum. Yine de anlamak istiyorum.

"Her neyse," diyor dadı, boğazını temizleyerek, Magnolia'ya bir konuşma cankurtaran salı fırlatıyor.

Sonra, onunla birlikte evine gittim. Söylediği her şey kafamda güzeldi. Son birkaç haftayı göz ardı edersek, bu tam da duymak istediğim şeydi. Roisin bağlamında, bu lanet bir anahtar.

Onu götürdüğüm bir antika galerisinden aldığı yatağın kenarına oturuyorum. Burası güzel görünüyor... Onun benim sevdiğim şeyleri sevdiğini görmek bana bir şeyler yapıyor. Benim sevdiğim şeyleri satın alıyor, benim istediğim şeyleri istiyor. Sanki onu etkiliyorum.

Ona bakıyorum, ağzımı kısıtırıp ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Birlikte, ha?" Ona şüpheyle bakıyorum. Ve bu şüphe h a k l ı y d ı . I Sanırım Jo haklıydı. Sırf sıcak kalabilmek için kalbini ateşe verecek.

"Hayır, özür dilerim-" Başını sallar, anında utanır. "Biliyorum, az önce ağzımdan çıktı- çıkmadığını biliyorum..."

Bir kez başını salla. "Bilmiyorum."

Başını daha fazla sallıyor, elleri yanağında - bu Magnolia'nın en utangaç h a l i . "Gerçekten öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin o zaman?" Çenem çıkık bir şekilde sordum. "Özür dilerim." Gözleri düşüyor, ellerine bakıyor.

Ayağa kalktım, gözlerine baktım. "Başka birine aşıksın."

"Biliyorum." Kaşlarını çatı.

Bu beni rahatsız etti, nedenini söyleyemem. Beni yalanlamasını ya da tereddüt etmesini ya da başka bir şey yapmasını istedim... Bana ona tamamen aşık olmadığımı söyleyecek herhangi bir şey, ama bana bir kemik bile atmadı.

"Peki o zaman nasıl birlikte olabiliriz?" Ona ters ters bakıyorum.

Bana doğru bir adım atıyor, gözleri kocaman, alt dudağı dışarıda.

"Bana kızma." Kaşlarını çatı.

Başımı ona doğru salladım. "Ben biraz-"

Sonra bana kızdı. "Neden?"

"Bilmiyorum-" Kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü çok sinir bozucusun. Ne istediğini bilmiyorsun. Her şeyi istiyorsun, hiçbir şey istemiyorsun, tam bir baş belası." "

Burnunu havaya kaldırmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde bana bakıyor. "Bu biraz kabaydı..."

Ne istediğimi biliyorum, bunu şimdi istemek bencillik, ama yapabiliyorken bir dakikalığına alacağım, bu yüzden yüzünü tutuyorum, onu geriye doğru vuruyorum ve çekmeceli sandığının üstüne kaldırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor hız kesmeden.

Elbisesini çıkarıyorum. "Bunu."

Kafası karışmış görünüyor.

"Şimdi mi?" "Evet."

Gömleğimin düğmelerini açıyorum.

Kafası karışmış bir şekilde göz kırpmıyor. "Neden?"

Yüzünü tutarak ona bakıyorum. "Çünkü biz böyle yaparız." Ve sonra onu tekrar öpüyorum. "Ve sakın beni düşünmeye cüret etme-" Onu yatağına yatırırken kafası karışmış bir şekilde burnunu çekiyor.

"Elimden geleni yapacağım..." "Biz birlikte değiliz."

"Bu karışık bir mesaj gibi geliyor," diye yanıtlıyor.

Ciddi olduğumu anladığından emin olmak için ona bir bakış attım. "Onu seviyorsun. Ben kimseyi sevmiyorum. Öyle mi?"

Yalan söylüyorum ama ciddiyim. "Tamam mı?" Omuz silkiyor, kafası karışmış.

Kollarımı ona doladım.

"Tamam."

Daisy

Kardeşimin ofisinin kapısında durup onu izliyorum.

Bugünlerde farklı, dikkati dağınık olmanın ötesinde. Bence daha yumuşak. Gerçi bunu ona söyleyemem. Bu en büyük hakaret olur. Ama öyle, daha yumuşak ve daha bilinçli. Onu eritiyor.

"Hey," dedim.

Kafasını kaldırıp kalemını bırakıyor. "Hey."

"Konuşabilir miyiz?" Yine de odaya doğru kayarak soruyorum. Kaşlarını çatıyor: anında endişeleniyor.

"Öyle mi?"

Odanın içinde yürürken beni takip ediyor, otururken beni izliyor. "İyi misin?"

"Evet," diye başımı sallıyorum, onu yakından izliyorum. "Öyle misin?" Burnunu çekiyor, eğleniyor.

"Evet, ben iyiyim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Neler oluyor?" Ona ayna tutuyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Tamam." Başını sallıyor, kaşlarını çatmaya devam ediyor.

Bana anlattığından beri aklımdaydı. Çok mantıklı. Tüm ilişkilerine bir bağlam kazandırıyor, neden oldukları gibi olduklarını ve belki de en önemlisi ve en kötüsü: neden her zaman oldukları gibi olacaklarını açıklıyor.

Açıkçası ona söylemeyi planlamamıştım. Başkalarının sırlarını söylemeyi sevmiyorum - sanırım Magnolia ve ben artık arkadaşız ¹ - Sadece, Julian.

Herkese atardım.² onun için otobüsün altına.

"Lisedeyken, Magnolia ve BJ'in bir bebekleri oldu." Bana bakıyor, kaşları düşük, bir kez göz kırpmıyor. "Öldü," diye açıklıyorum.

Sonra dilini ön dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Biliyorum."

"Biliyor musun?" Başımı geriye çekerek göz kırpıyorum.

Başını sallıyor. "Evet, biliyorum - nereden biliyorsun?" Kaşlarını çatır. "Christian mı söyledi?"

"Hayır-" Erkek arkadaşımın sırlar konusunda kötü olabileceği suçlaması karşısında kaşlarımı çatarak savunmaya geçiyorum. "Bana o söyledi."

Bu onu şaşırttı. "Sana söyledi mi?"

Gururla başımı sallıyorum. "Yani, sana söylemememi istedi ama-" Gözlerini deviriyor.

"Nereden biliyorsun?" Elimi ona doğru salladım.

"Onun hakkında her şeyi biliyorum." omuz silkiyor.³ "On altı yaşındayken hamile kaldığını biliyorum, bebeğin ondan olduğunu biliyorum. Bebeğin öldüğünü biliyorum, kız olduğunu biliyorum. Okuldayken bir araba kazası geçirdiğini biliyorum çünkü arabayı babasının arkadaşı kullanıyordu ve sarhoştı. Yeme bozukluğu nedeniyle Bloxham House'da yatılı ve ayakta tedavi gördüğünü biliyorum.

on beş ila on yedi- hepsini biliyorum, Dais-"⁴ Bana biraz ters ters baktı. "Hiçbir şeyi değiştirmes."

"Çünkü onu seviyorsun."

Çenesi dışarı fırlıyor, dilinin ucunu üst dudağına bastırıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Özür dilerim-" diyorum ona ve demek istiyorum.⁵

"Olma-" Başını sallıyor. "Ona bir dakikalığına aşık olmalıyım. Bunu kova listesinden işaretle-"

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Birlikte olamayacağımızı biliyorsun." Bana bir bakış attı.

"Ama neden olmasın?" Başımı sallıyorum. "Senden hoşlanıyor, hoşlandığını biliyorum - sana nasıl baktığından, senin yanında nasıl olduğundan anlayabiliyorum-"

"Biliyorum." Çabucak başını sallar. "Sanırım biliyorum. Ama bilse bile, onu daha çok seviyor-" Bana küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Böylesi daha iyi."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Elbette öyle-" Sanki aptalmışım gibi gözlerini deviriyor. "Bence birlikte oldukça mutlu olabilirsiniz."

Bunu söylediğim anda pişman oluyorum, buna inansam da, bunun doğru olduğuna ikna olsam da, bunu duymak onu incitiyor. Yüzünde bunun nasıl olduğunu görüyorum, nasıl çekindiğini, neredeyse bir irkilme gibi.

"Evet-" Ellerine bakıp iç geçiriyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Ama güvende olur mu?"

"Özür dilerim, Jules-" Uzanıp elini sıkıyorum. "Sevilmeyi hak ediyorsun."

"Hayır, yok Dais - ben bir çete lideriyim." Başını sallarken ağzını silkiyor. "Bu benimle birlikte ölür, unuttun mu?"

Ona hızlı, hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Ya da ben."

"Hayır." Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Sonsuza kadar yaşayacaksın."

[1](#) Ama Tanrı aşkına, bunu söylediğimi ona söyleme.

[2](#) Herkes.

[3](#) "Biraz tuhaf-" Gözlerimi ona dikiyorum ve o beni görmezden geliyor.

[4](#) Bir dedektif tutmuş, bana sonra anlatacaktı. Onun hakkında küçük bir dosyası varmış. "Kiminle yatağa girdiğimi bilmediğimi mi sanıyorsun? Hadi ama."

[5](#) Bu onun kabusu olacaktı.

Hristiyan

BJ ve Jordan dışında hepimiz Nobu'ya yemeğe gittik. Neden gelmediklerini bilmiyorum ama yemekten sonra Jo ve BJ'nin evine dönüyoruz. Gece oldukça sakin geçecek gibi görünüyor.

Herkes uslu duruyor. Ne Henry ne de Jo, Taura'ya karşı özellikle bölgeci davranmıyor - bunun daha büyük ölçekte ne anlama geldiğini bilmiyorum, ancak bu akşam için bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Magnolia ve BJ her zamanki tuhaf hallerindeler. Çalıntı bakışlar ve birbiriyle çıkmayan iki insan için tamamen uygunsuz davranışlar.

Arkadaşımı ezmesini izliyorum.

Bu duyguyu biliyorum, ben de uzun süre yaşadım ve onun için üzülüyorum. Ama eli kolu bağlı çünkü ne yapabilir ki?

Daisy'yle bu konuyu konuştuk, bu konuda oldukça gergin.

Magnolia'nın Julian'dan hoşlandığına inanıyor ve ben de haklı olabileceğini söyledim ama sonra ona ve BJ'ye bakıyorsunuz ve hiçbir şey tutmuyor. Hiçbir şey uymuyor.

Julian ona söylerse ve düzgün bir atış yaparlarsa belki olabileceğini söyledi ve ben de "Ne kadar düzgün bir atış olabilir ki? O aşık olmak istemiyor."

"Ama o zaten içinde." Kaşlarını çatarak bana baktı.

Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına ittim. "Sanırım onu bırakmak zorunda kalacaksın, bebeğim."

Çenesi içeri çöktü. "Ama kalbi kırılacak." Başımı salladım ve elini sıktım. "Muhtemelen, evet."

Daisy'yle bu şekilde birlikte olmanın yeniliği hâlâ çok parlak.

Her fırsatta oturmak yerine kucağıma oturuyor. Ne zaman ayakta dursak, ister bana dönük olsun ister sırtı bana dönük, elleri ceplerimde. Ön cepler, arka cepler, kapüşonlunun önündeki büyük cep, o ve onun küçük buz gibi elleri her zaman benimkileri buluyor ve muhtemelen sinir bozucuyuz ve kesinlikle umurumda değil.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Julian'ın telefonu çalar.

"Teeks-" diyor içine. "Ne oldu?" Yüzü bocalıyor. "Ne?" Ayağa kalkıyor, parmağını kulağına bastırıyor ve hepimizden uzaklaşıyor.

Daisy yakalayamıyor, her şeyi kaçırıyor. Henry'nin anlattığı, babalarının İngiltere'ye çocuk kaçakçılığı yaptığını düşündükleri için gözaltına alındığı hikâyeye çok gülüyor çünkü Avusturya sınırında gümrükte birbirimizden ayrıldık. Kızlar Duty Free'de çok uzun kalıyorlardı ve Lily diğerlerimizle birlikte gitti ama Hamish kalıp Magnolia, Allie, Madie ve Paili'yi idare etmeye çalıştı ve Magnolia ağlamaya başladı çünkü kozmetik bölümünde insanlar onu acele ettirdiğinde yanlış anlaşıldığını hissettiğini ve gümrük memurunun kaçakçılık yaptığını düşündüğünü söyledi.

Daisy özliyor ama ben özlemiyorum.

Julian'ı yakından izliyorum, Jo da öyle.

Julian odadan çıktığında, telefon hâlâ kulağında, rahatça ayağa kalkıyorum, geriniyorum ve Daisy'yi başının üstünden öpüyorum.

"Bir şarap daha ister misin?" Ben sorarım.

Bana hızlıca başını sallıyor ve Henry'ye gülmeye devam ediyor.

Jonah eğilerek onu takip ediyor ve bir dakika sonra ben de onun arkasına geçiyorum.

Julian, Jonah'nın odasının köşesinde durmuş, telefon ekranına bakıyor.

"Ne?" Kapıyı arkamdan kapatarak soruyorum.

Julian başını hafifçe sallıyor. "Gilpatrick."

"Ne?" Jo kaşlarını çatıyor ama ben biliyorum.

Hala gidiyorum.

"Cian Gilpatrick-" Julian bana bakıyor. "TK az önce Heathrow'dan uçarken onu işaretledi."

"Tamam mı?" Jo'nun kaşları biraz daha çatılır.

Julian alt dudağını yalıyor. "Daisy geçen yıl kardeşini öldürdü."

"Kazara-" Sonuna ekliyorum, sanki şu an bir önemi varmış gibi. "Oh, kahretsin." Jonah göz kırpmıyor. "Roisin'in adamlarından biri, değil mi?"

Julian başını sallıyor.

"Jules, bir şey olmayabilir-" Omuz silkiyorum, buna inanmak için elimden geleni yapıyorum. Julian bana bir bakış fırlattı. "Onlarla asla bir şey olmaz."

İç çeker, başını biraz sallar. Ellerini saçlarının arasına sokar.

Sonra benden Jo'ya baktı, gözleri kısılmıştı. "Roisin İtalya'daydı." "Ne?"

Gözlerimi kırıştırdım.

Jonah başını sallar. "Sen neden bahsediyorsun?" "Beni aradı." Julian omuz silkti.

"Roisin?" Gözlerimi

kırptım. Jules başını

salladı.

"Onu gördün mü?"

Tekrar başını sallar.

"Neden?" Jonah dikkatle sorar.

Julian dilini yanağına bastırıyor. "Çünkü o annemin kız kardeşi." Yüzünü buruşturuyor, sonra doğrudan bana bakıyor. "Daisy bilmiyor-"

"Ne?" Göz kırpiyorum.

"Ona söyleme-" Başını sallar.

"Julian-" Başım geriye düşüyor. "Neden ona söylemedin ki?"

Yüzünde korumacı olduğu kadar karanlık bir ifade belirliyor. "Onun için hiçbir zaman bir aile olmadılar ve olmayacaklar, bu konuda bana güvenebilirsin."

Ona bakıyorum, aslında ne demek istediğinden tam olarak emin değilim.

"Cian Gilpatrick'in buraya k-" diyebilmek için geldiğini mi söylüyorsun? Başımı salladım. "Daisy için mi buradasın?"

Julian elini ağzına bastırır. "Ya da Magnolia." "Ne?"

Jonah'nın tüm vücudu dönüyor.

Julian başını sallar. "Ro ben oradayken parklar hakkında bir şeyler söyledi.

."

"Julian-" Jonah uyarıyor.

"Biliyorum-" Başını sallar. "Sorun değil. Gidiyorum - ona bir şey olmadığını söyledim. Bana inandı, sanırım-"

Julian'ın yüzünü izliyorum. Bunun doğru olup olmadığını söyleyemem. Öyle olmasını istediğini söyleyebilirim, öyle olsa da olmasa da, bilmiyorum...

"Tam olarak ne dedi?" Jonah ona çok net bir şekilde sorar.

"Az önce bir kız arkadaşım olduğu hakkında bir yorum yaptım-"

"Kahretsin." Kardeşim homurdanıyor.

"Ona bunun saçmalık olduğunu söyledim-" Jules başını sallıyor ama

endişeli görünüyor. "Gerçek erkek arkadaşıyla her derginin kapağında yer aldığını."

Jo ona biraz ters ters bakıyor ve onun aklından geçenlerin benim aklımdan geçenlerle aynı olduğunu biliyorum. Bunun olmasına asla izin vermemeliydik.

"Peki, ne bok yiyeceğiz?" Başımı iki yana sallayarak soruyorum.

Julian beni işaret ediyor.

"Daisy'yi eve, yerleşkeye götüreceksin, hiçbir şeyin ters gittiğini anlamayacak, onun için her zamanki gibi bir iş olacak-"

Ona kaşlarımı çatıyorum ama o başını sallıyor.

"Güvenliği üç katına çıkardım, evdeki herkes ne pahasına olursa olsun onu kurtarmaları ya da bunu denerken ölmeleri gerektiğini biliyor-" Midem bulanıyor.

Ona bir şey olduğunu düşünmek beni hasta edecek. Julian yüzümdeki ifadeyi görüyor ve omzumu tutarken göz göze geliyoruz.

"Christian, onu sakın tutman gerek. Onu eve götür, canının çok çektiğini söyle - eskiden sevdiğin birinin yaptığı karmaşık bir şey-"

"Annem yemek yapmaz-"

"O zaman bir büyükannen vardı - ekler yapan bir büyükannen vardı -"

"Damla seven bir büyükannemiz vardı-" Jo yardımcı olmuyor.

Kardeşi bana dönmeden önce onu susturan bir bakış atıyor.

"Sadece onu meşgul et."

"Peki ya Parks?" Jonah kaşlarını kaldırarak soruyor. Endişeli. Görünürde soğukkanlılığını koruyor ama çıldırmak üzere. Onu kaybettiğimiz kız kardeşi gibi seviyor.

"Ve sorun da burada yatıyor-" Julian volta atmaya başladı. "Eğer tepki verirsem, Magnolia'yı güvende tutmak için bir yere çekersem, o zaman o benim kız arkadaşım ve hedef olur. Onu bırakırsam, açıkta kalır ve hedef olur."

Aralarına bakıyorum. "Beej'e söylemeliyiz-"

Jonah bana sertçe baktı. "Salak mısın lan sen?"

"Öyle mi?" Julian kaşlarını kaldırarak söylüyor. "Ne yapacak, bir silahın namlusunun ucunda mı yanacak?"

"Evet-" Ona ters ters bakıp omuz silkiyorum. "Ya da en başta onu bir silahın önüne koymayın."

Julian beni işaret ediyor. "Şimdi sırası değil, Christian-"

"Bu gece Taura'yla kalacağım." Jo başını sallar. "Taura'da kalacağım, anneme devriye için birkaç adam göndermesini söyleyeceğim... her şey yoluna girecek."

"Evet, ya geçerlerse?" Ona dik dik bakıyorum. "O zaman sadece sen ve Britanya'nın en donanımsız iki kızı kalırsınız."

Julian ellerini gözlerine bastırıyor ve Jonah bana bir bakış atıyor.

"Yardımcı olmuyor."

OceanofPDF.com

Jonah sonunda kızlarla kaldı. Magnolia'ya gizlice gitmeyi düşündüm çünkü bunu yapmak istersiniz. Birini sevdiğinizde, eğer tehlikedeyse, onunla birlikte olmak, onu korumak istersiniz. Onu korumasını istediğim şekilde koruyabilecek tek kişi benim ve bunu yapamam çünkü yaparsam buna ihtiyacı olduğu ortaya çıkar.

Her şey boka sardı. Barlardan eve kız getiren oğlanlar var ve birkaç saat sonra onları evimden çıkarıyorum, öpüyorum ve yollarına gönderiyorum, Roisin'in bakan gözleri ne olursa olsun, bundan etkilenmelerini umuyorum.

Başka kızları öpmek istemiyorum.

Magnolia'nın radarından uzak tutmayı başardım, son birkaç gecedir onun da Compound'da kalmasını sağladım.

Ama tüm bunlar beni iğrendiriyor - kendi şehrimde gizlice dolaşmak - sevdiğim kızı güvende tutmak için kilit altında tutmak? Siktir et, hayır-

Ben de birkaç gün sonra Boroughs'u toplantıya çağırdım. Bu toplantıları kırk yılda bir yaparız.

Tüm suç ailelerinin liderleri tek bir yerde mi? Felaketin tarifi. Hepimiz iyi anlaşıyoruz - hepimizin bir odada olması belaya davetiye çıkarmaktır...

Babam Boroughs'u yönetiyordu, şimdi de ben.

Altı aile, altı şehir.

Londra, Ada'nın Yeraltı Dünyası'nın merkez üssüdür; Londra'nın dümeninde ben varım ve Ada'ya uçan, yüzen ya da tünellerden geçen her şey benim aracılığımla gelir - Dublin hariç.

İrlandalılar kendi ekiplerini yönetiyor. Bunu kimin yönettiğini üç tahmin edebilirsiniz, ama sadece bir tanesine ihtiyacınız olacak.

Bu tür toplantıları kaç kez yaptığımız bir elin parmaklarını geçmez.
Hepsini tek tek her zaman görüyorum. Bambrilla'ları gün aşırı görüyorum ama Borough'lar ciddi. Barnsey burada olmalı ama hep çocukları gönderiyor. Buna sosis festivali diyor.
Dürüst olmak gerekirse Daisy de Borough'ların hayranı değil. Rome'a dikkatini dağıtmasını söyledi, o da mutfakta ona Paskalya turtası yapıyor.
Magnolia'nın üst katı çalışıyor - risk gibi görünüyor belki ama şu anda bana Londra'da bundan daha güvenli bir bina bulun.

"Yani seni tehdit mi etti?" Santino (Bambrilla, Liverpool) sandalyesine geri oturur.

Başımı salladım.

Hughie McCracken kalın Glasgow aksanıyla "İyi değil," diyor ve yumruğunu ağzına vurarak düşünüyor.

"Burada ne kadar ciddi bir durumdan bahsediyoruz?" James Devlin (Belfast) soruyor.

"Ciddiyim." Bir kez başımı salladım. "Daisy geçen yıl Roisin'in çocuklarından birini öldürdü." "Ne?" Danny Jukes (Birmingham) göz kırpmıyor.

Hughie başını sallar. "Bana şaka yaptığını söyle-"

Christian, "Bu bir kazaydı," diye söze girince Jukes onu işaret eder. "Şu anda onunla yatan delikanlıyı dinlemeyelim."

"Bu bir kazaydı." Santino diğerlerinin üzerine yüksek sesle söylüyor. Kız kardeşimi kendi kızı gibi sever.

"Onları bir iş için tuttum ve-" Ben başlıyorum.

"MacMathan'larla çalışmadığımı sanıyordum." Jukes'un gözleri kısılır.

"Doğru." Başımı salladım. "Sana hesap verdiğimi unutmuşum-"

Dilimi alt dudağımda gezdirerek devam etmesi için cesaretlendiriyorum.

"Haydutlaştılar-" Christian başını sallar. "İnsanları vurmaya başladılar-"

"Yani?" Hughie omuz silkiyor.

"Yani Daisy böyle şeylere hiç yanaşmaz." Jonah omuz silkiyor.

"Onları benim tuttuğumu bilmiyordu-" diyorum odadakilere. "Onları vurduğunda kimi vurduğunu bilmiyordu-"

"Birini savunuyordu," diyor Christian ve göz göze geliyoruz.

Tiller'ı severim, bugünlerde Parks beni bulmadan önceki halimden daha iyi bir adam olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor - ama kendimi bir an için ne kadar

Daisy onun ölmesine izin verseydi hayatımızın son yılı daha kolay geçebilirdi.

Jukes soğukkanlılıkla başını sallar. "Ve şimdi bunun bedelini ödüyoruz-"

"Kes saçmalamay! Danny-" Carmelo çenesini ona doğru sallıyor. "Kaç kere birimiz gelip senin o lanet olası aptalını hapishaneden kurtarmak zorunda kaldık?"

"Bu bir kez oldu ve o sen bile değildin, Storm'du, yani-" Danny ayağa kalkarak bağıyor, Carmelo da ayağa kalkıyor.

Burnumdan nefes alıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Evet, sence Anatole Storm kime hesap veriyor? Diş perisine mi?"

Bunun için biraz kıkırdıyorum.

Danny başını sallıyor. "Eğer bunun için çocuklarımı tehlikeye atıyorsam, bundan ne kazanacağımı bilmek istiyorum," diye bağıyor, benden Santino'ya bakıyor ve Carmelo'yu tamamen görmezden geliyor.

"Benim korumam," diyorum ona.

Jukes başını sallar. "Kulağa o kadar da değerli bir şeymiş gibi gelmiyor, anne.

."

Ve sonra toplantı odasının kapısı açılır ve Magnolia Parks çerçeveyi zar zor doldurur.

"Oh, merhaba!" Adamlara göz kırpmıyor ve ben donup kalıyorum.

Christian'a bakıyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış, başı dertteymiş gibi.

"Alo?" Devlin kaşlarını çatarak ona bakar, kafası karışmıştır.

Jonah ona 'çık dışarı' diye bağıyor. Defol git' diye bağıyor, ama o etrafına bakmakla meşgul, gözleri ıslık ıslık ve tüm odanın dikkatini çekmenin heyecanını yaşıyor.

"Merhaba." Kibarca gülümsüyor, her zaman Londra'nın aristokrat sosyetesinin bir resmi.

"Peki sen kimsin?" Jukes ona bakar.

Magnolia odanın derinliklerine doğru yürüyor ve Christian mümkün olduğunca kurnazca ona durmasını söylemeye çalışıyor ama Magnolia aldırıyor.

"Oh, ben Magnolia Parks-" Göğsüne dokunuyor. "Daisy'nin en yakın arkadaşılarından biriyim-" Christian'la göz göze geliyoruz ve gülmemek için başparmağını ısırtıyor. "Ve Julian'ın şu anki..." Parmağını ağzına bastırarak düşünüyor.

"Sevgilin mi?" Carmelo yardımcı olmadan teklif ediyor ve Magnolia omuz silerek memnuniyetle kabul ediyor.

"Elbette." Sırıttıyor.

Odadaki gerilim biraz değişir.

"Sevgilim!" diye cıvıltıyor Jukes.

"Ay! Aşık çocuk!" Hugh alay ediyor.

Magnolia onların sataşmalarından etkilenmemiş gibi görünüyor, neredeyse duymamış gibi. Aslında onun bilinçli ink arını iş başında izlemek oldukça muhteşem. Efsanevi şeyler.

" z r dilerim. Ben - yukarıda çalışıyordum ve yalnız kaldım-" Gözleri benimkilere takılıyor ama ben gözlerimi kaçırıyorum çünkü herkesin önünde yanaklarımın kızarmasını istemiyorum.

"Erkek erkeğe yemek yediğinizi fark etmemiştim-"

"Erkek erkeğe yemeğe bayılırız," diye araya giriyor Devlin.

Özür dileyerek gülümsüyor ve gitmek için dönüyor. "Nereye gidiyorsun!" Devlin arkasından seslenir.

" ceri gel!" Hughie sırtarak ona söyler. "Bize katıl."

"Ah." Başını ağırbaşlı bir şekilde sallıyor. "Rahatsız etmek istemem." Santino ona etkilenmemiş bir bakış atar - cazibesine karşı bağışıklığı vardır,

Görünüşe göre - ne lanet bir hediye. "Zaten aldım."

"Gel bakalım." Onu yanına çağırdım, Santino'yla göz göze gelerek bunun beni biraz kızdırdığını söyledim.

Kucağıma tünedi, yerleşti ve sonra adamların etrafına baktı. "Peki, neden bahsediyorsun?"

"Oh-" Jonah umursamazca omuz silkiyor. Fazla bir şey yok, sadece rakibimizin sonunu p l a n l ı y o r u z . "Uh - futbol." Ona güven verici bir gülümseme veriyor.

Özür dileyerek odaya göz gezdiriyor. "Ben sporcu bir kız değilim."

Christian gözlerini devirir. " yle mi diyorsun?"

"Ne tür bir kızsın sen?" Hughie sorar.

"En iyisi." Kadın gülümsüyor ve Christian gözlerini deviriyor.

"Ne iş yapıyorsun?" Devlin eğilerek soruyor.

"Pekala." Eteğini d zleştiriyor. "*Tatler'ın* stil edit r y m."

Santino ona bakar, belki biraz etkilenmiştir. " yle misin?"

"Evet," diyor ona, burnunu havaya kaldırarak. "Ve söylemeliyim ki, Valentino'dan aldığın kamp yakalı baskılı ipek g mleğe bayıldım. Çok şık. Taze, yaşına çok uygun - harika görünüyorsun."

Santino dört uzun saniye boyunca boş gözlerle ona bakıyor ve acaba onu g cendirdi mi, onu iki çete liderinden koruyacak mıyım diye merak

ediyorum

şimdi bir yerine - ve sonra yüzü bir kahkaha ile genişçe çatlar.

Sandalyesinde geriye yaslanmış, uluyor.

Magnolia şaşkın ve sevinçli bir şekilde bana bakıyor.

"Yani Tatler." Devlin başıyla onu onaylıyor. "Sence en iyi giyinen kim?"

"Burada mı?" Gözleri Britanya'nın en kötü şöhretli adamlarının bulunduğu masada geziniyor.

Bir an için dudaklarını büzüyor. "Muhtemelen Christian. Sonra Julian, sonra Jonah-" Adam ona etkilenmemiş bir bakış fırlatıyor.

"Çok fazla siyah giyiyorsun, bırakman için sana yalvardım." diyor Carmelo'ya bakmadan önce. "O zaman sen, sanırım." Santino'ya bir bakış atıyor. "Belki de ikiniz dördüncülük için berabere kalırsınız."

"O zaman sen-" Jukes'u işaret ediyor. "O zaman sen-" Devlin'i işaret ediyor. "O zaman-" Konuşmayı kesiyor ama McCracken'a kibarca gülümsüyor.

Oda kahkahalara boğulur.

"İskoçyalı mısınız?" diye soruyor nazikçe.

"Evet mi?"

"Söyleyebilirim - kot pantolon." Zaten biliyormuş gibi başını sallıyor. "İrlanda ve İskoçya'da insanlar, bana kalırsa, üzerlerine pek de oturmeyen kotlar giymeye meyillidirler-" Kahretsin. En eski arkadaşlarımdan biriyle kavga etmek zorunda kalacağım, değil mi? Bu lanet kız, tam bir baş ağrısı.

"Skinny jean yerine-"

"Dar kotları severim." Kaşlarını çatı. Vay anasını.

"Belki de dar kesim bir pantolon deneyebiliriz." Omuzlarını silkiyor. Vay anasını.

"Çizme kesimi gibi mi?" McCracken soruyor ve ben iki kez bakıyorum.

"Hayır-" Başını iki yana sallar. "Tanrım, hayır. Kelly Clarkson'ın 2003'teki stilisti aradı, kot pantolonunu geri istiyormuş." Magnolia kendi şakasına burnunu çekiyor ama kelimenin tam anlamıyla başka kimse gülmüyor ve kimse ne demek istediğini anlamıyor.

Sadece bu bile Jonah'ı gülmekten kırıp geçirmeye yeter. İki katına çıktı.

"Şimdi ne yapıyorsun-?" Magnolia McCracken'a parlak bir şekilde sorar. "Seni alışverişe götüreyim mi?"

Bir demet göz kırıyor. "I-"

Onu kendime doğru çektim. "Bir toplantının ortasındaydık, Tiges." "Oh-" Havalı bir şekilde gülüyor. "Tabii ki. Peki, saat kaçta

Bitti mi?" Kol saatini kontrol

ediyor. "Birkaç saat içinde mi?"

Omuz silkiyorum.

"Ah." Yüzü buruşuyor ve gözlerini ona diyor. "Beden ölçülerinizi alsam ve dışarı çıkıp birkaç parça alsam nasıl olur?"

"Um-" McCracken bana doğru bakıyor.

"Sorun değil," diyor Magnolia ona parlak bir şekilde. Omuz silkiyor, yıpranmış.

"Tamam."

"Harika!" Ayağa fırlıyor ve ona doğru koşuyor, cebinden Métier deri kaplı küçük bir mezura çıkarıyor ve adamın omuzlarına yayıyor.

Hughie dondu kaldı.

"Kaç bedensiniz?" diye soruyor ona bakarak.

"Boyum 1.80. Göğsüm 38 santim-" diyor ve yine de ölçüyor.

Carmelo gülümsemesini yalayıp uzaklaştırıyor. "43 ayakkabı için."

"Tamam." Magnolia başını sallıyor.

"Takım elbise?" "38L."

"Doğru." Telefonuna bir not alır. "Bel?" "32".

"Sadece ayak bileğini ölçeceğim-" Kız ona gülümsüyor ve kız eğilmek üzereyken Christian ve ben "Hayır!" diye bağırınca Christian panik içinde bana bakıyor.

Başımı salladım. "Hayır - bu - sadece - tahmin edebiliriz." "Oh." Kaşlarını çatıyor, gerçekten takip etmiyor.

Christian ve Jonah bu noktada ağlayarak gülüyorlar.

"Tamam." Bana doğru zıpladı ve yanağımdan öptü.

"Koa seni götürecek," diyorum ve o da başını sallıyor. "Sonra geri dönecek misin?" "Şey, evet." Yüzü bocalıyor. "Arkadaşını şekillendiriyor olacağım."

Kapıya doğru yürüyor. "Tamam, güle güle!" diye şarkı söylüyor hepsine.

"Ne büyük bir zevk!" Ve sonra dışarı çıkar.

Odada kahkahalar patlamadan önce sadece üç saniye sessizlik oldu.

"Sevgilim!" Jonah kargalar.

"O bir aşık!" Hughie alay ediyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Inseam'ini çok ölçüyor mu?" Jukes soruyor ve ben de ona bir bakış fırlatıyorum. "Pekala, millet-" Gözlerimi deviriyorum.

"Evet, kapa çeneni!" Carmelo bağırıyor. "Lover'ın söyleyecek bir şeyi var-"

Santino oğlunun göğsüne vuruyor ve göz göze geliyoruz. Sadece yüzümden bile onu sevdiğimi anlayabilirmiş gibi hissediyorum.

Kendimi şeffaf hissetmekten nefret ediyorum ama işte buradayım ve sevdiğim iki kızı güvende tutmak için onun yardımına ihtiyacım var.

Gecenin ilerleyen saatlerinde toplantı bitmiş ve herkes evine gitmiştir.

Magnolia bir şeyler içiyor ve ben de tam ona katılmak üzereydim ki kapı çalındı.

Kahrolası bir hizmetçi gibi kapıyı açmaktan rahatsız olarak kaşlarımı çatıyorum ve karşımda görmeyi beklemediğim biri var.

"Tiller." Kaşlarımı çattım.

"Hey." Çenesini bana doğru salladı.

"Sen ne-" Kaşlarımı daha çok çattım. "Kız kardeşim için mi buradasınız?"

"Hayır, pek sayılmaz." Başını sallıyor, alt dudağını yalıyor. "O..."

Başımı biraz sallıyorum. "O ve Christian-"

"Biliyorum." Başını sallıyor.

Bu onu biraz geriyor, bunu söyleyebilirsin. Bittiğinden beri onu görmedim. Sonunda onu sevmiştim.

Burnumu biraz kıvrıyorum. "Özür

dilerim." Başını sallıyor.

"Cian Gilpatrick birkaç gün önce Londra'ya uçtu." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Şaşırılmış bir şekilde ona baktım.

"Biliyorum." "Daisy onun kardeşini öldürdü."

"Evet-" Ona bir bakış attım. "Biliyorum."

Yüzü ciddileşiyor, bir insanı gerçekten sevdiğinizde olduğu gibi. "Onun için mi geliyorlar?"

Kollarımı kavuşturuyorum. Başımı sallıyorum. "Öyle görünüyor."

Kaşlarını indirdi. "Beni kurtardığı için mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece başımı sallıyorum ve omuz silkiyorum.

Nefes alıyor, bu düşünce canını acıtmış gibi yüzü buruşuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle, ben yaparım."

Daisy

Christian bazen gazetelere çıkıyor çünkü Britanya'nın Box Set'e olan aptalca hayranlığı yüzünden... Magnolia ve BJ için yaptıkları gibi değil ama o da biraz anlar.

Vanna ile birlikteyken her yerdeydi. Her yerdeydi. Aylarca Instagram'a girmedim çünkü akışımı doyurdular. İzlemesi korkunçtu.

Onu sevmiyordu, bunu artık biliyorum ama yine de sevdiğiniz kişinin bir başkasını sevdiğini görmek insana bir şeyler hissettiriyor. Sanırım o da benim birini sevdiğimi gördü.

Christian ve ben, kardeşim ve Magnolia ile birlikte Jonah'ın kulüplerinden birine varıyoruz. BJ'nin küçük kız kardeşinin 21. yaş gününden yeni gelmişlerdi ve Julian'ın gönüllü olarak bir yabancının doğum günü partisine gitme düşüncesi, aslında ilan etmeden aşık olduğunu ilan etmenin en açık yoluydu.

Christian elimi tuttu, paparazziler Magnolia için çılgına dönerken beni kalabalığa doğru çekti - kardeşim çok fazla olduğunda bir kamerayı kırdı ona yakın - özür diliyor, zarafetin resmi her zaman,¹ Fotoğrafçıya kartını verir ve onlara yeni bir fotoğraf makinesi alacağına söz verir, ancak lütfen akşam için onu yalnız bırakabilir mi, sadece arkadaşlarıyla biraz zaman geçiriyor.

Fotoğrafçı bir meleğin dokunuşuna uğramış gibi sersemlemiş bir halde ona bakıyor, sonra herkesi uzaklaştırıyor çünkü sanırım Magnolia Parks söz verip sonra sözünden dönecek türden bir kız değil.

Kardeşimi içeri çekiyor, öfkesi yüzünden onu azarlıyor ve o da bunu kabul ediyor. Ona gözlerini deviriyor, sıkılmış gibi görünüyor ama karşılık vermiyor, sadece onu öpüyor ve ben de kaçınılmaz olarak alev aldıklarında hayatın neye benzeyeceği konusunda endişeli bir şekilde izliyorum.

"Benimle tuvalete gelmek ister misin?" Magnolia bana tatlı tatlı soruyor.

"Hayır." Esniyorum.

"Ah, hadi ama." Elini savurdu ve benimkini tuttu. "Artık benden hoşlanmıyormuş gibi davranmayı bırakabilirsin, hoşlandığımı hepimiz biliyoruz."

"Ben-" Başımı sallıyorum.

"Tabii ki biliyorsun." Beni Christian ve Julian'dan uzaklaştırdı. "Kardeşin söyledi."

"Julian!" O haine bakarak homurdanıyorum.

Elinden bir şey gelmiyormuş gibi omuz silkiyor ve ben de peşinden koşuyorum.

"Aslında senden hoşlandığımı söylemedim, bu arada-" diye sesleniyorum ona banyo kabininden. "Artık seni öldürtmek istemediğimi söyledim."

Kapıyı çevirdi ve bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Bunu senden duymak neredeyse bir kucaklaşma sayılır."

Banyo lavabosuna doğru yürüyor, kendine neredeyse duygusuzca bakarken ellerini nazikçe yıkıyor ve kendi kendime aynada gerçek yansımalarımızı ne kadar görmememiz gerektiğini düşünüyorum, kendi yüzlerimize o kadar alışmışız ki bize bakan şey ne kadar güzel olursa olsun ondan mahrum kalıyoruz.

"Bu yüze sahip olmak nasıl bir şey?" Çenemi ona doğru sallıyorum.

"Ah." Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakarken ağzı düşünceli bir şekilde açık kalıyor. "Göründüğü gibi değil."

Sonra göz ucuyla bana baktı. "Sen de benim kadar güzelsin."

Gözlerimi deviriyorum, anında utanıyor ve sinirleniyorum.

"Hayır, öylesin - sadece gözlerim, renk insanları olduğumdan daha güzel olduğumu düşünmeleri için kandırıyor." Sonra bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Kimseye söyleme, bu benim en büyük sırrım."

"Güzel gözlerin olduğunu mu?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir sır değil - *Vanity Fair* senin hakkında 'Gözleri Olan Kız' başlıklı bir kapak haberi yaptı."

"Hayır, Daisy-" Bana aptalmışım gibi bakıyor. "İşin sırrı, onlar olmadan daha az güzel olmam."

"Ne zaman onlarsız kaldın ki?"

"Bak-" Gözlerini kapatıyor ve başını bana doğru çeviriyor. "Artık çok daha sade biriyim. Vay be faktörü sıfır."

"Elbette." Kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Ne sıklıkla gözlerin kapalı dolaşıyorsun?"

"Oh." Başını sallıyor. "O kadar sık değil."

"Doğru."

"Beni asla güneş gözlüğü takarken görmemenizin bir nedeni var-" Banyodan çıkmadan önce bana bir bakış attı.

Önümde zıplıyor ve bir anda donup kalıyor. Etrafına bakıyorum ve bardaki erkek arkadaşına çok yakın duran Vanna Ripley'i görüyorum.

Christian yanlış bir şey yapmıyor - aslında vücut dili rahatsız olduğunu haykırıyor. Kardeşim onun yanında, Vanna Christian'a kendini bastırmadan olabildiğince yaklaşırken kaşlarını çatıyor.

Magnolia boğazının arkasından bir ses çıkarır.

"Hadi," diye homurdanıyor ve beni onlara doğru çekiyor.

Yürürken Christian gözüme takılıyor ve kaşları havaya kalkıyor - bu uluslararası bir 'yardım' çağrısı.

Magnolia beni neredeyse Christian'ın kollarına itiyor ve o da beni geriye doğru çekerek arkamdan tutuyor.

"Vans." Ona gülümsüyor. "Daisy'yi hatırlıyor musun?"

Vanna birkaç saniye bana bakıyor - beni bir böcek gibi süzüyor. Hissediyorum

Bir an için kendime güvensiz hissediyorum, aklımdan ne giydiğimi geçiriyorum,² Vanna Ripley'in o dar siyah elbisenin içindeki seksiliğinin eline su dökemez. Yapabileceğinden emin değilim.

Vanna sonunda gülümsemeye zorladı. "Tanıştığımızı sanmıyorum." "Doğru." Christian başını sallıyor. "Bu benim kız arkadaşım. Daisy."

Vanna'nın çenesi G kelimesiyle geriliyor ve ben de ona sert bir gülümseme veriyorum.

Vanna ona bakarken kardeşim kolunu Magnolia'ya doluyor.

"Magnolia." Sanki kraliyet ailesinden biriyle konuşuyormuş gibi biraz doğruldu. Öyle sayılır. "Seni görmek çok güzel - BJ nasıl? Rush nasıl?" Sonra kıkırdarak ekliyor. "Jack-Jack nasıl?"

Christian Çağkınılıkla alay eder, aynı anda Magnolia biraz geri çekilir. Julian Vanna'ya küçük bir bakış atar, Magnolia'ya sarılmıyış kollarına bakar, kaşlarını kaldırır.

"Biliyorum-" Vanna'ya bakıyorum ve onu aşağıya doğru süzerken başımı sallıyorum. "Onun hakkında kötü bir şey ima etmediğinizi biliyorum."

Bana sıkılmış bir gülümseme veriyor. "Öyle değil miydin?"

Kardeşim ona bir bakış attı. "Yapmasan iyi edersin."

Magnolia elini göğsüne koyarak kardeşimi susturuyor ve Vanna'ya ters ters bakıyor. "Jack-Jack seni özellikle üzdü mü? Ondan hep hoşlandığını söylemişti."

Vanna ona biraz karanlık bir bakış attı. "Christian onun yerine seni seçtiğinde Daisy'nin üzüleceği kadar değil."

Kendimi hasta hissediyorum. Christian'ın tutuşu etrafımda sıkılaşıyor.

"Oh - kafan karıştı-" Magnolia başını sallayarak ona nazik bir gülümseme verir. "Böyle bir şey hiç olmadı. Ama Daisy'yi sana tercih etti, bu oldu-"

Kardeşim bir gülümsemeyi bastırıyor ve Christian bir kahkaha atıyor.

Christian başını bizden yana eğiyor. "Muhtemelen artık defolup gitme zamanın geldi, ey Vans?"

"Bana ne yapacağımı söylemene bayılıyorum," diyor, sesi baştan çıkarıcı.

"Sana ne yapacağını söylediğimde nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Çünkü sana kendini becermeni söyleyeceğim."

"Bağka biri tarafından becerilmeyi tercih ederim." Christian'a bakar ve o da rahatsız bir şekilde başını sallıyor.

Ona dönmeden önce bana "Özür dilerim" dedi. "Durman gerek."

Vanna şaşkın şaşkın ona bakıyor. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Onunla ne yapıyorum ben?" Gözlerini kırıştırıyor. "Ona aşığım." Basit bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Onu seviyorum."

Vanna birkaç uzun saniye boyunca ona bakar ve Magnolia küçük bir çığlık atar. "Üzgünüm - bu çok rahatsız edici." Kardeşimin kollarında kıvranıyor. "Vanna, hepimiz gözlerimizi kapatsak da sen geldiğin cehennem ağzına geri dönsen olur mu?"

Vanna öfkeli bir şekilde ona bakar.

"Ben başlıyorum." Magnolia ellerini gözlerinin üzerine kapatıyor. "Daisy, senin için yaptığım şu şeylere bak, gözlerimi falan kapatıyorum - daha gitmedi mi?"

Kardeşim Magnolia'yı kucağına alıp gülerek omzuna atıyor ve götürüyor. "Çok tuhafım."

Christian beni donmuş Vanna'nın yanından çekip uzaklaştırıyor ve ağabeyimi koridorda takip ediyorum. Yürümeyi bırakıyor ve saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyor.

"Bebeğim, çok üzgünüm-" Başını sallıyor. "O lanet olası bir kokuşmuş." "Ondan nefret ediyorum," diyorum ona.

"Evet." Başını sallıyor.

"Julian, onunla yattın mı?"

"Siktir git!" Ağabeyim kırıgın bir ifadeyle bakıyor. "Benim bazı standartlarım var-" Christian'a bakıyor. "Alınmak yok."

Christian omuz silkiyor.

"Açıklığa kavuşturmak gerekirse onunla yatmadım da," diyor Magnolia. "Güzel." Christian başını sallıyor.

"Sadece ben o zaman."

"Biliyorsun-" Magnolia kardeşime doğru eğiliyor. "Biz bunu konuşurken..."

"Oh Tanrım." Christian iç çekerek sırtını çatlattı.

"Birini öptüğünüzde onun tükürüğünün yedi yıl boyunca vücudunuzda kaldığını biliyor muydunuz? Yani-" Hepimiz ona bakıyoruz. "-düşünürsen... On dokuz yaşımdayken bir kez Julian'la takıldım, kısa bir süre sonra da Christian'la. Ve sonra sen Christian'la takıldın-" Beni işaret ediyor. "Sonra onunla New York'ta tekrar takıldım. Sonra da kardeşinle takıldım - yani düşünürsen..."

"İstemiyorum." Christian başını sallıyor. "Düşünmeyelim, hayır."

."

Julian isyan eder gibi bir ses çıkarır.

"I-" Onu işaret ediyorum. "Doğru, senden nefret etmeye geri döndüm. Ölmeni istiyorum, senden nefret ediyorum."

"Oh!" Magnolia ellerini birbirine vurur. "İşte bir fikir. Neden onu öldürmüyorsun?" Magnolia gülümseyerek ve başını sallayarak yüksek sesle önerir.

Üçümüz de gözlerimizi kırıştırarak yavaşça ona bakıyoruz. "Ne?" Ağabeyimin yüzü buruştu.

"Ben sadece-" Omuzları çöktü. "Hayatlarınızı anlamıyorum."

Hiçbirimizin onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadığı garip bir sessizlik oluyor.

Dünyada başka hangi çevrede şaka yapıyor olamazdı ki?

Julian gülerek uluyor ve onu yakalayıp tekrar öpüyor.³

Onların ardından erkek arkadaşına bakıyorum ve bunun başından beri istediğim normal olup olmadığını merak ediyorum. Belki de istediğim her şey tam önümde duruyordur. Ve bizi dinlemediğinden emin olduğum o Tanrı'ya sonsuza kadar böyle kalması için dua ediyorum.

¹ Can sıkıcı.

2 Clara kemerli sıkıntılı denim mini gömlek elbise (Retrofête); Laylis süet diz altı çizme (Isabel Marant); Lennon kürklü mont (Nili Lotan); Loulou Puffer küçük kapitone kürklü omuz çantası (Saint Laurent) - Teşekkürler, Magnolia.

3 Yine endişelendim.

OceanofPDF.com

51

Julian

Bir hafta kadar geçer ve her şey daha rahat hissettirmeye başlar.

Tesadüf olduğuna eminim. Cian'ın böyle ortaya çıkması. Ya da Ro bana güç vermeye çalışıyor, o yüzden siktir et onu, istersem Magnolia'yı haklarım.

Queen Caddesi'ndeki Murano'ya gidiyoruz. Kızarmış uskumru alın, uğruna ölürsünüz.

Kendimi ona bakarken buluyorum, yarı kızgın, yarı hayran
- Bunlar onun için varsayılan ayarlarım - sizi sevmeyen birini sevmek berbat bir duygu. Bazen, eğer yapabilseydi, bunun masada olduğunu bilseydi, buna açık olup olmayacağını merak ediyorum.

Çenesini ellerinin arasına almış, masanın karşısından bana bakıyor.
"Ne?"

"Sadece Vanna Ripley'i parçalamanı izlemenin ne kadar eğlenceli olduğunu düşünüyordum."

Gözlerini deviriyor. "Bunu hak ediyor." Bir kez başımı salladım.

"Hak ediyor."

Martini'sinden uzun bir yudum alıyor. Islak ve kirli seviyor ve bunu söylerken barmenlerin ona bakışını sevdiği için söylediğinden %90 eminim.
"Daisy iyi miydi?"

"Evet." Başımı salladım. "Demek istediğim, konu -ne diyordun?" olduğunda pek ketum davranmıyor. Gözlerim doldu. "Güçlü sevgi duyguları mı?" Gülüyorum, başımı sallıyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Mutlular." Başımı eğiyor, onlar adına mutlu ve kahretsin - onu seviyorum. Hay sikeyim. Bir parça focaccia seçerken bana gülümseyerek küçük tırnağını ısırırken, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi ve ben hepsini gördüm. Küçük kız kardeşim için mutlu olması, masanın üzerine eğilip

Benim için seçtiği ve giydiğim kareli gömleğin bir düğmesini açıyorum çünkü artık umurumda değil - ne derse yapacağım. Onunla ilgili her şeyi seviyorum - yaklaşık iki buçuk saat boyunca aynı şarkıyı tekrar tekrar dinlemesini, kıyafetler için telaşlanmasını, dişlerini temizlerken banyomda nasıl görüldüğünü, ne yaparsam yapayım kucağıma oturmasını, ağzının üzerinde hiçbir şey yokken bile ne kadar pembe olduğunu.

O Botticelli'nin istiridye kabuğundaki tanrıça, gözleri Monet'nin göletindeki nilüferler, o Tanrı'nın insanlığa uzanan eli. Klimt'in öpücüğü bizim bir portremiz ve ben onu çalacağım. Onu al, benim yap, onu da benim yap. Belki önce bunu yaparsın.

Ona söyleyeceğim. Bunu yapabiliriz.

Bir yolunu bulacağız.

Masadan kalkıp hızla ayağa kalkıyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet." Çabucak başımı salladım. "Banyo."

"Oh." Bana hızlıca gülümsedi.

Masadan telefonunu alır ve elinde evirip çevirir.

Kekoa ve Declan bana doğru yürüyorlar, ben de kapıyı itip açıyorum ve lavabonun başında duruyorum.

Suyu ellerimde, bileklerimde gezdir.

Bunu yapabilirim.

Daha önce hiç yapmadım ama yapabilirim. Sadece söyleyeyim mi?

Nasıl söylesem? O da beni sevebilir. O da sevdiğini söyleyebilir.

Sonunda onun adını mı söylesem - bilmiyorum amına koyayım?

I-

"İyi misin?" Kekoa kafasını kapıdan uzatarak soruyor. "Evet."

Başımı salladım.

"Öyle mi?" Pek inanmadı. Beni işaret ediyor. "Yüzün var mı?" "Yüzüm yok-" Başımı sallıyorum.

Ağzıyla omuz silkiyor. Hâlâ inanmıyor. Onu itip masama geri dönüyorum.

Orada oturuyor, telefonu yine masanın üzerinde, çenesi elinde, sırtarak benim yerime oturan birine bakıyor.

Onları arkamdan tanıyamıyorum ve önce Koa'ya sonra da Decks'e bakıyorum.

Onu tek başına bıraktık.

Koşmuyorum - onu korkutmak istemiyorum - ona doğru yürüyorum.

"Julian-" diyor, ben ona doğru olabildiğince hızlı yürürken bana gülümseyerek. "Arkadaşın az önce kendini tanıttı."

Yabancıya bakmak için döndüğümde Ezra Brown'ın yüzüyle karşılaşıyorum.

"Julian!" Bana doğru ışınlanıyor.

İki elimi de Magnolia'nın omuzlarına koydum.

Onu son gördüğümünden daha bronzlaşmış. Açık düğmeli gömlek, keten tatil pantolonu, içimi içiyor.

"Seni görmek çok güzel - ne kadar oldu - Tanrım - ne kadar oldu?"

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece ona bakıyorum.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Magnolia aramıza bakarak soruyor.

"Ah-" Brown bana bakarken ellerini savuruyor. "Julian eskiden benim için bebek bakıcılığı yapardı."

"Öyle mi?" Keyifle sandalyesine geri oturdu. Bana bakıyor. "Çok tatlısın, değil mi?"

Ezra bana bakıyor. "En tatlısı."

"Rahatsız etmek istememiştim-" Ezra yemeğimden bir ısırık aldı. Siktiğimin ukala piçi. Magnolia burada olmasaydı onu oracıkta öldürürdüm. Kafasına o Malbec şişesiyle vurur, ayak bileklerinden tutup sürükler ve evimin çatısından aşağı sarkıttırdım ki bu lanet şehirdeki herkes benimle uğraşamayacağını bilsin. Ama bana bulaşabilirsin çünkü ben birine aşığım ve onlar parmaklarını bile kıpırdatmadan bunu bana karşı kullanmaya devam ediyorlar.

"Ben de tam seni tanımaya çalışıyordum-" Brown Magnolia'ya bakıyor ve ona meraklı bir gülümseme veriyor. "Etiket konusunda nereye varmıştık?"

"Şey-" Saçma bir soruymuş gibi başını sallıyor. "Kesinlikle çıkmıyoruz, bu konuda çok netti-" Bana bir bakış fırlatıyor, eğleniyor, belki biraz da kızgın - yüzümü görmesini, bir şeylerin ters gittiğini hissetmesini istiyorum, neyin ters gittiğini bilmesini istemiyorum, sadece konuşmadan geri çekilmesi gerektiğini hissedecek kadar bilmesini istiyorum ama yapmıyor. Bunun yerine Brown'la eğlenen bir bakış alışverişinde bulunuyor.

"Sanırım genel kanı aşık olduğumuz yönünde."

"Sevgilim." Ezra'nın yüzünde midemi bulandıran bir gülümseme beliriyor. Hay sikeyim. Bana bakıyor ve dudaklarını yalıyor. "O... çok güzel."

"Ayağa kalk," diyorum, onu hoyratça ayağa kaldırıp arkamdan çekerek. "Nesin sen - ow!" Onu arkamdan çekerken kaşlarını çatı.

"O benim arkadaşım değil-"

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış. "Ne?"

"Bir anda değişiveriyor, Magnolia-" Ezra ona başını sallıyor, hâlâ bana bakıyor. Ayağa kalkıyor ve peçetemi henüz başlamadığım yemeğin üzerine atıyor. "Seninle tanışmak büyük bir zevkti sevgilim-" Etrafına bakınıyor, Magnolia'nın gözlerini arıyor ama ben onu koruyorum.

"Gerçekten büyük bir zevk," diyor bana bakarak. "Eminim yakında görüşeceğiz." Dönüyor ve uzaklaşıyor.

"Hesabını ödedin," diye sesleniyor çıkarken ve Kekoa ile Declan her ihtimale karşı elleri gizlice silahlarının üzerinde, arkasından bakıyorlar.

Elimizden gelse Mayfair'in ortasında insanları vurmayız.

Gidene kadar onu izliyorum ve sonra dönüp yüzünü ellerimin arasına alarak ona bakıyorum.

"Sana ne söyledi?"

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Hiçbir şey - neler oluyor? Ne demek o senin arkadaşın değil?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum - ve hiçbir şeye cevap vermek zorunda da değilim çünkü hemen arka çıkıştan, mutfaktan geçip merdivenlerden arabalarımın birine yönlendiriliyoruz.

Onu arabanın arkasına bindiriyorum, kaşlarını çatıyor, anlamadığı için kızgın.

"Orta koltuk," dedi Kekoa bana.

Onu ortaya koyuyorum ve bana dik bir bakış atıyor.

"Julian-" diyor, sesi öyle olmadığı halde ayağını yere vuruyormuş gibi çıkıyor. "Neler oluyor?"

"Biri Daisy'yi arasın."

"Çoktan aldım." Declan başını sallıyor. "O iyi. Miguel'le birlikte yerleşkede."

"Christian?" Ben soruyorum.

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "O da orada."

"Julian!" Magnolia kolumu çekiştiriyor.

Aklımdan neler söyleyebileceğim geçiyor - ona ne söyleyebilirim ki - yalan olmalı.

Neler oluyor? Benimle olduğun için biri bir ay içinde ikinci kez seni tehdit ediyor.

"Kimdi o?" Başını sallıyor, gözleri endişeli bakmaya başlıyor - endişeli görünmesinden nefret ediyorum.

Kekoa arkasını dönmeden, "Eski bir aile dostumuz," diyor.

"Ah." Magnolia kaşlarını çatar, kafası hâlâ karışıktır.

"Biraz tuhaf biri-" Arkasına bakarak ona güven veren bir bakış attı. "Etrafta dolaşmasından hoşlanmıyoruz."

"Oh." Anlamadığı halde anlamış gibi başını sallıyor. Anlayamaz, asla da anlamayacak. Eski dostuma minnettar bir bakış fırlatıyorum.

O gece sırf güvende olmak ve bencilce davranmak için onu eve, yerleşkeye götürüyorum çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Birini sevmenin ne demek olduğunu.

İyi bir ölçü için iki kez seks yaptık. Bir kez yatağında, bir kez de banyo lavabosunda. Yanımda olmak dışında söyleyebileceğim hiçbir neden olmadan benimle duşa giriyor, kollarını bana sarıyor ve sonra hiçbir şey yok. Henüz yapmamış olmama rağmen göğsümde patladığını hissediyorum, yaptığında yokluğunu ne kadar çok hissedeceğim. Her yere saçtığı kıyafetleri olmadan bu aptal ev ne kadar büyük olacak. Yatağım onsuz ne kadar işe yaramaz olacak. Gelecek hafta bu zamanlar kucağım ne kadar boş olacak.

"Ne yapıyorsun?" Duşta küçük kafasını göğsüme bastırdıktan beş saniye sonra soruyorum.

"Hiçbir şey-" Kaşlarını çatarak bana bakıyor, kırgın. "Beni kibrinin üzerine eğbiliyorsun ama ben sana sarılamıyor muyum?"

Duşumun içine yerleştirilmiş mozaik karo bankın üzerine oturuyorum, onu kucağıma çekiyorum, yüzündeki saçları itiyorum.

Lanet olsun. Onu sevmekten nefret ediyorum.

Bildiğim kadarıyla kalbimin büyük yıkımı. Kendini evinde hissetti, o lanet topuklu ayakkabılarını tekmeledi, ayaklarını sol kaburgamın üzerine koydu. Şöminenin üzerine kendi portresini astı, o küçük fingerdek. Gördüğüm en iyi resim. Tarih boyunca resmedilmiş tüm kadınlardan daha iyi, uğruna savaşlar kazanabileceğim bir yüz. Uğruna her şeyi kaybedebileceğim bir yüz. Onu bile.

Vakit geldi.

Onu hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum ve bu ilişkiyi yürütmenin bir yolunu bulabileceğimi düşünmüştüm. Olduğum kişi olabileceğim ve onu sevdiğim gibi sevebileceğim ve onun ölümü olmayacak bir hayat, ama bu kartlarda yok. Ben onun ölümü olurdum ve olmayacağım.

Yani zamanı geldi.

Hristiyan

Smokeshow, Daisy'nin arabasını Connaught'daki De Vere Grand'ın önüne çekti ve ben de kapısını açtım.

Annem buradaki çocuk hastanelerinden biri için yıllık bir gala düzenliyor, topluma geri vermenin önemli olduğunu söylüyor. Vicdan azabını hafifletmeye çalıştığını biliyorum.

Magnolia beni ve Daisy'yi bu gece için giydirdi. Ben, Slim-Fit Worsted Wool-Garbine takım elbise ceket ve ona uygun bir pantolon, Tom Ford'dan beyaz düğmeli bir gömlek ve B ile başlayan bir markadan Oxfords giydim.

Daisy ile göz göze gelmek için başımı biraz eğiyorum ve onu arabadan çıkarmak için elimi uzatıyorum.

Kapı yoluna çıkar çıkmaz, afalladım. Ben gülerek havayı dışarı atıyorum, o da kaşlarını çatıyor, güceniyor.

"Ne?" Magnolia'nın onun için hazırladığı limon yeşili elbiseye baktım. Daisy'nin 'kıyafeti kendi kıyafeti haline getirmesi' için çok özel bir dizi talimat ve önceden onaylanmış bir dizi aksesuarla birlikte geldi.

"Ben sadece-" Başımı ona doğru sallıyorum. "Ben sana aşığım." "Oh." Gülümsüyor, kendinden memnun.

"Tamam, hayır-" Jonah arkamızdan gelip aramızda durduğunu söylüyor. "Akşam için tüm bu göz kamaştırıcı aşk saçmalıklarının yatışmasına ihtiyacım olacak."

"Taura nerede?" Daisy etrafına bakar.

Jonah alay ediyor. Bu da Hemmes'in 'Bu konuda konuşmak istemiyorum' demesi demek. "Ménage à trois hıçkırık?" Ona soruyorum.

Daisy şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Sevgilin yok mu?" diye sorar.

"Tabii ki hayır." Kız arkadaşımın koluna girip onu annemize doğru götürürken bana sinsi bir gülümseme atıyor.

Anneme sarılırken ona gururlu bir gülümseme veriyorum. "Barnesy." Sırıtiyorum. "Ne elbise ama!"

Elini bana doğru savuruyor ve giydiği kırmızı beyaz elbiseye bakıyor. "Öyle mi düşünüyorsun? Bunu bana Magnolia gönderdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki yaptı."

"İyi görünüyorsun Barnsey," diyor arkamdan bir ses ve donup kalıyorum.

Jo ve ben göz göze geldik. Annem irkilerek başını kaldırıyor, sonra dönüp kocasıyla yüzleşiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor sessizce.

Babam belli belirsiz omuz silkiyor. "Geçen gün kahvaltıda konuştuğunuz şey buydu, değil mi?"

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. "Ben geldim."

Adam yine omuz silkiyor.

Yüzü biraz bocalıyor. "Ama hiç bir şeye gelmiyorsun."

Orada asılı duruyor, bu ifade, ima ettiği şey, ölümü bırakamadığında geride bıraktığı bizler için ne anlama geldiği.

Kimse bir şey söylemiyor, ne ben, ne de Jo. "Takım elbiseni beğendim!"

Daisy yüksek sesle söylüyor.

Babam biraz eğlenerek ona bakar. "Teşekkürler. Artık oldukça eskidi."

"Bu Tom Ford mu?" Rebecca etrafına bakar. "Hala uyduğuna inanamıyorum-"

Babam kendine bakar, biraz utangaçtır.

"Şey, öyle-" Daisy onu işaret ediyor. "Ve vay canına."

Bir şey söylemem için bana dirsek atıyor ama ben hiçbir şey söylemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Rebecca da tam hepimize birer içki getirecekti-" diye başlıyor Dais.

Jonah araya giriyor. "Her yerde yürüyen garsonlar var-" Daisy ona bir bakış atıyor.

"Belki gidip ona yardım edebilirsin!" Annemin çantasını elinden kapar.

Annem ona umutsuz bir bakış atar ve bara doğru yürümeye başlar, babam da onun peşinden gider.

Ama sonra, olay şu... bara vardıklarında birbirleriyle yüzleşiyorlar. Eski sevgilinizle karşılaştığınızda yaptığınız gibi rahatsız edici bir şekilde konuşurlar.

Öyle oldu. Ayrıldılar ama size şunu söyleyebilirim, kesinlikle birlikte kalmadılar.

"Ne oynuyorsun?" Gözlerimi kısarak kız arkadaşına soruyorum. "Hiçbir şey!" diye şarkı söylüyor, onları izlemek için boynunu büküyor.

Ona şüpheyle bakıyorum. "Mmhmm."

Onlara bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Dais, bu işe yaramayacak - orada hiçbir şey kalmadı."

Bana hayatım boyunca başıma büyük dertler açacağından şüphelendiğim hızlı bir gülümseme gönderiyor. "Göreceğiz bakalım."

Sonunda hepimiz masamızdaki yerlerimizi aldık.

Jonah oldukça berbat durumda ve kucağında gerçekten ısıltılı bir elbise giymiş uzun bacaklı bir İtalyan kız oturuyor. Instagram'da canlı yayın yapıyor ve kız onun kulağını ısırtıyor ve Daisy gizlice telefonu elinden almaya çalışıyor - onu izlerken üzülüyorum çünkü mahvolmuş durumda. Jo kızlar yüzünden yıkılmaz. Bunu daha önce hiç görmedim. Yapabileceğim en iyi şey, canlı kareye doğru eğilmek ve yumuşak bir pornoya dönüşmeden önce havayı öldürmek.

Callum Amca, Daisy'nin yaşlarında görünen genç, sarışın bir varisle masamıza katılıyor. Bu durum kimseyi etkilemiyor, en azından Daisy'yi (bana dehşete düşmüş bir yüz ifadesi fırlatıyor ve ben de gülümsememe engel oluyorum).

Varis, kız arkadaşı olduğu belli olan birine nasıl davranmaması gerektiğini ve amcamla birlikteyken nasıl davranmaması gerektiğini bana soruyor. Callum paylaşmıyor. Eğer bunu görseydi, iyi karşılamazdı.

Kolumu Daisy'nin omuzlarına atıp yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona sırf söyleyebildiğim için ve o da bana bunu söylemeden söyleyen gözler fırlatıyor.

Babam annemin yanına oturur ve Callum Amca kafası karışmış bir şekilde ona bakar. "Jud."

"Cal." Başını sallıyor.

İkisi de diğerini görmekten memnun değil.

"Burada ne işin var?" Cal martinisinden derin bir yudum alarak sorar, hoş karşılanmadığından emin olmak için ona bakar.

Her zaman gergindiler.

Callum babamın anneme engel olduğunu düşünüyor. Babam Callum'un bir ahmak olduğunu düşünüyor ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım ben bu konuda babamın tarafındayım.

"Gelmeye karar verdi!" Daisy atlıyor. "Bu harika değil mi?"

Dizini sıkıp ağzımı kulağına dayıyorum. "Rahatla." "Evet."

Callum gülümsemeden başını sallıyor. "Harika."

Mezelerimizi getiriyorlar ve sohbet boktan - herkes içinden geçiyor ve Daisy tüm ağır yükü taşıyor.

Callum Amca'nın elleri birlikte olduğu kızın elbisesinin içinde, Jo'nun da öyle.

- Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle, ama en azından Dais ve ben onu okşarken diğer insanlarla sohbet edebiliyoruz.

Daisy annemle babama içki ısmarlamaya devam ediyor ve tüm dikkatini annemle babamın konuşmaya devam etmesini sağlamaya veriyor.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor, elindeki çenesine doğru eğiliyor ve uygun olmayacak kadar kuzeye gittiği için elime hafifçe vurarak uzaklaştırıyor.

Garsonlar tabaklarımızı toplarken sırtıyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Annem ve babam göz göze gelip düşünüyorlar.

Babam ona mesafeli bir gülümsemeyle "Bir barda tanıştık," diyor.

"Yalnız mıydın?" Daisy daha fazlasını bekleyerek soruyor. ("Taşı kanatmak gibi bir şey!" diye fısıldadı bana daha önce onun hakkında) "Arkadaşlarınla mıydın-?"

"Aslında bir randevuydu," diyor annem, zar zor gülümseyerek. Ama gülümsüyor. "Kardeşimle beraber oradaydım -" Sarışınının kulağına fısıldayan Callum'a bakıyor ve o da aç görünüyor.

"Diğer kardeşim. Harvey-" Benim için açıklıyor. "Covent Garden'daydık ve biz-"

"Hayır, değildik," diye araya giriyor babam.

Ona bir bakış atar. "Evet, öyleydik."

Adam başını sallar.

İşte başlıyoruz. Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum, biraz ileri geri gitmelerini ve babamın on yıl boyunca tek kelime etmeden kalkıp gitmesini bekliyorum.

"Değildik," diye ısrar ediyor babam. "Olmadığınızı biliyorum."

"Son on beş yıldır hiçbir şey hatırlamıyorsun Jud. Bunun sende olduğunu düşündüren ne?" Annem yıllarca süren incinmişliğimizi ve ihmal edilmişliğimizi ortaya çıkaran bir şekilde soruyor ve ben de ona böyle davrandığı için ona karşı bir öfke dalgası hissediyorum. O dünyadaki en iyi anne ve Rem öldüğünde sadece kızını kaybetmedi, kocasını da kaybetti.

Babam ona uzun uzun bakar. Kafası karışmış ve belki de biraz incinmiş gibi. "Barnsey, seninle tanıştığım zamanı unutamadım," der kaşlarını çatarak

Daisy'ye bakmadan önce. "Lamb and Flag'deydik-"

"Ah," diyor annem, yüzü kararıyor ve onun haklı olduğunu bildiğini hemen anlayabiliyorum. Yanakları pembeleşti.

Yanıldığı için mutlu.

O sessizlik yine orada asılı duruyor.

"Yani başka bir randevudaydın?" Daisy'nin bana attığı şaşkın bakışı görmezden gelerek soruyorum çünkü ilişkiler böyledir ve bazen kız arkadaşınızın asırlık aile kavganız konusunda haklı çıkmasına ihtiyaç duymazsınız.

"Evet." Babam bana bakıyor. "O zamana kadar birkaç kez buluşmuştuk-

" "O senin kız arkadaşındı," diye araya giriyor annem.

"Öyleydi." Babam gülüyor. "Ve Tanrı'ya şükür öyleydi, çünkü mükemmel bir açılış yaptı."

Annem ve babam on beş yıldır bakmadıkları şekilde birbirlerine bakıyorlar.

"Ne dedin sen?" Daisy onları izlerken gülümseyerek soruyor.

"Merhaba, benim adım Jud ve az önce senin için kız arkadaşımı terk ettim," diyor annem, gözlerini ondan ayırmadan.

Babam ağır ağır yutkunuyor.

Sunucular ana yemeklerimizi önümüze koyuyor, bu süslü küçük antrikot madalyonları, ama ne yazık ki babam onunkini iki ısırıkta yiyor.

"Çok lezzetliydi." İçtenlikle başını sallıyor. "Akşam yemeği ne zaman?" Annem sinirli bir şekilde ona bakıyor. "Bu akşam yemeğiydi."

"Biraz küçük-" Yüzünü buruşturup destek için bana bakıyor ama ben başımı sallıyorum. Annemin kötü tarafına düşmek istemiyorum.

"Yani-" Daisy ona 'kapa çeneni' bakışı attığında babam duraksıyor. "Mükemmel porsiyonlanmış. Bayıldım."

Ve biliyor musunuz, biftek yorumu yüzünden babama kızgınmış gibi davranan annemin hala onu tüm arkadaşlarına gösterdiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Onu yıllardır görmediğim kadar mutlu görünüyor-

"Artık aşık olmamaları tuhaf, değil mi?" Daisy kendisiyle gurur duyarak yan tarafıma dikkat çekici bir şekilde dirsek atıyor.

"Sakin ol, Ebeveyn Tuzağı." Gözlerimi deviriyorum.

Bittiğinde hepimiz mekanın merdivenlerinden iniyoruz, bazıları en son ayrılıyor ama babam hepimizden önde. Topuklarının üzerinde dönüp bize bakıyor. "Kim acıktı?"

Anneme bir göz atıyorum, dürüst olursam ne kadar kızacağını tartıyorum.

"Açlıktan ölüyorum." Özür dileyerek yüzümü buruşturuyorum.

Jonah hâlâ çok kızgın bir halde, "Açlıktan ölüyorum," diye bağıyor.
"Kim McDonald's ister?" Babam soruyor ve Daisy de dahil olmak üzere
hepimiz anneme bakıyoruz.

"Oh," diye inliyor. "İyi-"

Jonah kollarını hem bana hem de Daisy'ye dolayarak bizi biraz geriye
çektii ve ebeveynlerimizin caddenin aşağısındaki altın kemerlere doğru
yürümesine izin verdi.

Daisy'ye yaşlı gözlerle sırtıyor. "Sen biraz sihirlisin, değil mi Daisy
Haïtes?"

OceanofPDF.com

Önümüzdeki birkaç gün boyunca bunu nasıl yapacağımı düşündüm.

Biraz bunu yapmak istemediğim için, biraz da bunun bazı lojistik sebepleri olduğu için çözmesi zor bir durumdu. Bunun onun için önemli olmasını istiyorum - eğer ondan vazgeçiyorsam, bunun önemli olmasını istiyorum. Ve kendim için de, Roisin'in bana diktiği gözlere Parks'la ilişkimizin bittiğine dair küçük bir duyuru olmasını istiyorum.

Ben de onu yemeğe götürdüm.

St James'deki Maison Francois. Bütün bir bölüm rezerve edildi. Her ihtimale karşı bütün süvarileri getirdim.

Tedirgin olmasın diye çoğunu bizimle orada buluşturdum. Belki de bunu yapmamalıydım. Belki de bunca zaman huzursuz hissetmesini sağlamalıydım, belki o zaman şimdi olduğu gibi olmak yerine tek başına giderdi. Ben aşığım ve onu daha güvenli birine geri gönderiyorum ve dürüst olmak gerekirse bunun için onu sikeyim.

İçeri girdik ve onu oturttum, her şeyden bir tane sipariş ettim. Bana şirin, şaşkın bir şekilde baktı.

"Ne?" Omuz silkiyorum.

Çenesi elinde, bana gülümsüyor. "Fransız yemeklerini severim."

"Biliyorum." Başımı sallıyorum, zihnimde binlerce fotoğraf çekiyorum çünkü bu onu son kez yemeğe götüreceğim.

Son kez uzanıp içeceğimi denediğinde yüzü buruşacak çünkü yeni şeylerden hoşlanmıyor.

"Annen nasıl?"

Omuz silkiyor. "Bridget yeni bir ayın erkek arkadaşı olduğunu söylüyor." Başımı salladım.

Ağzını büzüyor. "*Mirror* onun hakkında pek de iyi şeyler söylemiyor-"
"Evet, ama *The Mirror* bok gibi."
Başını salladı. Üzgün görünüyordu, ben de konuyu değiştirmeye çalıştım.
"BJ ile konuştun mu?" diye sorduğumda yüzü asılıyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bana onunla konuşmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"
"Neden soruyorsun?" Ellerini önünde kavuşturuyor. Çünkü sadece iyi olacağından emin olmaya çalışıyorum. "Olamaz mıyım?" diyorum omuz silkerek.
Burnundan nefes alıyor. "Normalden daha fazla konuşmadık."
"Sürekli o zaman?" Burnumu çekiyorum ve o da bana ters ters bakıyor.
"Geçen gün arkadaşlarını sevdim," diyor tabağıma uzanıp bir hamsiyi dörterken.
Yüzünü buruşturuyor.
"Öyle mi?" Duymak beni öldürmüyormuş gibi ona bir gülümseme gösteriyorum.
Her şeyde yanımda olması için veremeyeceğim şey yok, her şey, gerçekten. Sadece onun hayatı için değil, ve eminim ki gidişat bu yönde.
"Onlar da seni sevdi Tiges," diyorum ama o zaten biliyor çünkü başını sallıyor.
"Ben de öyle düşünmüştüm."
Gözlerimi deviriyorum.
Ona gözlerimi devirmeyi özleyeceğim.
Yemekten sonra arabaya binip Jo'nun kulüplerinden birine gitmek üzereydik ama henüz canım istemiyor. Hazır değilim.
Başımı arabadan yana salladım. "Biraz yürümek ister misin?"
"Yürüyüş mü?" Bu onun kafasını karıştırdı.
"Bir yürüyüş, bilirsin-" Bacaklarını dürtüyorum. "Bu şeylerle. Hareket ediyorlar." Sanki onu rahatsız ediyordum gibi kaşlarını çatıyor.
"Hadi ama..." Başımı Green Park'a doğru sallıyorum. "Eğlendir beni."
Elini elime aldığımda inliyor ama elini sıkıca tutuyor ve ben de onun beni bu şekilde kavramasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.
Biraz yürüdük. Ben fazla konuşmuyorum ama o çok konuşuyor. Sessizliği o kadar iyi beceremiyor. Boşlukları ve sessizliği popüler kültür ve moda saçmalıklarıyla doldurması, New Bond Caddesi ve Beşinci Cadde sanki bu insanların yönettiği ülkelermiş gibi iç politikalarından bahsetmesi hoşuma gidiyor.

Ve aklıma kız kardeşimin bir şeylerin peşinde olduğu geldi. Sürekli bahsettiği o normal hayat. Parkta gezinirken etrafımızda altı adam yokmuş gibi davranmak ne kadar iyi hissettiriyor, kan dökme, hırsızlık ve intikam içermeyen şeyler hakkında konuşmak ne kadar iyi hissettiriyor ve bir an için biri bıçağı ortama saplamış gibi geliyor.

İkisini de istiyorum. Normal olmak istiyorum, güç istiyorum. Yaptığım şeyi seviyorum. Onu seviyorum.

Şimdiye kadar bu konuda hiç soru sormadım, bu işi yapmak için maliyetin çok yüksek olabileceğini hiç düşünmedim ve şimdi - gerçekten, hangi şekilde kesersem keseyim, maliyet o.

Jonah'nın kulübüne vardığımızda, onu merdivenlerden yukarı çekiyorum, yolda onu aptalca öpüyorum.

Duvara yaslanmış, bir elim saçlarında, diğeri belinde, tüm benliğimle ona bastırıyorum. Nefesini kaybettiğini duyana kadar onu bu şekilde öpüyorum ve daha sonra onu özlediğimde düşünebilmek için sesi cebime atıyorum.

"Gel." Başımı bara doğru sallıyorum. Ballentine orada olacağını bildiğim şekilde duruyordu. Jonah'a onu bu gece getirmesini söylemiştim.

"Neden?" diye sordu.

Ona nedenini söylemedim. Ona cevap vermiyorum. "Sadece yap" dedim, o da yaptı.

Biz ona doğru yürürken o kıza bakıyor.

Gözleri büyüyor ve yutkunuyor - ve siktir et onu. Yani, anlıyorum. Aynı sayfa. Ama siktir et onu çünkü o sonsuza kadar ona sahip olacak ve ben de yirmi saniye kadar daha ona sahip olacağım ve dürüst olalım, onu bir dakikalığına bile kendime ayırmadım, sahip olduğumda bile.

Ona *selam veriyor* - görmediğimi sanıyor ama ben her şeyi görüyorum. Konu o olunca hiçbir numarayı kaçırmıyorum.

Onu gördüğünde ağzının nasıl bozulduğunu, yapmak üzere olduğum şey için yakıt olarak kullanmaya çalışacağım; onu çok sevdiği için ondan biraz nefret etmeye çalışacağım ama yapamam. Ondan asla nefret etmeyeceğim. Ona biraz kızsam bile. Beni mahvetti.

"Oi." Ballentine'e çenemi sallıyorum. "Yapmam gereken işler var - ona bir içki getirebilir misin?"

Magnolia kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. Ona bakıyorum, elimden geldiğince kayıtsız görünmeye çalışıyorum.

BJ omuz silkiyor, başını bara doğru sallıyor ve kadın da onu takip ediyor.

"Neydi o?" Biz uzaklaşırken Jonah soruyor.

Omuz silkiyorum. "Sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı - başımı ağrıtıyor." Yüzünde bir şey titreşiyor. Neyin değiştiğini anlamıyorum.

Ofisine gittik, birkaç replik söyledik. Yapmam gerekenden fazlasını yapıyorum çünkü Magnolia bundan nefret ediyor ve ben de onu becermek istiyorum. Hayır, istemiyorum, ama ne demek istediğimi anladın.

Sonra kapı çalındı. "Evet?" Jo seslenir ve kapı açılır.

İki gülünç derecede seksi kız kapısının etrafından bakıyor. "Cleo. Alexis." Jonah ayağa kalktı.

"Selam."

Onlara el sallıyor. Masasındaki kokaini işaret ediyor.

Birbirlerine çarpıyorlar ve kahverengi saçlı olan güzel. Her şeye hazır olduğunu hissettiren gözleri var.

Onun her şeyi yapmasına ihtiyacım yok, sadece beni yapmasına ihtiyacım var.

Çenesini kapatıyor ama gözlerini yukarı kaldırıyor. Kısa saçları yüzüne düşüyor ve ben kendimi son yirmi dört saat içinde 50. kez bunun yapılacak en doğru şey olduğuna ikna ediyorum.

"Adın neydi senin?" Ona sordum.

"Cleo. Harrington."

Ona elimi uzattım. "Merhaba Cleo Harrington, ben Julian Haites."

Birkaç saniye elime baktı. "Magnolia Parks'la birlikte değil misin?" Yine de elimi sıktı.

Adını söylediğinde irkilmiyorum ama ağır bir şekilde yutkunabilirim.

Yine de "Onu burada görüyor musun?" derken gözümü ondan ayırmıyorum.

Cleo başını sallar.

Başımı ona doğru eğdim. "Yine de seni burada görüyorum." Yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Şu Alexis Blau denen kız Jonah'nın masasında oturmuş, gözlerini Jonah'dan ayırmıyordu, ben de Cleo'yla göz göze geldim ve başımı kapıya doğru salladım.

Elinden tutup koridora çekeceğim, duvara yaslayacağım ve ciddiymişim gibi öpeceğim.

Kekoa'nın iç çektiğini ve uzaklaştığını duyuyorum.

Onu görmezden geliyorum. Hızlı hareket ediyoruz ve bundan nefret ediyorum.

Kime dokunuyor olursam olayım, bir kadının vücudunun hoşuma giden kısımlarına odaklanmaya çalışıyorum.

Memeler. Magnolia'ninkiler oldukça küçük. Boyun ve omuzları severim. Kızları çeneleri ile kulakları arasındaki boşluktan öpmek onları çıldırtıyor ve

Cleo'ya yaptığım ikinci seferde iki eli saçlarımda, elleri gömleğimin altında, göğsümü avuçluyor.

Onu belimden yukarı kaldırıyorum. Düğmelere doğru gidiyor. Midem bulanıyor.

Bunu yapmak isteyecek kadar berbat durumda değilim - istemiyorum. Ama sadece Magnolia'nın serbest bırakılmasına ihtiyacım var, insanların beni başka biriyle takılırken görmesine, açık ve tartışılmaz bir şekilde bittiğimizi görmesine ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıyorum. Magnolia'yı düşünüyorum. Bu biraz daha iyi yapıyor, aynı hissettirmiyor ve bu kız cinsel olarak daha agresif, bu yüzden hepsinin kafamda olduğunu biliyorum. Yine de güç veriyorum.

Birkaç metre öteden gelen küçük bir kahkaha duyduğumda sancılarımız iyice artmıştı.

Orada duran Magnolia'ya bakıyorum, ağzı açık, gözleri kocaman. Üzgün görünüyor. Bu bir şekilde tatmin edici hissettiriyor ama sadece hızlıca ve bir saniyeliğine.

Çoğunlukla, sadece ölmek istiyorum.

Düşünceler uçuşmaya başladı - bir hata mı yaptım? Bunu yapmalı mıydım? Geri alabilir miyim? Beni hiç affedecek mi? Onsuz ne yapacağım? - Sonra BJ beni omuzlarımdan tutup duvara çarptı.

Cleo belimden yuvarlanıyor ama ayaklarının üzerine düşüyor.

Pantolonumun fermuarını çekerken Magnolia'nın gözlerinin içine bakıyorum. Alt dudağımı yalıyorum.

"Ne oluyor lan?" Magnolia soruyor. BJ'yi itiyorum ama o da beni geri itiyor.

"Evet, bu da ne-" diye soruyor BJ ve ben dönüp ona bakıyorum, çenem aşağıda, gözlerim yukarıda.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Sen karışma."

"Sen ne halt ediyorsun-" Magnolia'yı işaret ediyor.

Ona başımı salladım. "Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Çenesi titriyor. "O her zaman benim işimdir." "Gitmek istiyor musun, dostum?" Onu itiyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Evet."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Son üç aydır bunu yapmak istiyordum-" Sonra yumruğumu çenesine indiriyorum ve iki büküm oluyor.

Sadece bir saniyeliğine, çünkü BJ bana yumruk atıyor.

"BJ - dur!" Magnolia bağılıyor ve çocuklarımla aynı anda bize doğru koşuyor.

Doğrulup kanlı ağzımı elimin tersiyle silmeden ve bir kahkaha atmadan önce birkaç saniye boyunca eğildim.

Çevresel görüşümde Magnolia'nın korktuğunu görebiliyorum.

Keşke ona her şeyin yakında biteceğini söyleyebilseydim ama yapamam, o artık benim değil, daha iyi hissettirmek için benim değil. Bu artık resmileşti.

Yere biraz kan tükürüyorum ve sonra Koa'nın gözlerini yakalayıp Parks'ı işaret ediyorum. Adam gelip onu arkasından tutuyor, çekip götürüyor ve kız onun kollarında kıvranıyor. Onun ağlayışını, birinin onu sürükleyerek götürüşünü izlerken içim daralıyor - sanki bu hayatta kimsenin ona zarar vermesine izin verecekmişim gibi. Ama o bunu bilmiyor ve korkmuş görünüyor. Ballentine de öyle, ona doğru hamle yapıyor ve benim yumruklarımdan birini savuşturuyor. "Dokunma lan ona-" diye başladı ama sonra ona aparkat attım ve geriye doğru düştü.

BJ beni yere yatırırken "Julian-!" diye bağılıyor.

Bu arada o iyi bir dövüşçü. Düşündüğümünden daha iyi.

Muhtemelen ona yumuşak davranmam gerekecek diye düşündüm ama onu savuşturmak hiçbir şey değil. İyi bir darbe alacağı anlamına geliyorsa darbe alması umurunda değil ve darbe almak için bir kemiğini bile kırabilir.

Magnolia'nın Kekoa'nın kollarında sallanıp ondan uzaklaşmaya çalışmasına bakamıyorum, sanki onu incitmiş gibi - güvenin bu kadar çabuk kırılması komik. Onu güvende hissettirmek için kullandığım tüm yöntemlerin altını oymak için beni başka biriyle sevişirken görmesi sadece bir saniye sürdü. Koa'dan uzaklaşmaya mı çalışıyordu yoksa BJ'e mi ulaşmaya çalışıyordu? Bilemiyorum. İkisi de iyi değil ama biri beni öldürebilir. İkincisi olduğuna karar veriyorum ve bu göğsüme bir tekme gibi iniyor, onlarla ilgili her şey öyle ve bu beni kızdırıyor, bu yüzden ona sertçe vuruyorum.

Şimdi ağlıyor - Henry için, Jonah için, Christian için çığlık atıyor - ve sonra Jo, Christian'ın kulübün içinden bir yerlerde görüldüğü sırada gömleğinin yarısı üzerinde, ofisinden fırlayarak çıkıyor.

Jonah, Kekoa'yı sertçe itiyor. Cesurca. Yine de onu bu şekilde savunduğunu görmek rahatlatıcı bir şey. Magnolia'yı Kekoa'nın kollarından çekip alıyor ve Christian'ın kollarına atıp Ballentine ile benim arama dalmadan önce ona uyarıcı bir bakış atıyor.

Bizi ayırıyor ve ben orada duruyorum - göğsüm kabarıyor, BJ'ye bakıyorum, işaret ediyorum.

"Onu buradan çıkarsan iyi edersin-"

Jonah BJ'yi koridorda Magnolia'nın yanından iter ve göz göze gelirler. Ona söylemeden her şeyi onun için yaptığını söylüyor, ama siktir et onu - çünkü aynı. Sonra Jonah onu itiyor ve koridorda sadece ben, o ve Christian kalıyoruz.

"Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor bana birkaç metre öteden, ben de aradaki mesafeyi geçip tam karşısına çıkıyorum.

"Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?" Christian'ın onu kavrayışını değışiyor ve sıkılağıyor. Benden memnun değıl. Aslında, bana yumruk atacakmığı gibi bakıyor. "Biz çıkmıyoruz! Sadece sevişiyoruz."

Boğuk bir çığlık atıyor ve bu benim nefesimi kesmeye yetiyor. Her gün bir yumruk yerim.

Elimi ona doğru salladım ve ondan uzağı baktım.

"Onu eve götür," diyorum, arkamı dönerek. Christian bir kolunu ona doladı ve onu götürdü.

"Gel hadi."

Onlar gider gitmez kendimi Jonah'ın ofisine kilitledim.

Aynayı yumruklamak, kitaplığı devirmek, ellerimin içine çığlık atmak çünkü onu özölüyorum ve bunu zaten istemiyorum.

Ama artık bitti. O güvende.

Kanlı ellerime bakıyorum, yine titriyorum. Jonah'ın kokainini bul. Çok fazla içtim. Sonra o kızı bulmak için dışarı çıktım.

O gece iki kızı da eve getirdim.

Pek bir şey hatırlamıyorum.

Bu sabah uyandıgımda iki kız da hala iki yanımda uyuyorlardı ve ben odamı inceliyordum.

Her yerde şişeler, etrafa saçılmış giysiler, yırtık bir perde, aslında - bu garip.

Gözlerimi ovuştur. Magnolia'nın dün geceki harap olmuş yüzünü görüyorum.

İyi olduğundan emin olmak için Decks onu evine kadar takip etti. İyiydi. Ballentine kısa süre sonra ortaya çıktı.

Bunun ne kadar acı verdiğini yüzüme yansıtmamak çok zordu. Ama planım işe yaradı - tabii ki yaradı - önemli olan da bu.

Tavana bakıp kendimi bunun doğru olduğuna ikna ediyorum. Önemli olan tek şey bu.

Büyülü ya da büyük bir şey değil, aşk berbat bir şey. Kapım çalındı.

"Ne?" Ben aradım.

Magnolia kafasını içeri sokuyor ve ben daha dik oturuyorum. Öyle demek istemedim. Sadece eski alışkanlıklar, değil mi?

Gözleri yanımdaki kızlara kayıyor - Cleo ve Alexis - ikisi de yeni yeni uyanıyorlar.

Sırtımı kırarken onlara "Gidin," diyorum.

İki kız da yatağımdan yuvarlanıp eşyalarını aldılar ve dağıldılar.

Yataktan çıktım, tamamen çıplaktım. Sanki umurumdaymış gibi, sanki beni daha önce 12.000 kez çıplak görmemiş gibi. Onun da beni özlemesini istiyorum - üzerime bir eşofman geçiriyorum ve o orada duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, burnu biraz havada. Keskin bakışlar.

"Güzel." Tükürüyor.

"Bir çete reisini beceriyordun-" Gözlerimi deviriyorum. "Ne bekliyordun ki?" "Senden daha fazlasını." Bana hayal kırıklığına uğramış bir omuz silkme hareketi yapıyor ve ben de burnumu çekiyorum, Sinirlendim.

"Evet ama istediğini aldın Parks."

Geri çekiliyor. "İstedğim neyi aldım?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ballentine'in dün gece senin evine gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Şaşırmış bir şekilde bana göz kırpmıyor.

Başımı sallarken ona "Her şeyi görüyorum," diyorum.

Bana doğru yürüyor, kolları hâlâ kavuşturulmuş, hâlâ dik dik bakıyor.

Gözlerimi tekrar deviriyorum ve ona elimi küçümseyici bir

şekilde sallıyorum. "Onu geri aldın. Bir şey değil."

Gözlerini kıstı. "Ne?"

"Ne?" Alay ettim. "Beni bir kulüpte başka bir kızla sevişirken görse senin onurunu koruyacağını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sanki hasta değilmişim gibi başımı sallarken alay ediyorum. "Bu çok tatlı- Seni ne kadar çok seviyor-"

Magnolia çok fazla göz kırpmıyor.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bunu gerçekten benim için mi yaptın yoksa bu sadece neşeli bir tesadüf mü?"

"Biliyor musun Tiges, senin için yapamayacakları çok az şey olduğunu düşünen erkeklerin arasına katıldığımı söylemekten utanıyorum."

Yüzü, olmamasını dilediğim kadar yumuşuyor. "Doğruyu mu söylüyorsun?" "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Bilmiyor muyum?" Başını sallıyor. "Yaptığın şeyi neden yaptın?"

Omuz silkiyorum, gözlerinin bu kadar açılmasından rahatsız oluyorum. Sadece bu kadar irade gücüm var. "Ballentine'in senin için yeterince iyi olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Hiçbir şey bir delikanlının özgüvenini sevdiği kız için savaşmak kadar yükseltemez-"

"Oh." Dedi. Elim tutarken nefes alıyor ve belki gözleri doluyor - bilmiyorum. Bakmamaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

Elini ağzıma götürdüm ve öptüm. Zayıf biriyim ama siktir et. Ben sadece insanım.

"Bir şey değil-" diyorum ona ve sonra elini bırakıyorum, dişlerimin arasından yalan söylemeye hazırım. "Ve rahatladım."

Bana kaşlarını çatıyor ama ben ona başımı sallıyorum.

"Daisy'nin ele avuca sığmaz olduğunu sanırdım ama sen tam bir baş ağrısıydın."

Kaşlarını daha fazla çatıyor ve ben gülüyorum çünkü onu seviyorum ve onu kırmayı özleyeceğim.

"Ama buna değer," diyorum onu biraz tatlı tutmak için. "Yani bu kadar mı?" diye soruyor, doğrulurken. "İşimiz bitti mi?"

"Evet." Başımı salladım. "İşimiz bitti."

"Seni özleyeceğim," diyor bana.

"Eminim yapacaksın-" Başımı salladım. "Ballentine'in yatakta benim kadar iyi olması mümkün değil."

Gözlerini deviriyor ve ben ona bir gülümseme fırlatıyorum. Bunu söylerken ağlamamaya çalışıyorum. "Senin için mutluyum-"

"Öyle mi?" Onayımı umarak bana gülümsüyor.

Şu anda yüksek sesle söyleyemiyorum çünkü gerginim, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Hey." Beni dürterek gözümü yakaladı. "Bana büyük bir iyilik yapıp sevdiğim adama suikast düzenlemeyecek misin?"

Dudaklarımı büzüyorum, gözlerimi devirmeden önce bir saniye düşünür gibi yapıyorum.

"O tüm niyet ve amaçlar için bir Hemmes. Onların koruması altında. Sen de öylesin, yani benimkine ihtiyacın yok." Çenesini parmağımla başparmağımın arasına alıyorum. "Ama sende var. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben senin adamınım."

Bana doğru eğiliyor, ağzını ağzıma bastırıyor, hafif ve nazik, tarlada rüzgar, yanağına güneş gibi bir öpücük.

"Evet, öylesin."

Dönüp uzaklaşıyor ve kapımın önünde durup bana bakıyor. "Sen çok tehlikeli bir adamsın Julian. Bunu biliyorum. Ama umarım b u n u n ötesinde ve öncesinde, gerçekten çok iyi bir insan olduğunu biliyorsundur. iyi bir adam."

Siktir et beni ve bunu mezar taşıma yaz o zaman.

Ona kenarından bir gülümseme fırlatıyorum.

"Görüşürüz, Tiges."

Birkaç saat sonra kapım tekrar çalındı. Yatağımda yüzüstü yatıyorum, aynı anda hem içiyor hem de sarhoşum.

"Hayır," diye sesleniyorum kapıya.

"GELİYORUZ" diye bağılıyor kız kardeşim ve ben inliyorum.

"Merhaba." diyor odanın diğer tarafından.

Hiçbir şey söylemiyorum, o da bana doğru yavaşça yürüyor ve yatağımın yanına diz çöküyor.

"Hey," diyor nazikçe, elini saçlarımda gezdiriyor ve ben onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Yapma." Ona ters ters bakarak yuvarlandım.

"Ben iyiyim." Beni dikkatle izliyor. "Öyle mi?"

"Evet," diyorum ona.

Odama göz gezdiriyor. "Burası güzel kokuyor-" "Siktir git Dais!" Tersliyorum. "İyiyim dedim ya."

"Belli ki değilsin." Başını sallıyor, üzgün bir şekilde beni izliyor. "Siktir git dedim!" Başka türlü asla yapmayacağım gibi ona bağıyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

OceanofPDF.com

Jack
7:21

Dışarı. Sadece gördüm
Magnolia ve BJ el
ele tutuşuyor.

Romantik görünüyordu.

Ne kaçırdım?

Jules ve onun işi bitti.

Ne!

Hayır mı?

Neden?

Sadece
zaman.

Şimdi ondan nefret mi
ediyoruz?

Normalden fazla
değil.

O iyi mi?

Hiç
sanmıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Daisy

Birkaç gün sonra bir öğleden sonra aşağıya iniyorum ve akşam yemeği için hazırlıklara başlamak üzere mutfağa giriyorum. Julian çılgına dönmüştü. Cinsel olimpiyatlarda altın madalya için sevişiyor. Onu gerçekten görmemiştim ve sarılmaya ihtiyacı varmış gibi hissediyorum ama yanına yaklaşmama izin vermiyor. Süslü bir şey değil, sadece onun en sevdiği şeyler; kızarmış tavuk, rosto ve sebze. Damlayanlardan harika bir sos yapıyorum.

Yine de, kendi ev yapımı kemik suyumla karıştırdım.¹

Mutfağa girdiğimde tüm çocuklar donakaldı. TK, Booker, Declan ve Carmelo.

"Selam." Declan çoğunlukla çenesiyle başını sallıyor.

"Merhaba?" Ona şaşkın bir bakış attım, içeri doğru yürüdüm ve hepsi aynı anda ayaklarını sürüyerek yürüdüler.

Etrafıma bir göz attım. "Neler oluyor...?" Şarkı söylüyorum.

"Hiçbir şey-" Hepsi başını sallıyor.

"Julian iğrenç bir şey yapıyor ve benim görmemi istemiyor musun?"

"Evet." TK başını sallar. "Evet, işte bu."

Yanından bakmaya çalışıyorum. "Arkanda mı?"

"Hayır-" Carmelo başını sallar. "Yine de bugün harika görünüyorsun-"

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Öyle değil mi?" Carms destek için çocuklara bakar.

"Evet." Book ısrarla başını sallar. "Çok harika."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Tuhaf davranıyorlar. Hepsine şüpheyile bakıyorum. "Bana neler olduğunu anlatın."

Declan'ın yüzü buruşur. "Hayır."

"Declan." Gözlerimi ona diktim. "Ne oluyor lan?"

"Bugün internete girdin mi?" Teeks dikkatle sorar ve Books susması için ona dirsek atar.

"Hayır-?" Başımı sallıyorum.
"Güzel." Carms omuz silkiyor. "Bu şekilde kalsın."
Cebimden telefonuma uzanıyorum ve sonra telefonumu yukarıda unuttuğumu fark ediyorum.
"Sadece söyle bana-" Aralarına bakıyorum.
TK hemen, "İnternette Christian ve Vanna Ripley'in bir seks kaseti var," diyor.
"Bu ne l a n !" Declan ona bakıyor. "Bu bizim çalıştığımız şey değil-" İki kere göz kırptım. "Ne!"
Yüzüm bomboş ve hareketsiz. Ben sadece dev bir çift gözüm.
Carmelo ve Decks bana doğru ilerliyor.
"Bu eski," diyor Carms. "Eski olduğunu anlayabilirsin-" "Nasıl anlayabilirsin?" Kaşlarımı çatıyorum.
Sanırım nefes alışım biraz tuhaflaşmaya başladı.
"Yani, onu seninle gördüm-" Carmelo omuz silkiyor. "O bunu yapmaz-"
"Nereden biliyorsun!" Daha yüksek sesle, daha net bağıryorum.
Carmelo başını sallamaya başladı. "Ben yapmadım, bana bağırma!"
"Saçı farklı mı görünüyor?" TK hemen teklif ediyor.
"Gördün mü?" Ona bakıyorum.
"Oh-" Omuz silkiyor. "Evet ama her yerde var."
Ellerimi yanaklarıma bastırıyorum. "Her yerde her yerde mi?"
Omuz silkiyor ama bu pasif bir baş sallama. "Her yerde değil, sadece -
Instagram, Facebook, BBC, Loose Lips, TMZ, Tell Me Lore..."²
Çenem düşüyor ve diğerlerine bakıyorum. "Gördünüz mü?" Hepsi özür dilercesine başını sallıyor.
Declan'a elimi uzatarak, "Telefonunu bana ver," diyorum.
"Ah-" Rahatsız bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Bunu söyleyeceğini ve sana vermemek için kendimi zor tutacağımı hissetmiştim, bu yüzden benimkini arabamda bıraktım-"
"Neden?" Ters ters baktım.
"Hey, Dais-" Bana sert bir bakış attı. "Bu konuda bana güven. Bunu görmek istemezsin."
"Neden?" diye soruyorum, kalbim hızla çarpıyor, avuçlarım terliyor ve kesinlikle başım dönüyor. Bir anksiyete atağının erken belirtileri.³ "Çok mu kötü?" Bastırıyorum.

Declan başını sallar temkinli bir şekilde at ve aynı
zamano Booker ağlar tutkuyla, "Siktir hayır! O bir
usta!"

"Çık dışarı-" Declan kapıyı işaret ediyor.

"Hayır!" Books'a bağıyorum. "Geri dön! Telefonunu ver
bana!" Booker far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donakaldı.

"Booker-" diye başlar Decks. "Hemen şimdi uzaklaş. Ona telefonunu
verme, yoksa yemin ederim seni döverim-"

"Kitaplar!" Declan'ın üzerinden konuşuyorum. "Telefonunu bana ver-"
Booker kararsızca bir ileri bir geri bakıyor. Kafası pinpon topu gibi.

"Yapma," diye uyarıyor Declan.

"Ver onu bana-" Ben, sıkılmış dişlerimin
arasından. Declan başını sallıyor. "Ver. Verme."

"Ver şu lanet telefonu bana-" Homurdanıyorum.

Declan bana döndü. "Buna bakamazsın." "Kim
demiş?" Bağıyorum.

"Ben!" diyor, gözleri kocaman. "Beni Julian'ın vekili olarak düşün."

Başımı sallıyorum. "Ben yapmayacağım-"⁴

Declan bana hayatımdaki en ciddi yüz ifadesini takınıyor. "Bana
güveniyor musun?"

Birkaç saniye ona bakıyorum, yavaşça "Bana bir telefon ver" derken göz
kırıyorum.

Sonra Romeo içeri girdi ve sözsüz bir şekilde bana kendisinininkini uzattı.

Declan ve Carmelo ona delirmiş gibi bakıyorlar ama o kardeşine ve
çocuklara ters ters bakarken içimde ona karşı bir sevgi dalgası oluşuyor.

"Bu onun erkek arkadaşı." Hepsine pis pis bakıyor. "Burada bunu
görmeye hakkı olan tek kişi o ve görmeyen tek kişi de o." Omuz silkiyor.

Google'ı olabildiğince hızlı açıyorum ve arama çubuğuna kaşlarımı
çatıyorum. "Ne yazacağım?"

"'Vanna Christian Sextape' bunu yapmalı..." Booker bana gülümseyerek
anlatıyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

Güverte abartmıyordu. Kelimenin tam anlamıyla her
yerde. Yaklaşık bin hit hemen ortaya çıkıyor.

The Daily Mail'den *Just Jared*'e, *Cosmopolitan*'dan *People*'a kadar her şey
gerçekten BBC'ye.

Üzerinde FULL VIDEO!!!! yazan bir porno sitesine giriyorum.⁵

"Emin misin?" diye soruyor Rome kaşlarını çatarak. Birkaç saniye ona bakıyorum ve sonra videoyu oynat tuşuna basıyorum.

Akmaya başladığında ellerimi birbirine kenetliyorum. Tanımadığım bir yatak odası - Tanrı'ya şükür.

Vanna kamerayı kuruyor. Sanırım bu bir iPhone. Bugünlerde kim iPhone'dan başka bir şeyle kayıt yapıyor ki? Ve eğer iPhone'la kaydettilerse, o aptal bulut her zaman kırılıyor.

Kadın kameradan uzaklaşır ve Christian odasına girer,⁶ yatağa oturuyor. Zaten gömleksiz.

Calvins'leri siyah eşofmanının üstünden fırlıyor ve içimde bir yumruk hissediyorum çünkü aynı pantolon şu anda yatak odamın zemininde yatıyor - aralarında bir sohbet var, duyamıyorum - kadın kamerayı işaret ediyor, nazıkçe gülümsüyor. Adam bakıyor, görüyor, bir kahkaha atıyor, sonra kızın elini tutuyor, kendine doğru çekiyor, bileğini ağzına götürüyor ve öpüyor.

Bileğinden yukarı, kolundan yukarı, geriye doğru eğiliyor, kendini uzatıyor ve giydiği küçük ipekli elbisenin askılarından biri omuzlarından kayıyor ve Christian ona öyle bir gülümsüyor ki, hayatım boyunca, yaGadığım sürece, hafızamdan asla silemeyeceğim bir Çekilde.

Kendimi sabitlemek için parmak uçlarımı dudaklarıma bastırıyorum ve Rome yardım etmek için elini belime koyuyor.

Vanna Christian'ın üstüne çıkar ve bir süre öyle kalır, öpüşüyorlar. İpek elbise çok geçmeden zemininde bir su birikintisine dönüştü.⁷ ve şimdi çıplak ⁸erkek arkadaşımın üzerinde oturuyor, eğer küçük merhametleri sayacak olursak, hala eşofmanlarını giyiyor. Vücudunun benimkiyle aynı yerlerini öpüyor.

vücut⁹Ve korkunç bir şey fark ettim: Sekste hoşlandığı şey bana özgü değil. Kadınlara özgü.

Bir şey oluyor - tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ağladığımı bile fark etmediğim gözyaşlarımdan gözlerim biraz bulanık - ve onu çeviriyor. Kadın alta, erkek üstte.

Eşofmanını elinden geldiğince hızlı bir şekilde tekmeliyor, külotunu indiriyor ve işte erkek arkadaşım - tüm dünyanın görmesi için son derece uzun duruyor.

Dudağımı tırnaklarımla arasına öyle bir sıkıştırıyorum ki kanamaya başlıyor biraz.¹⁰

Hiç sevdiğiniz kişiyi başka biriyle seks yaparken izlediniz mi?

İzledin mi?

Bunu düşünmekten bahsetmiyorum - hepimiz bunu düşündük.

Çoğu insanın hayatları boyunca birden fazla cinsel partneri olur, bu yüzden bir noktada sevdiğiniz kişinin başka biriyle birlikte olması aklınızdan geçmiştir, ancak kastettiğim bu değil.

Gördünüz mü?

Vücutlarının bir başkasınıkiyle senkronize hareket ettiğini gördünüz mü?

Bir başkasının bileklerini yatağın köşesine sıkıştırdıklarını gördünüz mü? Başka birinin vücudunu yaladıklarını gördünüz mü? Yüzlerini boyunlarına gömdüklerini, kulaklarına doğru ilerlediklerini ve sevdiğiniz kişinin bir başkasını acı dolu bir zevkle ağlatmasını izlediklerini?

Ellerinin onun her yerini sıyırmasını, duraklamasını ve her yerinde zaman geçirmesini izliyorum.¹¹,

¹² favori parça.

Dilinin onun üzerinde gezinişini izliyorum, bir daha üzerimde gezinmesine izin vereceğimi sanmıyorum. Sırtını pençelemesini izliyorum. Ayak parmaklarının kıvrılmasını izliyorum. Gözleri kapalı, derin bir tatminle boynunu geriye atmasını izliyorum, sonra sadece büyük final olduğunu varsayabileceğim (ve kişisel deneyimlerime dayanarak ima edebileceğim) şey için sarılıyor - ve sonra her şey kararıyor.

Yakındaki çöp kutusunu kaptım ve içine kustum.

Roma bana doğru yürüyor, kaşlarını çatarak saçlarımı yüzümden çekiyor.

"Sana izlememeni söylemiştim-" diyor Declan odanın diğer tarafından.

Yine kustum.

Durduğumda Romeo bana, "Onunla konuşmalısın Daisy," diyor.

Başımı hızla sallıyorum ve ona deliymiş gibi bakıyorum.

"Yapamam-" "Yüzleş-" diye başlıyor Rome. "Bu onun hatası değil.

O yapmadı-"

"Umurumda değil." Başımı hızla sallayıp onun yanından çocuğa bakıyorum. "Kardeşim nerede?"

Carmelo sokak köpeği gibi omuz silkiyor. "MIA."

"Boku yedi Dais." Declan yüzünü buruşturur.¹³

Ellerimle gözlerimi kapatıyorum ve başka bir mide bulantısı dalgasının geldiğini hissediyorum.

"Hadi gel." Rome beni dürttü. "Seni Christian'a götüreceğim."

"Hayır, Rome - Onu göremem." Başımı sallıyorum.

"Seni ona götüreceğim-" diyor kardeşim ikimizin de arkasından.

Arkamı dönüyorum ve onu görür görmez alt dudağım titremeye başlıyor ve ona doğru koşuyorum.

Julian'ın yüzü her çeşit meyan kökü ile dolu. Kızgın, üzgün, sinirli, endişeli

-

Bana öyle bir sarılıyor ki bir saniyeliğine tüm dünyayı kapatıyor ve küçücük bir an için de olsa kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Acı ve üzüntünün kısa süreliğine unutulabilmesi ne kadar komik değil mi? Beyninizin dikkati biraz dağılıyor ve size kısa bir an için rahatlama sunuyor. Bu rahatlamların sorunu, gerçek olmamaları ve gerçekliğin geri gelmesidir. Ve sonra babanızın öldüğünü ya da çocukluk aşkınızın yatağınızda seks yaptığını ya da hayatınızın aşkının eski kız arkadaşıyla bir seks kaseti olduğunu yeniden hatırlamak zorunda kalırsınız.

Kardeşimin tüm hayatı boyunca etrafıma ördüğü duvarlar beni bundan koruyamaz. Dört saniye içinde patlayıp geçiyor.

Jules'a bakarak geri çekiliyorum. "Onu görmek istemiyorum."

"Üzgünüm Face." Bana nazik bir bakış atarak başını sallıyor. "Yine de onu görmelisin."

Christian'ın kapısını çaldığımda bildiğim kadar acınası görünmek istemem. Julian'a beni eve götürmesi için yalvardım.

Buraya gelirken yol boyunca ağladım - ve gerçekten ağladım - derin hıçkırıqlarla.

Julian'ın pes etmeyip beni eve bıraktığına ve beni yatıştırmak için yolda bir McDonald's'tan geçtiğine inanamıyorum.

Bir bakıma kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Burada olmanın bana zarar vereceğini düşünseydi kardeşimin beni buraya getireceğini sanmıyorum. Ama belki de kardeşim ayrıldıktan sonra kafayı yemiştir çünkü Christian Hemmes'in evinin kapısının önünde durmuş kapıyı açmasını beklerken tüm benliğim acıyor. Bedenim çok fazla ağlamaktan, kalbim çok fazla şey görmekten ve beynim çok fazla şeyi tekrarlamaktan.

Christian utangaç bir gülümsemeyle kapıyı açar. Gülümseme mi? Kafam karışmış bir halde dudaklarımı büzüyorum.

"Hey-" Hasarı incelerken yüzünü buruşturuyor ama sadece yüzey seviyesini görebiliyor.

Asıl hasar yeraltında. Bir sürü boru patladı, su bastı ve beni canlı canlı boğdu.

Beni kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Bunu gördükten sonra ona dokunmanın tuhaf hissettireceğini düşünmüştüm. Ama öyle değil - bana dokunduğu anda sanki bir yaraya baskı yapıyormuş gibi hissediyorum.

Beni üst kattaki odasına çekiyor ve başını eğerek kapıyı kapatıyor. "Sen iyi misin?" Ona usulca soruyorum.

Çok utanmış olmalı.

"Evet-" Komik bir şekilde kıkırdıyor. "Evet, ben iyiyim-" Omuzlarını silkiyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor.

"İyi misin?" Ona şaşkın bir bakış attım. "İnternette eski kız arkadaşınla seks yaparken çekilmiş bir v i d e o n var-"

"Eski kız arkadaşım değil," diye hatırlatıyor bana. "Biz hiçbir zaman, bilirsin işte

."

Ona bakıyorum, mideme garip bir his yerleşiyor çünkü bu kadar rahat davranması bana mantıklı gelmiyor. "Az önce söylediklerimden çıkardığın sonuç bu muydu-?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu sadece seks, bebeğim!" diyor gülerek. "Yani - belli ki o ve ben seks yaptık, bunu biliyorsun-"

"Evet! Ama ben hiç görmek istemedim!"

"O zaman neden izliyorsun!" diye karşılık veriyor.

Birkaç saniye ona bakıp değerlendirme yapıyorum. "Eski mi?" Alay ediyor, yüzü az önce ona tokat atmışım gibi görünüyor. "Gerçekten mi?"

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak tekrarlıyorum.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, bu konuşma hayal ettiğim gibi gitmiyor - onun üzüleceğini, benim üzüleceğimi, benim ağlayacağımı ve belki onun da ağlayacağını ve bu parlak birleşik cepheyi sunacağımızı ve tüm dünyaya ama özellikle de bize ne olursa olsun - seks skandalları ve bol miktarda aile pisliği - eğer biz olursak bize atılan her şeyin üstesinden gelebileceğimizi kanıtlayacağımızı düşündüm.

birlikte, ama şimdi bilmiyorum.

Başını hafifçe sallıyor, kırılgan ve savunmacı görünüyor. "Ben sana bunu yapmazdım."

"Hayır, tabii ki değil-" Alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. "Başka bir kızla seks kaseti yaparsın, bundan hiç bahsetmezsin ve ortaya çıktığında da önemli bir şey yokmuş gibi davranırsın-"

"Önemli bir şey değil!" Bana bir bakış attı. "Benim için öyle!"

Bana biraz dikkatle bakıyor. "Sence de biraz aşırı tepki vermiyor musun Dais?"

Kuru bir kahkaha attım ama o bana başını salladı.

"Seni aldatmışım gibi davranıyorsun! Ama dört ya da beş ay önceydi! Sen hala Tiller'ı beceriyordun-"

Yumruklarımı sıkıyorum. "Peki bunun internette yayınlanmasını ister miydin?" "Hayır - tabii ki istemem." Nefes veriyor. "Ama sana kızmazdım eğer öyleyse."

"İnternette olduğu için sana kızgın değilim, Christian! Sana kızgınım çünkü umurunda bile değil!"

"O zaman üzgün olmamı mı tercih edersin?" diye kaşlarını kaldırarak alay ediyor. "Sağlıklı, Dais-" Başını sallayıp başka tarafa bakıyor ve ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Daisy, özür dilerim - bu tür şeyler umurumda değil. Bu daha önce, biz ayrıyken yaptığım bir şeydi. Seni unutmaya çalışıyordum, Tanrı aşkına-"

Telefonumu çıkardım ve öfkeyle yukarı doğru kaydırmaya başladım. "Ne yapıyorsun?" Gözlerini deviriyor.

Telefonu alıyor ve ona bakıyor.

Romeo arkamdan bana sarılmışken şezlongda otururken çekilmiş bir fotoğrafım. Avrupa'da bir yerdeyiz. Ben mayo giyiyorum, Romeo da öyle.

Christian bana ters ters baktı. "Neden?"

Telefonu tekrar alıyor. Bana bakıyor, uyarırcasına, sonra yere bakıyor.

Jack'in biz bakmıyorken Tiller ve benim çektiği bir fotoğraf. Bir kapı aralığındayız. Ben minik bir pijama giymişim, o ise sadece boxer'ını giymiş, kollarını tembelce, düşüncesizce kollarıma dolamış, hatta içimden bir ses, eskiden sevdiğim ve bir başkasıyla seks kaseti yapmaktan asla çekinmeyen o polisi özlediğimi söylüyor ve işte buradayım, seks kaseti yapmış ve bunu hiç umursamayan birine tamamen aşığım.

Christian'ın telefonuna gönderdiğim fotoğrafta Tiller'a bakıyorum ve şu anda bile onu seviyorum çünkü Jack bir şekilde en samimi anı yakalamış. Çok insani.

Christian dişlerini gıcırdatarak bana bakıyor. "Bunlar neden hâlâ sende?"

Burnumdan nefes alıp veriyorum.

"Seks kasetinin bir kopyası hala sende mi?" Sakince sordum.

Çenesi dışarı fırladı.

"Siktir git," diyorum ona ve sonra gidiyorum.

-
- [1](#) Satın almayın, sadece yapın, çok kolay.
 - [2](#) Yani aslında, kelimenin tam anlamıyla her yerde.
 - [3](#) Genelde onlardan almam. Benim tarzım değil.
 - [4](#) "İğrenç, dostum." TK yüzünü buruşturur.
"Naff yapmadılar mı?" Carmelo Booker'a fısıldıyor.
 - [5](#) Belirtmekte fayda var, büyük harfler ve ünlem işaretleri benim kişisel süslemelerim değildir.
 - [6](#) Kendimi hasta hissediyorum.
 - [7](#) Artık ipekten nefret ediyorum.
 - [8](#) Artık çıplaklıktan nefret ediyorum.
 - [9](#) Bu büyük bir merhametsizlik.
 - [10](#) Roma bana bakıyor, gergin.
 - [11](#) O mu?
 - [12](#) Bizim mi?
 - [13](#) Magnolia'yla ilişkisinin bitmesinin üzerinden birkaç gün geçti ve onunla birlikte uyuşturucu v e kızlarla dolu büyük bir dizi oldu.

OceanofPDF.com

Julian

Magnolia ve ben görüşmeyeli bir hafta oldu - iki de olabilir, bilmiyorum. Zamanı takip etmiyorum. Umurumda da değil. Her şey yolunda. Her şey yolunda.

Telefonuma bakmadım, Ballentine ile yeniden bir araya gelmeleri için tüm İngiltere'nin düzenleyeceği geçit törenini görmek istemiyorum. Buna hazır değilim ama iyiyim.

Aradığımızdan beri hasta bir zaman geçiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, pek kontrol etmedim. Koa bana söylemeseydi Christian Hemmes'in küçük seks kasetinden haberim olmayacaktı. Face'i evine götürdüm çünkü yapılacak en doğru şey buydu ama işler planlandığı gibi gitmedi -

Onun için yapabileceğim şeyler var, daha iyi hissetmesini sağlamak için. Onu yemeğe çıkarabilirim, alışverişe götürebilirim, belki bana bir şeyler pişirmesini isteyebilirim.

- ama yaptığım şeyi durdurmak istemiyorum.

Miguel ve ben onu götürürken bir dakika durmak zorunda kaldım ama kendimi bok gibi hissediyordum. Kafamın içinde kapatamadığım bir çılgılık gibi hissettiren bir insanı özlemek gibi. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Sessizliklerin artık nasıl aptalca yüksek sesle ve çok uzun sürdüğünü, banyo lavabomun onun tüm pisliği tıkanmadan ne kadar boş görüldüğünü.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, o zamandan beri kaç kız gördüm bilmiyorum. Çok fazla. Tekrar yok. Tekrarlarla işim bitti, bir daha bir kızla yakınlaşmayacağım.

Magnolia ile aramda olanlara atıfta bulunup duruyorum. "Sadece çok aşına oldum."

Kimsenin buna inandığından emin değilim. Yine de daha az acıtıyor.

Şu anda yatağımda bu sabahkinden farklı bir kız var ve Tinder hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz ama bu

Sıkıştığında sikişmek için iyi. Ayrıldığımızdan beri evden çıkmak zorunda kalmadım ve kızlar arka arkaya buradaydı.

Yine de bir düşüş oldu. Her lanet kız b i r noktada "Magnolia Parks'la birlikte değil misin?" dedi.

"Hayır." Umarım bana onun adını söylediklerinde yüzümü buruşturmamı bu düşünceden iğrendiğim şekilde algılasınlar.

"Sadece - gazeteler." Hepsi öyle diyor. "Biliyorsun, fotoğraflar var,"

"Küçük kız kardeşimin arkadaşı, hepsi bu," diye yalan söyledim.

"Birkaç kez seviştik."

"Oh!" Anlamış gibi başlarını salladılar. Sanki anlayabilirlermiş gibi.

Ondan sonra beni tekrar öpüyorlardı - sonunda geri çekilip bana bakıyorlardı.

"Nasıl biri?"

"Kim neye benziyor?" Çenem gergin bir şekilde soracağım.

Aptalmışım gibi gözlerini kırıştırıyorlar. "Magnolia."

"İyi." Omuz silkiyorum. "O iyi."

"Komik mi?"

"Evet." İç

çekerim.

"Kıyafetleri iyi mi?"

"Onlar giysi." Burnumdan nefes alacağım. "Uzun boylu mu?"

"Bilmiyorum-" Omuz silkeceğim. "Hayır. Bana göre değil." "Göründüğü kadar güzel mi?"

Bunu nasıl ifade ederlerse etsinler -ki hepsi öyle- her seferinde beni hazırlıksız yakalıyor.

"Daha fazla," diyorum ve sonra bilmiyorum, belki de onu sevdiğim çok açık, sanki içimden sızıyor çünkü hepsi bana kırılmışım gibi bakıyor ve sonra takılıyor.

Ofisimin kapısı çalınıyor ve kapı açılıyor - Keko a çerçeveyi dolduruyor.

Masanın altında bir kız var, kafasını sallayarak uzaklaşıyor ve ona haber vermek için boğazımı temizliyorum.

Gözlerimi eski dostuma çeviriyorum. "Meşgulüm."

"Evet, bugünlerde hep meşgulsün." Bana etkilenmemiş bir bakış attı.

"Ne istiyorsun?" Başımı sallıyorum ve o da arkasını işaret ediyor.

"Neden bu işi bitirmiyorsun ve sen ve ben gidip konuşmuyoruz?"

Sonra da gider.

Lanet olası oyunbozan. Sanki şimdi bitirebilirmişim gibi.

"Kendine bir içki koy, tamam mı?" Köşedeki barımı gösteriyorum.

"Hemen döneceğim."

Ofisimden çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve hiç etkilenmemiş bir şekilde Kekoa'ya bakıyorum.

"Bunun için teşekkürler."

"Her zaman." Başını sallıyor. "İyi misin?"

"O-" Başımı sallıyorum. "Yemin ederim, iyi olup olmadığımı sormak için sözümü kesersen-"

"Ne yapacaksın?" diye soruyor sıkılmış bir halde, kollarını başının üzerine uzatarak. "Ben iyiyim," diyorum ona bir bakışla.

Başını sallıyor. "Değilsin."

"Öyleyim," diyorum ona meydan okurcasına.

"Sen aşık oldun-"

"Bunu sana kim söyledi?" Yüksek sesle söyledim.

"Sen yaptın." Göğsüme vurdu. "Elektrik kesintisinin olduğu o gece onu kollarıma ittiğin zaman."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Onu o gece terk ettim."

"Evet, bir ifşaya aşırı tepki gösterecek değilsin ya." Göz kırpıyorum. "Pardon?"

"Zaten pek sıkışmadı, değil mi?" Gözlerini deviriyor. "Ne demek istiyorsun?" Kızgınlıkla soruyorum.

"Demek istediğim, bunu atlatmaya çalışmak yerine-" Bir babanın yapacağını tahmin ettiğim şekilde omzumdan tuttu. "-yaşadığın büyük kayıp... Onu sevdin. Ona aşık oldun - onu güvende tutmak için ondan vazgeçtin, bu yaptığın inanılmaz, takdire şayan bir şeydi." Bana öyle bir bakıyor ki, sanki şu anda yaptığım şeyin daha az olduğunu ima ediyor.

"Onunla hesaplaş, Jules. İşle ve hisset ve-" "Siktir et."

Başımı salladım. "Hayır."

Geri çekiliyor, sanki bundan rahatsız olmuş gibi. "Hayır mı?"

"Diğer tarafta ne var, Koa?" Omuz silkerek soruyorum. "Bir kızı seviyorum. Onunla birlikte olamam. Kimseyle olamam-" Ofisimin kapısını ve arkasındaki kızı gösteriyorum. "Elimde olan bu, benim için bu kadar- bu yüzden yargılamanız ve hesaplaşmanızla siktirin gidin. Uzlaşmak istemiyorum." Ondan uzaklaştım.

"Ben iyiyim," diyorum ona, ikimiz de iyi olmadığımı bildiğimiz halde.

OceanofPDF.com

Hristiyan

Daisy ile aramızdakileri anlattığımda çocuklardan çok da büyük bir tepki almadım.

Jo ve Henry onun biraz aşırı tepki verdiğini düşündüler ama benim kadar değil.

BJ, diğer ikisini dinlemeyi bırakmam gerektiğini çünkü onların en uzun süreli ilişkilerinin kendi elleriyle olduğunu söyledi.

Henry bundan hoşlanmadı - kız arkadaşları olduğunu söyledi ve BJ "bir aydan fazla mı?" dedi. Sonra tartışmaya başladılar ve Henry "Peki ya Romilly?" dedi, BJ gözlerini devirdi ve bunun on yıl önce olduğuna dair bir şeyler söyledi ve sonra Henry, Romilly Followill konusunda her zaman tuhaflaştığı gibi tuhaflaştı, ben de Daisy'yi görmeye gitmek için ayrıldım çünkü onunla kavga ederken bir yana, genel olarak sigortam o kadar iyi değil.

Evine gittiğimde kapıyı Koa açtı. "Selam." Ona çenemi sallıyorum.

"Hey-" Kaşlarını çattı. Sanırım o da seks kaseti konusunda boktan durumda. "Daisy burada mı?" Yanından geçip gidiyorum.

Kekoa yavaşça başını sallıyor. "Geleceğinizi biliyor mu?" "Hayır mı?" Omuz silkiyorum ve merdivenlerden odasına doğru yürüyorum.

Kapıyı çalmıyorum, çünkü neden çalayım ki? Olabilecek en kötü şey çıplak olmasıdır ve o zaman bu harika olur.

Bugün benim için kıyafetlerini çıkaracağını düşünmüyorum, bu yüzden odasına girdiğimde üstünü değiştiriyorsa, bu benim için sadece yumuşatılmış bir darbe olur, her şey düşünüldüğünde.

Ben de kapısını açtım.

"Dais, dinle, ben-" Başlıyorum, ama sonra duruyorum. Olduğum yerde donuyorum.

Hiç sevdiğiniz kişiyi yatakta başka biriyle gördünüz mü?

Bunu daha önce Parks ve Beej'de görmüştüm. Her zaman yataktaydılar, "birlikte olmadıklarında" bile - yatakta birlikte olurlardı. Ama kız onun sevgilisiydi, bu yüzden o zaman nefret etsem de bu farklı.

Bu Daisy.

Benim kızım. Gezegendeki her şeyden çok sevdiğim kız, eski erkek arkadaşıyla yatakta oturuyor.

Aralarında boşluk var. Pek romantik görünmüyor. Televizyon açık. *Hayalet Avcıları* oynuyor.

Ben ve Dais, sanırım bazı adımlar attık. Ben dürüstüm, açık sözlüyüm. Bence ona karşı hislerimi açıkça ifade ettim. Sanırım onu ne kadar sevdiğimi ve benim için ne ifade ettiğini ona anlattım. Daisy ile ayrıldığımız dönemde seviştiğim bir kızla çektiğimiz seks kasetini çalıp yayınlayan bir şerefsiz ise benim için hiç önemli değil.

Vanna ile seks yaptım. Yaptığımı biliyorum.

Daisy'nin görmesini istiyor muydum? Hayır, görmemesini tercih ederdim. Şu anda ülkede en çok izlenen yetişkin filmi olmamasını da tercih ederdim ama işte buradayız.

Olan oldu. Ben yaptım. Bunu yapmak için onu aldatmadım. Ve bu konuda neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum.

Bana hiç mantıklı gelmiyor. Her şey düşünüldüğünde bu tür bir üzüntü orantısız görünüyor.

Bu kadar üzgün ve lanet Roma'ya mı koşuyor? Defolup gidebilir.

Alay ettim ve gözleri kocaman oldu. Ben uzaklaşırken kendini yataktan fırlattı. Tamamen giyinikti, sanırım bu da bir şeydir. Eşofman altı ve atlet.

"Christian!" Peşimden koşuyor ve ben de dönüp koridorda ona bakıyorum, yüzüne yaklaşıyorum.

"Sen burada eski erkek arkadaşınla yataktayken, biz tekrar bir araya gelmeden önce yaptığım bir seks kaseti hakkında bana çatacaksın.

."

Gözlerini deviriyor. "Yatakta değiliz."

"Gerçekten yataktasınız!" Ona

bağırıyorum.

"Öyle değil!" O da bağırıyor. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Bunu nereden bileyim Daisy?" Ona bir bakış attım. "En son kavga ettiğimizde kaçıp onunla yatmıştın, şimdi neden olmasın?"

"Magnolia'ya aşkıydın!" diye bağırıyor. "O benim en eski arkadaşım!"

"Bana ne kadar ikiyüzlü olduğunu göremediğini mi söylüyorsun; ayrıldığımızda yaptığım bir şey için bana kızılıyorsun, oysa burada onunla birliktesin, yatağındasın, onu gerçekten beceriyordun-"

"Hiçbir şey olmadı-" diyor Romeo. Onun arkasında duruyor.

Ona dik bir bakış attım. "Hey, kız arkadaşım ile özel bir konuşma yapmaya çalışıyorum - gidip yatağına geri dönmek ve burada benimle işinin bitmesini beklemek ister misin-" Başımı onun odasına doğru sallıyorum. "Senin olayın bu, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırarak aralarına bakıyorum ve Daisy bana kaşlarını çatıyor. "Siktir git."

Romeo'yu gösteriyorum. "Hayır, belki de onu becermelisin." Ve sonra dönüp gidiyorum.

Bunu söylediğime pişmanım. Hemen pişman oldum. Kendimi kötü hissediyorum, çünkü ya yaparsa? Yapabilir. Kızlar böyle olabiliyor. Kızlardan nefret ediyorum. Hepsi birer canavar. Asla iyi bir şey yapmazlar, sadece seni mahvederler.

Çıkarken kapıyı çarpıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde garaj yolundan çıkıyorum. İlk düşüncem ödeşmekti.

Ona benim hissettiklerimi hissettirecek bir şey yapmak istiyorum - ve sonra midemde bir şey tekmeliyor ve bunun doğru olmadığını biliyorum. Ona benim hissettiklerimi hissettirmek istemiyorum, bir parçam hissetse bile.

Bunu yaptığına inanamıyorum. Romeo'ya mı koşuyor? Baktan bir durum. Baktan olduğu kadar da zengin.

Onca insan arasından, Roma. Dürüst olmam gerekirse muhtemelen Tiller'a gitmesini tercih ederdim çünkü Romeo'yu yenemem. Onlarda olanın üstüne çıkamam. O eski tarih, Parks ve Beej gibi efsanevi şeyler, ceplerinde çok fazla travma, aralarında onları düzgün bir şekilde ayırmak için çok fazla hayat var.

Her zaman yedek bir erkeği olan birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Siz olmayan birine doğru çekilmek? Seni mahveder.

Beni daha önce de mahvetti. Şimdi de mahvedecek. Zaten etti.

Daisy

Christian'la bir gündür konuşmadım. Konuşmalı mıydım bilmiyorum.

Aradı mı? Gerçekten üzgün görünüyordu.¹ Roma ve beni gördüğünde, ama yemin ederim, hiçbir şey olmadı. Sadece oradaydı. O hep oradaydı. Julian da kafayı yemiş durumda, bana yardım edemiyor, kendine bile yardım edemiyor. Yıllardır alem yapıyor ve ben dışarı çıkamıyorum - kelimenin tam anlamıyla her yerde.

Televizyonu açamıyorum, telefonumu açamıyorum.

Sadece internet algoritmalarının bana göstermeyi uygun bulduğu tüm o çılgınca şeylerin arasında gezinmeme yardımcı olacak birini istedim çünkü Google'da arattım

geçmişinde Hristiyan.²

Onunla kavgamdan eve döner dönmez Romeo'ya sahip olduğum ve internete erişimi olan her cihazı verdim.

Telefonum, tabletim, dizüstü bilgisayarım. Elimde bir tek Apple TV kaldı, onu da ne olur ne olmaz diye açmıyorum.

Beni aramalıydı. Onun yerine ortaya çıktı ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi çünkü Christian'ın beni Rome'la gördüğünde ne düşündüğünü biliyorum.

Roma kısa bir süre sonra ayrıldı. Üzgün olduğunu, zaten Tavie'yi görmeye gitmesi gerektiğini söyledi ve beni orada tek başıma bıraktı. Bundan nefret ediyorum. Daha önce ona ihtiyacım olduğunda beni hiç terk etmemişti.

Ve sonra, Christian'dan hiçbir şey yok.

Onun üzgün olması, benim onu üzmüş olmam içimde bir tuhaflık yaratıyor. Bundan nefret ediyorum, onu asla üzme istemiyorum- ama sonra, giderken bana Romeo'yu siktir etmemi söyleyerek çok kaba davrandı. Peki ya onun korkunç kayıtsızlığına ne demeli? Christian'ın internette benim dışımda biriyle seks yaparken çekilmiş bir videosu olması neden umurunda değil?

İnternette onunla seks yapmak istediğimden değil. Ya da herhangi biriyle!

Bunu yaptığını umursamasını istiyorum, bunu gördüğümü umursamasını istiyorum, diğer insanların bunu yaptığını umursamasını istiyorum - ama umursamıyor ve onu hiç anlamıyorum.

Yatağında oturuyorum - tek başıma! - dergisini okuyorum.³ Öfkeyle, sayfaları öyle bir çeviriyorum ki her ikisini de yırtıyorum.

Ona Tiller'la, Rome'la ve benim fotoğraflarımı nasıl gönderdiğimi düşündüğümde ellerim terliyor, çünkü bunun duygusuzca olduğunu biliyorum ve eğer bana Vanna'yla fotoğraflarını gönderseydi muhtemelen kendimi bir köprüden atardım. Ama sonra onunla olan seks kasetinin bilgisayarında kayıtlı olduğunu hatırlıyorum ve kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum. Daha iyi de hissetmiyorum ama neyse.

Sonra kapım çalındı - iki hafif dokunuş.

Ne Christian ne de Julian olduğunu hemen anlıyorum, çünkü ikisi de kapıyı çalmıyor, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri dalıyorlar. İkisi de çok boktan. Erkekler boktan.

"Tak, tak!" diyor hiç beklemediğim tanıdık bir ses. Magnolia

Parks kafasını yatak odamın kapısından içeri sokuyor.

Kaşlarımı çattım.

"Merhaba!" Şarkı söylüyor. "Şu Declan denen çocuk beni içeri aldı, umarım sakıncası yoktur." "Burada ne yapıyorsun?" Ona ters ters baktım.

Yatak odama giriyor ve bana sert bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu cümledeki düşmanlığın benimle ilgili olmadığını ve daha çok son 72 saatini erkek arkadaşının başka biriyle seks yapmasını izleyerek geçirdiğin için olduğunu varsayacağım-" İhtiyacı olmamasına rağmen eteğini kaydırıyor kayıyor; mükemmel bir şekilde üzerine oturuyor .⁴

"O zaman sen bir aptalsın," diyorum, etkilenmemiş ve şaşırmamış bir şekilde ona bakarak. Yatağımın kenarına tünedi. Ayak bilekleri çapraz, elleri kucağında.

"Pekala." Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Ne hafta ama." Gözlerimi deviriyorum.

"Öncelikle, tebrikler diyebilir miyim? Gerçekten, mazel tov." Gözlerimi binlerce kez kırıştırdım. "Ne?"

"Arkadaşlarımız arasında Christian ve benim seks yaptığımıza dair süregelen söylentilere rağmen, gerçekten seks yapmadık ve görünüşe göre o bu konuda oldukça başarılı, bu yüzden aferin sana-" Ona karanlık bir bakış attım. "Zamanı değil mi? Doğru, tamam, peki, sorun değil." Boğazını temizliyor.

Bana bakıyor, gözleri yumuşuyor.

"O çocuklar çok salak, Daisy." Özür dilercesine başını sallıyor.

Ona şüpheyle bakıyorum. "Seni buraya özür dilemen için mi gönderdi?"

"Beni o göndermedi - aslında gönderdi sayılır, ama ben kendi isteğimle buradayım, bir tür dağıtıcı olarak, diyebilirsiniz." Bana zarif bir gülümseme veriyor. "Çok sakinleştirici bir varlığım olduğu bilinir."

"Yapamazsın." Ona başımı sallıyorum.

Omuz silkiyor. "Pek çok insan öyle olduğumu söylüyor."

"Hayır," diyorum ona kararlılıkla. "Gerçekten kimse bunu söylemez." "Pek çok insan-" Başını sallıyor, kararlı.

"Birini söyle."

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor. "BJ."⁵

"Buna dopamin deniyor." Ona gözlerimi deviriyorum. "Seni sevdiği için kafası güzel. Sende sakinleştirici hiçbir şey yok-"

Beni susturmak için ellerini çırpı. "Pekala, aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim."

"Neden buradasın, Magnolia?" Ona sorumu abartarak soruyorum.

"Çünkü," saçlarının bir kısmını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor.

"Sevdiğin kişiyi bir başkasına kaptırmanın nasıl bir duygu olduğunu az çok bilirim.

-" Bana bakıyor. "Onları gerçekten kaybetmemiş olsan bile-"

"Ne-?" Ona sabırsız bir bakış fırlatıyorum. "BJ'nin b i r yerlerde seks kaseti mi var?"

"Muhtemelen." Gözlerini deviriyor. "Ama bildiğimiz kadarıyla henüz değil-" Ona sırtımı dönüyorum. "O zaman anlamıyorsun, değil mi?"

Zihni dolaşırken yüzü kaşlarını çatıyor.

"BJ'i en az bir kez başka biriyle seks yaparken yakaladım. Ayrıca en iyi arkadaşım ile küvette seks yaptı. Onun evinde. Taşındılar.

ama o zamandan beri banyo yapmadım."⁶ Bana hızlıca gülümsüyor. "Rolling Stone'a çok canlı bir şekilde anlatan çok sürtük bir ünlüyle yattı. Onu kulüplerde, arabalarda, teknelerde, uçaklarda kızlarla takılırken gördüm-" Dehşet içinde ona bakıyorum. "Ona sorduğumda ve o da hesapladığında, seks yaptığı kadın sayısının yüzlerce olduğundan şüpheleniyoruz."

Ağzım açık kaldı.

"Bunlar insan, zaman değil. Bu da zaman sayısını binlere çıkarıyor."

Magnolia biraz sarsılmış görünüyor ama devam ediyor. "Demek istediğim, bunun erkek arkadaşınızla eski kız arkadaşının seks kasetinin yayınlanmasıyla tam olarak aynı şey olmadığını anlıyorum, ama sanırım

komşuluk." Tekrar yumuşamadan önce bana sert bir bakış attı. "Daisy, bunu görmenin ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum." Uzanıp yüzümde olduğunu bilmediğim bir damla gözyaşını siliyor.

"Şöyle bir şey var. Bu oğlanların hepsi seks konusunda inkar edilemez derecede nazik. Aşık oldukları zamanlar hariç-" Burnundan nefes alıp veriyor ve bana omuz silkiyor. "Bir şekilde, diğer insanlarla seks yapmayı bizimle seks yapmaktan ayırmayı başardılar-"

Ağır ağır yutkunuyorum, nefes alıyorum ve ellerime bakıyorum. Sonra söyleyeceklerimi söylerken ona bakamıyorum bile. "Aynı görünüyordu. Onunla birlikte. Bize benziyordu."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve Magnolia Parks'ın bana üzgünmüş gibi bakmasındansa bir yıl önce ölmeyi tercih ederdim ama işte buradayız.

"Belki de öyledir." Omuz silkiyor. "Ama aynı şey değil Daisy, çünkü onu hiç sevmedi, sadece seni seviyor. Ve onlar için önemli olan tek şey bu."

Dalgınca dudağımı çimdikliyorum.

"Hadi gel." Başını kapıya doğru sallıyor. "Seni onu görmeye götüreceğim."

Beni ayağa kaldırıyor ve Olivia Von Halle'den aldığım siyah eşofman takımımı bana bakıyor,⁷ etkilenmedim.

"Önce üzerinizi değiştirelim ."⁸

¹ Öldür beni.

² Dava et beni.

³ Bu ayki *New Scientist*.

⁴ Can sıkıcı.

⁵ Ve Julian, dürüst olmak gerekirse. Onun dışında dövüşün ortasında sakinleştiğini hiç görmedim.

⁶ Sanırım ikimiz de banyodan nefret ediyoruz.

⁷ Gia Berlin ipek ve kaşmir karışımı kapüşonlu sweatshirt ve eşofman takımı.

⁸ Daha da açıklamak gerekirse, Christian'ı görmeye giderken bana yere kadar uzanan bir elbise giydirmeye çalıştı. Kavga ettik ve sonra Denimist'ten aldığım orta bel kesimli şortu ("Çok kısa," diye kaşlarını çatı.) ve Balmain'den aldığım lacivert kırpılmış floklu pamuklu jarse kapüşonluyu ("-oh, sonra koşuya mı çıkacaksın? Hayır mı? Oh. Hayır. Harika! Çok... güzel görünüyorsun.") giydim. Sonra ona bir ayakkabı fırlattım (Bijoux 70mm çift bantlı sandalet; Gianvito Rossi) ve o da bu ayakkabıyı şu kıyafetle giymem gerektiğini söyledi: Jude baskılı krep mini elbise (Emilia Wickstead), siyah tüy manşetli kırpılmış hırka (Sleeper) ve tek renkli siyah Envelope deri clutch çanta (Saint Laurent). Ve ne var biliyor musunuz? Harika görünüyorum. Çok sinir bozucu.

Hristiyan

Magnolia'nın Daisy ile kapımın önünde belirlediğinde kendinden ne kadar memnun görüldüğü, neredeyse kapıyı yüzüne kapatmam için yeterli, ancak yapamam çünkü sevdiğim kızla birlikte ve Daisy'nin buraya, onca insan arasında Magnolia ile gelmesinin ne kadar gurur kırıcı olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Bebek Haites!" Jo bağıyor. "Ne mucize ama!"

Beej Parks'a bakıyor - bu arada artık yarı yarıya birlikteler - Nobel ödülü kazanmış gibi ona gülümsüyor.

Kanepeden Daisy'ye bakıyorum, biraz ters ters bakıyorum çünkü hâlâ çok kızgınım.

Yine de "Oi" de ve çenemle onu selamla.

Magnolia Daisy'yi bana doğru itiyor ve Dais kaşlarını çatarak başını ona doğru çeviriyor. ("Ooh," diye fısıldıyor Magnolia gözlerini devirirken. "Çok korkuyorum.")

BJ, yanımda, bana hafifçe dirsek atıyor.

"Kalk lan ayağa," diye fısıldıyor ve bunu yaparken onlara gülümsüyor.

Ayağa kalkıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve Daisy orada duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bakıyor ve Magnolia aramızda duruyor, kelimenin tam anlamıyla üstünü patlatmak üzere, bu konuda çok stresli.

"Bu da ne böyle? Ben burada yokken siz ikiniz sorunları nasıl çözüyorsunuz!"

Ona umursamaz bir bakış fırlatıyorum. "Normalde açıklanmayan bir süre konuşmayız ve sonra seks yaparız." Ona açık bir gülümseme veriyorum.

"Oh," diye başını sallar BJ, etkilenmiş bir halde. "Bu oldukça modern bir yöntem Parks. Bunu denemeliyiz." Ona bir bakış attı ve Henry ile Jo kahkahayı bastı.

Daisy'ye bakıyorum - kızgınken bu kadar seksi görünmesi çok boktan. O somurtkan ağız. Genel olarak somurtkan ama sinirlendiğinde hiç şansım yok.

Başımı yatak odama doğru sallıyorum. "Biraz sohbet etmek ister misin?" Başını sallıyor ve ben de elini tutup onu merdivenlerden yukarı çekiyorum.

"Konuşmaya!" Magnolia arkamızdan sesleniyor. "Seks yapmaya değil!" "Siktir git ve kendi işine bak?" Geri sesleniyorum.

"BENİ YARDIM İÇİN ARAYAN SENDEN ÇOK ZENGİN, SEN REZİL PR-" diye bağılıyor ama onu susturmak için kapımı yüksek sesle çarpıyorum.

Odama girdiğimizde sihir gibi geliyor, sanki tüm gurur üzerimizden akıp gidiyor ve bana kocaman, ağır gözlerle bakıyor ve ben daha ne yaptığımı anlamadan onu belinden kavriyorum - onu duvara yaslıyorum, saçlarını kulağının arkasına itiyorum, ağır ağır yutkunurken yüzüne bakıyorum.

"Seni seviyorum Dais-" Başımı sallıyorum. "Özür dilerim."

"Hayır, ben-" Yüzünü boynuma gömdü. "Düşünmedim - hiçbir şey olmadı."

İç geçiriyor ve ben başımı sallıyorum. "Biliyorum."

"Söz veriyorum," diye ısrar ediyor. Başımı sallıyorum.

"Biliyorum."

"Hâlâ tam olarak anlamış değilim ama o fotoğraflardan nefret ettim ve senin de bundan nefret ettiğini biliyorum - bu yüzden nefret ediyorum-" diyorum omuz silkerek.

"Onları göndermemeliydim-" Kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Telefonumdan asla bir şey silmem. Telefonumda hâlâ Rome'la okuldan fotoğraflarımız var-"

"Dinle-" Yüzünü tutuyorum. "Anlamayı istiyorum, bana göre seninle seks yapmakla başkasıyla seks yapmak aynı şey değil." Ona önerebileceğim tek şey omuz silmek. "Çok farklılar. Bana aynı şeymiş gibi gelmiyorlar, hem de hiç. Ama yapmalıydım - bilmiyorum - bunun ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştim."

Başını sallıyor.

"Sana bundan bahsetmek istemedim çünkü bunun ne faydası olacaktı ki? Ama bilmiyorum - sıçtım batırdım."

Ben konuşurken gözleri yumuşamaya başlıyor ve kollarını boynuma

doluyor, ağız küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Açıklanmayan süre henüz geçmedi mi?"

Alt dudağımı yalıyorum ve bir kez başımı sallıyorum. "Sanırım öyle, evet."

"Vay canına," diyor Henry, yarım saat sonra merdivenlerden inerken bize bakarak. "Seks falan yapmış gibi görünmüyorsunuz."

Daisy gözlerini deviriyor ve ben ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Kanepeye oturdum ve Daisy'yi kucağıma çektim.

Odanın diğer tarafında Beej'le birlikte kanepeye yığılmış olan Parks, yüzünü güce aç küçük bir tavşan gibi buruşturuyor ve kendisiyle gurur duyduğu her halinden belli olan bir ifadeyle bize gülümsüyor.

Makyajımızın Magnolia Parks'tan mı yoksa Daisy'ye üst katta yaşattığım çifte orgazmdan mı kaynaklandığını kim söyleyebilir ki?

"Şimdi," dedi Magnolia ellerini birbirine vurarak, "o video hakkında ne yapacağız?"

"Hiçbir şey." Ona başımı sallıyorum.

Magnolia bana bir bakış attı. "Onu kimin serbest bıraktığını bulmalı ve intikam almalıyız."

Daisy bana dirsek atıyor, eğleniyor.

Jo başparmağıyla Magnolia'yı gösteriyor. "Mish'i sever, yaşlı Parks." Bir MacBook çıkarır ve çevirerek açar.

"Ne yapıyorsun?" BJ omzunun üzerinden bakarak sorar. "Ne yapıyorsun - izleme!" diye bağılıyor ve Magnolia ona kaşlarını çatıyor.

"İpucu arıyorum!"

"Hayır! Argh-" BJ ekrana kaşlarını çatıyor ama başka tarafa bakmıyor. Aslında başını eğiyor. "Kardeşim, kolların fit görünüyor."

Daisy'ye umutsuz bir bakış attım.

Magnolia'nın bilgisayarından kendimin ve Vanna'nın nefes alışverişlerinin ağırlaştığını duyabiliyorum.

"-Şunu sessize alabilir misin lütfen?" Daisy iç geçiriyor. Ona daha sıkı sarılıyorum ve omzunun arkasını öpüyorum.

("Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Bana dönüp hızlıca gülümsüyor.)

Magnolia yüzünü buruşturup hemen susturur ve izlemeye devam eder. Henry ve Jonah'ın onun arkasında durup eğilerek izlemeye başlamaları uzun sürmüyor. Hepsi, tüm çocukluk arkadaşlarım, bir dizüstü bilgisayarın etrafında toplanmış, kız arkadaşım olmayan bir kızla seks yapmamı izliyor ve gözlerini kısıyorlar.

Jonah bana ve Dais'e bakıyor. "Sizinle gurur duymam garip mi?" Daisy ve ben hep bir ağızdan "Evet," diyoruz.

"Oi, ama - bu kızın geçen gece kulüpte bir çatlak olmasına şaşmamalı, dostum-" diyor BJ, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Şu haline bak."

Yüzümü Daisy'nin boynuna gömerek inliyorum.

"Hey, sırtınla o şeyi nasıl yaptın?" Henry gözlerini kısarak ekrana bakarken başını sallar.

Daisy kahkahasını bastırır.

"Neden orada duruyor?" Magnolia ekrana bakarak kaşlarını çatıyor. "Nerede?" Daisy'nin omzunun güvenliğinden iç çekiyorum.

"Şey, belli ki gelmek üzeresin-" BJ ona bir bakış attı. "Belli, değil mi?"

(Daisy, Henry ve Jo gülmeye başladığında ben de uzun bir inilti çıkarıyorum).

Magnolia Beej'e özür dileyen bir bakış attıktan sonra bana dönüyor. "Neden sen bitirmeden video kesiliyor?"

İçimi çekiyorum, başımı ona doğru sallıyorum.

"Öyle değil." Magnolia bana bir bakış attı. "Evet, öyle."

Başımı sallıyorum. "Öyle değil."

"Evet," diyor Daisy, bana bakarak. "Öyle."

Magnolia bilgisayarını çevirip oynat tuşuna basıyor ve Daisy'nin gözlerini kapatmadan her şeyi tekrar görüyor - o olmayan bir kızı becerdiğimi, sırtımın kamburlaştığını ve sonra - siyah.

Ekrana bakıyorum. Vay anasını. "Kimin yayınladığını biliyorum." Hepsi bana baktı.

"Ne?" Daisy kaşlarını mı çatı?

"Kim?" Jonah ve Henry aynı anda söylediler.

Şok olmuş bir şekilde onlara bakıyorum. "O yaptı." Daisy alay etti. "Ne?"

"O yaptı." Başımı salladım. "O yaptı, Dais."

Beej başını sallar. "Christian, bütün haberlerde özel hayatının ihlal edildiği için ağlıyor..."

"Sana söylüyorum-" Ona bir bakış attım. "Onu serbest bıraktı. O olduğunu biliyorum."

"Nasıl?" Magnolia kaşlarını kaldırarak sorar.

Daisy'ye bakıyorum ve biraz yüzümü buruşturuyorum - bundan pişman olabilirim, ama sonra, belki de olmayabilirim.

"Çünkü kasetin tamamı bu değil."

Daisy yenilmiş gibi iç çekiyor ve yüzünü kapatıyor.

"Peki, geri kalanında ne var?" Henry doğruldu.

Koltuktan fırlıyorum, yukarı koşuyorum ve bir dakika sonra dizüstü bilgisayarımınla koşarak geri dönüyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Masaüstümde bir klasör açarken Daisy inliyor.

"Bunu biraz çabuk bulmuş olabilirsin dostum," diyor Jonah nefesinin altından ama ben onu duymazdan gelip Dais'e bakıyorum.

"Bebeğim, tüm bunları göreceğini düşünmüştüm -" Ona bir bakış attıktan sonra arkadaşlarıma bakıyorum. "Bu çok daha mantıklı geliyor-"

Daisy kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Özür dilerim-" diyorum oynat tuşuna basmadan önce. Ben ve Vanna yeniden canlandık ve Magnolia ile çocuklar odanın bizim tarafına doğru koşuşturmaya başladılar.

Daisy sessize alıyor ama sesi açmadan önce ona özür dileyen bir bakış atıyorum.

Oturma odam nefes nefese ve iniltiyle doluyor ve tekrar sırtımın kamburlaşmasına geri dönüyoruz ve sonra çevrimiçi kesildiği yerde devam ediyor...

Gittikçe hızlanıyorum, ivme kazanıyorum, gözlerim kapalı, yüzüm Vans'a dönük ve sonra dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor:

"Daisy,"

Bir el Daisy'nin ağzına doğru uçar ve Magnolia'nın nefesi kesilir.

Beej, Jonah'ı defalarca pataklıyor, gözlerini ekrandan ayırmıyor ve kulaktan kulağa sırtıyor.

"Oh, lanet olsun!" Henry'nin nefesi kesildi, yüzü nihai bir eğlenceyle buruştu.

"Az önce ne dedin sen?" Vanna ekranda fısıldadı, belli ki boğulmuştu. Sonra bana vurdu. "Az önce bana ne dedin sen?"

Pornodaki ben, elimi açık ağzıma bastırdım, yanaklarım pembeydi, yaylanmış görünüyordum. "I-" Ben başladım ama o beni tekrar itti.

"Çekil üstümden." Beni üzerinden itti, yuvarlanarak uzaklaştı. "Nasıl oluyor da hâlâ o kaltağı düşünüyorsun?" Kayıt cihazına doğru ilerledi. "Ona o deme-" demeye başladığımı duyuyorsun.

Ve sonra siyah kesilir.

Oda sessizdir.

Daisy'ye döndüm. "Bunu gördüğünü sanıyordum."

"I-" Bana bakıyor, nutku tutulmuş. "Hayır - bu darbeyi önemli ölçüde yumuşatırdı."

"Biliyorum." Başımı salladım. "Tüm bu olaylarda zirveye çıkan tek kişi

olarak bunu oldukça kötü karşıladığını düşünmüştüm."

"Açık olmak gerekirse, dostum-" diye araya giriyor BJ. "Sen kesinlikle, kelimenin tam anlamıyla zirvedesin dostum."

Ona bir bakış attım.

"Beni seviyorsun!" Daisy sırtıyor. "Başka kadınlarla sıradan seks yaparken beni düşünüyorsun!"

"Evet." Başımı salladım. "Sadece."

"Çok tatlı." Magnolia iç çekerek bizi izliyor. "Yine de buna bir son vermelisin, hadi artık buna bir son verelim-"

"Katılıyorum." Daisy başını sallar.

"Tamam." Bir kahkaha attım. Daisy'ye bakıyorum. "Sen iyi misin?"

"Evet-" Daisy omuz silkiyor. "Evet, hayır, şimdi tüm bunlar hakkında çok daha iyi hissediyorum."

"Doğru, yani-" Magnolia bilgisayarı işaret ediyor. "Bunu bana göndermeni istiyorum-"

"Hayır!" BJ'in kafası arkaya doğru dönerken ben de aynı anda bağırıyorum. "Siktir, Parks - neden?"

"BJ, lütfen." Ona etkilenmemiş bir bakış atıyor. "Gerçi geçici olarak 'sadece arkadaş' olduğumuz için bu seni pek ilgilendirmez."

"Pekâlâ." Başını sallıyor. "Arkadaş arkadaş, Christian'ın Vanna Ripley ile seks yaptığı videoları izlemeni istemiyorum."

"Ben sapık değilim-" Savunmacı bir tavırla kollarını kavuşturur. Jo başını ona doğru sallıyor. "Mish'in üzerinde."

Henry kolunu ona doladığında sırtıyor. "Parks'ın Mish'in üzerinde olmasına bayılıyorum."

"Bana gönder," diyor Magnolia tekrar.

"Başımı sallıyorum."

"Gönder!" Kaşlarını çatıyor. "Hayır, Parks-"

"

Sonra Daisy nefesini verir ve ona bakar. "Bununla ne yapacaksın?"

Magnolia'nın gözlerinde meydan okuyan bir bakış, burnu havada.

"Kimse benim arkadaşlarımla uğraşamaz."

Daisy bana baktı. "Bunu ona ver."

Daisy
5:41pm

Neredesin?

Dışarı

Christian ile

Şimdi eve gel.

Neden?

Şimdi.

Ne?

Dalga geçmiyorum.

Eve gel.

Tamam mı?

OceanofPDF.com

Julian

Liverpool maçından eve dönerken Santino Bambrilla'nın hayatına kastedildi.

Mekandan çıkıyorlarmış, yan çıkışa girmişler - oyunda çıkışları dönüşümlü olarak kullanıyorlar - ve biri onlara ateş etmiş.

Romeo ile birlikteydi, ikisi de kurşun yarası almıştı, Santino'nunki Romeo'nunkinden daha ciddiydi ama ikisi de hayati tehlike arz etmiyordu. Santino göğsünden vurulmuş ama kalbini ve ciğerlerini ıskalamışlar. Romeo'yu kolundan vurmuşlar.

Magnolia'yı aramayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Ona sevdiğim birinin başına gelen bu boktan şeyi anlatmak, rahatsız bir şekilde duraksamasını, ne söyleyeceğini bilememesini, bana tarihteki en önemli elbiselerin fotoğraflarını göstermesini ve ellerini saçlarımda gezdirmesini istiyorum ama yapamıyorum.

Daisy ön kapımızı kırıp içeri girdiğinde, kapıyı çarpma şeklinden ona eve gelmesini söylediğim için sinirlendiğini duyabiliyorum.

Ofisimin kapısını açıyor, Christian da arkasından.

"Gerçekten güzel bir gün geçiriyordum-" diye başlıyor ama sonra gözleri Roma'ya takılıyor, kolu kanlı, yüzü dağınık, gözleri bulanık.

"Aman Tanrım-" Ona doğru koşuyor, bir eli yüzünde, diğeri göğsünde. "İyi misin?"

Christian kapı aralığında durmuş, olanları izliyor ve kağlarını çatıyor. "Ne oldu?"

"Babam vuruldu," diyor Rome huysuzca. "Ben de-" Ona kolunu gösteriyor.

Daisy onu dinleyen herkese "Biri bana kiti getirsin" derken gözlerini ondan ayırmıyor.

Kanlı kolu yukarı kaldırıyor, baskı uygulamak için kullandığımız malzemeyi sıyrıyor ve elinden geldiğince yaraya bakıyor.

"İyi misin?" Christian ona doğru ilerleyerek sorar. Rome başını sallıyor, ona bakmıyor bile.

"Santi-" diye soruyor Daisy, benimle Roma'nın arasına bakarak. "O iyi mi?" "Yaşayacak," diyor Rome, onu izlerken ve Daisy yüzüne dokunuyor tekrar elini.

"Çok özür dilerim-"

"Ne oldu lan?" Christian ellerini göğsünde kavuşturmuş bana soruyor. Roma'yı işaret ediyorum.

"Maçta vuruldu." Omuz silkiyor. "Her şey çabucak oldu - ve sonra bizim çocuklar beni bir arabaya, babamı da başka bir arabaya attılar-"

"Nerede o?" Daisy sorar.

"Bilmiyorum." Roma omuz silkiyor. "Saklanıyor."

Declan Daisy'ye çantasını uzatır ve Daisy Romeo'yu bir koltuğa iter.

Arkasını dönüp ellerini ve kollarını dezenfekte ederken Christian'la göz göze gelirler ve Christian ona hüzünlü bir gülümseme verir.

"Roma burada bizimle kalacak-" diyorum onlara, çünkü şimdi tam zamanı gibi geliyor. "Güvende olacak."

Daisy başını sallıyor, Christian da öyle. Her Gey d ü Ğ ü n ü l d ü Ğ ü n d e pek memnun olduğunu sanmıyorum, ama bir Gey söylemiyor.

Daisy'ye doğru yürür ve Roma'nın yanında diz çökmüş olan

Daisy'ye bakar. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Biraz gazlı bez alıp kanı silmeye başlar.

"Bir çöp kutusuna ihtiyacım var, bir sürü sterilize suya ya da en azından şişelenmiş suya ihtiyacım var-" Omzunun üzerinden bakıyor. "Biri bana lidokain ya da artikain bulabilir mi?"

"Neden uyuşturucuları o alıyor?" Kız kardeşime şakacı bir şekilde bakıyorum.

Gözleri eski erkek arkadaşının koluna takıldı. "Bunu kendine o yapmadı."

Omuz silkiyorum ve masama yaslanıyorum. "Geçen yıl kendini vurdun, sana uyuşturucu verdiler-"

Dördü de, Daisy, Christian, Rome ve Miguel, bana etkilenmemiş bir bakış fırlattılar.

"Bu konuda şaka yapmaya henüz hazır değilim-" diyor Rome, odanın diğer tarafına bakarak.

"Evet." Christian başını sallıyor. "Ben de-"

"Christian-" Daisy beni görmezden gelerek onu bileğinden yakaladı.
"Telefonunun ışığını buraya tut lütfen."

Adam başını sallar, kadının dediklerini yapar ve kadın iGe
koyulur. Christian uzaklara bakan Roma'ya bakar.

"Kimin yaptığını biliyor muyuz?"

Romeo ona bakmadan başını sallar. "Yakaladım
onu." "Kimdi o?" Daisy aramıza bakarak soruyor.

Roma ona bakar. "Eh, o artık ölü-"

"Henüz kesin olarak bilmiyoruz ama İtalya'dan bazı eski bağlantılar var
gibi görünüyor."

Daisy başını sallar. "Annen iyi mi?"

"Sarsıldı-" Omuz silkiyor. "Ama iyi."

"Carmelo nerede?" diye sorar Christian.

"Freshfield'da, şimdilik," diyor Rome
ona. "Carms bir süreliğine operasyonları
yönetecek." "Vay be." Christian gözlerini
kırpıştırıyor.

Koltuklar el değiştirdiğinde bu büyük bir olaydır. James Devlin'in babası
hâlâ buralarda ama geri çekildi. Danny Jukes ve Hughie McCracken
babaları öldüğünde masaya oturmak için geldiler. Jukes'un ki öldürüldü,
Hughie'ninki kanserden öldü. Üzücü.

Carmelo'nun Bambrillas'ın yerine geçmesi heyecan yaratacaktır - ben
endişelenmiyorum ama başkaları endişelenebilir. İnsanların farklı
gündemleri, elde etmek istedikleri şeyler var, insanların kendi zihinlerinde
farklı başarı versiyonları var ve yaptığımız şey güce aç, bunun iki yolu yok.

Carms öyle biri değil, onun istediği bu değil. Bunu yapacak çünkü bizim
yaptığımız bu ama onun istediği bu değil. Hiçbir zaman da olmadı, sadece
ona dağıtılan el.

"Santi geri dönecek." Omuz silkiyorum, bunun muhtemelen doğru
olmadığını kendim de bilsem de.

Romeo bana aptalmışım gibi bir bakış attığı sırada Daisy, "Evet, doğru,"
diye alay ediyor.

Carmelo'nun en iyi özellikleri bir yana, o bir erkek ve erkekler gücü
sever. Tarihsel olarak, birinin bir koltuğa oturup sonra da istendiğinde
bıraktığı pek görülmemiştir.

"Anladım." Daisy iç geçiriyor ve sonra tavadaki kurşunun tanınmış
çınlamasını duyuyorum.

Romeo önce koluna, sonra da kıza bakar. "Teşekkürler."

"Mmhm." Bantlarken ona şefkatli bir gülümseme veriyor.

Ayağa kalkıyor, başını eğerek adamın koluna bakıyor, sonra mutlu bir şekilde başını sallıyor.

"Gidip temizleneceğim, sonra da odanı hazırlayacağım." Roma'ya hızlı bir gülümseme verir, sonra Christian'la göz göze gelir ve onunla birlikte gitmesi için başını sallar.

Kapının eşiğinde duraklıyor ve bana bakıyor, gözleri ağır. Endişeli.

Endişeli olmasından nefret ediyorum.

"Bu ne anlama geliyor, Jules?"

"Senin için-?" Gözlerimi dikip bakıyorum. "Üçlü güvenlik-" Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama başımı sallıyorum ve onu susturmak için bir elimi kaldırıyorum. "Şikayetim yok."

Yüksek sesle nefes alıyor.

"Evden her çıktığında çelik yelek giy-"

"Hayır," diye sızlanıyor.

"Evet." Ben de başımı salladım, kararlı bir şekilde. "Benim evimde ya da onun evinde olmadığın sürece-" Christian'ı gösteriyorum. "Her taraf Kevlar."

İç çeker ve uzaklaşır.

Romeo bana bakıyor ve omuz silkiyor.

"Yine de ona karşı dürüst olmak gerekirse, Kevlar çok rahatsız edici."

Daisy

"Gerçekten dışarı çıkmak istiyor musun?" Arabamın arkasındaki Christian'a yüzümü buruşturarak bakıyorum. Miguel bizi götürecektir. Sadece yemeğe, dışarı çıkmaya değil.

Arkadaşlarıyla buluşacağız.

Bugünlerde benim de arkadaşlarım var, belki.¹

"Hayır-" diye kabul ediyor. "Ama eninde sonunda dışarı çıkmamız gerekecek.

Şimdi de olabilir..."

"Neden şimdi olsun ki?" Surat astım.

Gülümseyerek burnunu çekiyor. "En kötü ne olabilir ki?"

Son zamanlarda olanları göz önünde bulundurduğumuzda en bariz cevap benim vurulduğum ya da daha kötüsü onun vurulduğu.

Kevlar'ın içindeyim. Reddetti.

İç çekiyorum. "Ya bir kız seni çıplak görmüş gibi bakarsa?"

"Bebeğim," diye gülüyor. "Şu anda bütün dünya beni çıplak gördü. Kahretsin, bahse girerim bu adam bile beni çıplak görmüştür-" Miguel'in koluna vurur.

"Yorum yok," diyor Miguel cephesinden.²

Christian dirseğiyle beni dürtüyor. "Gergin misin, bebeğim?"

"Hayır," diye kaşlarımı çatıyorum, daha dik oturuyorum. "Hiçbir şeyden korkmuyorum." Bana gülümsüyor ve ben de iç çekiyorum. "Sadece biri sana nefret ettiğim bir şekilde bakarsa, onu öldürmek zorunda kalırım - ve o zaman, bu şu anda ihtiyacımız olmayan bir karmaşa olur-" Omuz silkiyorum.

Birkaç kez başını sallar. "Bu doğru."

"Yani dışarı çıkmazsak daha kolay olur."

"Ya da..." Bana bir bakış attı. "Sen sadece... cinayet işlemeyebilirdin..."

Ona bir bakış attım.

"Verona'nın halkla ilişkiler müdürü sadece bir saat yüzümü göstermem gerektiğini ve sonra buradan çıkacağımızı söyledi." Burnundan nefes alıyor. "Evden bir dakikalığına da olsa çıkmaktan mutlu olursun sanmıştım."

"Öyleyim." Çabucak başımı salladım, bu doğru. Çok şey oldu.

Julian'ın buna evet demesi bile bir mucize. Binlerce uyarı içeren bir evetti.

Kevlar, hem Miguel hem de Kekoa, eskortlu zırhlı bir araba ve pencerelerin yakınında oturmak yok.

Saçlarımı kulağımın arkasına itiyor. "Gir ve çık, Dais."

Burnumdan nefes alıyorum ve durduğumuzda ona bakıyorum.

Herkesin seks kasetine olan takıntısı, özellikle de Santino'nun ışığında, şimdi daha da garip geliyor. Ama kimsenin bundan haberi yok. Romeo'nun incindiğini her düşündüğümde midem bulanıyor, şimdi iyi olsa bile.

İyi olmak öznelidir. Yerleşkede aklını kaçırıyor ama teknik olarak iyi. Bu gece gelmek istedi - Christian ve benimle çıkmasına izin vermem için bana yalvarırken ne kadar çaresizdi. Ben tabii ki evet dedim ama Julian hayır dedi. Genel olarak Romeo'nun çıkmasına hayır diyeceğini söyledi ama Rome'un benimle çıkması? Felaket.

Christian ve ben arabadan indiğimizde hayal edebileceğinizden de kötüydü - her yerde paparazziler ve TMZ kameraları vardı.

"VANNA'YI ONUN İÇİN TERK ETTİĞİN

DOĞRU MU?" "KİM O?"

"BU DAISY MI?"

"DAISY, VASTIAN'IN BOZULMASINDAN SEN MI SORUMLUSUN?"

Miguel fotoğrafçıları ve muhabirleri itip kakarak mekâna girmemiz için yol açtı.

Kapıdan içeri giriyorum ve odadaki herkes dönüp bana bakıyor gibi hissediyorum.

Christian omuzlarını dikleştiriyor ve kolunu boynuma dolayarak beni Magnolia ve Taura "nın kalabalığının arasından bize baktıklarını görebildiğim arka tarafa götürüyor.

"Vastian kulağa cinsel yolla bulaşan bir hastalık için merhem gibi geliyor." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve o da gülüyor.

"Ben de pek hayranı olduğumu söyleyemem."

Magnolia ellerimi tutuyor, beni masada yanına çekiyor, bana sıkıca sarılıyor ve hangi dünyada onun kucaklamasını rahatlatıcı bulacağımı düşünebilirdik ki, ama buluyorum...

"Korkunç muydu?" diye soruyor kalabalığa bakarak. "Londra skandalları sever."

Beni rahatsız etmiyormuş gibi gözlerimi deviriyorum.

"Harika görünüyorsun!" Magnolia kıyafetime bakarak ekliyor.³ Bana iltifat ediyormuş gibi görünüyor ama aslında sadece kendine iltifat ediyor, çünkü telefonuma bir uygulama indiren ve haftanın her günü ve her etkinliğim için kıyafetlerimi düzenleyen lanet bir psikopat.

takvim .⁴

"Oraya gidip onları göstermemi ister misin?" Taura öneriyor. "Dikkatleri başka yöne çekmek... odadaki fili kabul etmemek zor

-" Christian'a eliyle işaret eder.

"Odadaki fil o." BJ Christian'a göz kırpmıyor ve o da gülmemeye çalışarak gözlerini deviriyor.

Gece devam ediyor ve her şey yolunda.

Bizimle olmayan hiç kimse yaklaşacak kadar cesur değil ve eskiden nefret ettiğim bu kızlarda bulduğum arkadaşları ne kadar sevdiğimi kendime isteksizce itiraf ediyorum.

Kısa bir süre sonra Magnolia restorana bakar ve sonra fısıldar⁵ Bana.

"Bu eskiden çıktığın seksi polis değil mi?" Parlak bir şekilde soruyor, yanımdan geçerken bakıyor.

Christian, BJ, Henry ve Jonah onu duyarlar çünkü o korkunç bir fısıldayıcıdır ve dönüp bakmadan önce her biri sırasıyla bir şeyler mırıldanır,

"O seksi mi?"⁶, "Yani, sence seksi mi?"⁷, "Evet, o oldukça seksi"⁸ ve "O kadar da seksi değil ."⁹

Ve Magnolia, Taura ve ben, boğazımı temizleyip ona küçük bir gülümseme göndermeden önce eğlenen bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz.

"Evet, öyle."

İyi görünüyor.

Tiller her zaman iyi görünür, sorun hiçbir zaman bu olmadı.

Ya da tam tersi, sorun hep buydu.

Dyson ve eski sevgiliyle birlikte.

Buradan bile onun gözlerini görebiliyorum, böyle karanlık bir yerde bile her zaman aydınlık. Üzerinde sade lacivert bir tişört, yırtık mavi Ksubis ve Chuck Taylor'lar var ve eğer böyle bir yüzü olmasaydı, böyle bir kıyafetle böyle bir yere girmesi mümkün olmazdı ama sonuçta o - buradaki çocuklar ne kadar kabul etmek istese de - Seksi Polis.

"İkiniz ayrıldığınızdan beri onu görmedin mi?" BJ bana soruyor ama aslında Christian'ı izliyor, onu ölçüyor.

Christian'ın gözleri kısılmış ve nefes alıp vermesi yavaşlamış. Görünüşte sakın görünüyor ama gözlerinin ardındaki bakış beni geriyor.

Christian'ın tüm sivri uçları benim için havada, biri sevdiğin kişiyi incittiğinde nasıl olurlarsa öyle, ama onun sivri uçlarına ihtiyacım yok, sadece ona ihtiyacım var.

Onu bu durumdan kurtarmak için çenemi omzuna gömüyorum ve başımı BJ'ye doğru sallıyorum.

"Hayır."

"Gidip onu becermek ister misin?" Jonah neşeyle teklif ediyor.

"Evet," diyor Christian, yüksek sesle masayı iterek, ama bileğinden tutup onu geri çekiyorum.

Tepkiler burada bile yüksek sesle dile getiriliyor ve Killian Tiller'ın gözleri bize doğru kayıyor.

Bakışları bana yerleşti, her zaman olduğu kişinin kollarına sarıldı. paranoyak hakkında.¹⁰ Tiller'ın yüzü gergin ve sinirli bir hal alıyor ama gülümsemeye çalışıyor. Başını sallayarak gelip onunla konuşmamı işaret ediyor.

Bana deliymişim gibi bakan Christian'a, "Gidip merhaba diyeceğim," diyorum.

"Ne?" Kafasını sallıyor. "Neden?"

"Çünkü!" Yüksek sesle söylüyorum. "O benim eski erkek arkadaşım, hayatımın önemli bir bölümünde birlikteydik, büyük çoğunluğunda bana karşı çok iyiydi ve sen ve Julian'ın gelecekte onunla sorun yaşama olasılığınız çok yüksek ve onunla iyi ilişkiler içinde olmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum-"

"Hayır." Christian başını sallar. "Onunla aram asla iyi olmayacak - onunla konuşma."

Birkaç saniye ona baktım. "Tüm internette eski sevgilinle bir seks kasetin var."

"Oh, lanet olsun - iyi!" İnliyor. "Ama haftanın geri kalanında bunu sadece o zaman kullanabilirsin, tamam mı? Sana kahve getirmeyeceğim.

Sabah.¹¹ Yarın sabah sadece bir simit kalırsa, siktir git, ben alıyorum ve bir bok diyemezsin-"

Gözlerimi deviriyorum ona¹² Tiller'ın yanına gitmeden önce. Barın kenarına doğru ilerledi ve beni bekledi.

"Merhaba." Ona parıldıyorum.

Tiller dilini mükemmel beyaz dişlerinin üzerinde gezdiriyor, gözleri biraz kısılmış. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Birkaç saniye öylece duruyor, barın arkasında dümdüz ileriye bakıyor, sonra bana bakıyor.

"Bana hiç söyleyecek miydin?"

Omuzlarımı dikleştirip kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Eski erkek arkadaşım ile tekrar birlikte olduğumu mu?"

Yüzüyle zımmen 'evet' der gibi bir şey yapıyor.

"Oh, kahretsin." Alaycı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Şarkı söyleyen telgraf gelmedi mi? Ön ödemeliydi."

Bana etkilenmemiş bir bakış atıyor, ben de ikiyüzlü davrandığı için kolunu dürtüklüyorum.

"Konuşmayı seven birisin," diyorum ona.

"Şimdi nasıl?" diye soruyor, burnu havada, biraz dindar.

"Belli ki Michelle'e geri dönmüşsün." Ona doğru gizlice başımı salladım.

Başını eğdi. "Belli, değil mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Benim için mi geldin?"

Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor. "Öyle olduğumuzu bilmiyorlar ama evet." Bir kez başımı salladım. "Tamam. Her şey yolunda mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Sana söyleyecek kesin bir şeyim yok Dais, sadece... Kötü mü hissediyorsun?" Omuz silkiyor. "Bir şeyler ters geliyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kötü konuşma mı?"

Gözlerimi tutarak başını sallıyor.

"Gevezelik yok. Hiç yok."

Biraz kaşlarımı çattım.

"Her şey sakın. Suçlar azaldı, soygunlar azaldı. İnsanlar bir şeye hazırlanıyor gibi hissediyor-"

Kollarımı kavuşturuyorum, sanki onları kavuşturmak her neyse onu uzak tutabilirmiş gibi. "Ne gibi?"

Tiller bir şey söylemek için ağzını açıyor ve sonra umutsuzca omuz silkiyor. "Bilmiyorum." Burnundan iç çekiyor, yüzünde stresli bir ifade var.

"Sen iyi misin?"

Başımı salladım.

"Öyle misin?"

O da başıyla onaylıyor. "Sana iyi davranıyor mu?"

Ona hızlı bir gülümseme gösterdim. "Evet."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve gülümsemesinin kenarları hüznü. "Güzel." "Eğer bir şey duyarsan-" diye başlıyorum.

Tekrar başını sallar. "Seni ararım." "Ya da uğrar mısın?"

Teklif ediyorum.

Yüzünde hızlı ve hüznü bir gülümseme beliriyor. "Muhtemelen değil."

"Yeterince makul," diyerek ondan bir adım uzaklaşıyorum ve bu beni biraz olsun incitmemiğ gibi davranıyorum. Ona küçük, rahatsız edici bir omuz silkme hareketi yapıyorum ve Christian'a doğru bir el hareketi yapıyorum. "Neyse, artık dönsem iyi olacak."

Ölçülü bir şekilde başını sallıyor. "Evet."

"Beni arayabileceğini biliyorsun Dais. Ne zaman istersen." Gözlerini bana dikti. "Neye ihtiyacın olursa."

Uzanıp elini sıkıyorum ama sadece bir saniyeliğine. "Seni görmek güzeldi, Tills."

Gülümsüyor. "Yalancı."

"Evet." Şakacı bir şekilde iç çektim. "Seni her zaman bir kapı aralığında tercih etmişimdir." Ben geri dönerken bir 'ha' sesi çıkardı.

"Her şey yolunda mı?" Christian tekrar yanına oturduğumda soruyor. Kağları endişeyle ve belki biraz da kıskançlıkla çatılmış, yanağından öpüyorum çünkü onunla kıskançlık yapmayı seviyorum.

Magnolia boğazını temizliyor ve masanın üzerinden bana doğru eğiliyor. "Eski sevgilinle fazla samimi olduğunu söyleyebilirim."

Christian, BJ, ben, Henry, Jonah ve Taura inanamayarak ona bakıyoruz.

"Sen onunla çıkmıyor muydun-" BJ'i gösteriyorum. "Neredeyse ondan ayrıldığın süre boyunca?"

Sözümü keserek başını sallıyor. "Bu benimle ilgili değil."

Tekrar araya girdim. "-Başka insanlarla çıktığın zamanlar da dahil mi?"

"Evet, ama-"

"Teknik olarak hâlâ eski erkek arkadaşın değil mi?" Açıklıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Şey, teknik olarak-"

Christian'a bir bakış attım.

"Benden bir şeyler öğren Daisy," diyor, sanki manastırdaki bir rahibe gibi. "Bak bu beni nereye getirdi - gerçek bir turşu kavanozuna."

BJ onun yanağını çok sevimli, çok hassas bir şekilde öper ¹³ ve fısıldar, "Bu ifade değil, Parks. Sadece 'turşu'. Turşu içindeydin."

Magnolia ona sorun kendisindeymiş gibi bakar. "Hiç mantıklı değil."

Christian eğlenerek boynunu kaşır. "Ne mantıklı değil?"

"Neden zor durumda olayım ki?" Omuz silkiyor, sanki biz aptalmışız gibi. "Neden turşu kavanozunun içinde olasın ki?" Ben soruyorum.

Magnolia'nın gözleri birbirine kenetleniyor ve sanırım ne demek istediğimi anlıyor çünkü bir anlığına bana sinirli bir şekilde bakıyor ve ardından çan sesi gibi bir kahkaha atıyor.

"Sadece söylüyorum-" Omuz silkiyor ve BJ'e 'sadece arkadaş' gibi sokuluyor. "Normal bir polis memuru olsaydı fark etmezdi ama seksi takvimdeki o, değil mi?"

Onunla çocuklar arasına bakıyorum ve temkinli bir şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Hayır mı?"

"Oh." Biraz yüzünü buruşturuyor. "O zaman bu biraz kaçırılmış bir fırsat, değil mi? Bunu gerçekten yapmalılar-" BJ ona bir bakış atar. "Yani -" Hızla Christian'a bakar. "Hayır, yapmamalılar! Eugh!"

Christian onu tersliyor ve ben de yanağından öpüyorum.

"Merak etme dostum-" BJ omzunu tutup neşeyle sallıyor. "Takvimini yüz kere satın alırım."

"Büyük satıcı, Londra Takviminin Çete Lordları-" diye araya giriyor Henry,

sırıtarak.¹⁴ "-Christian, Jonah ve Julian arasında oldukça iyi bir dağılım var-" "Romeo," diye ekliyor Magnolia.

"Siktir." Christian gözlerini devirir.

Özür dileyerek gülümsüyor. "Özür dilerim! Daisy'nin erkekler konusunda iyi bir zevki var, ne diyebilirim ki?"

BJ ona bir bakış atarak "Hiçbir şey," der. "Lütfen - sadece - hiçbir şey."

Gece ilerliyor, Christian halkla ilişkiler görevlisiyle birlikte üst kattaki ofisine çıkıyor ve ben de lavaboya gitmek için izin istiyorum.

Gece öngördüğümünden daha az korkunç geliyor ve itiraf etmeliyim ki rahatladım. Tiller'ı görmek iyi hissettirdi. Sanki bir pencereyi araladım ve bayat havayı dışarı çıkardım. Ondan sonra daha temiz nefes aldığımı hissediyorum.

Masamıza geri dönerken biri bana "Siktir git!" diye bağılıyor.

Yüzünü görmeden önce o olduğunu anladım. Topuğumun üzerinde dönüyorum ve Vanna'ya bakıyorum.

"Üzerinizdeki çift-" Ona başımı salladım. "İnanılır gibi değil. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Hiç kimse." Tükürüyor, gözleri yaşla doluyor. "Sen hiç kimsesin. Kimse seni umursamıyor, kimse adını bilmiyor."

"Aslında-" Yüzümü buruşturuyorum. "Videonun sonuna kadar izlerseniz, en azından Christian'ın adımı bildiğini **g ö r ü r s ü n ü z .**"

Gözleri yarıldı.

"Vanna!" Magnolia yanımda belirdi. "Seni görmek çok güzel-"

Vanna kaşlarını çatar, kafası karışmıştır.

"İnanılmaz bir oyunculuk yelpazen var-" Magnolia başını sallıyor. "Haberlerde üzgün halini izlemeye bayılıyorum, çok inandırıcısın." Magnolia ona nazik bir gülümseme veriyor, ancak kenarları donuk.

"Aslında arsız filminizin alternatif sonunu gördüm-" Başını sallayarak ona bakıyor. "Ne olay örgüsü ama!"

Vanna'nın yüzü bocalıyor. "Ne?"

"Christian sonunda onun adını söyledi-" Magnolia beni işaret ediyor. "Ah! Hey, söyle bana, orgazmın ortasında sana başka bir isimle seslenen bir çocukla birlikte kalmak için ne kadar az özgüvene sahip olmak gerekir? Sanırım, hiç mi?"

Vanna bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Magnolia uzanıp koluna hafifçe dokunur.

"Yarın çıkıyor." "Ne?"

Vanna göz kırpmıyor.

"Değiştirilmiş versiyon - tam versiyon da diyebilirsiniz." Magnolia ona yardım ediyormuş gibi gülümser.

"Size ait olmayan bir seks kasetini rızanız olmadan dağıtmak seks suçudur." "Biliyorum!" Magnolia ısrarla başını sallar. "Hukuk müşaviriyle görüştüm önceden. Elbette yayınlamak için Christian'ın açık iznini almıştım ama sizin izninizi almamıştım, ama ilk başta siz yayınlamaktan memnun olduğunuz için mahkemede tartışılabilir-"

"Christian'ın rızası olmadan-" diye araya giriyorum.

Vanna başını sallar. "Bunu kanıtlayamazsın."

"Oh!" Magnolia yüzünü buruşturuyor. "Hayır, ama yapabilirim - IP adresinizden Martin Wallace'ın *Daily Mail*'deki IP adresine bir dosya aktarımının yanı sıra ikiniz arasında anlaşmayı ortaya koyan tüm bir alışverişin ve ayrıca videonun yayınlanmasından bir gün sonra offshore hesabınıza bir banka havalesinin kanıtını elde ettim."

Vanna'nın ağzı açık kaldı ve ben de Magnolia'ya baktım.¹⁵ Huşu.

"Halkla ilişkiler şirketini aramalısın," diyor Magnolia kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Muhtemelen zor birkaç hafta olacak, ama hey! Bu

Tamam, tüm Britanya zaten senin böyle sevdiğini biliyor." Magnolia ona sert bir gülümseme fırlatır ve uzaklaşır.

Vay anasını.

Benim bile çenem düştü.

[1](#) Olabilir. Gününe göre değişir.

[2](#) Ama birçok yorumu vardı ve bunlardan biri de ayrılığımıza neden bu kadar üzüldüğümü şimdi anladığıydı.

[3](#) Süslemeli deri mini elbise (Valentino); Intarsia örgü siyah hırka (Burberry); Devon saten topuklu katırlar (The Attico); Four Ring süslemeli deri çanta (Alexander McQueen); Meryl 18 ayar altın halka küpeler (Anita Ko).

[4](#) "Takvimime nasıl erişebiliyorsun?" Ona sordum ve o da sanki çok saçma bir soruymuş gibi rahatça güldü.

[5](#) Yüksek sesle.

[6](#) Christian.

[7](#) BJ.

[8](#) Henry.

[9](#) Jonah.

[10](#) İyi bir nedeni var sanırım.

[11](#) "Evet, öylesin." Sözünü kestim. Kabul etmeden önce gözlerini deviriyor. "Evet, öyleyim."

[12](#) Simitleri saklamayı da aklına not et.

[13](#) Ve sanırım ben de ona biraz aşığım, ama sadece yaşayan her kızın aşık olduğu şekilde, yani her neyse, bu ne burada ne de orada.

[14](#) "- Bir çete lideri değil," diye araya girer Christian.

[15](#) İsteksiz.

Hristiyan

Bugün annemlerde öğle yemeği. Pazar öğle yemeklerini hep sevmiştir annem. Ben her zaman çok yardımsever olamadım ama Daisy bayılır. Aslında onları o kadar çok seviyor ki onun için üzüldüğümü; bir aileye ne kadar özlem duyduğunu, onunkinin onun için ne kadar boktan olduğunu, her şeyi düşününce.

Bilmiyorum, bir yanım Jonah'ın Daisy'nin sihirli olduğu konusunda haklı olabileceğini düşünüyor, çünkü aniden babam yine etrafta.

Gerçekten güvenmiyorum.

Geçen hafta beni yemeğe davet etti, ben de hayır dedim. Bana kalırsa, on beş yıl boyunca siktirip gidemezsin ve canın istediğinde geri gelemezsin, ama annem mutlu.

Jo geçen gece barda onunla bir içki içtiğini söyledi. Neden bilmiyorum. İyi olduğunu söyledi. Babam ona kendisiyle ilgili bir sürü şey sormuş, ilk buluşma gibi hissettirmiş.

Daisy ve ben malikaneye geldiğimizde Callum Amca gidiyordu.

Ona sözsüz bir el sallıyorum ve gittiği için biraz rahatladığımı hissediyorum.

Daisy'nin yanında ondan hoşlanmıyorum. Benim yanımda da hoşlanmıyorum ama içinde onu Daisy'den uzak tutmak isteyen bir şeyler var.

Bir keresinde Jonah'a laf arasında bahsetmiştim, o da geçiştirmişti. "O kadar da kötü biri değil," dedi Jo başını sallayarak. "Sen sadece ona kötü davranıyorsun.

Çünkü ikiniz de bir partide *Aşk Adası*'ndaki aynı kızla oynuyordunuz ve kız onu seçti."

Bu tam olarak doğru değil.

Ayarladığım kızın amcam tarafından da ayarlandığını fark ettiğimde, ondan oldukça hızlı bir şekilde ayrıldım, ama evet - adil bir değerlendirme. O zamandan beri Callum'dan daha az hoşlanıyorum. Kin tutmamla tanınırım.

"Nereye gidiyor?" Fuayede konuşurken Daisy soruyor.

Omuz silkiyorum. "Kimin umurunda?"

Onu koridorda duvara yaslayıp öptüm.

"Ay!" diye alay ediyor kardeşim. "O zaman başka bir video mu çekiyoruz?"

Daisy ona ters ters bakıyor ve annem evin göbeğinden bir yerlerden ciyaklıyor.

"Jonah, bugün seks kaseti esprisi yapmayacağız-" Jo bana bir bakış attı. "Söz vermiyorum."

Yemek odasına giriyoruz ve babam orada, masanın başında oturuyor, sanki hiç gitmemiş gibi.

Yapmış olması dışında. Yapmamış olsa bile. Evin uzak ucundaki ofisi, onu gördüğümüz ve yapmadığı her şey için lanet olası Prag'da da olabilirdi.

Annem tarafından büyütüldüm. Bu kadar.

"Daisy." Babam elini sıkılamak için ayağa kalktı. "Seni tekrar görmek güzel - seks kaseti yayınlandıktan sonra Christian'ı terk etmediğin için teşekkür ederim."

Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum ve Daisy kolunu benimle birleştirerek başını koluma yaslıyor.

"Oh, Jud - o zaman belli ki izlememişsin-" diye başını sallıyor. "Son derece iyi bir iş. İzlemiş olsaydın neden hâlâ birlikte olduğumuzu bilirdin. O bir yetenek."

Daisy ona şımarıkça bir gülümseme veriyor ve babam kokluyor, istemiyormuş gibi görünse de eğleniyor, ya ben? Onu her zamankinden daha çok seviyorum.

Kimse bakmazken kulağına "Teşekkür ederim," diyorum. Onu masaya doğru çekiyorum ve ellerini tutuyorum.

Annem odaya girdi, bana ve Daisy'ye doğru yürüdü. Başımın üstünü öptü, Daisy'nin başını öptü ve omuzlarını sıktı.

"Anlat bana." Dais'in karşısına oturur. "Romeo nasıl? Julian'la konuştum, seninle olduğunu söyledi-"

"O daha iyi." Daisy başını sallıyor. "Enfeksiyonu önlemek için bazı antibiyotikler kullanıyor ama iyileşmesi iyi gidiyor." Anneme minnettar bir gülümseme veriyor.

"Tuhaf mı?" Jo soruyor. "O ve Christian'ın orada uyuması gibi."

Daisy biraz kaşlarını çatıyor ama ona ters ters bakıyor. "Sen ve Henry'nin aynı kızla çıkmanızdan daha garip bir şey olamaz-"

"Siktir," diyor Jonah nefesinin altında. "Cephaneliğinde bu varken her zaman hazır ol."

Daisy dilini ona doğru uzatır.

"Romeo kim?" Babam soruyor.

Jo, "Daisy'nin eski erkek arkadaşı," dediği sırada ben de "Bambrilla," diyorum. Babam Daisy'ye bakıyor.

"Daisy kimi kurtardı-" diyor annem ona bakarak.

"Pek sayılmaz." Daisy gözlerini devirir. "Koluna bir mermi saplanmıştı. Az önce çıkardım."

Kolumu gururla ona doluyorum ve başını öpüyorum.

"Bambrilla," diye başını sallıyor babam. "Bu-"

Annem ona "Santino'nun oğlu" dedi.

Babam başıyla onaylıyor, yetişmeye çalışıyor. "Eskiden onunla çıkıyordun." "Evet." Daisy bana doğru eğildi.

"Çok uzun bir süre."

Babama bakıyorum, kabuk bağlamış yarayı deşmeye devam edip etmeyeceğini merak ediyorum - Daisy'nin eski erkek arkadaşının onunla yaşamasından memnun muyum? Elbette hayır. Ona güveniyor muyum? Bilmiyorum. Ama ona güveniyorum.

Bana bakıyor, sonra bırakıyor.

Babam Daisy'nin bardağını işaret ediyor. "Cankurtaranın şaraba ihtiyacı var." Ve masadan kalkıyor.

Annem ellerini çırpıyor. "Ben alırım, ben alırım!" Uçup gidiyor ve Daisy babasına bakıyor.

"Demek Cawthorpe'da büyüdün," diyor ona.

Adam şaşırarak başını sallar. "Büyüdüm."

"Christian geçen hafta beni oraya götürdü - çok güzel bir yer."

Babam bana bakıyor, ben de başka tarafa bakıyorum. Daisy'nin söylediği bir şey, gerçekten istemediğim bir çaba gösteriyormuşum gibi geliyor.

Bana ağırlığını hissettiren bir bakış atıyor ve sonra başıyla onu onaylıyor. "Evet, öyle."

Ve sonra hiçbir şey. O bir şey söylemiyor, ben bir şey söylemiyorum - öylece oturup bakıyoruz. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum, onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Bunu yıllardır yapmamıştım.

Çaba göstermesi hoşuma gitmiyor, anlıyor musun?

Yirmi beş yaşındayım, artık bir babaya ihtiyacım yok. On iki yaşındayken annemi kilerde tek başına ağlarken bulduğumda, bizi yatılı okula gönderdiklerinde, on beş yaşındayken rugby sahasında kıcıma tekme yediğimde ve artık oynamak istemediğimde, en iyi arkadaşımın kız arkadaşına aşık olduğumda, geçen yıl New York'ta onu neredeyse becerdiğimde bir babaya ihtiyacım vardı - şimdi ona ihtiyacım yok. Hepsini zaten onsuz yaptım ve iyiyim. O yüzden her ne çaba gösteriyorsa artık çok geç ve ben bunu istemiyorum.

Jo bana bakıyor ve düşüncelerimin içindeymiş gibi hissediyorum. Bu işte benden daha iyi, daha çabuk ve daha kolay affediyor, kin tutmakta sorun yok - egosu zedelenmediği sürece kolay kolay kin tutmuyor, o zaman Tanrı yardımcınız olsun. Jo çoğunlukla iyi vakit geçirmek için burada. Bu konuda aynı değiliz.

"Yani-" Jo başını sallıyor. "Parks'ın küçük planından haber var mı?"

"Hayır." Daisy gözlerini deviriyor. "O videoyu sadece kendisi için istediğini düşünmeye başlıyorum."

Yüzümü buruşturup kadehimi boşaltıyorum, sonra da etrafıma bakıyorum. "Annem şarabın yanında nerede?"

Birkaç dakika oldu. Jo ağzıyla omuz silkiyor.

"Barnsey!" Babam sesleniyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Yok bir şey.

"Barnsey!" diye tekrar seslenir. Hâlâ ses yok ve sandalyesinden geriye doğru itiyor. "Rebecca?" diye seslenir.

Daisy'nin gözleri endişeyle parlıyor ve daha dik oturuyor.

"Rebecca!" Babam tam anlamıyla bağılıyor. Öyle bir bağırış ki, evin neresinde olursanız olun duyuyorsunuz.

Hala bir şey yok.

Bu beni ayağa kaldırmaya yeter, Jonah'ı da.

Belki Rem'e olanlardan, belki de geçen gün Santino'ya olanlardan dolayı, ama kendimi hasta hissediyorum. Hemen.

Hepimiz dağıldık. Jo üst kata, babam oturma odasına, ben ve Daisy mutfığa.

"Eminim iyidir," diyor Daisy, elimi tutarken, kaşları düşük.

Başımı sallıyorum ama yine de midem bulanıyor. Mutfığı, uşağın mutfığını, kileri kontrol ediyoruz - kiler kapısı açık. Çenemi sallayarak bakıyorum ve Daisy'nin gözüne takılıyorum.

Ona silahımı gösterdim.

"Bende yok," diye başını sallıyor. Mutfak çekmecesine yöneliyor ve iki maket bıçağını kollarına sokuyor - bu nasıl bir hayat böyle?

Merdivenlerden inerken Daisy'yi arkama çekiyorum, onu duvara doğru itiyorum, böylece onu biraz daha korumuş oluyorum. Işık yanıyor.

Merdivenlerin dibine vardığımızda sessiz kalmasını sağlamak için parmağımı ağızıma götürüyorum.

Yaklaşık on saniye dinledik. Hiçbir şey yok.

"Anne?" Seslendim ama bir şey yok.

Daisy telefonunu çıkarıyor, kamerayı açıyor ve selfie moduna getiriyor, sonra kamerayı arkamızdaki yere çeviriyor - yerde yatanın annem olduğunu fark etmem birkaç saniyemi alıyor. Ama Daisy öyle yapmadı, hemen harekete geçti.

Ben mi? Orada durup ona bakıyorum, annem kilerimizin zemininde yatıyor, kafasından darbe almış gibi kanlar akıyor - ve bir an boşluğa düşüyorum.

"Christian-" Daisy diyor ama ben bir şey demiyorum.

Annem - tüm maçlarıma geldi, her pazartesi bizi bıraktı, her cuma bizi aldı, hiçbir mazereti yoktu, her zaman. Hala bizim için Paskalya yumurtası avına çıkıyor. Noel arifesinde sanki beş yaşıdaymışız gibi bacadan Noel Baba'nın ayak izlerini çıkarıyor. O dünyadaki en iyi anne, sahip olduğum tek gerçek ebeveyn, gerçekten. En azından saydığım yıllar boyunca.

"Christian!" Daisy yüksek sesle, gözümü yakalayıp bana bakarak, çok net bir şekilde, "Yardım çağır," diyor.

"Jonah!" Bağırıyorum. Sesim çok uzaklardan geliyor. "Jo!"

"Ne?" Babam merdivenin başında belirdi. "Ne oldu? Neyin var?"

Onlara doğru koşuyor ve hemen annemi görüyor.

Ona doğru koşuyor. Koşuyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, başını kaldırıyor- "Hayır!" Daisy bağırıyor. "Hayır, kafasına dokunma!"

Daisy yerini değiştiriyor, annemin başının ağırlığını babamın ellerinden alıyor ve onu tekrar yere indiriyor.

"Çok fazla kanaması var." Babam ona bakıyor ve tekrar yüzüne dokunmak için uzanıyor.

Jonah merdivenlerin başında belirdiğinde ona "Lütfen ona dokunmayı bırak," der.

"Christian-?" Aşağı iniyor. "Neyin var? Kahretsin," diyor onu gördüğünde.

Daisy babama, "Tişörtünü bana ver," diyor. Babam boş gözlerle ona bakıyor.

Benimkini çıkarıp ona veriyorum, Daisy de annemin kafasında tutuyor.

Babam Daisy'nin kollarını annemden uzaklaştırır. "Dur, ona zarar vereceksin!" diye vahşice bağırıyor ve sonra annemin üzerinde gezinerek yüzüne dokunuyor.

"Barnsey - beni duyabiliyor musun? Özür dilerim, çok özür dilerim. Seni seviyorum, seni hep sevdim - sadece bir süreliğine seni kaybettim ve - seni yeni buldum - ve-" Saçlarını kulaklarının arkasına itiyor, sonra elinin üzerinde kan görüyor ve titremeye başlıyor. "Aman Tanrım," diyor nefesinin altında.

"Biri ambulans çağırdı mı?" Daisy soruyor.

Jonah ona bir bakış atarak, "Burada polislik yapmıyoruz," der. Daisy ona başını sallar. "Bugün yapıyorsunuz."

"Barnsey-" Babam tekrar annemin yüzüne dokunuyor, şimdi ağlıyor - ağlıyor olması beni şaşırtıyor, yıllarca hiçbir şey yapmadıktan sonra içgüdüsel bir şekilde bu kadar önemsiyor - histerikleşmeye başlıyor. Hiperventilasyon.

"Christian." Daisy bana bakıyor. "Götürün onu."

"Hayır-" Babam başını sallıyor. Ona doğru ilerliyorum ve benimle dövüşmeye hazır bir şekilde ayağa fırlıyor. "Hayır, lütfen - yardım edebilirim."

"Jud." Daisy ona bakar. "Ona yardım edemezsin, ama ben edebilirim, sadece gidip Christian'ın yanında durmanı istiyorum-"

Onu omuzlarından tutup kendime doğru çektim, kollarımın arasında ağlıyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Yerde kanlar içinde yatan anneme bakıyorum ve bu şekilde ağlamayı hak etmediğini düşündüğüm babama sarılıyorum. Bu kadar uzun süredir bu kadar boktan durumdayken böyle umursamayı hak ettiğini düşünmüyorum.

Daisy nabzını kontrol ediyor.

"Zayıf-" diyor. "Ama orada. Bana telefonunu ver," der Jonah'a. Jonah telefonu ona uzatır. El fenerini açıyor ve annemin gözlerini açıyor.

"Siktir," diyor nefesinin altından ve hem Jo hem de ben ona bakıyoruz.

Daisy başını sallar. "Her şey yoluna girecek-" Kendi kendine başını sallıyor. "Her şey yoluna girecek."

Arka plandan gelen siren seslerini duyabiliyorum, çok uzakta görünüyorlar.

Her şey çok uzakta görünüyor.

Annem yerde, babam kollarımda. Daisy'ye bakıyorum ve o da bana bakıyor. "Sorun yok," diyor bana.

Yalan söylüyor.

Daisy

Bir insanı sevmekle ilgili öyle bir şey var ki, onun acısını kendi acınızdan çok daha kötü hale getiriyor.

Christian'ı annesinin hastane odasının önünde ağlarken izlemek hayatımda gördüğüm en acı verici şeylerden biriydi.

Hiç böyle bir nedenle birini teselli etmek zorunda kalmamıştım. Genelde teselli edilen ben olurum.

Gerçekten ne yapacağımı bilemedim. Görebildiğim yaraları olan insanları iyileştirebilirim ama kalp yaralarını bilemiyorum. Sadece yanına oturdum, elini tuttum, hiçbir şey söylemedim çünkü zaten kelimeler yoktu. Şu anda olmaz.

Künt kafa travması, karar bu.

Birisi Barnsey'e arkadan şarap şişesiyle vurmuş.

İki ayrı Borough ailesinin iki farklı reisinin bu kadar kısa bir süre içinde hedef alınmasının ne anlama geldiğini göz ardı edersek, genel olarak birinin ona bunu yapması düşünülemez.

Herkes Rebecca'yı sever. Onun çocukları¹ ve onu herkesten çok seviyorlar, Weymouth Street Hastanesi'nin tüm ikinci katı bizim iş kolumuzdaki insanlarla dolup taşı.

Buraya ilk gelen kardeşim oldu.

Hemen yanına koştu, onu görünce ağlamamak için alt dudağını ısırды - yine de ağladı.

Julian Rebecca'yı seviyor. Ona karşı her zaman sabırlı ve düşüncesizce kararlar verdiğinde nazık davrandı, ailemizle ilgili her şeyde ona iyi davrandı - o sadece iyi bir kadın.

Odasının etrafı güvenlikle çevrili ve Tanrı'ya şükür çünkü burası gerçekten köpeklerin yemeği gibi - Callum Barnes'ın orada bulunan herkesi şahsen incelemesi ve Jud ile birbirlerinin boğazına sarılmaları arasında

onlar. Sürekli. Callum Jud'u orada olmadığı için suçluyor, Jud Callum'u bu hayatı yaşamasına izin verdiği için suçluyor - tartışmaları birkaç saatte bir zirve yapıyor ve yumruklaşacaklar gibi görünüyor. Paramı Jud'a yatırıyorum ama Callum'un da vücudunun bir yerinde muhtemelen bir çakı saklıymış gibi göründüğünü düşünüyorum. Bence kazanmak için kirli oynayacak. Julian ve Jonah her ortaya çıktıklarında kavgaları ayırıyor ve Jules Callum'u yürüyüşe çıkarmaya devam ediyor.

Jud Rebecca'nın yanından ayrılmıyor. Christian bunu kabullenmekte zorlanıyor, bunu alnında görebiliyorum.

Babası annesinin yüzüne her dokunduğunda Christian onun eline bakar, bağıını hafifçe sallar, çenesi gerilir, burun delikleri açılır.

Bir ara odasını neğelendirmek için çiçek almak üzere aÇağıya indim. Açık renklerden, mavilerden, morlardan ve beyazlardan demet demet aldım ve onları içeri götürdüğümde Christian yorgun bir ifadeyle bana gülümsedi.

Onları taşımama yardım edecek sehpa.

Yatağının başucundaki masaya gidip yanına açık mor olanlardan koyuyorum.

Jud onlara bakarak, "Hayır," diyor. "Onlardan nefret eder." "Ne?" Kafam karışmış bir şekilde göz kırpiyorum.

"Şakayıklardan nefret eder-" Onları alıp bana geri verdi. "Götür onları."

Christian'a bakıyorum ve yanaklarım belki biraz kızarıyor, ama sorun değil - dürüst olmak gerekirse, ilk etapta satın aldığım çiçek türleri konusunda o kadar da bilinçli değildim. Çiçeklerin isimlerini bilmem, farklı cerrahi kelepçelerin isimlerini bilirim. Dünyada var olan tüm dikiş türlerini bilmek ister misiniz? Bunu size söyleyebilirim. Size tüm cerrahi iğnelerin isimlerini söyleyebilirim - ama çiçekler? Papatyalar, manolyalar, güller ve laleler ve ben tamamen tükendim.

Christian'a bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum çünkü kafam karışık.

çünkü duygularım incindi ² ve sonra başını sallar.

"Sen nereden bileceksin ki?" Çenesini babasına doğru sallıyor.

"Christian-" Başımı sallıyorum.

"Hayır, aslında ama- nasıl yaparsın?" Christian biraz düşmanca sorar.

"Nelerden hoşlandığını bilmiyorsun, en sevdiği yemeği bilmiyorsun, çayını nasıl içtiğini bilmiyorsun-"

"Siyah," diyor babası.

Christian hiç duraksamadan ona, "Biriyle beyaz," dedi. "Onu hiç tanımıyorsun."

Jud ölçülü bir nefes alır ve Rebecca'yı işaret eder. "O benim karım."

"Kâğıt üzerinde belki, evet-" Christian bağıını salladı. "Ama son on beş yıldır dul."

Babası ona bakıyor, çenesi gergin, gözleri karanlık ve sonra oğlunun üzerine atılıyor. Onu gömleğinin yakasından tutup duvara çarpıyor.

Julian ayağa kalkıyor ve onları ayırmak üzereyken Christian aniden onu iterek uzaklaştırıyor. Jud geriye doğru tökezliyor ve sonra Christian yüzüne sağ kroşe atıyor.

Ne kadar iyi bir dövüşçü olduğu hakkındaki tüm o söylentiler? Hepsi doğru.

Bu iki hareketle babası yere yığılıyor ama bu Christian'ın karnına defalarca tekme atmasını engellemiyor. Kardeşim onu tutup geri çekmeye çalışıyor ama o da Julian'ın yüzüne vuruyor.

Savaş ya da kaç, bunu gözlerinde görebiliyorum. On buçuk yıllık travma ve terk edilme sorunları yüzünde çatlıyor, altında magma gibi kabarıyor.

"Christian-" Onu arkasından tutup geri çekmeye çalışıyorum. Etrafımda dönüyor ve ben eğilmem gerektiğini biliyorum çünkü beyni tekliyor ve eğer eğilmezsem bana vuracak.

Haklıyım, gözlerimin içine bile bakmadan sallıyor ve ben eğiliyorum, bütün oda donuyor ve bütün sesler kesiliyor. Christian kendini yakaladı, beni gördü, kime salladığını gördü.

Beni tutuyor, kolumdan tutuyor, yüzüme dokunuyor - beni kendine çekiyor. Julian bize bakıyor, gözleri endişeyle açılmış - ama ben başımı sallıyorum.

Ben iyiyim. Kendimi vurdum, gırtlığım ezildi, bıçaklandım - travmanın derinliklerinde sevdiğim adamdan gelen bir salıncaktan kaçmak mı? Çocuk oyuncağı, mutlu günler.

"Kahretsin-" Beni odanın köşesine doğru itiyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Daisy, ben-"

"Iskaladın. Ben iyiyim." Başımı salladım. "Eğilmem gerektiğini biliyordum." Yüzü acı dolu, iç burkucu bir şekilde geriliyor.

Elleri biraz titriyor - adrenalin - bu yüzden onu dışarı çekiyorum. Koridora, oradan da boş bir odaya... İçeri girer girmez kollarını bana doluyor, bana her zamankinden daha sıkı sarılıyor ve ağlıyor.

Bu büyük, çözülmemiş hıçkırıklar ve her biri kalbimi onunkine biraz daha sıkı bağlıyor.

Bu yaklaşık otuz saniye sürüyor ve sonra çekilip bana bakıyor - ela gözleri kıpkırmızı ve ağlamaklı. Parmağımı altlarında gezdiriyorum ve o da kokluyor.

"İyisin," diyor bana, sanki ağlayan benmişim gibi. Beni teselli ediyormuş gibi elini saçlarımın arasından geçiriyor.

Bazı insanlar kendilerini kaybettiklerinde kontrolün kendilerinde olduğunu hissetmeye ihtiyaç duyarlar. Ona bir gülümseme ve hızlı bir baş sallama veriyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ona hızlı bir gülümsemeyle.

"Bebeğim, biliyorsun asla-" Sözünü yarıda kesti, nefes alış verişini düzensizleşmeye başladı.

"Biliyorum." Çabucak başımı salladım. "Annen iyileştikten sonra salıncağın üzerinde çalışacağız."

¹ Jud Hemmes'i de geçici olarak bu şemsiyenin altına dahil edeceğim.

² Biraz incinmiş olsalar bile.

Julian

Barnsey'le ilgili tüm bu saçmalıklar kafamı biraz karıştırdı. Tüm o 'o iyi bir insan, bunu hak etmedi' saçmalıkları bir yana - çünkü o iyi ve bunu hak etmedi - o lanet olası bir çete lideri, o zaman belki de hak etti. Belki hepimiz hak ediyoruzdur.

Hastane çevresinde tansiyon yüksek. Christian babasıyla kavga etti. Onu fena benzetti. Bana vurdu, neredeyse istemeden Dais'e vuruyordu.

- O iyi. Jud Hemmes ve Callum Barnes sürekli birbirlerini boğazlıyorlar. Berbat bir durum. Jonah sarsılmış ve bitkin bir halde sandalyede oturuyor. Annesi onu uzun zamandır iyi eğitiyor. Callum da Jonah'ın hayatında onu kuşatmak için iyi bir yer edinmiş.

Ama hepsi çok fazla.

Barnsey'in yanında Jud, tüm bu süre boyunca onun elini bırakmamak, sanki şimdi bir hastane yatağında yarı ölü olarak onunla oturmak, sadece kaybetmekle kalmayıp lanet olası lavabodan aşağı attığı zamanı telafi edecekmiş gibi- bu beni korkuttu.

Rem öldüğünde kendini kilitlemeyi, korku ve acı içinde yaşamayı ve bunları geride bırakmamayı seçti ve yıllarını kaybetti. Onca zaman mutlu olabilirdi - onları daha önce görmeliydiniz. Ne kadar aşıklardı... iğrençti ama garip bir şekilde sağlıklıydı. Başka tarafa bakmak istemezsiniz. Ve sonra bir şey oldu - ve bu korkunç bir şeydi, bunu küçümsemiyorum, ne oldu- çocuklar ölüyor, bu berbat bir şey.

Eğer izin verirsiniz ve onlar da izin verirse sizi parçalar. Jud onunla birlikte o havuzun dibine battı.

Bu gece Jonah'ın mekanlarından birine gidiyorum. Büyük gecelerinden birinde, benden uğrayıp her şeyin yolunda gittiğinden emin olmamı istedi.

Bana uyar, kafamı boşaltmak istedim. Kafam tüm bu drama yüzünden bitmiş gibi hissediyor.

Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmemiştim. Muhtemelen düşünmeliydim ama düşünmedim - orada olabileceklerini.

Onu aramak, olan biten her şeyi anlatmak istiyorum, her ne kadar hiçbirini anlatamasam da - ama burada olacağını düşünmemiştim.

Ama tabii ki ister. O da en az benim kadar Jonah'ın arkadaşı, ikisi de öyle.

Onu Henry Ballentine ile barda gördüğümde sarsılıyorum.

Hırsızlar gibi kalın, bu ikisi.

Hiç çiş yapmadıklarına yemin ediyor - Christian da sorguladığımda aynı şeyi söyledi. Sanırım onlar benden daha sağlıklı.

Orada ona yakın duruyor, ciddi bir konuşma yapıyorlarmış gibi görünüyorlar - BJ ile birlikte olmaması garip.

Kulübün etrafına bakıyorum, bir kenarda elinde içkisiyle onu ve kardeşini izlerken kaşlarını çatıldığını görüyorum.

Hissetmek istemiyorum ama hissediyorum. Aramızdaki bu garip dostluğu. Birçok yönden küçük bir pislik, ama orada oturmuş onu izliyor, eğer yapabilseydim onu nasıl izlerdim. Bu kaş çatma bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor.

"Oi." Yanına oturdum. O yumruklaşmamızdan beri konuşmamıştık.

Bana birkaç saniye şüpheyile bakıyor ama sonra kaşlarını kaldırıyor.

"Hey." Biraz hevesiz, ama bunu kişisel almayacağım.

Birbirimize bakıyoruz, daha önce olanlarla ilgili hiçbir şey söylemiyoruz, ne diyebilirim ki? "Sen bir pislisin, ben bir pisliğim ve ikimiz de aynı kıza aşığız?"

Sanırım zaten biliyor.

Onun yerine "Çocukları gördün mü?" diye soruyor.

"Evet-" Başımı sallıyorum ama ona değil. İsteyerek değil ama sadece Magnolia'ya bakıyorum. Tekrar ona bakıyorum. "Bugün onlarla birlikteydin."

Başını sallıyor. "İyiler mi?"

Suratımı asıyorum, omuz silkiyorum.

"Öyle mi?" diye sorar, kaşlarını çatarak.

"Barnsey, yani." Başımı sallıyorum. "Hayır, pek sayılmaz."

Ballentine başını sallıyor, sinirli görünüyor.

"Siktir." İç çekiyor. "Tuhaf davranıyor, sanki- Yardım edebilirim, yapabilirim-" Sesi kesiliyor. Çünkü ne y a p a b i l i r d i ki? O bir doktor değil, o bir

Dedektif, o bizden biri değil.

Niyeti iyi ama eli kolu bağlı. Ona zayıf bir omuz silkme veriyorum.

"Gang lord bok mu?" diye soruyor bana bakarak. Ona hızlıca başımı salladım. "Onun gibi bir şey."

Magnolia'ya bakıyorum ve çenemi ona doğru sallıyorum. "Ne oluyor orada?"

"Oh-" Biraz kaşlarını çatıyor. "Yok bir şey. Şimdilik sadece arkadaşız." Biraz geri çekilip ona bakıyorum. "Ne?"

Onu izlerken omuz silkiyor. "Bir şeyleri çözmeye çalışıyorum."

Ona bakıyorum ve bu beni biraz sarsıyor, şampanya kadehini dudaklarına götürmesini, saçlarını omuzlarına atmasını, elleriyle çok fazla konuşmasını izlemek beni ağır bir şekilde yutkunmaya itiyor - onunla ilgili her şeyi özlüyorum. Şimdiye kadar atlatmış olurum sanıyordum ama atlatamadım, o kadar altındayım ki yeraltındayım.

Bu konuda biraz kızgınım, gerçekten. Ballentine'e bakıyorum. Sanki hediye edilen atın ağzına bakmış gibi hissediyorum - onu sana gümüş tepside geri verdim ve sen bir bok mu buluyorsun? Ne boku? Bu o.

Önemli olan tek şey o. O yüzden siktir et onu. O her şeyin ona verilmesiyle büyümüş lanet bir salak, bu yüzden onunla tek istediği kovalamak ama ben sadece onu istiyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan ayağa kalkıyorum. "Seni birazdan yakalarım, tamam mı?"

Cevap vermesini beklemiyorum, beni izleyip izlemediğini bilmiyorum - umurumda değil.

Ve sonra yürüyorum.

"Hen-" Önce ona başımı salladım.

Henry koluma vurmak için onun yanından uzandı.

"Bize bir dakika verir misin?" Bunu bir soru gibi söylüyorum ama aslında ona söylüyorum.

Gözlerini kıza çeviriyor, kız da ona hafifçe başını sallıyor ve ben de kızla göz göze gelebilmek için eğilmeden önce adamın uzaklaşmasını bekliyorum.

"Pekâlâ, ikinizin arasında ne haltlar dönüyor?" Ağzını büzüyor.

"Ne derler bilirsin - demir tavındayken dövülür... ılıkken."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bir yolunu bulmaya çalışıyoruz." Omuz silkiyor.

Ona bir bakış atıyorum ve Ballentine' i n kanepede oturduğunu

görüyorum. Etkilenmemiştir.

Gerçekten umurumda değil. Onu geri istiyorum.

"Anlamak mı?" Göz kırıyorum. "Bana sadece arkadaş olduğunuzu söyledi-"

Bu onu sert bir şekilde vurdu, umduğum gibi. Burnundan nefes alıyor. "Bu gevşek bir terim-"

Ona doğru eğildim, olabildiğince yaklaştım, ağzımı kulağına dayadım.

"Hey, dinle, hayatımın en iyi seksini yapmayı sen git diye bırakmadım. ve Ballentine ile arkadaş ol-" Sinir bozucuymuşum gibi gözlerini deviriyor ama ben ona bakıyorum. Ciddi olduğumu bildiğinden emin olmak istiyorum. "Sen daha fazlasını hak ediyorsun, Magnolia."

"Julian-" diye iç geçiriyor, sinirli görünüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey-" Omuz silkiyorum.

"Beni böyle sevmiyorsun, hatırladın mı?" Göğsüne dokunuyor. "Hiç sevmedin. 'Benden kurtulduğum için rahatladım', tam olarak söylediğin sözlerdi." Sanırım yüzünde biraz acının dans ettiğini görüyorum. "Onu seviyorum... Sanırım bunu ona gösterme konusunda kötü bir iş çıkardım."

O hissi bilirim Parks. Tekrar eğil ki sürekli düşen gözlerini yakalayabileyim. "Ve o da sen."

Bana bakıyor, gözleri dolu dolu.

Ona başımı sallıyorum ve sıkı bir gülümseme veriyorum. "O aptal suratın - "Şansları varsa seninle olmayan kim var?"

Sanki onu pohpohlamaya çalışıyormuşum gibi gözlerini deviriyor, ben de tekrar gözlerini yakalayıp sabit tutuyorum. "Ben ciddiyim, Tiges. Ne yapmaya çalışıyor?"

Bu onun göğsüne isabet etmiş gibi görünüyor çünkü bakışları düşüyor. "Bilmiyorum."

Ona böyle hissettirdiği için kızgın hissediyorum. "Etrafta dolanıyor mu?" Bana ters ters bakıyor. "Hayır-"

"Nereden biliyorsun?"

"O sadece-" Kadın sendeleyerek nefes alıyor. "Öyle olmadığını biliyorum."

Bir kahkaha atıyorum ve ona yaklaşmak için arkama yaslanıyorum. "Tiges, seni gözlerinin parladığını falan biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, eğer seni söylediği gibi seviyorsa, neden seninle birlikte değil?" Bir kez omuz silkdim.

Alt dudağını yalıyor, ağlayacak gibi görünüyor - kahretsin - ve sonra beni itip ofise doğru geri yürüyor.

Onu takip edecektim ama BJ çoktan ayağa kalkmış, onun peşinden koşarken bana ters ters bakıyor.

Henry'nin yanına oturuyorum, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Ne oynuyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir şeyde oynamıyorum-" "Saçmalama oynamıyorsun." Başını sallıyor. "Kiminle konuştuğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum ve umurumda değil." Sıkılmış bir şekilde başka tarafa bakıyor. Genelde biri böyle bir şey söylese canımı sıkar, onu mahvederdim ama onun söylediği umurumda değil. Aslında biraz komik.

"Taura ile aranız nasıl peki?" Konuyu değiştirdiğim için mutluyum.

"Evet, iyi." Omuz silkiyor. "Belki daha iyi. Yoksa daha mı kötü?"

Bu biraz boktan. Henry için işler iyiye gidiyorsa, Jonah için daha kötüye gidiyor.

"Onunla birlikte mi?"

Henry başını sallıyor. "Şu anda buraya geliyor - sanırım ziyaret etmeye çalıştı ama-" Omuz silkiyor.

Onun için kaşlarımı çatıyorum. "Görünürde bir son var mı?"

Başını sallıyor, nefes verir. "Bir an için evet diye düşündüm - ama şimdi Barnsey ile ilgili tüm bu saçmalıklar yüzünden - bilmiyorum. Ve bu ben olsam bile, ben olmayabilirim." Omuz silkiyor.

"Ne olursa olsun, sen olduğunu düşünüyorum." Ona bakmadan söyledim. "Sanırım Jo da biliyor, sadece itiraf etmesi zor, anlıyor musun?"

Henry iç geçiriyor ve sonra Taura'yı görüyorum. Onu dürtüyorum ve bana gülümsüyor ama gülümsemesi yorgun görünüyor. Her iki durumda da kalkıp ona gidiyor. Magnolia ve BJ'in o ofiste ne yaptığını merak ediyorum.

Uzun zaman oldu.

Onunla o ofiste ne yapacağımı, daha önce yüzlerce kez o ofiste ne yaptığımı biliyorum.

Bu düşünce kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor, bu yüzden onun yerine kimi eve götüreceğimi düşünerek odaya bakıyorum ve sonra göz ucuyla pembe bir parıltının kulüpten çıkışa doğru hızla ilerlediğini görüyorum ve sonra ayağa kalkıp onun peşinden gidiyorum.

Onu merdiven boşluğunun yarısında yakala.

Onu bileğinden tutup yüzüme doğru döndürdüm. "Ne oldu?" Yüzünü görebilmek için eğildim.

Ağlıyor.

Burnumdan nefes alıyorum, sinirli bir şekilde. "Onu becermemi ister misin?" "Hayır." Başını sallıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Burnunu çekiyor, koluyla burnunu siliyor.

"Seni bırakabilir miyim?" Teklif ediyorum.

Başını sallayıp bana bakıyor, ben de başparmağımla yüzünü siliyorum. "Sana ne söyledi?" Çenesini bana doğru eğerek soruyorum. "Hiçbir şey-" diye yalan söylüyor, başka tarafa bakıyor.

Kolumu ona doluyorum ve Koa'nın takip ettiğinden emin olmak için arkama bakarak onu merdivenlerden aşağı çekiyorum.

"Seni nereye götürüyorum?" Ona soruyorum. "Eve, Julian-" Bana ters ters bakıyor.

"Tamam-" Arabamın kapısını açıp ona yardım ederken omuz silkiyorum. Arabaya tırmanıyor, ben de onun kışını izliyorum. Muhteşem bir kış. Arkasından ben de bindim.

"Biliyorsun, eve gitmezsen yanlış bir şey yapmış olmazsın-" Arabanın diğer tarafından bana bakıyor.

"Evet-" diyor sessizce ama başını sertçe sallıyor. "Yapardım."

Başımı ona doğru eğdim. "Teknik olarak değil..."

Pencereden dışarı bakıyor. "Sadece önemli olan her yönden."

"Hadi ama..." Bileğini tekrar kavrayıp yanıma oturması için çekiyorum.

"Benimle sevişmek istemediğini mi söylüyorsun?"

Bana bakıyor, düşünüyor, bunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Ve sonra kafasını sallıyor.

"Lütfen beni eve götür."

Manolya 1:03

Sen iyisin.

Evet.

Gerçekten
mi?

Hayır

Geri gelmemi ister misin?

Julian

Ne

Ne yapıyorsun?

Üzgün olmandan nefret
ediyorum.

Ben iyiyim.

Değilsin, ama tamam.

Beni yarın arar
mısın?

Olabilir.

Seni yarın ararım.

Sana yarın cevap
vereceğim.

X

X

OceanofPDF.com

Hristiyan

Babamın on buçuk yıllık kederini bilinçsiz karısıyla birlikte açmasını izlemek, onun hakkında bir bok bilmemek, bizim hakkımızda bir bok bilmemek, hepsi yüzüne pişmanlık gibi yazılmış, herkesin görebileceği kadar açık.

Ben öyle olmak istemiyorum. Elli yaşına yaklaştığımda hayatıma dönüp baktığımda babamın şu anki halini görmek istemiyorum.

Son birkaç gündür olan biten her şeyi yeniden gözden geçiriyorum.

Bir sürü hata yaptım. İşleri berbat ettim, insanları incittim. İnsanları öldürdüm, öfkelenebilirim, önemsiz olabilirim.

Ve tüm bunlara rağmen, artık ne istediğimi biliyorum.

Annem bana şöyle derdi: Birlikte olmak istediğin kişiyi seçerken hayatın her bölümünü, her senaryoyu hayal etmelisin. İyi, kötü, mutlu, üzgün, acılı, güzel - sadece birlikte yolculuk yapmak istediğin kişiyi değil, aynı zamanda sıkışık trafikte sıkışık kalmak istediğin kişiyi de. Sadece birlikte bebek sahibi olmak istediğiniz kişi değil, birlikte yas tutmak istediğiniz kişi, hayatınızın en kötü gününde yanınızda olmasını istediğiniz kişi, sevdiğiniz birinin cenazesinde yanınızda kim var? Eve kimin yanına gidersiniz? İyi niyetli bir sevgiliye ihtiyacınız yok, fırtınanın namlusuna bakarken yanınızda duracak kişiye ihtiyacınız var.

Bu Daisy.

Daisy olduğunu biliyorum.

Annemin başına gelenler bana bir şey öğrettiyse, o da her şeyin geçici olduğu ve hiçbir şeyin kesin olmadığıdır. Önümüzde sahip olduğumuz anlar var ve sonra yok oluyorlar.

Babam on beş yıl boyunca annemi önünde tuttu, on beş yıl boyunca annemin ona ihtiyacı vardı, on beş yıl boyunca annemi görmezden geldi ve kendi hüznünde tek başına oturdu,

Ve ne için? Komaya girmeden üç hafta önce ona tekrar aşık olmak için mi?

Hastane odasının kapısında durmuş Daisy'yi izliyorum.

Annemin yanında oturmuş, ona kitap okuyor.

"Hey."

"Merhaba." Kitabından başını kaldırıp bana bakıyor. Köpek sayfaya kulak veriyor ve kucağına koyuyor.

Çenemi ona doğru sallıyorum. "Ne okuyorsun?"

Bana kitabı gösterdi. *Bradley'in Klinik Uygulamada Nöroloji kitabı*. Bir kahkaha attım. "Sadece hafif bir okuma..."

Daisy Omuz silkiyor. "Biz at ve parça hakkında Cinsel İşlev bozukluğu Dejeneratif ve Omurilik

Bozukluklarında, bu yüzden baharatlı oluyor..."

Alt dudağımı yalıyorum ve bir kez başımı sallıyorum.

Bir sandalye kaptım ve yanına çektim. "Biraz düşündüm de..." Biraz kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Öyle mi?"

"Um-" Burnumdan nefes alıp başımı sallıyorum. "Bir yıl önce bana bir şey sormuştun - seninle kaçmakla ilgili, hatırlıyor musun?"

Daisy biraz gergin bir şekilde bana bakıyor ama yine başını sallıyor.

"O zamandan beri pişmanım," diyorum ona. "Gerçekten o zamandan beri." Yüzü asıldı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ben de varım."

"Ne?" Gözlerini kırptırır, yüzü karışmıştır.

"Ben varım, Dais." Omuz silkiyorum. "Bundan kurtulmak istiyorum ve seni istiyorum, o yüzden varım - annem uyandığında ve iyi olduğunda, nereye gitmek istersen ben oradayım. Hadi yapalım şu işi."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten mi?"

Birkaç saniye bana bakıyor, sanki her şeyi düşünüyor, duyduklarını sindirmeye çalışıyor ve sonra sırtarak kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor.

Ona gülümsüyorum, bu kadar mutlu olduğu için mutluyum ve sonra yüzü düşünceli bir hal alıyor.

"Julian'ı nasıl bırakacağım?"

"Ziyaret edeceğiz-" Omuz silkiyorum. "Eskisi gibi değil, iyi şartlarda ayrılacağız, eğlenceli ve heyecan verici bir yerde yaşayacağız ve-"

"Kanada'yı seviyorum."

Ona bir bakış attım. "Bunun eğlenceli ya da heyecan verici olduğunu sanmıyorum..."

Kaşlarını çatıyor. "Nereye istersem oraya demiştin."
"Yani-" Ona bir bakış attım. "Mantık dahilinde."
"Nova Scotia makul değil mi?"
Başımı sallıyorum.
"Oh." Kaşlarını çatıyor. "Viyana oldukça
güzel." "Öyle." Başımı salladım.
"Ben de Hawaii'yi
seviyorum." "Ben de,"
diyorum ona.
Yine bana bakıyor ama dalgın bir şekilde tırnağını
karıştırıyor. "Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.
"Julian'a söyleyeceğim için
gergin olacağım." Onu
kucağıma çektim.
"Evet, bu adil." Başının üstünü öp. "Zamanı geldiğinde ona birlikte
söyleriz."
Başını salladı, elimi elinin içine aldı.
"Nereye gittiğimiz umurumda değil, Dais-" Saçını kulağının arkasına it.
"Benim için fark etmez. Şu andan itibaren önemli olan birlikte olmamız."

Julian

Ofis koltuğuma oturdum, Mangolia'nın kafasına doğru tohumları ektiğim için kendimi iyi hissediyordum ki tek yapmak istediğim de buydu. Hâlâ benim aklımda olduğu gibi onun da aklında olmak. Söylediğim gibi onu aradım. Bir şeyler yemek isteyip istemediğini sordum ve birazdan kız kardeşini bir yerden almak için yola çıkacağını söyledi.

Ballentine'den daha iyi bir köprü.

Sanırım daha önce aşırı tepki gösterdim, sadece kafama taktım çünkü onu seviyorum ve daha önce hiç kimseyi sevmedim. En azından bu şekilde.

Ve sonra o oradaydı ve lanet Brown ona karşı iyi niyetli tehditler savurmaya çalışıyordu - ondan kurtulabilirim. Bir daha Magnolia'ya ya da kız kardeşime yan gözle bakarsa, onu oracıkta öldürürüm. Ama bence onun fişini çekmek aptalcaydı. Bence orada bir şey var.

Sanırım Ballentine ile kendi pisliğinin içinde debeleniyor, orada yeterince pislik var, biraz zaman alabilir, ama sanırım oraya varabiliriz, ben ve o.

Ben de bunu istiyorum.

Kekoa ofisime giriyor ve bugünün gazetesini masama bırakıyor.

Xbox'ta FIFA oynayan Declan'ın yanındaki kanepeye uzanıyor.

"Geçen gecedен sonra iyi misin?" Kekoa diğer kumandayı alıp ona katılarak soruyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. "Hangi diğer gece?"

Koa omuz silkiyor. "Sanırım kaç kez ıskaladığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim."

Ona pis bir bakış fırlattım. "Ben ıskalamadım."

"Demek yukarıda, senin yatağında yatıyor, öyle mi?" diye soruyor ve ben bu yorumu görmezden geliyorum. Gazetemi oku. Ama eğer takip ediyorsak (ki etmiyoruz), hayır, değil.

"Öfkeli bir sürtüğe dönüştüğünü biliyor mu?" Declan bir gol atarken soruyor.

"Dönüşmek mi?" Koa tekrarlıyor. "Her zaman öyleydim." Onları görmezden gelerek burnumdan nefes alıyorum.

"Akıllı başına gelecektir," diyorum ama ikisine de değil. Belki biraz da kendime. "Sadece bir dakikaya ihtiyacı var."

Koa bana bakıyor. İnanmamış gibi başını sallıyor. Belki de haklıdır, belki bir dakikadan fazlasına ihtiyacı vardır ama belki de birlikte muhteşem olduğumuzu unutmuştur ve biz birlikte bile değildik. Anlamlıydık. Onunlayken nasıl hissettiğimi seviyorum, beni nasıl biri yaptığını, bana nasıl hissettirdiğini seviyorum. Artık yatağımdaki herkesten nefret ediyorum. Üst kattaki kızdan mı? Siktirip gidebilir. Sonradan aşık olmak diye bir şey yok. Magnolia'nın sonunda ortaya çıkan şey bu değil, sadece ağır çekim bir aşık olma. Ya da belki de hepsi bir anda oldu ve ben bunu bilmiyordum. Bir kızı sevmekle bir tabloyu sevmek farklı duygularmış meğer.

Gazetemin üstünden dışarı bakıyorum ve masamın köşesindeki vazoda çiçekleri görüyorum.

"Ey, bunlar güzel-" Başımın onları işaret ediyorum. "Nereden geldiler?" Declan omuz silkiyor.

Koa ilgisiz bir bakış attı. "Bilmiyorum."

Onu kendime doğru çektim. Aslında güzel bir vazo. Parmağımla hafifçe vuruyorum. Cam. Ronsard Opalescent cam vazo. Beyaz. Çift kulplu. 1920'lerin ortası.

"Bu benimkilerden biri mi?" Altını kontrol ederken soruyorum. Koa yine omuz silkiyor.

"Rene Lalique'in mallarını seviyorum," diyorum onlara bakarken.

"Hediye olabilir mi?" Declan diyor, sonra Koa topu ondan aldığı anda ekrana küfrediyor.

Düşünerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Kimden?"

Omuz silkiyor.

"Daisy?" O teklif ediyor. "Lalique'in kırıldı mı?"

Ona baktım. Sanırım öyle oldu, evet. Kız kardeşimin bu özel kırılma için beni başka bir tane alarak ödüllendirdiğini hayal edemiyorum.

Eğilip bir koklayayım.

Çiçekleri gösteriyorum. "Bunlar ne?"

"Bilmiyorum." Kekoa onlara bakıyor. "Zambaklar, sanırım." Başımı salladım. "Güzel kokuyor."

Güzel de.

Decks birkaç saniye sonra başını çevirir, ensesini kaşır ve gözlerini kısar.

"Hayır - onlar manolya," diyor Decks.

"Oh." Başımı salladım.

Komik olduğunu düşünerek birkaç saniye onlara baktım. Şanslı bir zamanlama, sanki bir işaret gibi.

Bu bir işaret ama inmesi bir saniye sürüyor.

Ayağa fırladığım anda Kekoa'nın kafası bana doğru dönüyor.

"Kahretsin-" Kumandayı bırakıp yanına koşuyor. "Bir not var mı?" O çiçekleri karıştırırken ben de bilgisayarımı açtım. Cüzdanına sakladığım takip cihazını çıkardım. Toplu iğne başı büyüklüğünde. Bana öyle bakma, belli ki gerekli. Şu anki durum.

"Kennington Park'ın yanında-" dedim onlara.

Masamın etrafından dolanıp anahtarlarımı alıyorum, Koa da peşimden koşuyor.

Arabama koşuyorum ve kapıya geldiğimde anahtarları düşürüyorum, tekrar alıyorum ama titriyorum.

"Onları bana ver." Kekoa elini uzattı. "Ben sürerim."

Ben ona vermiyorum ama o yine de benden alıyor.

Arabanın kapısını açtı, beni içeri itti ve ben de yolcu tarafına geçtim.

Daha kapıyı kapatmadan garaj yolundan çıkıyor.

"Jules, bir şey olmayabilir" diyor ama bunun yalan olduğunu biliyorum çünkü arabayı manyak gibi sürüyor. Formula 1 yarışçısı gibi arabaların arasına girip çıkıyor.

"Ara onu-" dedi bana.

Telefonumu çıkardım. Ara onu.

Cevap vermesini beklerken yumruğumu binlerce kez ön panele vuruyorum ama cevap vermiyor.

"Sadece çiçek olabilir, dostum-"

Ona bakıyorum, tüm yüzüm gerilmiş. "Biri bana durup dururken manolya mı gönderdi?"

"Belki?" Omuz silkiyor, zayıfça, direksiyonu sıkıca kavlıyor ve hızlanıyor. Onu tekrar deniyorum.

"Aç şunu," diyorum nefesimin altında. "Aç, lanet olası aç-"

Nefesimin altından sinirli bir ses çıkarıyorum ve tepeden tırnağa hasta hissediyorum. Daha önce hiç ayak parmaklarımdan rahatsız olmamıştım ama şimdi hissediyorum, bu keskin his, zihnim benim tarafımdan sevilmenin gerçekten ne kadara mal olduğunu hesaplamaya başladığında içime yayılan acının kenarı gibi.

"Nerede o?" Koa sorar.

"Harleyford Yolu'ndan Vauxhall'a doğru ilerliyor."

Başını salladı, hızlandı ve sonra bana baktı. "Burada bir planın var mı?" Başımı sallıyorum. "Onu yakalamak mı? Onu yerleşkeye geri mi götüreyim?" "Erkek arkadaşınla bu nasıl olacak?"

Başımı ona doğru salladım. "Umurumda bile değil!"

Vauxhall Köprüsü'ne çekiyoruz.

Onu tekrar arayın ve sonunda Bridget cevap versin. "Oh, merhaba!" diye şarkı söylüyor. "Biz de tam senden bahsediyorduk!"

"Magnolia-" diyorum, acilen. "Onunla mısın? Neredesin?" "Ne?"

Bridget gülüyor, ses tonunu anlamamış.

"Onu giy." Ona söyledim.

"Araba kullanıyor-" diyor Bridget.

"Neredesin - hangi arabadasın?" Köprüye bakarak ona soruyorum. Burada bir yerde oldukları yazıyor.

"Ne dedin? Üzgünüm, seni duyamıyorum-" Kaşlarını çattı ve o zaman diğer yöne gittiklerini fark ettim. Beyaz Aston Martin DBS Superleggera.

Aynı anda bir araba ona arkadan çarparak yolun diğer tarafına savurur ve Kekoa frene basar.

Hiç sevdiğiniz kişiye sırf sizi sevdiği için araba çarptığını gördünüz mü?

Aslında iki araba. Çünkü dışarı çıkıp ona ulaşmak için emniyet kemerime uzandığımda, başka bir araba ona çarptı.

Aşk vahşi bir şey, değil mi? Bir hayatı çok daha değerli kılıyor... sadece benim için değil, düşmanlarım için de. Ben onu sevene kadar kimse Magnolia Parks'ı öldürmeye çalışmıyordu.

Ve bunların onlar olduğunu biliyorum.

Vurulan arabalar. Siyah, düz, farkedilmez, plakasız.

Arabadan iniyorum ve ona sesleniyorum - çok uzakta olsa da - ona bağıriyorum, ona doğru koşuyorum, o rüya koşularından biri gibi hissediyorum. Sanki ayaklarınız kuma gömülmüş ve gitmeye çalıştığınız yere ulaşamıyorsunuz.

Koa beni omuzlarımdan tuttu. "Gitmemiz gerek."

Onu yolumdan atıyorum ve ona doğru koşmaya devam ediyorum ama o beni geriye doğru itiyor.

"Hemen gitmeliyiz!"

"Ona yardım etmeliyim-"

Araba enkazını işaret ediyor. "Yapamazsın!"

"Yapmak zorundayım!" Onu itiyorum ve beni geriye doğru itiyor, kendini sertçe yere bırakıyor.

"Beni dinle-" Beni omuzlarımdan tuttu. "Yapamazsın." "Onu seviyorum!"

"Biliyorum," diye başını salladı, ölçülü bir şekilde bana bakıyordu.

"Ama Daisy. Daisy'ye ulaşmalıyız-"

Ona yardım etmeye çalışan ve giderek büyüyen insan kalabalığını görmeye çalışırken göğsüm kabarmaya başlıyor.

"Ama ya o-"

Hiçbir şey göremiyorum. Araba ters dönmüş, tek görebildiğim bu.

Siyah arabalar artık yok - nereye gittiklerini bilmiyorum, onları kaybettim, daha dikkatli olmalıydım ama onu kaybettiğimi düşündüğüm gibi onları da kaybettim.

Kekoa'yı üstümden itiyorum ama o beni tutuyor.

"Julian, onun olup olmadığını bilmiyoruz-" Başını sallıyor ve beni arabaya doğru itiyor. Kapıyı açtı, beni koltuğa oturttu.

"Özür dilerim-" Başını sallar. "Dais'e gitmeliyiz."

Daisy

Barnsey hâlâ baygın ve yanından neredeyse hiç ayrılmadık.

Jud kelimenin tam anlamıyla onun yanından ayrılmadı. Christian ve o hâlâ konuŖmuyorlar, odanın içinde dolaŖıyorlar, birbirlerinden kaçıyorlar, göz göze gelmiyorlar.

Bazen eve gidiyorum, ona getirmek için bir Ŗeyler piŖiriyorum. Erkek arkadaşımın biraz uyuduğundan emin oluyorum, ama çok uzağa gitmiyor.

Aynı katta boş bir oda bulur ve bir saat uyur.

Bunu yaparken beni yanına yatırıyor, sanki yanımda olmazsa bir Ŗeylerin ters gideceğini düşünüyor.

Her Ŗey bittikten sonra nereye gideceğimiz hakkında çok konuŖtuk.

O sıcak bir yer istiyor, ben soğuk bir yer istiyorum.

Hawai adalarından birini, belki Bali'yi ya da Mauritius'u düşünüyor. Ben gerçekten Marlborough Göller Bölgesi için bastırıyorum.¹ ya da L'Isle sur la Sor gue² Magdalen Adaları ya da Kanada'daki Thousand Adaları gibi.

Termostatik olarak farklı Ŗeyler tasavvur ediyoruz ama benim asıl önemsedğim kısım, onun da bunu benimle birlikte tasavvur ediyor olması.

KardeŖime söylemekle ilgili gergin bir his var içimde.

Bir süre yapmayacağım. Onu terk etmekten endiŖe ederim. Bence yalnızlık çeker. Özellikle de artık aşık olduğu için... Birini sevmek, ona sahip olmak ve sonra onu kaybetmek insanı nasıl farklı kılar bilirsiniz. Sizi farklı bir boşlukta bırakır.

Ŗu anda kardeŖimle ilgili her Ŗey, sanki o kadar boşmuş gibi geliyor.

Bu yüzden onu burada bırakmak bencilce geliyor.

Geçen yıl tüm bunları bırakmayı çok istedim. PeŖinde koŖtuğum ve çok kısa bir süre yaşadığım o normal hayat, hiç de görüldüğü gibi değildi.

Ya da belki de öyleydi, sadece hayatı gerçekten ama gerçekten iyi yapan malzemeler eksikti. Christian ve kardeşimin olmadığı bir hayat her zaman kayıplarla dolu olacaktı ve içimde bir gün seçim yapmak zorunda kalacağıma dair bir gerilimin yükselmeye başladığını hissediyordum. Normalliği istemekle kardeşimle bir ilişki kurmak arasında.

Christian uyurken onu daha sıkı sıkıyorum çünkü bu konuda endişeli hissediyorum ve bir gözünü açıyor.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "İyi, evet."

Telefonum çalıyor ve cevap vermek için doğruluyorum.

Romeo. Hâlâ bizim evde kalıyor ama tüm bu olanlar yüzünden onu pek göremedim. Yine de iyiyiz. Garip ya da rahatsız edici değil. Christian da garip davranmıyor ama Christian'ın da dikkati dağınık.

Cevap veriyorum. "Selam."

"Hey," diyor, sesi gergin geliyor. "İyi misin?" Doğruluyorum.

"Evet, evet - hey, neredesin?" Rome soruyor. "Weymouth Caddesi." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Oh - hayır, biliyorum. Yani - seninle orada buluşabilir miyim?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım. Aslında evden çıkması gerekmiyordu.

"Sana bir şey bırakmam mı gerekiyor?"

"Ne?"

"On dakika sonra aşağıda buluşabilir miyiz?"

"Roma-" Başımı sallıyorum.

"Dais-" diyor sabırsızca. "On dakika içinde aşağıda buluşalım." Sonra telefonu kapatıyor ve ben iç çekiyorum.

"Hey?" Christian beni kendine doğru çekti. "O da neydi?"

"Bilmiyorum-" Omuz silkiyorum. "Romeo'nun bana bir şey bırakması gerekiyor." "Oh." Omuz silkiyor.

Ona doğru yuvarlanıyorum. "Doktor bu sabah annen hakkında ne dedi?"

"Stabil." Başını sallıyor. "Ama yeni bir şey yok."

Yüzüne dokunuyorum. "İyi hissediyor musun?"

"Evet, sanırım." Bana bir gülümseme gönderdi. "Her şey düşünüldüğünde olabileceğim kadar iyiyim."

"Güzel." Onu öpmek için eğildim. Çabucak. Dudakların üzerinde akılsız bir fırça. Geri itiyorum ve ayağa fırlıyorum. "Gidip Roma'dan bunu alacağım."

"Gelmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Sen dinlen, ben bir dakikaya geliyorum."

Weymouth ve Beaumont caddelerinin köşesinde durup Roma'yı bekledim. Güzel bir gün. Londra'da baharın her zaman bir cazibesi vardır ama bugün gökyüzü ekstra mavi, mükemmel kabarık bulutlar var.

Komplocu, gerçekten. Birkaç dakika sonra arabalarımızdan biri y a n a ş ı y o r , kapı açılıyor ve

Romeo dışarı tırmanıyor.

Stresli görünüyor. Toplanmış, darmadağın. Beyaz tişört, bol kot pantolon, kırmızı gömleği çıkarılmış ve üzerine giyilmiş.

Yüzündeki bir şey beni geriyor.

Romeo Bambrilla ve ben, birbirimizi ilk günden beri tanıyoruz. Biz büyüdük

yan yana yükseldik, birbirimizin düşüşünü izledik,³ Birbirimizin büyümesini izledik. Kızdığında nasıl görüldüğünü biliyorum, mutlu olduğunda nasıl görüldüğünü biliyorum, kendini hissettiğinde, beni hissettiğinde, heyecanlandığında, korktuğunda-

Ve şu anda karşımda duran yüzü... Bilmiyorum. Yerleştiremiyorum.

o.

"Hey-" Kaşlarımı çattım. "Sen iyi misin?"

Arkasından başını sallıyor. "Arabaya binmeni istiyorum

Dais." Burnumu kıvırdım, kafam karıştı. "Ne?"

"Gitmeliyiz-" Bileğime uzandı. Ondan bir

adım geri çekiliyorum. "Nereye?"

"Daisy - Lanet arabaya binmeni istiyorum-" "Hayır-"

Başımı sallıyorum.

"Şimdi, Daisy-" Bana doğru uzanıyor.

"Romeo, hayır-" Ona bir tokat attım ve sonra ne oldu?

Bekliyorum.

Miguel arkamdan geldi - beni takip ettiğini fark etmemiştim - beni arkamdan yakaladı ve yerden kaldırarak arabaya taşıdı.

Kollarında çırpınmaya ve çılgılık atmaya baGlıyorum, tekmeliyor, sallanıyor ve kurtulmaya çalışıyorum ama ikisi de benden daha güçlü. Ve tam o sırada Christian hastanenin ön kapısında beliriyor. Sokağın aşağısından bana doğru bakıyor-

"Christian!" Ona bağıyorum ve Miguel beni arabanın arka koltuğuna fırlattığı anda koşmaya başlıyor. Rome peşimden tırmanıyor ve kapıyı çarpıyorlar.

Christian cama vuruyor, ben de cama vuruyorum ve çığlıklarım ne zaman ağlamaya dönüştü?

Burnumu cama dayıyorum ve Christian camı yumruklamaya çalışıyor. En az iki parmağını ve muhtemelen bir eklemine kırmasını izliyorum ve bu onu bir milim bile yavaşlatmıyor. Gözleri bulanık ve kırmızı ve her Gey yavaG bir harekete dönüGürken onu izliyorum... Araba Londra'nın kalabalık caddesine doğru çekiliyor ve ben gözlerimi ondan ayırmıyorum, o da benden ve ona söylemem gereken çok Gey var. Çok fazla şey. Ama hepsi buna bağlı:

Onu seviyorum. Tek istediğim o. Tek düşündüğüm o. Aşk hakkında istemediğim ya da inanmadığım her şeyi onunla istiyor ve inanıyorum. Ve onu sevmek beni tamamen çözdü. Ama zaman bana bir şey öğrettiyse o da kardeşim bu haldeyken herhangi birini sevmenin bir hata olduğudur.

Christian gittikçe küçülüyor ve yüzümü bizi ayıran cama daha da bastırıyorum ve onu daha önce hiç böyle ağlarken görmedim, annesiyle bile, ama lanet olsun, berbat durumda ve onu böyle paramparça görünce kalbim daha çok kırılıyor çünkü beni sevmek insana bunu yapıyor.

Herkesi kaybediyorum. Herkesi, her zaman.

Sonbaharda bir ağacın yapraklarını kaybetmesi gibi insanları kaybediyorum. Onunla gölgelendim. Beni en çok şekillendiren şey bu... Ayırt edici özelliğim... Bazı insanların burnuna serpiştirilmiş çiller vardır, bazılarının gözleri su gibi berraktır ya da saçları gecenin rengindedir, ama ben?

Benim eşsiz özelliğim herkesi kaybetmem ve herkesin de beni kaybetmesi.

¹ Yeni Zelanda'da.

² Provence, Fransa'da.

³ Birden fazla şekilde.

Hristiyan

Arabayı gözden kaybeder kaybetmez kusuyorum ve sonra dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde hastaneye geri koşuyorum.

İnsanlar bakıyor ama hepsinin canı cehenneme çünkü çığlık atan kız yakalanıp bir arabaya itilmeden önce ona yardım etmediler.

Asansörün yukarı düğmesine bastım ama çok uzun sürdü, ben de merdivenleri koşarak çıktım. Sadece üçüncü kata çıktım ve oraya varmam sadece iki adım sürmüş gibi geldi. Koridorda koşarak annemin odasına gittim.

"Jonah-" Kendimi sabitlemek için kapıya yaslanıyorum - yine kusacak mıyım? Vay anasını.

"Woah-" Jonah bana doğru adım atıyor, gözleri kocaman. "Neler oluyor?"

Onu koridora çekiyorum ve babam daha dik oturuyor, ne olduğunu merak ederek bakıyor.

"Daisy'yi aldılar," diyorum ona, başımı sallayarak. "Yardıma ihtiyacım var - Daisy'yi aldılar."

"Kim?" diye sorar, şaşırtıcı derecede ölçülü bir şekilde.

"Miguel-" Başımı sallıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. "Ve Romeo - onu yakaladılar, bir arabaya attılar - ve Jo, gitmek istemedi-" Başımı sallıyorum. "Çığlık atıyordu, onlardan kaçmaya çalışıyordu-"

Onlardan uzaklaşıp bana döndü ve ben ona ulaşamadım.

"Ey-" Beni odadan daha uzağı, koridorun aşağısına, insanlardan biraz uzağı çekiyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum - mantıksız bir şekilde sakın görünüyor.

"Beni dinlemene ihtiyacım var, tamam mı - dinliyorsun, değil mi?" Bana bakıyor, yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde ciddi. Ağır ağır yutkunuyor, burnundan nefes alıyor.

"Magnolia bir araba kazası geçirdi."

Kafam karıştı, geri çekildim. "Ne zaman?" "Yaklaşık bir saat önce-"
"Ne?" Başımı sallıyorum.

Jonah'ın yüzü geriliyor ve gözleri cam gibi oluyor. Hepsini geri kırıyor. Burnundan iki kez nefes alıyor. "Tam isabet, Christian."

İnançsızlıkla ona bakıyorum. "Saçmalık."

Burnunu siler. "Julian masasına teslim edilmiş bir demet manolya buldu-"
Kalbim göğsüme düştü.

"Papatyalar." Siktir. "Magnolia iyi mi?"

Başını sallıyor. "Hâlâ ameliyatta."

Elimi ağzıma götürüp kardeşime bakıyorum, acaba yine hasta mı olacağım diye. Ne oluyor lan?

"Daisy-" Başımı sallıyorum, dürüst olmam gerekirse sersemlemiş hissediyorum. "Ona ulaşmam gerek-"

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, sanki zaman bana bir şey söyleyecekmiş gibi saatime bakıyorum.

Kardeşime baktım. "Onu nereye götürüyorlar?"

Jonah başını sallıyor. "Hayır, anlamıyorsun, Christian-" Ona bir bakış atıyorum. "Neyi anlamıyorum?"

Jonah'nın gözleri ağırlaşır ve üzülür.

"Nereye gittiklerini bilmiyorum-" Başını sallıyor. "Ülkeden kaçıyorlar." Gözlerimi ona diktim.

"Ne?"

"Burası onun için güvenli değil-" diye söze başlıyor Jo ve ben onu olabildiğince sert bir şekilde itip parmağımı yüzüne doğrultuyorum.

"Yemin ederim, onu nereye götürdüklerini söyle yoksa seni hemen öldürürüm."

Jonah beni itiyor, ben de onu daha sert itiyorum. "Söyle bana-" Onu tekrar itiyorum.

"Christian, bilmiyorum."

Sonra silahımı çıkarıp göğsüne dayadım. "Peki ya şimdi, şimdi biliyor musun?"

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağılıyor kardeşim.

"Onu nereye götürdüklerini söyle!" Bağııyorum ve gözlerim bembeyaz oluyor. "Şimdi, Jonah!"

"Neden!" diye başırır. "Ne yapacağını biliyorsun - onun peşinden gidemezsin-"

"Evet yapabilirim-" diyorum ona, silahı daha derine bastırıyorum.

"Evet, ve peşindeki insanlar seni ona kadar takip mi etsinler? Hayır - bilemezsin, dostum-"

"Christian-" dedi babam yandan. "Silahı bana ver."

şimdi ağlıyorum. Daha önce ağladığımı bilmiyordum - belki de ağlıyordum - ama şimdi yine ağlıyorum.

İsteksizce silahı kardeşimin göğsünden çekip alıyorum ve babamın ellerine bırakıyorum. şarjörü açıyor, mermileri cebine koyuyor, silahı cebine koyuyor.

Sonra beni tuttu, kendine çekti ve ben kendimi kaybettim.

Hayatımda hiç ağlamadığım kadar ağladım.

Çünkü tüm bunlardan, bunun ne anlama geldiğinden, nereye gittiğinden, ne kadar süre yok olacağından, onsuz nasıl görüneceğimden korkuyorum - onu daha yeni geri kazanmışken nasıl tekrar kaybedebilirim?

Daisy

Yolun ilk kısmında histerik bir haldeydim. Yolun yarısında panik atak geçirdim ve Rome bana yardım etmeye çalıştı.

Doğru nefes almak için ama ben olsam onu kovardım .¹

İlk başta adrenalinden titriyordum ama sonra hiçbir şey olmadı.

Sessizliğe gömüldüm, M11'de ilerledikçe pencereden dışarı baktım ve nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bir tahminim vardı.

Babamın 80'lerde Clavering'de inşa ettiği eski bir uçak pisti var. Kimsenin haberi yok. Bir çiftlikte. Çocuklar bazen bir şeyler kaçırmak için kullanıyorlar.

İçimde dışarı kaçırılan şeyin ben olduğuma dair bir his var.

Romeo bana bakıyor, yorgun ve yaralı, sanki onu incitmişim gibi. Sanki şu anda bana her ne oluyorsa onun için çok zor.

Arabanın diğer tarafından bana pis bir bakış attı.

"Birinin sana zarar vermesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Çenesi dışarı fırlıyor ve sanki hain benmişim gibi başka tarafa bakıyor.

Kardeşimden haber yok. Bu garip hissettiriyor. Sanırım tüm bunlar garip.

Çiftliğe giriyoruz, ışıklar kapalı, her şey sessiz. Araba durdu ve ben kafamda bir plan yaptım. Buraya daha önce birkaç kez gelmişim. Bir mil ötede başka bir çiftlik var. Bizim yaptığımızı yapmıyorlar, onlar sadece iyi, normal insanlar, suçla ve kardeşimle uzlaşmamışlar - onlara koşacağım.

Miguel arabanın kapısını açtı, bana yardım etmek için elini uzattı ve ben -bağışla beni Miguel- ona önden tekme attım. Onu o kadar hazırlıksız yakaladım ki geriye doğru yere düştü ve ben de onu bacakladım.

Koşabildiğim kadar hızlı koşarım.

Hava karanlık, aptal ayakkabılar giyiyorum. Spor ayakkabılar ama koşmak için yapılmamışlar, o aptal Golden Goose ayakkabılar, ne işe yarıyorlar? Yırtık pırtık geliyorlar, seni hızlandırmıyorlar-

"Daisy!" Romeo fısıltıyla beni çağırıyor, peşimden koşuyor.

Yaklaştı.

Bu adil değil, hep böyleydi. O benden hızlı, ben de hızlıyım. Romeo hariç herkesten daha hızlıyım. O her zaman koşmada benden daha iyiydi. Çocukken bu konuda ağlardım çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım onunla yarışamazdım ve babam beni dizine oturtur ve şöyle derdi: "Daha hızlı daha hızlıdır Daisy. Onu yenmenin tek yolu onu yenmektir."

Ama onu asla yenemedim, ne o zaman, ne de şimdi.

Önüme çıktı ve beni geriye doğru iterek yere düşürdü, kendini de üzerime attı. Tam anlamıyla fiziksel bir

Tartışma.² Kasıklarına diz atıyorum, bacaklarımı boynuna doluyorum, onu boğmaya çalışıyorum ama o sadece omuz silkiyor, beni geriye doğru yere fırlatıyor ve sonra beni orada sabitliyor.

"Lanet olası dur-" diye homurdanıyor. "Bunun için zamanımız yok - kalk!"

Beni yerden kaldırmaya çalışıyor ama onu tekrar tekmeliyorum ve bu onun için yeterli oluyor - bana hiç yapmadığı bir şekilde kızıyor.

"Beni sına Dais," diyor, omuzlarımı toprağın içine iterek. Ona bakıyorum, gözlerim ıslak, yüzüm ağlamaktan ve kavgadan dolayı biraz çamurlu ve Romeo beni omzuna atıp geri götürüyor. Arabayı geçip küçük bir jetin olduğu ahıra giriyoruz.

Uçağı görür görmez yine ağlamaya başlıyorum, ağlıyorum ve onunla mücadele etmeye çalışıyorum ama o beni görmezden geliyor, yine de beni uçağa taşıyor. Miguel bizi takip ediyor, kapıyı arkamızdan kapatıyor ve sonra kokpite koşuyor.

Romeo beni uçağın zeminine bırakıyor ve sonra yaralı bir hayvan gibi uçağın arkasına çekiliyor. Ayağa fırlıyorum, onunla tekrar dövüşmek, bu lanet şeyden kurtulmak istiyorum - ne yapmam gerektiği umurumda değil, bundan kurtulmalı ve Christian'a geri dönmeliyim.

Sonra onu görüyorum, pencere kenarındaki koltuğa çökmüş, dışarı bakıyor.

Birkaç saniye boyunca kardeşimi izliyorum ve bilmiyorum - onu hiç böyle görmemiştim - bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Julian?" Sessizce söylüyorum çünkü elimde değil.

Beni yeni fark etmiş gibi dönüp bana bakıyor. İki kez göz kırptı.

Gözleri kırmızı.

Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim, ailelerimizin yanında bile.

Ve sonra bilmiyorum, içgüdü diyelim, aile diyelim, güneşin altındaki tüm lanet olası küfürleri söyleyelim, gezegendeki en iyi arkadaşım diyelim - ona koştum, önünde dizlerimin üstüne çöktüm. Elimle yüzünü tutuyorum.

"Julian, ne oldu?"

Derin ve yavaş nefes alıyor. Gözleri yavaşça kırpışıyor.

Pervaneler çalışmaya başladığında Romeo, "Ona bir şey vermek zorundaydılar," diyor.

"Ne için?" Ondan tekrar kardeşime bakıyorum.

Romeo omuz silkiyor. "Berbat durumdaydı."

Cevap vermediği için kaşlarımı çatıyorum.

"Julian-" Kendi elimle onun eline dokunuyorum ve ben dokunurken o da elime bakıyor. "Ne oldu?"

"Magnolia'yı vurdular." Gözlerini

kırpıştırdı. Yüzüm gevşedi. "Ne? Hayır."

"Onu yakaladılar." Nefes veriyor. "Vauxhall Köprüsü'nde ona çarptılar. Ben gördüm..." Gözleri bulanık. "Ona ulaşmaya çalıştım-" Başını sallıyor.

"Hayır-" Başımı salladım. "Hayır, neden-?"

Uçak ahırdan çıkarken "Benim yüzümden," diyor.

Kendimi soluk soluğa hissediyorum.³

"O-" Aman Tanrım. "Yani, o iyi mi?"

Julian başını sallar ve pencereden dışarı bakar. "Bilmiyorum."

Kardeşimin yanına oturup başımı koluna yaslıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Elimle burnumu silerek soruyorum.

Başını benimkinin üzerine koyuyor ve dümdüz karşıya bakıyor. "Uzağa, Dais."

¹ O bir hain.

² Dürüst olmak gerekirse, oldukça tek taraflı.

³ Bu hayattan nefret ediyorum.

Teşekkürler

Bu kitap bir bulanıklık oldu. Yazdığımı bile hatırlamıyorum, ama öyle görünüyor ki yazmışım ve işte buradayız.

Her zamanki gibi:

Madie Conn ve Molly Lee. Sırf beni sevdiğiniz için sizi bu konuda sürekli rahatsız etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi, siz olmasaydınız bu kitap burada olmazdı.

Amanda George, MPU ile benim için yaptığın ve taşıdığın çok şey için teşekkür ederim. Sana minnettarım, bu karakterleri (muhtemelen) delicesine sevdiğin için teşekkür ederim. Onlar da seni seviyor.

Avenir Creative House ve özellikle Luke Hastings ve Jay Argæet, bir insan ve yaratıcı olarak beni çok tatlı bir şekilde anlayarak bu seri için vizyonumu ortaya koymama yardımcı olan ve ardından her şeyi böyle bir vizyonla yürüten kardeşlerim ve arkadaşlarım. Bunu sizinle birlikte yaptığım için çok minnettarım.

Ve Maddi Hewit'e, sen her zaman benim bir numaralı hype kızımsın ve bunu seninle yapmayı seviyorum. Teşekkür ederim.

Benjamin William Hastings, hayatımızda yaptığım şeyi yapabilmem için bana bu kadar çok yer verdiğiniz için.

Juniper ve Bellamy, hayatımdaki en parlak, en yorucu, en tutarlı şeyler oldukları için.

Ash ve Camryn, siz benim buradaki köyümsünüz. Teşekkür ederim.

Emily, sana gönderdiğim her şeyin şimdiye kadar okuduğun en iyi şey olduğunu sana inanmamı sağlayacak kadar hararetle söylediğin için.

Sonra Celia'ya ve yeni Orion ailemin geri kalanına - bu çılgın zaman çizelgesinde benimle birlikte çalıştığınız için teşekkür ederim, buraya gelmenin çok zor olduğunu biliyorum.

ama sıkı çalışmanızı ve dizi için duyduğunuz heyecanı çok takdir ediyorum. Bunu hepinizle birlikte yapmak için sabırsızlanıyorum. Çok eğlenceli olacak.

Ve son olarak, size teşekkür ederim, belki de - eğer geçen yıl Daisy ve Magnolia'yı inanılmaz bir şekilde seven insanlardan biriyseniz - tanrım, hayatımı değiştirdiniz. Kimse bana bir yol göstermezken siz sadece beynimde yaşayan hayali arkadaşları severek bana bir yol gösterdiniz.

Teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Yazar hakkında

Avustralya'da yaşıyan Jessa Hastings, kocası, iki çocuğu, kedisi ve daha önce oğlunun en sevdiği itfaiye oyuncağının üzerine kasten idrarını yaptıktan sonra aldığına yarı pişman olduğu bir köpekle Güney Kaliforniya'da yaşıyor, ancak neyse ki idrar gibi pişmanlık da ortadan kalktı.

Kronik bir aşırı düşüncelidir, su konusunda uzmanlaşmaya heveslidir ve gerçek bir çorba evresinden geçmektedir. Twitter'ı ve havadan sudan konuşmayı eşit derecede ürkütücü buluyor ve hala sık sık Avustralya kahvaltısının ve Amerika'da paslı bir çatalla kendini kazığa oturtmak istemesine neden olmayan ekşi mayalı bir somunun özlemini çekiyor. *Magnolia Parks* onun ilk romanı ve serinin başlangıcı oldu ve

hala (belli ki) özlü ya da konuyla ilgili bir yazar biyografisi yazmakta zorlanıyor. Bunun için üzgün.

OceanofPDF.com

Jessa Hastings tarafindan

Magnolia Parks

Daisy Haites

Magnolia Parks: Eve Giden Uzun Yol

Daisy Haites: The Great Undoing

OceanofPDF.com

Kopyalama hakkı

Bu baskı ilk olarak Büyük Britanya'da 2022 yılında Orion Fiction an imprint of The Orion Publishing Group Ltd tarafından yayımlanmıştır.
Carmelite House, 50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi

Telif Hakkı © Jessica Rachel Hastings 2022

Jessica Rachel Hastings'in bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN (e-Kitap) 9781398717008

www.orionbooks.co.uk

OceanofPDF.com